

Bestseller
New York Times

SASE COCORI STACOJII

„Uluitor!”
STEPHANIE GARBER,
autoarea trilogiei
CARAVAL

„Magic!”
KRISTIN CASHORE,
autoarea trilogiei
CELE ȘAPTE REGATE

ELIZABETH LIM

Autoarea seriei SÂNGE DE STELE

CORINTEENS

ELIZABETH LIM

SASE
COCORI
STACOJII

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

ELIZABETH LIM

SASE
COCORI
STACOJII

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

Redactare: Alina Băltăc, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Valentina Dobrescu

ELIZABETH LIM

SIX CRIMSON CRANES

Text copyright © 2021 by Elizabeth Lim

Map art copyright © 2021 by Virginia Allyn

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

ISBN 978-606-088-081-3

ISBN EPUB 978-606-088-207-7

www.edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

*Lui Charlotte și Oliviei, pentru că au fost cea mai mare aventură a mea.
Voi sunteți bucuriile, minunile și iubirile mele!*

CAPITOLUL 1

APA DE PE FUNDUL LACULUI AVEA GUST DE NOROI, SARE ȘI REGRETE, ȘI ERA ATÂT DE tulbure, încât îmi părea un chin să-mi țin ochii deschiși, dar, slavă măreților zei, am reușit! Altfel, nu aș fi zărit dragonul.

Era mai mic decât mă așteptasem. Cam de mărimea unei bărci cu vâsle, cu ochi rubinii, scânteietori, și solzi verzi precum cel mai pur jad. Nu semăna deloc cu bestiile din legende, despre care se spunea că puteau umbri complet un sat și erau îndeajuns de mari pentru a înghiți nave întregi de război.

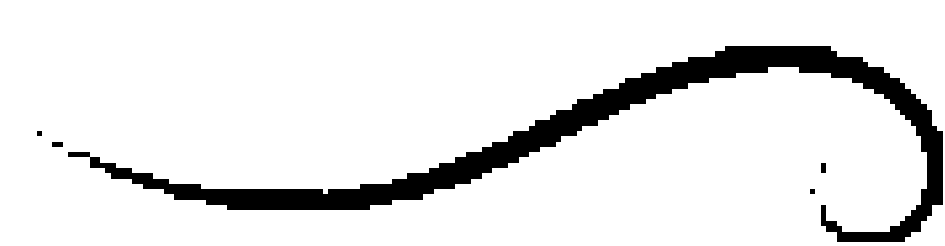
A înotat spre mine, până când ochii lui rotunzi și roșii au fost atât de aproape, încât i-au reflectat pe ai mei.

Mă urmărea în timp ce mă înecam.

Ajutor! l-am implorat. Cu plămâni goliți de aer, îmi dădeam seama că mai aveam o secundă de viață înainte ca lumea să se înceteze.

Dragonul m-a privit cu atenție, ridicând o sprânceană acoperită cu pene. Pentru o clipă, am îndrăznit să sper că m-ar putea ajuta. Însă coada i s-a înfășurat strâns în jurul gâtului meu, furându-mi ultima răsufare.

Apoi totul s-a întunecat.

Privind în urmă, probabil că nu ar fi trebuit să le spun slujnicelor că aveam de gând să sar în Lacul Sacru. O făcusem doar pentru că arșița dimineții era insuportabilă. Până și tufele de crizanteme de afară se ofiliseră, iar găile¹ care zburau pe deasupra arborilor de citrice erau prea însetate pentru a înălța vreun tril. Fără a mai pomeni faptul că scufundarea în lac părea o alternativă perfect rațională la participarea la propria ceremonie de logodnă – sau, cum îmi plăcea să o numesc, sfârșitul deprimant al viitorului meu.

Din păcate, slujnicele mă crezuseră, iar veștile se răspândiseră mai repede decât focul demonilor până la tata. În câteva minute, acesta îl trimisese pe unul dintre frații mei, însoțit de o suită de gărzii cu chipuri severe, să mă aducă înapoi.

Așa că iată-mă, îndrumată prin galeriile subterane ale palatului imperial, pe coridoare lungi și înguste, în cea mai fierbinte zi a anului! Spre sfârșitul deprimant al viitorului meu!

În timp ce-mi urmam fratele pe un alt hol pârjolit de razele soarelui, mă jucam fără astâmpăr cu mâneca și mă prefăceam că-mi ascund un căscat, deși trăgeam cu ochiul printre faldurile țesăturii.

— Nu mai căsca! m-a dojenit Hasho.

Mi-am lăsat brațul în jos și am făcut exact pe dos.

— Fiecare căscat eliberat acum înseamnă unul mai puțin în fața tatei. Până ajung la el, voi scăpa de toate.

— Shiori. . .

— Pune-te în locul meu! Încearcă să fii trezit în zori să-ți fie periat părul de o mie de ori, am contracarat eu. Încearcă să mergi înfășurat din cap până-n picioare în zeci de metri de mătase, o avere demnă de un zeu.

Mi-am ridicat brațele, însă mânecile erau atât de grele, încât abia le puteam ține în sus.

— Uită-te la toate aceste straturi! Aș putea echipa o navă cu pânze pentru a traversa marea!

Umbra unui zâmbet s-a desenat pe buzele lui Hasho.

— Zeii ne ascultă, draga mea surioară! Continuă să te plângi așa, iar logodnicul tău va căpăta o cicatrice de fiecare dată când îl dezonorezi.

Logodnicul meu! Orice mențiune despre el îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe cealaltă, în vreme ce mintea mi se îndrepta spre ceva mai plăcut, cum ar fi să-l conving pe bucătarul palatului să-mi destăinuie rețeta lui de pastă de fasole roșie sau, chiar mai bine de atât, să mă furișez pe o navă și să călătoresc dincolo de marea Taijin.

Fiind singura fiică a împăratului, nu mi se permisesse niciodată să merg nicăieri, darămite să călătoresc în afara capitalei noastre, Gindara. Într-un an, aveam să fiu prea vârstnică pentru o astfel de escapadă.

Nedreptatea situației m-a făcut să oftez cu voce tare.

— Atunci, soarta mi-a fost pecetluită. Va fi hidos!

Fratele meu a chicotit și mi-a dat un ghiont.

— Hai, nu te mai văicări atâta! Aproape am ajuns.

Mi-am dat ochii peste cap. Hasho începea să sune ca un bătrân de șaptezeci de ani, nu ca un tânăr de șaptesprezece. Dintre cei șase frați ai mei, de el îmi plăcea cel mai mult – era singurul căruia îi mergea mintea la fel de repede ca mie. Însă, de când începuse să ia atât de în serios rolul de prinț și să-și irosească mintea pe jocuri de șah în loc de năzbâtii, apăruseră anumite lucruri pe care nu i le mai puteam împărtăși.

Cum ar fi ceea ce ascundeam înăuntrul mânecii.

Când o gădilătură mi-a șerpuit în sus, pe braț, mi-am scărpinat cotul.

Doar ca să fiu sigură, am strâns materialul între degete, evitând deschiderea largă a mânecii. Dacă Hasho afla ce ascundeam sub faldurile veșmântului, n-aș mai fi scăpat de gura lui.

De a lui sau de a tatei.

— Shiori! mi-a șoptit mirat Hasho. Ce e în neregulă cu rochia ta?

— Am crezut că murdărisem mătasea, l-am mințit eu, prefăcându-mă că frec o pată de pe mânecă, apoi mi-am întors dinadins privirea spre munți și lac. Nu ți-ai dori să fim afară și să înotăm, în loc să mergem la o ceremonie plictisitoare?

Bănuitor, Hasho și-a ațintit ochii asupra mea.

— Shiori, nu schimba subiectul!

Mi-am plecat capul, străduindu-mă să par copleșită de remușcări – și să-mi aranjez pe furiș mâneca.

— Ai dreptate, dragul meu frate! A sosit timpul să mă maturizez. Îți mulțumesc pentru că. . . pentru că. . .

De îndată ce o altă gădilătură mi-a alunecat pe braț, mi-am lovit ușor cotul pentru a înăbuși sunetul. Secretul meu devenea nerăbdător, creând cute asemănătoare unor valuri de-a lungul țesăturii.

— Pentru că m-ai însoțit până la întâlnirea cu logodnicul meu, am încheiat rapid.

M-am grăbit apoi spre sala de audiențe, dar Hasho m-a prins de mânecă, a ridicat-o cât a putut de mult și a scuturat-o bine.

O pasăre de hârtie, la fel de mică și de iute precum o libelulă, a țâșnit ca o săgeată dintre faldurile de mătase. Din depărtare, semăna cu o vrăbiuță, cu un punct roșu, ca o pată de cerneală, pe cap. Mi-a zburat de pe braț și s-a îndreptat spre fratele meu, bătând frenetic din aripile delicate în timp ce-i plutea înaintea ochilor.

Hasho a rămas cu gura căscată și cu ochii tot mai mari din pricina uluirii.

— Kiki! am șoptit alarmată, deschizându-mi mâneca. Treci înapoi înăuntru!

Kiki nu m-a ascultat. S-a cocoțat pe nasul lui Hasho și îl mângâia cu o aripă în semn de afecțiune. Umerii mi s-au relaxat; animalele și păsările îl plăceau pe fratele meu, așa că eram sigură că și ea îl va fermeca, așa cum mă fermecase și pe mine.

Apoi Hasho și-a dus mâinile la față ca s-o prindă.

— N-o răni! am strigat eu.

Kiki a zburat în sus, reușind în ultima clipă să-i evite încercările de a o captura, apoi a lovit obloanele de lemn ale ferestrelor, căutând una care să fie deschisă, în timp ce se năpustea spre capătul coridorului, îndepărtându-se din ce în ce mai repede.

Am pornit după Kiki, dar Hasho m-a prins de îndată, ținându-mă pe loc cu atâta determinare, încât sandalele mi-au alunecat pe lemnul lucios.

— Las-o să plece! mi-a șoptit la ureche. Vom vorbi despre asta mai târziu!

Gărzile au deschis larg ușile, iar unul dintre miniștrii tatălui meu mi-a anunțat sosirea:

— Prințesa Shiori'anma, cel mai tânăr dintre copiii imperiali, singura fiică a împăratului Hanriyu și a regretatei împărătese...

Înăuntru, tatăl meu și consoarta lui, mama mea vitregă, stăteau în partea din spate a sălii sumbre. Atmosfera părea tensionată, iar curtenii fremătau de nerăbdare, ocupați să-și împăturească și să-și reîmpăturească batistele umede pentru a-și șterge tâmplele transpirate. Am zărit spatele lordului Bushian și al fiului său – logodnicul meu –, amândoi îngenuncheați dinaintea împăratului. Doar mama mea vitregă m-a observat încremenită în prag. Și-a înclinat capul, iar ochii ei deschiși la culoare i-au găsit pe ai mei.

Un fior mi s-a strecurat pe șira spinării. Deodată, m-a străbătut teama că, dacă mergeam până la capăt cu ceremonia, aveam să devin ca ea: rece, tristă și singură. Și mai rău de atât, dacă nu o găseam pe Kiki, altcineva putea să o facă, iar secretul meu avea să ajungă la urechile tatei...

Secretul meu: că însuflețisem o pasăre de hârtie prin magie!

Magie interzisă!

Răsucindu-mă pe călcâie, m-am îndepărtat de uși și am trecut pe lângă Hasho, prea uluit de reacția mea ca să mă oprească.

— Prințesă Shiori! au strigat gărzile. Prințesă Shiori!

Mi-am aruncat haina de ceremonie în timp ce alergam după Kiki. Doar broderia cântărea cât armura unei santinele, iar când mi-am eliberat umerii și brațele de greutatea ei, am simțit cum îmi cresc aripi. Lăsând o moviliță de mătase în mijlocul holului, am sărit pe fereastră și am aterizat în grădină.

Sub strălucirea orbitoare a soarelui, am mijit ochii, atentă să nu o scap din priviri pe Kiki. S-a strecurat prin livada de cireși, apoi pe lângă arborii de citrice, unde zborul ei

sălbatic a îmboldit găile să țâșnească de pe ramuri.

Intenționasem să o las pe Kiki în odaia mea, ascunsă într-o cutie de bijuterii, însă bătuse cu putere din aripi și se lovise cu atâta îndârjire de pereții închisorii ei, încât mă temusem că o slujnică ar putea s-o găsească în timp ce participam la ceremonie.

Cel mai bine e să o țin cu mine, mă gândisem.

„Promiți să fii cuminte?” o întrebasesm eu.

Kiki ridicase și plecase capul, un gest pe care îl luasem drept un da.

Greșit!

Demonii să mă ia, eram, fără îndoială, cea mai mare idioată din Kiata! Dar nu aveam să fiu necruțătoare cu mine pentru că mi-era milă chiar și de o pasăre de hârtie.

Kiki era pasărea *mea* de hârtie. Din moment ce frații mei mai mari erau mai mereu ocupați cu îndatoririle princiare, mă simțeam singură. Kiki însă mă asculta, îmi păstra secretele și mă făcea să râd. În fiecare zi, devenea tot mai vie! Era prietena mea!

Trebuia să o aduc înapoi!

Pasărea mea de hârtie a aterizat în mijlocul Lacului Sacru, plutind pe apele sale liniștite cu un calm de neclintit – de parcă nu mi-ar fi tulburat toată dimineața.

Gâfâiam când am ajuns la ea. Chiar și fără veșmântul de deasupra, rochia era atât de grea, încât abia îmi puteam trage sufletul.

— Kiki!

Am aruncat o pietricică în apă ca să-i atrag atenția, însă singura ei reacție a fost să plutească mai departe.

— N-avem timp de joacă!

Ce puteam să fac? Dacă avea să se descopere că am un talent pentru magie, oricât de neînsemnat ar fi acesta, urma să fiu alungată pentru totdeauna din Kiata – o soartă mult mai rea decât să fiu nevoită să mă căsătoresc cu un oarecare lord de rangul al treilea.

Mi-am scos în grabă sandalele, fără să mă obolesc să mă dezbrac de veșminte.

Apoi am sărit în lac.

Pentru o fată nevoită să stea înăuntrul palatului, să exerseze caligrafia și să cânte la țiteră², eram o înotătoare puternică, iar asta datorită fraților mei; înainte ca ei toți să crească și să își ia în primire obligațiile, ne strecuram până pe malul Lacului Sacru pentru scufundări în serile de vară. Cunoșteam bine aceste ape.

Am înotat spre Kiki, cu spatele biciuit de razele fierbinți ale soarelui, însă pasărea de hârtie se cufunda tot mai adânc în apă. Faldurile rochiei se înfășurau strâns în jurul meu, fustele agățându-mi-se de picioare de fiecare dată când le mișcam. Nu după multă vreme am început să obolesc, iar bolta cerească a dispărut când lacul m-a tras în jos.

Mă sufocam, așa că am început să dau din brațe spre suprafață. Cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă scufundam mai repede. Părul îmi plutea în jur ca o furtună de neocolit, răsfirându-se în spirale lungi și negre. Spaima mă răscolea lăuntric, gâtul mă ardea, iar pulsul îmi bubuia sălbatic în urechi.

Am reușit să-mi desfac cingătoarea de aur trecută peste veșminte și am tras fără încetare de fuste, însă greutatea lor mă târa tot mai adânc, până când soarele s-a preschimbat într-o perlă de lumină care strălucea plâpând, undeva, mult deasupra mea.

În cele din urmă, m-am eliberat de încleștarea fustelor, smulgându-le de pe mine, și m-am avântat în sus, dar era prea târziu. De la o astfel de adâncime, nu aveam cum să ajung înapoi la suprafață fără să-mi dau și ultima suflare.

Urma să mor.

Dând furioasă din picioare, mă luptam pentru o gură de aer, însă în zadar. Mă străduiam să nu intru în panică. Panica nu avea decât să mă facă să mă scufund mai repede.

Lordul Sharima'en, zeul morții, venea după mine. Avea să-mi amorțească mușchii inflamați și durerea răscolitoare din gât. Sângele a început să mi se răcească, pleoapele dădeau să se închidă...

Atunci am văzut dragonul.

La început l-am confundat cu un șarpe. Nimeni nu mai văzuse un dragon de secole, iar, din depărtare, arăta ca unul dintre animalele de companie ale mamei mele vitrege. Cel puțin până i-am văzut ghearele.

Aluneca spre mine, apropiindu-se atât de mult, încât i-aș fi putut atinge mustățile lungi și subțiri asemenea unor fire făurite din argint.

Laba îi era întinsă, iar deasupra palmei, prinsă între două gheare, se afla Kiki.

Pentru o clipă, viața a pulsat din nou înăuntrul meu. Am dat iar din picioare, încercând să ajung la pasărea de hârtie. Lumea se micșora, toate culorile se estompau.

Cu un licăr năstrușnic în ochi, dragonul și-a strâns ghearele. Coada i s-a furișat în spatele meu și mi-a înconjurat gâtul.

Și inima mea a mai bătut o singură dată.

---

¹ Nume dat mai multor păsări răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, cu ciocul coroiat, gheare puternice și cu coada bifurcată (n. tr.).

² Instrument muzical compus dintr-o cutie de rezonanță cu coarde de metal, puse în vibrație prin atingere cu o lamă (ori cu un inel) de os sau de metal (n. tr.).

CAPITOLUL 2

-UN... UN ȘARPE, L-AM AUZIT PE HASHO BĂLBĂ-INDU-SE.

Nu era un mincinos prea bun.

— A văzut un șarpe.

— Așa că a fugit până la lac? N-are sens!

— Păi..., a șovăit Hasho. Știi cât de mult urăște șerpii. A crezut că ar putea s-o muște.

Capul mă durea îngrozitor, dar am clipit și mi-am întredeschis un ochi, zărindu-i pe cei doi frați ai mei mai mari, Andahai și Benkai, lângă pat. Hasho stătea mai departe, mușcându-și buza.

Mi-am închis ochiul. Poate că dacă ar fi crezut că încă dorm, aveau să plece odată cu toții.

Dar, naiba să-l ia, Hasho mă observase!

— Uite, își revine în simțiri!

— Shiori! a spus Andahai cu severitate, chipul lui lung profilându-se deasupra mea.

Mi-a scuturat umerii.

— Știm că ești trează. Shiori!

Am tușit și m-am ridicat cu greu în șezut; îmi simțeam trupul încătușat de durere.

— Ajunge, Andahai! a zis Benkai. Ajunge!

Plămâniile mă ardeau în continuare, lacomi după aer, iar în gură îmi persista un gust de murdărie și sare. Am înghițit cu noduri apa oferită de Hasho, apoi le-am dăruit un zâmbet chinuit fraților mei.

Niciunul nu a zâmbit înapoi.

— Ai ratat ceremonia de logodnă, m-a muștrat fără milă Andahai. Te-am găsit pe malul lacului, pe jumătate înecată.

Doar fratele meu cel mai mare era în stare să mă certe pentru că aproape murisem.

Aproape murisem, mi-am repetat în gând, iar degetele mi-au zburat în sus. Dragonul își înfășurase coada în jurul gâtului meu, de parcă ar fi vrut să mă sugrume. Totuși, nu am simțit nici vânătăi, nici bandaje. Oare mă salvase? Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era fața lui, mai exact doi ochi rubinii și un rânjel strâmb. Nu-mi aminteam să fi ieșit la suprafață și nu aș fi putut să plutesc singură...

Aripi mi-au fâlfâit lângă degetul mare și am devenit brusc conștientă de cealaltă mână, ascunsă sub pături.

Kiki. *Slavă Curților Eterne!* Era un pic udă, la fel ca mine. Dar în viață.

— Ce s-a întâmplat, Shiori? a insistat Andahai.

— Las-o puțin să-și revină! a spus Benkai.

S-a ghemuit lângă patul meu, bătându-mă ușor pe spate în timp ce beam apa. Mereu blând și răbdător, ar fi fost fratele meu preferat, dacă nu îl vedeam atât de rar.

Tata îl antrena să fie comandantul armatei kiatane, în vreme ce Andahai era moștenitorul tronului.

— Ne-ai îngrijorat, surioară! Hai, spune-i bătrânului Benben ce-ți amintești!

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-mă de cadrul din lemn de trandafir al patului. Hasho le spusese deja că fugisem pentru că văzusem un șarpe. Trebuia oare să-i dau înainte cu o minciună atât de cumplită?

Nu, Andahai și Benkai vor pune și mai multe întrebări dacă mint, m-am gândit repede, apelând la rațiune. Pe de altă parte, nu le pot împărtăși adevărul. . . Nu pot afla despre Kiki.

Răspunsul era simplu. Când o minciună nu dă roade, o diversiune salvează situația.

— M-a salvat un dragon, i-am răspuns.

Andahai a strâns din buze.

— Un dragon! Nu mai spune!

— Era mic pentru un dragon, am continuat, dar bănuiesc că asta se datorează faptului că este tânăr. Avea totuși ochi inteligenți. Chiar mai ageri decât ai lui Hasho.

Am zămbit larg, jucăuș, sperând să destind atmosfera, însă încruntăturile fraților mei doar s-au adâncit.

— N-am timp pentru născocirile tale, Shiori! a replicat Andahai cu asprime.

Era cel mai lipsit de imaginație dintre frații mei. Și-a încrucișat brațele, cu mânecile lungi la fel de țepene precum părul său brunet dat cu ceară.

— Dintre toate zilele în care ți-ai ales să fugi la lac. . . Ți-ai ratat ceremonia cu fiul lordului Bushian!

Uitasem complet de logodnicul meu. Vinovăția mi-a clocotit în piept, iar zâmbetul larg mi-a dispărut de îndată.

Probabil că tata e furios pe mine.

— Tata urmează să sosească dintr-o clipă în alta să te vadă, a continuat Andahai. Nu m-aș baza pe faptul că ești preferata lui pentru a scăpa basma curată din asta.

— Nu mai fi atât de dur cu ea! a replicat Benkai, care și-a coborât vocea. Din câte știm, ar fi putut să fie un atac.

Acum m-am încruntat eu.

— Un atac?

— Circulă zvonuri despre revolte, mi-a explicat al doilea ca vârstă dintre frații mei. Mulți dintre lorzi se opun căsătoriei tale cu fiul lordului Bushian. Se tem că familia lui va deveni prea puternică.

— Nu am fost atacată! i-am asigurat. Am văzut un dragon, iar el m-a salvat.

Chipul lui Andahai s-a înroșit de exasperare.

— Gata cu minciunile, Shiori! Din cauza ta, lordul Bushian și fiul lui au plecat dezonozați din Gindara.

Pentru prima oară, nu mințeam.

— Spun adevărul! am jurat. Am văzut un dragon!

— Asta ai de gând să-i spui tatălui nostru?

— Ce anume să-i spună tatălui vostru? a bubuit o voce prin încăpere.

Nu auzisem ușile glisante deschizându-se, dar au zdrăngănit acum, când tatăl meu și mama mea vitregă au intrat cu pași mari în odaie. Frații mei s-au înclinat până jos, iar eu mi-am plecat capul aproape până la genunchi.

Andahai a fost primul care s-a ridicat.

— Tată, Shiori este...

Tata l-a redus la tăcere cu un gest. Nu îl mai văzusem niciodată atât de supărat. De obicei, un zâmbet din partea mea era îndeajuns pentru a tempera severitatea din ochii lui, însă nu și astăzi.

— Îngrijitoarea ta ne-a informat că ești nevătămată, a glăsuț el. O astfel de veste nu poate decât să mă bucure. Dar ceea ce ai făcut azi este de neiertat!

Vocea lui, atât de joasă, încât puteam simți vibrațiile cadrului de lemn al patului, tremura de furie... și de dezamăgire. Mi-am ținut capul plecat.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să...

— Ți vei cere scuze așa cum se cuvine lordului Bushian și fiului său! m-a întrerupt el. Mama ta vitregă a propus să brodezi o tapiserie pentru a înlătura rușinea pe care ai adus-o asupra familiei lui.

Mi-am ridicat privirea.

— Dar asta ar putea dura săptămâni!

— Ești așteptată în altă parte?

— Cum rămâne cu lecțiile mele? am întrebat, disperată. Cu îndatoririle mele, cu rugăciunile de după-amiază de la templu...

Rugămințile mi-au fost întâmpinate cu indiferență.

— Nu ți-a mai păsat niciodată de îndatoririle tale. Vor fi suspendate până când vei termina tapiseria. Vei începe să lucrezi imediat la ea, sub supravegherea mamei tale vitrege, și nu vei părăsi palatul înainte să o termini.

— Dar...

L-am văzut pe Hasho clătinând din cap. Am ezitat, conștientă că avea dreptate. Nu trebuia să-l contrazic, nu trebuia să protestez... Într-un mod cu desăvârșire nechibzuit, cuvintele mi s-au revărsat oricum de pe buze:

— Dar Festivalul de Vară are loc în două săptămâni...

Unul dintre frații mei m-a înghiontit din spate. De data aceasta, avertismentul a avut câștig de cauză. Mi-am ținut gura.

Pentru o clipă, ochii părintelui nostru s-au împlânzit, însă, când a vorbit din nou, vocea îi era dură:

— Festivalul de Vară are loc în fiecare an, Shiori. Ți-ar prinde bine să înveți care sunt consecințele comportamentului tău.

— Da, tată! am șoptit îndurerată și am simțit un junghi în piept.

Era adevărat că Festivalul de Vară avea loc în fiecare an, dar acesta avea să fie ultimul petrecut alături de frații mei înainte să împlinesc șaptesprezece ani și să mă căsătoresc — nu, înainte să fiu *alungată* și obligată să locuiesc cu viitorul meu soț.

Și distrusesem totul.

Tata mi-a remarcat tăcerea, așteptând să-l implor să fie mai indulgent, să inventez scuze și să fac tot posibilul să se răzgândească. Totuși, aripile fâlfâitoare ale lui Kiki, ascunse sub palma mea, m-au constrâns să-mi țin gura ferecată. Știam care ar fi consecințele dacă ar fi descoperită, și erau mult mai rele decât faptul că ratam festivalul.

— Am fost prea indulgent cu tine, Shiori! a spus tata încet. Fiindcă ești cea mai mică dintre copiii mei, ți-am acordat o libertate mult prea mare și te-am lăsat să zburzi alături de frații tăi. Dar nu mai ești un copil. Ești prințesa Kiatei, *singura*

printesă a tărâmului. A sosit timpul să te porți ca o doamnă demnă de titlul tău. Mama ta vitregă a fost de acord să te ajute.

M-a învăluit teama, iar ochii mi-au zburat spre mama mea vitregă, care nu se mișcase din fața ferestrelor. Uitasem că se află acolo, un gând aparent absurd odată ce m-am uitat la ea.

Avea o frumusețe deosebită, remarcabilă, genul immortalizat de poeți în legende. Mama mea fusese considerată cea mai frumoasă femeie din Kiata și, din tablourile pe care le văzusem cu ea, nu era nici pe departe o exagerare. Însă mama mea vitregă era, aproape fără nicio urmă de îndoială, cea mai frumoasă femeie din lume.

Ochi opalescenți izbitori, o gură ca un boboc de trandafir și un păr de culoarea abanosului atât de lucios, încât i se revărsa precum un cearșaf lung, de satin, pe spate. Dar ceea ce o făcea cu adevărat memorabilă era cicatricea în diagonală care îi brăzda chipul. Pe oricine altcineva ar fi putut arăta îngrijorător și oricine altcineva ar fi putut încerca să o ascundă. Nu și mama mea vitregă și, cumva, cicatricea îi sporea farmecul. Nici măcar nu-și pudra fața, așa cum era la modă, și nici nu-și punea ceară în păr pentru a-i oferi luciu. Deși slujnicele bombăneau că nu apela niciodată la produse cosmetice, nimeni nu putea să nu fie de acord cu faptul că frumusețea naturală a mamei mele vitrege răspândea o strălucire aproape feerică.

Raikama, o numeau cu toții pe la spate. *Regina Nenumită*. Avusese un nume odinioară, în casa ei de la miazăzi de Kiata, însă numai tata și câțiva dintre cei mai de încredere oficiali ai lui îl știau. Ea nu vorbea niciodată despre asta sau despre viața pe care o dusesse înainte să devină consoarta împăratului.

I-am evitat privirea și mi-am privit mâinile.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am făcut de rușine, tată! Și pe tine, mamă vitregă! Nu asta mi-a fost intenția.

Tata mi-a atins umărul.

— Nu vreau să te mai duci lângă lac. Medicul spune că aproape te-ai înecat. Ce-a fost în capul tău de ai fugit din palat, în primul rând?

— Eu...

Mi s-a uscat gura. Kiki și-a fluturat din nou aripile sub palma mea, ca și cum m-ar fi avertizat să nu rostesc adevărul.

— Da, eu... am crezut că am văzut un șar...

— Cică a văzut un dragon înăuntru, a spus Andahai pe un ton din care reieșea clar că nu mă crede.

— Nu înăuntrul palatului! am protestat pe dată. În Lacul Sacru.

Mama mea vitregă, care fusese atât de nemișcată și de tăcută până acum, a încremenit.

— Ai văzut un dragon?

Am clipit, surprinsă de curiozitatea ei.

— Eu... da, chiar am văzut.

— Cum arăta?

Ceva în legătură cu ochii ei reci, deschiși la culoare, mă împiedica pe mine, o mincinoasă înnăscută, să mint la fel de ușor.

— Era mic, am început, cu solzi de un verde smarald și ochii ca soarele roșu. Mi-a fost greu să rostesc următoarele cuvinte: Sunt sigură că doar mi l-am imaginat.

Raikama și-a coborât umerii într-un gest aproape imperceptibil, apoi un calm prevăzător i-a umbrat din nou trăsăturile, ca o mască pe care o scosese din neatenție pentru o clipă.

Mi-a zâmbit, cu buzele trădându-i încordarea.

— Tatăl tău are dreptate, Shiori. Ai face bine să petreci mai mult timp înăuntrul palatului și să nu confuzi fantezia cu realitatea.

— Da, mamă vitregă! am bombănit.

Răspunsul meu a fost îndeajuns pentru a-l mulțumi pe tata, care a murmurat ceva și apoi a plecat. Însă mama mea vitregă a rămas.

Ea era singura persoană pe care nu reușeam să o citesc. Pete aurii îi înconjurau ochii, ochi care mă ademeneau cu răceala lor. Nu-mi dădeam seama dacă adâncurile opalescente erau pustii sau pline de o poveste nespusă.

Când frații mei mă tachinau că îmi e frică de ea, le spuneam:

— Numai de ochii ei de șarpe.

Dar, în adâncul sufletului, știam bine că era mai mult decât atât.

Deși nu o spusese sau nu o arătase niciodată, știam că Raikama mă ura.

Nu aveam habar de ce. Poate din cauza faptului că îi aminteam tatei de mama mea – lumina care îi făcea lampionul să strălucească³, așa spunea el, împărăteasa inimii sale. Când a murit, a ridicat un templu în numele ei, unde mergea în fiecare dimineață să se roage. Avea sens ca mama vitregă să mă respingă deoarece îi aminteam de fosta suverană, o rivală imposibil de înfruntat.

Totuși, mă îndoiam că acesta era motivul. Niciodată nu se plânga când tata îi aducea un omagiu mamei; niciodată nu ceruse să fie intitulată împărăteasă în loc de consoartă. Părea că își dorea să fie lăsată în pace și mă întrebam adesea dacă ar fi preferat să înlocuiască forma oficială de adresare, Regina Nenumită, cu Alțeta Sa Strălucitoare, un semn de respect în onoarea frumuseții și a titlului ei.

— Ce este lucrul acela de sub mâna ta? m-a întrebat mama mea vitregă.

Pasărea de hârtie se târâse până aproape de marginea patului și abia atunci mi-am dat seama cât de ciudat arătam, încercând în continuare să o acopăr.

— Nimic! am spus repede.

— Atunci pune-ți mâinile în poală, așa cum se cuvine pentru o prințesă a Kiatei.

Raikama a așteptat, așa că nu aveam de ales decât să mă supun.

Stai nemișcată, Kiki! Te rog!

Când mi-am ridicat mâna, mama vitregă a înșfăcat-o pe Kiki de pe pătură. Spre marea mea ușurare, pasărea nu s-a mișcat. În ochii oricui, părea doar o bucată de hârtie.

— Ce este asta?

Mi-am îndreptat spatele.

— Nimic important. Doar o pasăre pe care am împăturit-o... Te rog, dă-mi-o înapoi!

O greșeală.

Raikama a ridicat o sprânceană. Acum știa că biata Kiki însemna ceva pentru mine.

— Tatăl tău te adoră. Te răsfăță. Dar ești o prințesă, nu o fată de la sat. Și ești mult prea mare ca să te joci cu păsări de hârtie. A venit timpul să înveți importanța îndatoririlor, Shiori.

— Da, mamă vitregă! am spus în șoaptă. Nu se va mai repete, promit!

Raikama a întins mâna spre mine, cu Kiki în palmă. Flacăra speranței mi s-a aprins în piept și am dat să-mi iau pasărea. Însă, în loc să mi-o înmâneze, mama mea vitregă a rupt-o în jumătate. O dată, de două ori.

— Nu! am strigat, aruncându-mă după Kiki, dar Andahai și Benkai m-au ținut pe loc.

Frații mei erau puternici, așa că nu m-am împotrivit. Copleșită de durere, am simțit cum un suspin îmi zguduie pieptul. Oricui nu știa ce înseamnă Kiki pentru mine i-ar fi putut părea o reacție *prea* exagerată.

Raikama m-a privit cu o expresie indescifrabilă, cu buzele strânse și ochii mijiti și reci. Fără niciun alt cuvânt în plus, a aruncat rămășițele lui Kiki pe podea și a plecat.

Andahai și Benkai au urmat-o, dar Hasho a rămas.

A așteptat până când ușile s-au închis, apoi s-a așezat lângă mine pe marginea patului.

— Ai putea s-o mai faci o dată? m-a întrebat el cu voce joasă. Ai putea vrăji din nou pasărea să zboare?

Nu intenționasem să o însuflețesc pe Kiki. Tot ce îmi propusesem era să fac păsări din hârtie – cocori, din moment ce se aflau pe blazonul familiei –, astfel încât zeii să mă audă. Era o legendă cunoscută de toți kiatanii: dacă făceai o mie de păsări – din hârtie, pânză sau chiar din lemn –, acestea puteau duce un mesaj până la ceruri.

Timp de câteva săptămâni, lucrasem din greu, singură – nu-i cerusem ajutorul în arta împăturirii unei păsări de hârtie nici măcar fratelui meu, Wandei, care se pricepea cel mai bine la tot felul de puzzle-uri și mecanisme. Kiki a fost prima pasăre pe care reușisem să o pliez, deși, să fiu sinceră, arăta mai degrabă ca o cioară cu gât lung decât ca un cocor. O pusesem în poală și îi pictasem o pată roșie pe cap – ca să semene mai mult cu cocorii brodați de pe veșmintele mele –, apoi glăsuise: „Ce risipă să ai aripi care nu pot zbura!”

Aripile ei de hârtie începuseră să fluture și se ridicase încet în aer, șovăitor, cu nesiguranța unui pui care tocmai învață să zboare. În săptămânile următoare, după terminarea lecțiilor, când frații mei erau prea ocupați să mă vadă, o ajutasem să exerseze în secret. O scosesem în grădină să zboare printre sanctuarele de piatră și copacii îngrijiți, cu crengile tăiate și frunzele moarte înlăturate, iar noaptea îi spuneam povești.

Eram atât de fericită să am un prieten, încât nu-mi făcusem griji cu privire la implicațiile de a avea magie.

Iar acum o pierdusem pe Kiki.

— Nu! am șoptit, răspunzând în cele din urmă la întrebarea lui Hasho. Nu știu cum.

Fratele meu a tras adânc aer în piept.

— Atunci e mai bine așa. Nu ar trebui să te joci cu magia, cu atât mai mult dacă nu o poți controla. Dacă află cineva, vei fi alungată pentru totdeauna din Kiata!

Hasho mi-a ridicat bărbia pentru a-mi șterge lacrimile.

— Și dacă ești alungată, trimisă undeva, departe de casă, cine va avea grijă de tine, surioară? Cineva îți va tăinui secretele și va inventa scuze pentru năzbâtiile tale? Nu eu.

Mi-a oferit un zâmbet reținut și trist.

— Așa că fii cuminte! Te rog!

— Oricum voi fi trimisă undeva, departe, i-am răspuns, îndepărtându-mă de el.

Am îngenuncheat și am adunat bucățile de hârtie aruncate de mama mea vitregă pe podea, ținând-o pe Kiki aproape de inimă, de parcă un astfel de gest ar fi putut să o readucă la viață.

— A fost prietena mea.

— A fost o bucată de hârtie.

— Urma să-mi doresc să se transforme într-un cocor adevărat, i-am mărturisit.

Vocea mi-a tremurat, iar gâtul mi s-a umflat în timp ce mă uitam la grămada de păsări pe care le împăturisem, dar în niciuna nu pâlăia scânteia vieții, așa cum se întâmplase cu Kiki.

— Nu-mi spune că dai crezare legendelor, Shiori, a spus Hasho cu blândețe. Dacă toți cei care ar împături o mie de păsări ar căpăta o dorință, atunci fiecare persoană și-ar petrece zilele făcând vrăbii, bufnițe și pescăruși de hârtie, dorindu-și atât munți de orez și aur, cât și ani buni de recolte bogate.

Am rămas tăcută. Hasho nu înțelegea. Se schimbaseră. Toți frații mei se schimbaseră.

El a oftat.

— Când tata va fi într-o dispoziție mai generoasă, voi vorbi cu el despre participarea ta la Festivalul de Vară. Te-ar face asta să te simți mai bine?

Nimic nu mă putea face să mă simt mai bine după ce pățise Kiki, dar am dat scurt din cap.

Hasho a îngenuncheat lângă mine și mi-a strâns ușor umărul.

— Poate că-ți vor prinde bine următoarele săptămâni petrecute cu mama noastră vitregă.

Mi-am tras umărul de sub mâna lui. Toți erau mereu de partea ei. Chiar și slujitorii, care, deși o numeau Raikama pe la spate, nu aveau niciodată nimic rău de spus despre ea. Nici frații mei. Sau tata. *Mai ales* tata.

— N-o voi ierta niciodată pentru asta! Niciodată!

— Shiori, mama noastră vitregă nu este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat.

„Tu ești”, aproape l-am auzit spunând, deși Hasho era prea isteț pentru a le permite cuvintelor să prindă glas.

Avea dreptate, însă nu plănuiam să recunosc acest lucru. Ceva în felul în care arătase Raikama când auzise că întâlnisem un dragon mă pusese pe gânduri.

— Nu poate fi ușor pentru ea, atât de departe de casă. Aici nu are prieteni. Nu are familie.

— Îl are pe tata.

— Știi la ce mă refer.

Hasho s-a așezat lângă mine, cu picioarele încrucișate.

— Împacă-te cu ea, bine? Cel puțin va face lucrurile mai ușoare când îi voi cere tatei să te lase să mergi la festival cu noi.

Am scrâșnit din dinți.

— Bine, dar asta nu înseamnă că voi vorbi cu ea.

— Chiar trebuie să te porți ca un copil bosumflat? m-a împuns Hasho. Îi pasă de tine!

M-am întors cu fața spre fratele meu, observând că sprâncenele îi erau unite într-o încruntătură și că ochiul stâng îi zvâcnea. Toate semnele că îl exasperasem.

— Nu mă crezi, nu-i așa? l-am întrebat încet. În legătură cu dragonul.

Hasho a așteptat prea mult înainte să-mi răspundă.

— Bineînțeles că te cred.

— Nu, nu o faci! Am șaisprezece ani, nu sunt un copil. Știu ce am văzut.

— Orice ai văzut, uită! m-a îndemnat el. Uită de Kiki, uită de dragon, uită orice ai făcut pentru ca toate aceste lucruri să se întâmple!

— Nu am făcut nimic ca toate aceste lucruri să se întâmple. Pur și simplu s-au întâmplat.

— Împacă-te cu mama noastră vitregă! m-a rugat din nou Hasho. E mama noastră.

— Nu și a mea, i-am răspuns cu o voce șovăitoare.

Cândva, o considerasem mama mea. Cu ani în urmă, fusesem prima care o acceptase pe Raikama când tata o adusese acasă, iar pe atunci ținea mult la mine. O urmăream îndeaproape, oriunde mergea, și era atât de misterioasă, încât voiam să aflu totul despre ea.

„Cum ți-ai căpătat cicatricea?” o întrebasesm într-o zi. „De ce nu-ți alegi un nume?”

Ea zâmbise, mă mângâiase pe creștet și-mi îndreptase cingătoarea în jurul taliei, legând-o într-o fundă elegantă și strânsă.

„Toți avem secrete. Într-o zi, Shiori, îl vei avea și tu pe al tău.”

Magia. Magia era secretul meu.

Care era al ei?

---

³Zicala e legată de tradiția eliberării lampioanelor la Festivalul de Iarnă (n. tr.).

CAPITOLUL 3

URAM CUSUTUL! URAM MONOTONIA MESTESUGULUI, URAM ACELE, FIRELE, CUSATURILE, totul. Ca să nu mai spun că m-am înțepat de atâtea ori, încât slujnicele au fost nevoite să-mi înfășoare de mai multe ori degetele, până au devenit la fel de groase ca niște găluște. Aproape că îmi era dor de lecții. Aproape.

Zilele treceau mai lent decât melcii care se îngrămădeau dincolo de paravanele tapetate. Am brodat cocor după cocor, dedicându-le atât de mult timp, încât au început să-mi bântuie visele. Îmi ciupeau degetele de la picioare, cu ochii însuflețiți de un licăr negru tăciune, apoi se transformau brusc în dragoni cu dinți ascuțiți și zâmbete năstrușnice.

Mă gândeam neconținut la dragon – și la expresia efemeră care străbătuse chipul Raikamei când Andahai îl pomenise. De parcă și-ar fi dorit să mă fi înecat în lac.

Cine știe ce gânduri îi treceau prin minte mamei mele vitrege? La fel ca mine, nu posedea un talent aparte la brodat, dar, spre deosebire de mine, putea să stea și să coase ore întregi. O surprindeam câteodată privind în gol, cu ochii ațintiți spre cer. Mă întrebam la ce se gândea toată ziua. Dacă avea vreun gând.

Am ignorat-o cât de bine am putut, dar, de fiecare dată când o greșală se strecura în tapiserie, venea la mine și îmi spunea: „Cusăturile tale sunt inegale, Shiori. Cel mai bine ar fi să le refaci”.

Sau „Acelui cocor îi lipsește un ochi. Lady Bushian va observa”.

Slavă Curților Eterne, remarcile ei nu au trebuit niciodată să fie învrednicite cu un răspuns, cel puțin nu până astăzi, când m-a vizitat cu o cerere ciudată:

— Cingătoarea de aur pe care ți-a dăruit-o lordul Yuji ca să o porți la ceremonia de logodnă... știi unde este?

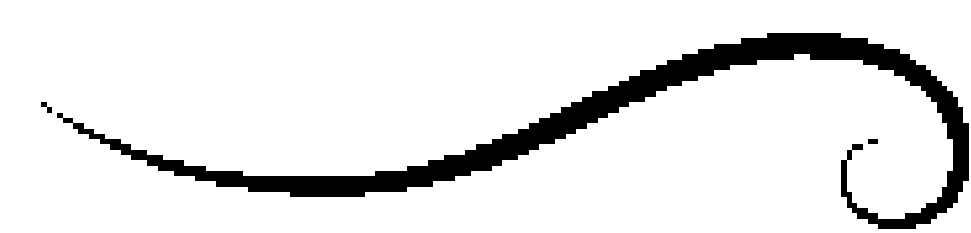
Am ridicat din umeri.

— Probabil a căzut odată cu mine în lac.

Răspunsul meu nu a mulțumit-o pe Raikama. Nu m-a privit amenințător și nici nu s-a încruntat, dar, după felul în care și-a îndreptat umerii, mi-am dat seama că nu era răspunsul pe care și-l dorise.

— Să mi-o aduci când o găsești!

Am mințit că așa voi face. Apoi a plecat, iar eu am uitat imediat de cingătoare.

În dimineața Festivalului de Vară, adulți și copii deopotrivă se plimbau de-a lungul promenadei imperiale, ținând în brațe zmeie de toate formele și culorile.

Îmi doream mult să merg. Era singura zi în care Andahai se relaxa, Benkai nu se antrena pentru a deveni comandant, iar Reiji și Hasho nu erau constrânși să studieze cu tutorii lor. Chiar și gemenii Wandei și Yotan, care erau diferiți precum soarele și

luna și se certau mereu din orice motiv, nu se ciondăneau niciodată în ziua festivalului. În schimb, își uneau forțele pentru a proiecta și a construi cel mai minunat zmeu dintre toate. Toți șapte dădeam o mână de ajutor, iar când opera noastră brăzda bolta cerească, atrăgea invidia tuturor celor de la curte.

Nici nu mai avea rost să menționez toată mâncarea pe care urma să o ratez: fursecuri în formă de iepure umplute cu fasole roșie dulce, frigărui cu prăjituri de orez pline cu piersici proaspete sau cremă de pepene galben, bomboane de zahăr modelate astfel încât să semene cu tigri și urși. Cât de nedrept era că trebuia să rămân în palat și să cos cu Raikama!

În cele din urmă, când stomacul meu nu a mai suportat, mi-am făcut curaj să o întreb:

— Mamă vitregă, începe festivalul. Pot să merg? Te rog?

— Poți pleca atunci când broderia ta este terminată.

Avea să mai dureze cel puțin încă o lună.

— Se va încheia până atunci.

— Nu fi îmbufnată, Shiori! Este nepotrivit!

Raikama nu și-a ridicat privirea în timp ce acul îi intra și îi ieșea din pânză cu mișcări unduitoare.

— Am avut o înțelegere cu tatăl tău.

Mi-am încrucișat brațele, cuprinsă de indignare. Nu eram îmbufnată.

— Nu vrei să mergi la festival?

Mama mea vitregă s-a întors și a deschis cufărul în care-și ținea instrumentele meșteșugului. Înăuntru se aflau sute de gheme strâns înfășurate, ață și fire de cusut.

A început să-și pună firele deoparte.

— Nu mi-au plăcut niciodată astfel de lucruri. Doar simțul datoriei mă face să particip la astfel de evenimente.

Dincolo de fereastră, tobele și râsetele se uneau într-un cor bubuitor, plin de veselie. Fumul de la grătare șerpuia înspre bolta cerească, prichindeii dansau înveșmântați în cele mai colorate haine ale lor, iar primele zmeie ale dimineții zburau iute printre nori.

Cum ar putea cineva să *nu* se bucure de astfel de lucruri?

M-am așezat resemnată în colțul meu, acceptându-mi soarta. Eram sigură că frații mei îmi vor aduce unele dintre cele mai gustoase preparate, dar nu voi avea ocazia să vorbesc cu bucătarii aflați în vizită sau să-i urmăresc la lucru. Singurul fel de mâncare pe care îl deprinsesem perfect era supa de pește a mamei, dar mă așteptam să gătesc mai mult – sau cel puțin să supraveghez bucătăria – odată ce mă mutam în Ținutul de Miazănoapte, regiunea cu cea mai fadă gastronomie.

Dorința de a fi la festival era atât de copleșitoare, încât nu mi-am auzit tatăl intrând în odaie. Când l-am văzut, inima mi-a sărit din piept.

— Tată!

— Am venit să-mi invit consoarta să mă însoțească la festival, a spus el, prefăcându-se că nu mă observă. Este gata?

Mama mea vitregă s-a ridicat, ținându-și broderia la piept.

— Doar o clipă! Dă-mi voie să pun asta deoparte!

De îndată ce a dispărut în odaia alăturată, tata s-a întors spre mine. Privirea îi era severă, așa că mi-am luat cea mai spăsită expresie de care eram în stare, sperând că i se

va face milă de mine.

Trucul a dat roade, deși următoarele lui cuvinte m-au luat prin surprindere:

— Mama ta vitregă m-a informat că ai înaintat simțitor cu tapiseria.

— Chiar a spus asta?

— Crezi că nu te place, a continuat tata, un foarte fin observator.

Ochii lui, aproape identici cu ai mei, mi-au susținut privirea. Tăcerea mea i-a smuls un oftat de pe buze.

— Mama ta vitregă a îndurat multe greutăți și o doare să vorbească despre ele. M-ar bucura nespun să văd că ai o părere bună despre ea.

— Da, tată! Îmi voi da toată silința.

— Bine, atunci, a răspuns el. Lordul Bushian și fiul lui se vor întoarce la toamnă pentru nunta lui Andahai. Le vei prezenta atunci scuzele tale. Acum du-te și bucură-te de festival!

Mi s-au luminat ochii.

— Vorbești serios?

— Sperasem că o ședere între patru pereți îți va liniști spiritul agitat, dar observ că nimic nu te poate împlânzi.

Mi-a atins obrazul, conturând gropița care apărea ori de câte ori eram fericită.

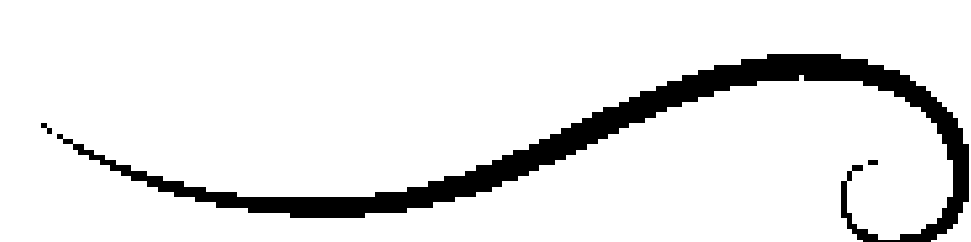
— Cu fiecare zi apusă, semeni din ce în ce mai mult cu mama ta, Shiori.

Nu-i împărtășeam părerea. Aveam o față prea rotundă, un nas prea ascuțit, iar zâmbetul îmi era mai degrabă neastâmpărat decât amabil. Nu eram o frumusețe asemenea mamei.

Cu toate acestea, de fiecare dată când tata vorbea despre ea, ochii i se împăienjneau, iar eu tânjeam să-mi povestească mai multe. Cu o răsuflare tăcută, și-a retras mâna și a zis:

— Du-te!

Nu a trebuit să mi se spună de două ori. Precum o pasăre care în sfârșit își recăpătase libertatea, am zburat din colivie și am fugit afară în căutarea fraților mei.

Până când am ajuns la Festivalul de Vară, era înțesat de sute de petrecăreți, dar mi-am găsit cu ușurință frații. Stăteau tolăniți în parc, departe de pavilioanele îngrijite, de porțile de nuanța vermillionului și de zonele de nisip alb delimitate în pătrate, asemenea unor locuri de joacă. Anul acesta, gemenii creaseră un zmeu-țestoasă cu adevărat impresionant, iar ceilalți frați ai mei îi ajutau la pictarea ultimelor retușuri.

Cele patru membre ale țestoasei ieșeau din carapace, un mozaic inedit format din fâșii de mătase furate de la eșarfe și jachete vechi. Pe fundalul cerului senin și albastru al după-amiezii, urma să pară că înota în iazurile azurii ale grădinii imperiale.

M-am grăbit să mă alătur lor. În fiecare an, de când eram copii, înălțam împreună, în familie, un zmeu în timpul Festivalului de Vară. Acum, frații mei aveau cu toții vârsta potrivită de însurătoare, Andahai era deja logodit, iar pe restul îi aștepta în curând aceeași soartă. Era ultima oară când puteam face asta împreună.

— V-ați întrecut pe voi înșivă anul acesta, dragii mei frați! i-am întâmpinat.

— Shiori!

Wandei m-a învrednicit cu o privire scurtă, cât verifica dimensiunile finale ale zmeului cu o sfoară de măsurătoare în mâini.

— Ai ajuns! Și ai picat la țanc! Yotan se pregătea să înfulece toată mâncarea pe care am păstrat-o pentru tine.

— Pentru că nu voiam să se strice, atâta tot! s-a apărut Yotan, care și-a șters vopseaua verde de pe mâini. Vorbești de parcă aș fi un mâncău.

— Shiori este mâncăul familiei. Tu ești doar cel cu burta mare.

— Numai urechile îmi sunt mari. La fel ca ale tale.

A tras de urechile fratelui său geamăn, care, asemenea alor lui, ieșeau puțin mai mult în evidență decât ale tuturor celorlalți.

Mi-am înăbușit un chicotit.

— A mai rămas ceva bun?

Yotan a fluturat mâna în direcția unei tăvi cu mâncare pe care o căraseră.

— După cum poți vedea, cele mai bune preparate aproape că s-au terminat.

Mi-a făcut cu ochiul și s-a înclinat spre mine, arătându-mi pe furiș proviziile de prăjituri cu orez lipicios ascunse sub mantie.

— Șșș, nu le arăta celorlalți! A trebuit să-l mituiesc pe vânzător ca să pun mâna pe ultima farfurie!

I-am făcut la rândul meu cu ochiul și mi-am strecurat o prăjitură cu orez în gură. Umerii mi-au coborât alene, subjugați de o toropeală plăcută, în vreme ce limba savura textura crocantă a aluatului de orez, cu buzele acum acoperite de granule fine de zahăr pudră, cantitatea ideală de dulceață. Îndemnată de lăcomie, am întins mâna după o altă delicatesă, înainte ca Yotan să poată ascunde din nou proviziile.

— Păstrează câteva și pentru noi! s-a plâns Reiji.

— Abia am ajuns la festival, am spus, înșfăcând o altă prăjitură. Voi ați avut toată ziua la dispoziție să vă bucurați de mâncare.

— Unii dintre noi au lucrat la zmeu, a răspuns el pe un ton iritat.

Ca de obicei, nările celui de-al treilea frate al meu erau umflrate, vădind nemulțumire.

— În plus, nu prea există multe preparate de care să te bucuri. Nicio tarabă cu prăjiturile-maimuței sau cu chifteluțe de pește la grătar. Nici măcar maestrul în arta zahărului nu e la fel de bun precum cel de anul trecut.

— Las-o să mănânce! a spus Benkai. Întotdeauna găsești ceva de care să te plângi.

În timp ce frații mei se certau, iar eu mă ospătam, ochii mi-au fugit dincolo de arborii de magnolie, atrași de lac, locul unde aproape mă înecasem. Unde zărisem dragonul.

O parte din mine tânjea să plece în căutarea lui.

— Haide odată, să ne grăbim înainte să dispară tot ce e mai bun de mâncat! a spus Hasho.

— Luați mai mult pește la grătar, bine? a strigat Yotan după noi.

Ceilalți frați ai mei au decis să rămână în parc și să-i ajute pe gemeni cu zmeul. Competiția începea într-o jumătate de oră, suficient timp pentru ca eu și Hasho să explorăm festivalul.

Cu chipurile tănuite de măști, copiii se strecurau cu greu printre noi, alergând într-un cor de țipete spre corturile de jocuri pentru a câștiga păpuși de porțelan și pești cu

înotătoare argintii în vase de sticlă. Când aveam vârsta lor, și pe mine mă entuziasmau cel mai mult jocurile. Acum, principala atracție o reprezenta mâncarea.

Am inspirat, savurând aroma de frigărui cu macrou prăjit și de ouă fierte în ceai⁴, de creveți în aluat și muguri de bambus murăți, de tăieței de sticlă⁵ înmuiți în sos de arahide. Pentru o așa-zisă mâncăcioasă ca mine, era întruchiparea raiului.

— Prințesă Shiori, au exclamat vânzătorii, unul după altul, ce onoare pentru umila mea tarabă să fie binecuvântată de prezența ta!

— Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem? m-a întrebat Hasho după ce înfulecasem o farfurie cu tăieței și creveți în aluat. Competiția va începe în curând.

Tatăl nostru și Raikama se îndreptau deja alene spre curtea centrală, unde avea să se desfășoare competiția de zmeie. În drumul său spre a se alătura împăratului, lordul Yuji ne-a făcut cu mâna mie și lui Hasho.

— Măi să fie, semeni tot mai mult cu mama ta pe zi ce trece! m-a salutat el cu amabilitate. Tânărul Bushi'an Takkan este într-adevăr norocos.

— Oare? s-a întrebat Hasho. Frumusețea ei este un lucru, dar manierele...

Mi-am înghiontit fratele cu cotul.

— Taci!

Comandantul militar a eliberat un râs gutural. Întotdeauna îmi amintise de o vulpe, cu umerii lui ascuțiți, dinții mici și surâsul înșelător, în colțul gurii.

— Ținutului de la Miazănoapte i-ar prinde bine o parte din faimoasele năzbâtii ale prințesei Shiori, a continuat el, apoi și-a împreunat mâinile și le-a îndreptat spre rochia mea, simplă în comparație cu veșmintele sale opulente. Am auzit că ai căzut de curând în Lacul Sacru și că i-ai pierdut tatălui tău o avere în mătase.

— Așa este! am spus eu, iar glasul mi-a trădat încordarea. Mi-e teamă că am pierdut și cingătoarea pe care mi-ați trimis-o. Având în vedere cât de îndurerată a fost mama mea vitregă, mă gândesc că a fost destul de valoroasă.

— Îndurerată, zici? a comentat lordul Yuji. Cuvintele tale reprezintă o noutate pentru mine, dar nu-ți face griji, Alteță! Cingătorile sunt ușor de înlocuit, iar eu și fiii mei doar le mulțumim zeilor că ai fost găsită și te-ai întors acasă în siguranță. S-a aplecat apoi ușor spre mine și mi-a șoptit: Deși, între noi fie vorba, aștept în curând un transport de mătase de la prietenii mei din A'landi. Mi s-a spus că roșul este culoarea ta preferată?

— Este culoarea pe care zeii o observă cel mai mult, i-am răspuns cu obrăznicie. Dacă voi fi trimisă în Ținutul de Miazănoapte, voi avea nevoie de toată atenția pe care mi-o pot acorda ei.

Comandantul militar a râs din nou.

— Atunci, fie ca norocul dragonilor să te însoțească! Roșu va fi!

De îndată ce a plecat, mi-a scăpat un oftat. Lordul Yuji era generos și bogat și, mai presus de toate, castelul lui se afla chiar în afara Gindarei. Uneori mi-aș fi dorit să fiu logodită cu unul dintre fiii lui și nu cu cel al lordului Bushian. Dacă tot *trebuia* să fiu căsătorită cu forța, măcar să fiu mai aproape de casă – și nu promisă vreunui lord barbar de rangul al treilea.

„Trebuie să fie încheiate alianțe”, spunea tata ori de câte ori îndrăzneam să mă plâng. „Într-o zi, vei înțelege.”

Nu, n-aveam să înțeleg niciodată! Chiar și acum, nedreptatea situației îmi răscolea stomacul, dar tot mi-am îndesat în gură ultima prăjitură cu orez.

— Mănânci atât de repede, încât te vei alege cu o indigestie! mi-a atras atenția Hasho.

— Dacă încetinesc, toată mâncarea va dispărea, i-am răspuns cu gura plină, printre înghițituri. Și-n plus, cusutul te secătuieste de energie. Întoarce-te! Știu că mori de nerăbdare să-l vezi pe Wandei cum testează zmeul. Încă mi-e foame.

Fără să-l aștept, am străbătut șovăitor culoarele dintre tarabe, îndreptându-mă spre prăjiturile cu orez.

Mă aștepta un lot nou, cu delicatesele minuțios decorate puse într-un blid mare de lemn.

— Preparate special pentru prințesa Shiori, a spus vânzătorul.

Am luat blidul în brațe și am înhățat și o porție de cartofi dulci, vârându-mi punga mică sub braț. Am ajuns la jumătatea drumului înapoi spre frații mei când am zărit un băiat cu o mască de dragon pândind în spatele tarabei cu pește la grătar.

Veșmintele îi păreau învechite, cingătoarea era prea largă, un stil specific generației trecute, iar sandalele proveneau din perechi diferite. Era prea înalt pentru a fi un copil, dar se plimba la festival precum unul – sau, mai bine spus, precum cineva care nu trebuia să se afle aici. Însă cel mai straniu lucru legat de înfățișarea lui erau șuvițele verzi care îi brăzdau părul.

Competiția de zmeie urma să înceapă în scurt timp, iar frații mei mă așteptau. Totuși, voiam să mă uit mai bine la masca băiatului.

Era albastră, cu mustăți argintii și coarne stacojii. Băiatul se mișca rapid, cu pași mici, ca o șopârlă, chiar mai lacom decât mine când venea vorba de mâncare.

Toate preparatele ce umpleau tarabele vânzătorilor se ofereau gratuit, astfel încât meșteșugarii culinari să-și promoveze produsele, însă nu era politicos să iei mai mult de una sau două farfurii deodată. Băiatul ăsta lua cel puțin cinci. Felul în care reușea să le echilibreze pe braț era impresionant, dar, dacă plănuia să o țină tot așa, vânzătorii aveau să-i interzică să ia mai multe. Și acum pusese ochii pe rădăcină de lotus prăjită.

Am clătinat din cap. *Un novice!*

— Îți sugerez să sari peste lotus, i-am spus, apropiindu-mă de el. Toată lumea știe că este cel mai groaznic fel de mâncare de la festival.

Am crezut că îl surprinsesem, dar el doar mi-a făcut cu ochiul, dezvăluind apoi două licăriri roșii în spatele măștii.

— Atunci îl voi lua pe al tău.

Înainte să-i pot răspunde așa cum se cuvine, uimită de îndrăzneala lui, Hasho a reapărut lângă mine, găsindu-mă în sfârșit.

— Shiori, te întorci? E aproape timpul pentru ceremonia de deschi...

Băiatul și-a întins deodată piciorul, punându-i piedică fratelui meu înainte să poată termina.

Hasho s-a împleticit. În timp ce cădea cu fața înainte, apucându-mă pentru a-și menține echilibrul, o mânecă verde s-a furișat de-o parte a trupului meu și mi-a smuls punga de cartofi dulci de sub braț.

— Hei! am țipat. Hoțul! Hoțul...

Cuvintele abia dacă au apucat să-mi părăsească buzele. Eu și Hasho am căzut unul peste altul, iar farfuriile mele pe jumătate mâncate s-au împrăștiat pe stradă.

— Altețele Voastre! au strigat oamenii.

Au urmat mâini întinse să ne ajute pe mine și pe Hasho să ne ridicăm, o mulțime adunându-se pentru a se asigura că nu am fost răniți.

Abia dacă am observat îmbulzeala înconjurătoare. Atenția îmi era ațintită asupra băiatului mascat.

— Nu scapi tu așa de ușor! am mormăit, uitându-mă cu atenție dincolo de spectatorii curioși.

L-am zărit cum se strecoară de-a lungul corturilor de jocuri și apoi dispare în tufișuri. Se mișca și mai rapid decât Benkai, pășind atât de ușor, încât nu lăsa nicio urmă pe iarba moale de vară. Am pornit după el, dar Hasho m-a prins de încheietură.

— Shiori, unde...

— Mă voi întoarce la timp pentru competiție! l-am asigurat, eliberându-mi iute mâna.

Ignorând protestele lui Hasho, m-am repezit după băiatul cu mască de dragon.

---

⁴ Oul în ceai negru este un aliment chinezesc preparat prin fierberea în ceai, sos și/sau condimente a unui ou deja fiert, dar căruia i se crapă coaja ușor (n. red.).

⁵ Un tip de tăieței transparente făcuți din amidon și apă. În general se vând în formă uscată, apoi sunt înmuiți pentru a-și căpăta textura moale, fiind folosiți în supe, diferite preparate prăjite sau rulouri de primăvară. Sunt numiți tăieței de sticlă (*glass noodles*) sau tăieței de celofan (*cellophane noodles*) pentru că devin transparenți, asemănători sticlei sau celofanului, atunci când sunt gătiți (n. tr.).

CAPITOLUL 4

L-AM GĂSIT COCOȚAT PE O STÂNCĂ, DEVORÂND O PUNGĂ DE CARTOFI DULCI CU MIERE.

Punga *mea* de cartofi dulci!

Aroma lor s-a răspândit prin aer, întețindu-mi atât foamea, cât și mânia adunată în pumnii încleștați.

Voiam să-l acuz de furt, să-l insult într-o sută de moduri diferite și să-l blestem în așa fel, încât să se trezească la poalele Muntelui Nagawi, dar, de îndată ce l-am văzut de aproape, din gura mea au ieșit alte cuvinte:

— Nu ești prea mare să porți o mască?

Nu părea uimit sau furios că l-am urmat. În schimb, buzele i s-au curbat într-un rânjet familiar. Nu-mi dădeam seama unde îl mai văzusem.

— Ce-s alea? m-a întrebat pe un ton tăios, arătând spre blidul de lemn pe care îl țineam sub braț.

— Prăjituri cu orez.

Băiatul și-a scos masca și a întins mâna după ele.

— Delicioase! a spus el, ronțăind gustarea.

Dacă nu ar fi fost cercul roșu din jurul pupilelor sale, atât de familiar, dar, totodată, atât de straniu, i-aș fi zburat blidul din mâini. Luată prin surprindere, mi-am stăpânit impulsul și am dat drumul recipientului.

— Nu le mânca pe toate...

Prea târziu! A dispărut și ultimul cartof dulce, urmat imediat și de ultima prăjitură cu orez. Mi-am pus mâinile pe șolduri și i-am aruncat băiatului cea mai iritată încruntătură de care eram în stare.

— Ce-i? m-a întrebat el, ridicând leneș din umeri. Înotul până aici îmi crește pofta de mâncare.

Încă mă uitam fix la el, la șuvițele dese și verzi răsucite în jurul tâmpelor sale; era o nuanță pe care nu o mai văzusem niciodată la nimeni – nici măcar la negustorii care veneau din Apusul Îndepărtat. Avea pielea deschisă la culoare și, deși părea străină de mângâierea caldă a soarelui, posedea o strălucire sidefată. Nu mă puteam decide care trăsătură reflecta adevărul, dacă arăta bizar sau chipeș. Sau periculos.

Poate toate trei deodată.

— Tu ești... tu ești dragonul! De ieri, din lac.

El a zâmbit larg.

— Așadar, ai de fapt minte! Chiar am stat pe gânduri, mai ales după ce ai căzut în lac.

I-am înfruntat zâmbetul larg cu o privire furioasă.

— Nu am căzut în lac. Am plonjat în el.

— Totul pentru acea pasăre, dacă memoria nu mă înșală. Acea pasăre *vrăjită*.

Când mi-am adus aminte de Kiki, moralul mi s-a scufundat ca o barcă prinsă de furtună. Mi-am scuturat firimiturile de pe mâneci și am început să mă îndepărtez de lac.

— Unde te duci?

— Înapoi la festival. Frații mei mă vor da dispărută.

O clipă mai târziu, băiatul a apărut lângă mine, iar degetele lui m-au prins de mână și m-au tras în jos, un îndemn tăcut să mă așez.

— Atât de repede? s-a mirat el, lovindu-și limba de dinți, fără să-și ascundă dezaprobarea. Ți-am găsit pasărea și te-am salvat de la înec. Nu crezi că îmi datorezi niște mulțumiri? Mai rămâi puțin! Distrează-mă!

— Să te distrez? am repetat. Încolo se desfășoară un întreg festival.

— Sunt doar jocuri de-ale ființelor umane, nimic de interes pentru mine.

— Acum nu ești nici măcar dragon.

Nu era. Sub înfățișarea aceea, era un băiat, un tânăr nu cu mult mai în vârstă decât mine. Dar cu păr verde, ochi rubinii și unghii ascuțite, asemenea unor gheare.

— Cum de *arăți* ca o ființă umană?

— Toți dragonii pot face asta, mi-a răspuns el, zâmbetul devenindu-i tot mai larg. Ce-i drept, până acum n-am exersat prea mult transformarea într-o ființă umană.

A suflat înspre breton.

— Întotdeauna am crezut că oamenii sunt plictisitori.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Iar *eu* întotdeauna am crezut că dragonii sunt maiestuoși și impunători. Abia dacă erai mai mare decât un țipar.

— Un țipar? a repetat el.

Am crezut că aveam să-l înfurii, însă a izbucnit în râs.

— Asta fiindcă încă n-am ajuns la forma mea completă. Când o voi face, vei fi impresionată.

— Când ajungi la forma ta completă? l-am întrebat, incapabilă să-mi astâmpăr curiozitatea.

Tot ce știam despre dragoni provenea din legende și povești, însă nu existau prea multe informații despre adolescența lor.

— Foarte curând. Aș fi tentat să spun că într-un an uman, cel mult doi.

— Nu-i nici pe departe o perioadă lungă, am pufăit eu. Totuși, nu-mi pot imagina că vei crește *atât* de mult într-un an.

— Chiar așa? Atunci să facem un pariu!

M-am aplecat în față. Fraților mei le plăcea nespun să facă pariuri între ei, dar nu mă lăsau aproape niciodată să iau parte la ele.

— Ce pariu? Dragonii sunt recunoscuți pentru faptul că nu se țin de cuvânt.

— *Întotdeauna* ne ținem de cuvânt, a replicat el. Din acest motiv îl dăm atât de rar.

I-am aruncat o privire tăioasă.

— Ce propui?

— Dacă eu voi câștiga, mă inviți la palatul tău și organizezi un banchet în onoarea mea. Mă aștept să gătești o mie de feluri de mâncare, nici mai mult, nici mai puțin, iar toată nobilimea trebuie să fie prezentă, cei mai importanți lorzi și cele mai importante doamne.

— Știu să gătesc un singur fel de mâncare, am recunoscut rușinată.

— Ai la dispoziție un an să înveți mai multe.

Nu am făcut nicio promisiune.

— Dacă *eu* voi câștiga, mă inviți la palatul *tău* și organizezi un banchet în onoarea mea. Aceleași reguli.

Rânjetul i-a dispărut treptat, apoi și-a trecut o mână prin părul lung și verde.

— Nu știu dacă bunicul ar fi de acord cu asta.

— Așa ar fi corect. Crezi că tatăl meu ar fi de acord să aduc un băiat-dragon la cină?

— Dacă ar fi de acord? Ar trebui să fie onorat!

Onorat? Am tras adânc aer în piept.

— Nimeni nu vorbește așa despre împărat!

— *Ăsta-i adevărul!* a spus dragonul, ridicând din umeri. Ființele umane venerază dragonii, nu invers. Ar fi ca și cum aș aduce un porc la cină.

— Un porc! am exclamat eu, după care am țâșnit în picioare. Nu sunt un porc!

Băiatul-dragon a râs.

— Bine, bine! Calmează-te, Shiori! Batem palma!

M-a tras de braț până m-am așezat din nou.

— Și aici suntem în Kiata, nu în A'landi – tatăl meu *nu* ar venera un dragon, am pufnit eu. Disprețuiește magia... M-am oprit brusc pe la jumătatea ideii, pentru o întrebare: De unde ai știut cum mă cheamă?

— Băiatul de la festival ți-a rostit numele. Chiar înainte să-i pun piedică.

— Adică fratele meu!

— Da, însă părea genul care strică toată distracția. Nu ești bucuroasă că ai fugit în schimb după mine?

M-am uitat urât la el.

— Spune-mi numele tău!

Dragonul a zâmbit, arătându-și dinții ascuțiți.

— Sunt Seryu, Prințul Mărilor Răsăritene și nepotul preferat al lui Nazayun, Regele-Dragon, Cărmuitorul celor Patru Mări și al Apelor Cerești.

A rostit cuvintele cu atâta îngâmfare, încât mi-am dat ochii peste cap. Puteam intra fără probleme într-un astfel de joc.

— Shiori'anma, am spus trufaș, deși băiatul îmi cunoștea deja numele. Prima fiică a împăratului Hanriyu și preaiubita prințesă a Kiatei, Împărăția celor Nouă Curți Eterne și a Munților Sfînți ai Curajului.

Seryu părea amuzat.

— Deci tatăl tău disprețuiește magia, nu-i așa? Oare ce va crede despre *tine*?

M-am mișcat într-o parte, stânjenită.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu... nu am puteri magice. *Nu* există magie în Kiata.

— Magia *este* rară în Kiata, m-a corectat Seryu. Nu-i pun la socoteală pe zei și pe dragoni, desigur. Oh, sursele sale s-ar putea să fie secate, însă reprezintă un element natural al lumii și nici măcar zeii nu pot înlătura *orice* urmă. Din acest motiv, o dată la câteva decenii, poate chiar mai mult, se naște un kiatan capabil să mânuiască puterea rămasă. O ființă umană... ca *tine*. Nu nega! Ți-am văzut pasărea aia de hârtie.

Am înghițit în sec.

— Kiki nu mai e. Mama mea vitregă... a distrus-o.

Seryu a făcut semn spre buzunarul în care păstram bucățile din Kiki.

— O poți readuce la viață.

A vorbit pe un ton atât de practic, așa cum i-ai spune unui bucătar că a prăjit perfect creveții sau că a copt bine cartofii dulci, încât am clipit de câteva ori, cu buzele întredeschise de uimire.

— Pot? Nu! Nu!

Am clătinat din cap.

— Am terminat-o cu magia!

— Vrei să spui că nu vrei să devii o vrăjitoare atotputernică? m-a întrebat dragonul, coborându-și vocea. Sau ți-e teamă că propriile puteri te vor corupe și te vor transforma într-un demon?

— Nu, i-am răspuns, apoi am oftat, recitând: Fără magie, Kiata e un loc sigur! Fără magie, nu există demoni!

— Dar știi ce se află de fapt în Munții Sfinți ai Curajului, nu-i așa?

— Bineînțeles că știu.

Munții se întindeau chiar în spatele palatului; îi vedeam în fiecare zi.

— Mii și mii de demoni, a continuat Seryu pe un ton conspirativ, și toată magia zăvorâtă de zeii voștri după ce ne-au cerut nouă, dragonilor, ajutorul. Împăratul tău ar trebui să le *venereze* pe ființele care l-au ajutat să-și transforme țara într-un loc sigur. Care *au grijă* ca țara lui să fie un loc sigur.

— Zeii și santinelele au grijă ca tărâmul Kiata să fie un loc sigur! i-am întors-o. Dragonii sunt prea ocupați cu jocurile de noroc și cu adunatul și ascunsul propriilor perle.

Seryu a chicotit.

— Asta îți spun ei acum? Nu ține lecții de istorie unui dragon, prințesă, cu atât mai puțin lecții de istorie a magiei!

— Nu ține lecții despre zeii noștri unei ființe umane, am contracarat eu. Ai măcar voie să fii aici? Zeii au promis că vor dăinui în ceruri după ce au lăsat Kiata fără magie. Nu au spus dragonii că vor rămâne în lacurile lor?

— În mare, m-a corectat iar Seryu. Trăim în marea Taijin, într-un tărâm strălucitor, clădit din scoici și corali neprețuiți. Nu într-un lac noroios. Și apoi, dragonii nu se supun regulilor zeilor. N-am făcut-o niciodată.

— Atunci de ce ați dispărut atâția ani?

— Pentru că tărâmul vostru e plictisitor. Numai palatul bunicului meu te-ar lăsa fără cuvinte.

— Mă îndoiesc, am spus sec.

Băiatul a ridicat o sprânceană groasă.

— Singurul mod în care vei afla este dacă, eventual, câștigi pariul nostru.

— Dacă îl câștig, ai găsi o modalitate de a mă păcăli să rămân pe „tărâmul tău strălucitor” timp de o sută de ani. Există un motiv pentru care voi, dragonii, aveți o anume reputație.

În vreme ce Seryu rânjea fără să-mi respingă acuzațiile, m-am răsucit pe călcâie, pregătită să plec.

— Găsește un alt prost care să facă un pariu cu tine. Prostul ăla nu sunt eu.

— Cum rămâne cu magia ta? E un dar rar, mai ales în Kiata. Ar trebui să înveți să-l folosești.

— Și să sfârșesc prin a fi alungată în Munții Sfinți? am răbufnit, învârtindu-mă spre el. Demonii să mă ia, aș prefera. . . aș prefera să cos toată ziua! Nu mă mai urmări!

— Nu vorbești serios! a spus Seryu. Dacă voiai cu adevărat să te întorci la festival, ai fi alergat. Vrei să înveți, a insistat el, apoi s-a oprit. Îți voi arăta cum să-ți reînveii prietena, pe Kiki. Nu ți-ar plăcea asta?

Toate scuturile mele de apărare au fost doborâte. Chiar îmi doream să o readuc la viață pe Kiki și chiar tânjeam să învăț mai multe despre magie. Până la urmă, dacă lipsea de atâția ani din Kiata, trebuia să existe un motiv pentru care mă născusem cu un astfel de dar, nu-i așa?

Zei au luat magia pentru că este periculoasă, mi-am reamintit. Dar demonii sunt deja întemnițați în munți și tot ce vreau este să descopăr cum să o aduc înapoi pe Kiki. Ce rău ar putea aduce o asemenea năzuință?

Viitorul s-a desfășurat fulgerător în fața ochilor mei și m-am văzut captivă în castelul Bushian, căsătorită cu un lord fără chip și închisă într-o odaie unde aveam să cos și iar să cos, până la sfârșitul zilelor mele.

Dacă aș avea de ales între o asemenea soartă și să fiu luată de demoni, aș alege demonii.

În plus, cât de des ajunge cineva să învețe vrăjitorie de la un dragon? Știam că dacă nu profitam de această șansă, aș fi regretat de-a pururi.

Seryu aștepta în continuare, dar, până să răspund, o flotă de zmeie s-a înălțat în aer. Pierdeam ceremonia de deschidere!

— Pe demonii din Tambu! am înjurat eu. Frații mei vor fi atât de supărați pe mine! Și tata. . .

— Nu mai poți face nimic acum, a spus dragonul. Mai bine te-ai bucura de priveliște.

Deși propunerea era tentantă, am clătinat din cap.

— Am intrat deja în destule belele.

Am început să o iau din loc spre festival, apoi am ezitat și m-am întors.

— O singură lecție! am spus. Doar atât!

Zâmbetul dragonului s-a lătit, dezvăluind-i din nou dinții ascuțiți și periculoși. Deși nu se putea mândri cu o înfățișare la fel de sălbatică precum cea a unui lup, gestul era suficient pentru a-mi aminti că nu mă aflam în compania unei ființe umane, oricât de mult semăna Seryu cu un băiat.

— Iată o lecție pentru tine înainte să pleci. . .

Seryu a luat blidul de lemn și l-a învârtit pe deget.

— Știai că lemnul de nuc are proprietăți magice?

Am mărturisit că nu știam.

— Una dintre micile urme pe care zeii voștri le-au lăsat după ce au plecat, a spus el cu aroganță. Pune ceva vrăjit înăuntru, iar nuca va ascunde obiectul de privirile indiscrete. Va reține chiar și magia.

— La ce bun? am întrebat. Blidul este puțin mai mare decât capul meu.

— Când vine vorba de magie, mi-a explicat el, mărimea contează prea puțin.

Ca o demonstrație, mi-a făcut cu ochiul, apoi mai multe păsări făurite în întregime din apă au țâșnit din blid și au zburat deasupra lacului. Când au atins cel mai înalt punct, au explodat și s-au evaporat într-un nor de ceață.

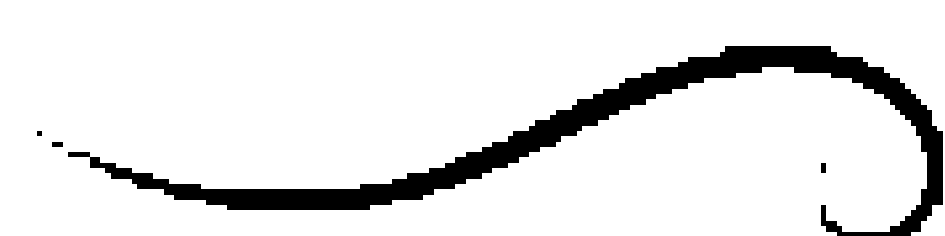
— Ar putea fi un truc util pentru a ascunde viitoare stoluri de cocori de hârtie. Eram pe cale să-i spun că nu vor exista viitori cocori de hârtie, când Seryu a continuat: Împătorește unul când ești pregătită și trimite-l pe aripile vântului! Voi ști să te aștept aici, la acest lac.

A întors blidul cu susul în jos pe pământ, marcând locul unde ne întâlniserăm azi, astfel încât niciunul dintre noi să nu-l uite.

— O ultimă dorință, Shiori...

— Ce mai e?

— Data viitoare, adu mai multe prăjituri cu orez!

O lecție s-a transformat în două, trei, apoi în cinci. Mă întâlneam săptămânal cu Seryu, de obicei dimineața, înainte de sesiunile mele de brodat cu Raikama.

De fiecare dată aduceam diferite gustări pe care să le împărțim, însă preferatele lui rămâneau prăjiturile cu orez, îndeosebi cele cu bucăți de piersică înăuntru, de altfel și preferatele mele.

Drept răsplată, astăzi îmi dăruise un buchet format din bujori ofiliți.

— Încerci să mă curtezi sau să mă insulti? I-am întrebat cu ironie, refuzând să iau florile. Kiatanii sunt superstițioși în privința morții, doar știi asta.

— O superstiție absurdă, mi-a respins el comentariul. Bujorii sunt pentru lecția ta. Puțini pot însufleți păsări de hârtie. Bănuiesc că ai un talent aparte pentru inspirațiune.

— Inspirațiune?

— Poți însufleți lucruri prin folosirea unor frânturi din sufletul tău. E aproape ca o înviere, însă nu la fel de puternică. Nu vei readuce la viață cadavre. Sau fantome, de altfel. Dar probabil că ai putea convinge un scaun să danseze pe picioarele sale sau însufleți câteva flori ofilite, dacă ți-ai dori așa ceva.

Mi-a apăsat bujorii în mână.

— Hai, încearcă!

Pot însufleți lucruri prin folosirea unor frânturi din sufletul meu, mi-am repetat în gând. Dar ce voia să însemna asta?

— Înfloriți! le-am spus florilor.

Nu s-a întâmplat nimic. Tulpinile mi s-au fărâmițat în palme, iar petalele uscate au plutit până au atins pământul. Seryu mesteca un fir de iarbă.

— N-ai auzit ce am spus? Inspirațiune, Shiori! Nu le vorbi florilor ca și cum ai fi un gropar. Gândește-te la ceva care te face fericită. Cum ar fi să înoți după balene sau să câștigi o ceartă împotriva unei țestoase.

Fără nicio urmă de îndoială, aveam idei diferite despre fericire. Stingherită, mi-am răscolit mintea, trecând în grabă peste animale zaharisite și zmeie, păsări de hârtie și cocori pudrați cu zăpadă, înainte să mă opresc asupra amintirii mele preferate: gătitul cu mama. Stăteam în poala ei în bucătărie și o ascultam cum cântă, și îi simțeam gâtul

lipit de ceafă, mișcându-se cu fiecare notă fredonată, în timp ce curățam portocale și zdrobeam boabe moi de fasole roșie într-o pastă pentru desert.

„Găsește lumina care îți face lampionul să strălucească”, îmi spunea adesea. „Nu-i da drumul, nici măcar atunci când te înconjoară întunericul. Nici măcar cel mai puternic vânt nu va stinge flacăra!”

— Înfloriți! am repetat.

Încet, încet, în fața ochilor mei, bujorii ofiliți au tremurat, animați de o lumină plăpândă, care arunca scânteii aurii și argintii. Apoi, din tulpină au încolțit frunze noi și ușor sfărâmicioase, puternice și verzi. Florile s-au deschis, dezvăluind petale strălucitoare precum coralul.

Pulsul îmi bubuia în cap, iar adrenalina îmi pompa în trup de parcă tocmai aș fi trecut lacul înot, prinsă în spiritul unei competiții, și aș fi câștigat.

— Ai trișat puțin când ți-ai folosit vocea, dar te vor învăța cum să scapi de acest vicleșug dacă te duci la școala de vrăjitori.

— Nu mă duc la școala de vrăjitori, am spus, complet surprinsă de amărăciunea care mi-a însoțit cuvintele.

Cum aș putea să o fac? Gândul că tata m-ar exila cu adevărat sau că ar porunci să fiu executată, dacă ar afla despre abilitățile mele, mă ținuse trează mai multe nopți decât aș fi vrut să recunosc.

— Atunci te voi învăța eu, a zis Seryu. Poate că sunt un dragon de doar șaptesprezece ani, dar știu mai multe decât cei mai bătrâni vrăjitori din Lor'yan.

— Nu mai spune!

— Chiar știu!

Mi-a răsplătit scepticismul cu o privire furioasă.

— În plus, nu ai vrea să studiezi cu un vrăjitor. Cu toții sunt obsedați să înlăture orice urmă de emoție din magie. Ei cred că o astfel de putere corupe. Dar ți-a plăcut ce ai simțit când ai văzut cum florile renasc, nu-i așa?

— Da!

Da era puțin spus.

Inima îmi bătea atât de repede, încât abia dacă mă auzeam respirând.

— Nu ar fi trebuit să-mi placă?

— Asta depinde de ceea ce încerci să înfăptuiești.

Seryu s-a uitat lung la bujorii mei, cu ochii lui roșii, neobișnuit de gânditori.

— Magia are multe laturi, așa cum o broderie are multe fire. Aceeași vrajă aruncată cu bucurie va avea un rezultat cu totul diferit atunci când este aruncată cu tristețe, mânie... sau teamă. E un aspect al magiei care trebuie tratat cu prudență, mai ales cu puteri ca ale tale.

— Puteri ca ale mele? am râs, încercând să-i temperez seriozitatea. Cum ar fi să conving florile moarte să înflorească din nou și să însuflețesc păsările de hârtie?

— Acesta e doar începutul. Magia ta este sălbatică, Shiori. Într-o zi, va fi periculoasă.

— Periculoasă, am repetat pe un ton meditativ. Vai, Seryu, vorbești de parcă ți-e frică de mine!

— Mie? Să-mi fie frică de tine?

A răs de mine, un sunet sfidător, și, cu o fluturare din braț, a invocat un val atât de înalt, încât a eclipsat copacii din jurul nostru. Apoi valul a căzut, spulberându-se în lac și udându-mă până la piele.

— Seryu! am strigat.

Nu și-a cerut scuze.

— Ai face bine să-ți amintești că sunt dragon, nepotul unui zeu! a mârâit el, apoi a sărit înapoi în lac. Nu mi-e teamă de nimic, cu atât mai puțin de tine!

„Nu mi-e teamă de nimic!” Cât de des rostisem aceleași cuvinte! Dar fuseseră întotdeauna o minciună și am avut sentimentul că și Seryu mințea.

CAPITOLUL 5

-PE UNDE AI UMBLAT? M-A ÎNTREBAT RAIKAMA CÂND M-AM ÎNTORS SĂ LUCREZ LA tapiserie. Ai întârziat a treia zi la rând. Chiar și pentru tine, Shiori, acest lucru este neobișnuit. Mă aștept să fii mai sânguincioasă în ceea ce privește munca.

— Da, mamă vitregă! am murmurat.

Tapiseria era aproape completă și urma să fie trimisă curând la Castelul Bushian. Abia așteptam să o termin și să-mi eliberez zilele de o asemenea muncă migăloasă.

Doar că, atunci când m-am așezat la rama pentru brodat, am descoperit că tot ce muncisem în săptămâna aceea dispăruse. Am inspirat scurt, uimită.

— Ce...

— Cusăturile tale erau strâmbe, mi-a explicat Raikama, și ai ratat un caracter la numele lui Bushi'an Takkan. Cel mai bine este să refaci totul decât să riști să-i jignești din nou familia.

Am scrâșnit din dinți, clocotind de furie.

Fii calmă! mi-am amintit, expirând. *Fii calmă!*

În ritmul ăsta, n-aveam să termin niciodată tapiseria la Castelul Bushian. Am scos un geamăt. Of, de-aș putea vrăji acul să coasă fără mine!

Dar de ce să nu încerc?

— Trezește-te! i-am șoptit acului. Ajută-mă să cos!

Spre uimirea mea, acul s-a însuflețit, alunecând cu stângăcie în și din mătase. Apoi, pe măsură ce am căpătat încredere în vraja aruncată, a început să danseze de-a lungul ramei într-o simfonie de cusături. Am mai adăugat trei ace pentru a accelera ritmul și am continuat la rândul meu să cos, stând cu spatele la Raikama ca să nu vadă.

Am lucrat toată săptămâna, până când, în cele din urmă, tapiseria – o scenă care înfățișa cocori și flori de prun pe fundalul lunii pline – a fost completă.

Odată ce am terminat, am adunat acele în palmă.

— Vă mulțumesc! am șoptit. Munca voastră s-a sfârșit.

De îndată ce acele au rămas nemișcate, am fost coplesită dintr-odată de un soi de letargie. Am înlăturat-o cu hotărâre, ridicându-mă triumfătoare de la rama pentru brodat ca să-i spun mamei mele vitrege că am terminat.

Preț de câteva minute, care mi s-au părut nesfârșite, Raikama mi-a studiat cu atenție tapiseria, însă nu a reușit să găsească niciun defect.

— E suficient de bună, a recunoscut ea, deși sprâncenele i s-au ridicat întrebător, trădându-i suspiciunea. După ce voi primi aprobarea tatălui tău, le voi cere miniștrilor să o trimită la Castelul Bushian.

Aproape că am sărit în sus de bucurie. Slavă Curților Eterne, asta însemna că sunt liberă!

Exuberantă, mi-am pus deoparte acele și firele. Voiam să-mi găsesc frații, să sărbătoresc, dar magia mă ostenise atât psihic, cât și fizic. Am sfârșit prin a moțai pe patul meu până când Guiya, una dintre slujnice, m-a chemat la cină.

Era nouă, cu ochi inexpresivi și o față ușor de uitat, condusă de o obsesie exasperantă de a mă îmbrăca până la ultimul detaliu în ținute demne de o prințesă, o sarcină la care slujitoarele mele precedente renunțaseră de mult. În brațele ei se aflau mai multe veșminte, cingătoare și jachete perfect croite și bogat ornamentate, pe care nu voiam sub niciun chip să le port.

— Veșmintele vă sunt șifonate, Alteța Voastră, a spus ea. Nu puteți pleca din odaie arătând așa!

Eram prea obosită să-mi pese, așa că i-am ignorat protestele și am mers alene la cină, aproape prăbușindu-mă pe locul meu, lângă Hasho și Yotan. Abia am reușit să trec de primul fel de mâncare fără să mă fure somnul.

Pernele de sub genunchi păreau mai moi decât de obicei. M-am legănat, alinată și subjugată de parfumul floral al ceaiului proaspăt preparat. Hasho m-a lovit cu cotul când m-am înclinat prea mult în față și mi-am răsturnat ceașca.

— Ce-i cu tine? a șoptit el.

Nu l-am băgat în seamă, ridicându-mi mânecile în timp ce slujitorii ștergeau ceaiul pe care îl vărsasem.

— Tată! l-am strigat, atrăgându-i atenția. Tată, pot să fiu scuzată, te rog? Nu mă simt bine.

— Chiar arăți mai palidă decât de obicei, a remarcat el oarecum distras.

Mintea îi rătăcea în altă parte; întâlnirile cu consiliul duraseră destul de mult, dar Andahai și Benkai nu voiseră să-mi spună de ce. Mi-a făcut semn să plec cu un semn din cap.

— Du-te, atunci!

Mama vitregă mă urmărea cu un licăr straniu în ochi.

— O voi însoți.

Am ridicat îngrozită privirea.

— Nu, sunt...

— Măcar până în hol, a insistat ea.

A vorbit abia când am ajuns la capătul coridorului.

— M-am gândit la dragonul pe care ai susținut că l-ai văzut, mi-a spus ea cu o voce joasă. Sunt fiare periculoase și nedemne de încredere, Shiori. Dacă ai întâlnit unul, te sfătuiesc să stai cât mai departe de el. E spre binele tău!

Mi-am ascuns uimirea. Oare chiar mă crezuse?

— Da, mamă vitregă! am mințit.

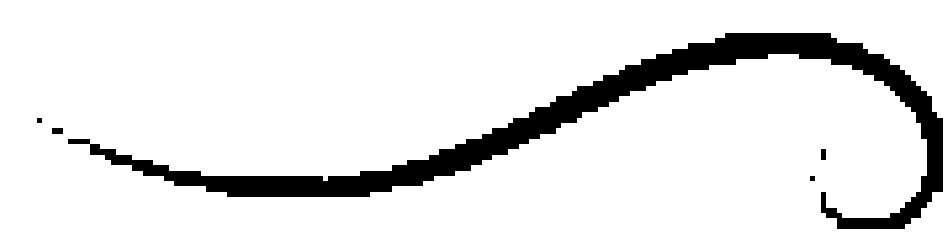
De îndată ce m-am întors în odăile mele, m-am prăbușit ostenită pe pat.

Ce știa Raikama despre ceea ce era spre binele meu? De ce îi păsa? În numele zeilor, doar își propusese să-mi facă viața cât mai nefericită cu putință!

După ce mi-am lăsat capul pe perne și am întâmpinat spiritele somnului, mi-am făcut o promisiune, cu toate că eram subjugată de somnolență.

A doua zi aveam să îl rog în sfârșit pe Seryu să-mi arate cum să o aduc înapoi pe Kiki.

— De ce ești atât de surprinsă că te crede? m-a întrebat Seryu, mestecând leneș o ramură căzută de magnolie. Dragonii sunt adevărați, toată lumea știe asta.

— Niciunul dintre frații mei nu mă crede, nici măcar Hasho, am insistat. Și nu sunt surprinsă, sunt îngrijorată că îi va spune tatălui meu.

— Dacă nu a făcut-o deja, chiar nu văd de ce s-ar mai obosi acum.

— Nu o cunoști pe Raikama.

Mi-am înfipt unghiile în pământ, convinsă că ascundea informația ca să o folosească mai târziu împotriva mea. În același mod în care dezaprobase căsătoria cu fiul lordului Yuji și insistase să mă sacrifice barbarilor din acel Miazănoapte vrednic de plâns.

— Poate că a pus să fii urmărită, a spus Seryu pe un ton malefic.

Astăzi, părul lui era în întregime verde și avea coarne pe care nu le mai observasem până acum.

— Să fii urmărită?

S-a rostogolit pe o parte, ochind ceva care se târa peste blidul folosit pentru a ne marca locul de întâlnire. Apoi, cu o gheară, a prins un șarpe de apă și l-a ținut aproape de fața mea.

— Iată-l pe unul dintre spionii ei!

Am țipat și am sărit în picioare.

— În numele zeilor, Seryu! Ia-l de aici!

— Relaxează-te! E inofensiv! Doar un mic șarpe de apă.

Și-a încolăcit apoi șarpele în jurul capului, lăsându-l să se odihnească peste coarnele lui.

— Vezi?

Tot nu voiam să mă apropiu de dragon.

— Glumeam când am spus că este un spion, Shiori, m-a asigurat Seryu.

Seryu a scos un sunet asemănător unui sâsâit, iar limba șarpelui a țâșnit, ca și cum i-ar fi răspuns.

— A devenit curios când a văzut un dragon lângă lac, atâta tot.

— Poți vorbi cu chestia asta?

— Cu ea. Și da, bineînțeles că pot. Până la urmă, dragonii și șerpii sunt înrudiți, iar șerpii de toate felurile sunt sensibili la magie.

N-am știut asta.

— Nu-mi plac șerpii! Îmi trezesc amintiri neplăcute!

— În legătură cu mama ta vitregă?

— Are sute care i se plimbă prin grădini, am încercat să îl lămuiesc. Fratele meu m-a provocat cândva să fur unul, iar ea m-a prins.

Pe măsură ce amintirea prindea contur, vocea mi-a devenit tot mai încordată.

„Șerpii îi amintesc de casă”, le spunea tata miniștrilor care se încruntau la vederea animalelor ei de companie neobișnuite. „Onorați-i dorințele așa cum le-ați onora pe ale mele.”

Asta ne spusese și nouă, copiilor, iar noi ne supuseserăm. Cel puțin până când Reiji mă provocase să fur unul.

— *Tu ești cel care este îngrozit de șerpi, nu eu, i-am spus. În plus, i-am promis că nu voi merge în grădina ei fără ea.*

— *Ți-e teamă că nu vei mai fi preferata ei dacă te prinde?*

— *Nu mi-e teamă de nimic!*

Era adevărat. Raikama ținea foarte mult la mine. Nu urma să se supere dacă aveam să împrumut un șarpe.

În după-amiaza următoare, m-am furisat în grădina ei, mișcându-mă încet pentru a nu speria șerpii. Dar ochii lor — complet galbeni, larg deschiși și hotărâți să nu clipească — m-au descurajat. Abia am făcut douăzeci de pași în grădină când o mică viperă verde a început să mi se înfășoare în jurul călcâiului.

— *Pleacă de-aici! i-am șoptit, încercând să o înlătur cu celălalt picior.*

Dar s-au alăturat tot mai multe și, curând, m-am trezit înconjurată de o duzină de șerpi. Nu, de o sută. Sâsâiau, își dezveleau colții, apoi un șarpe alb, atârnat de o ramură, s-a aruncat spre gâtul meu.

Cu un țipăt, am sărit către unul dintre copaci și m-am cățarat cât de sus am putut. Însă șerpii m-au urmat îndeaproape, iar pulsul mi-a luat-o la galop, învins de frică. Țin minte că mă pregăteam pentru o mușcătură fatală.

Deodată, poarta grădinii s-a deschis și a apărut Raikama. Șerpii au alunecat înapoi, ca un val în retragere. Practic plângeam.

— *Mamă vitregă, te rog să mă ierți! Nu știu cum am. . .*

M-a redus la tăcere cu o simplă privire tăioasă.

— *Pleacă! mi-a spus ea cu răceală.*

Raikama nu ridicase niciodată vocea la mine. În stare de șoc, am încuviințat cu o mișcare din cap, amorțită, apoi m-am dat jos din copac cât de repede am putut și am fugit.

— *De atunci m-a urât, i-am spus lui Seryu, ridicând din umeri.*

Nonșalanța mea era falsă însă. Nici până în clipa aceea nu înțelesesem de ce momentul cu pricina distrusese totul între mama mea vitregă și mine, și îmi păsa mai mult decât lăsam să se întrevadă. Dar nimeni, nici măcar unul dintre frații mei, nu știa asta.

— *Ei bine, nu ai de ce să te temi, mi-a răspuns Seryu cu un zâmbet larg. Dacă șerpii ei încearcă să te rănească, perla mea te va proteja.*

Și-a înclinat ușor capul spre mine. Suntem legați, tu și cu mine.

Îi auzeam vocea, însă buzele i-au rămas lipite. Am sărit înapoi.

— *Cum ai făcut asta?*

— *După cum am spus, perla mea te va proteja. Ne leagă, similar modului în care tu și Kiki sunteți conectate.*

— *Perla ta?*

— *Da, te-ai fi înecat dacă nu ar fi fost bucata mică pe care am pus-o în inima ta. Doar cât să te țină departe de neazuri.*

— *Mi-ai pus o perlă în inimă! am exclamat.*

— *După ce ai leșinat. Nu-i nevoie să pari atât de nerecunoscătoare. . . Te-a salvat.*

Îngrijorarea s-a diminuat rapid, preschimbată într-o mare curiozitate.

— *Așadar, perlele dragonilor sunt magice.*

— *Dacă sunt magice? a pufnit el, sfidător. Ele sunt însăși sursa puterii noastre — magia în forma sa cea mai pură, cea mai brută. Demonii și vrăjitorii nu râvnesc la nimic mai mult decât la perle, deoarece acestea le sporesc abilitățile.*

— Unde-i a ta?

— Aici! a spus el, arătând spre pieptul lui. Ți-aș arăta-o, dar strălucirea ei te-ar orbi.

I-am imitat reacția de mai devreme, pufnind sfidător pentru a-i lua peste picior trufia.

— Și totuși ai ciobit-o și ai luat o parte din perlă ca să mă salvezi?

— Am vrut să știu de ce o fată umană drăguță se scufundă după o pasăre magică.

Și-a dres apoi glasul, sprâncenele lui verzi și groase unindu-se în timp ce mă uitam fix la el. Părea confuz.

— Nu-i ceva ce vezi în fiecare zi. M-am gândit că o bucățică din perlă te-ar putea ajuta să ajungi la mal... De ce te holbezi așa la mine?

I-am zămbit sfioasă.

— Tocmai mi-ai spus că sunt drăguță.

O roșeață i-a colorat imediat urechile ascuțite.

— Am crezut că ești drăguță pentru o *ființă umană*, atâta tot, a bombănit Seryu. Ai fi un dragon hidos!

Un fior cald mi-a mocnit în piept și m-am apropiat încă puțin de el, doar ca să-i văd urechile înroșindu-se și mai mult.

— Din fericire, nu sunt dragon.

— Evident! a spus Seryu, frecându-și urechile.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Tocmai de aceea nu poți să spui nimănui că ai o bucată din perla mea. Ar fi aproape imposibil ca oricine altcineva, în afară de mine, să ți-o ia, dar vrăjitorii sunt pe cât de lacomi, pe atât de descurcăreți... Cel mai bine ar fi să nu-ți asumi niciun risc cât sunt plecat.

— Pleci? am exclamat.

— Înapoi în marea Taijin. Curtea bunicului meu se întrunește în cadranul apusean în timpul lunilor de iarnă.

— Dar nu este iarnă.

— Este pentru noi. Pentru un dragon, timpul se scurge altfel decât în țărâmul muritorilor. O săptămână pentru mine înseamnă un anotimp pentru tine. Ar trebui să mă întorc înainte de sosirea primăverii în lumea ta.

— Primăverii? am repetat. Dar cum rămâne cu lecțiile noastre? Și cocorii... Vei rata cocorii!

Dragonul s-a încruntat.

— Cocorii?

— Vizitează palatul la începutul fiecărei ierni, i-am explicat. E o tradiție să-i salutăm în prima zi în care sosesc.

— Așa cum e o tradiție ca familia imperială, mai exact prinții și prințesa, să înalțe zmeie în timpul Festivalului de Vară? a comentat ironic Seryu. Voi, ființele umane, aveți atât de multe tradiții!

— Îmi vei rata și ziua de naștere, am continuat, deodată întristată. Va fi ultima pe care o voi sărbători în palat înainte de a fi trimisă să mă căsătoresc cu fiul lordului Bushian.

Ultimele cuvinte l-au surprins pe dragon.

— Urmează să te căsătorești?

— Da! am bălmăjit.

În ultimele săptămâni, reușisem să îngrop toată groaza pe care o simțeam în privința logodnei, dar acum, când Seryu pleca, realitatea propriului destin m-a străpuns ca o lamă ascuțită.

— Când?

— Voi fi trimisă la Castelul Bushian chiar înainte de sfârșitul primăverii. Nunta va avea loc vara viitoare.

Tensiunea din umerii lui Seryu a dispărut.

— Oh, mai e timp din belșug! Înveselește-te, mă voi întoarce la primăvară! Până atunci, îți poți șlefui magia.

Degetele mi s-au îndreptat din instinct spre buzunar, după bucățile din Kiki pe care le purtam mereu la mine.

— Arată-mi cum să o aduc pe Kiki înapoi!

— Nu ai nevoie de instrucțiuni. Amintește-ți doar ce te-am învățat!

Neliniștită, mi-am pus bucățile de hârtie în poală, patru în total. După Kiki, toate vrăjile mele fuseseră de scurtă durată. Florile pe care le convinsesem să înflorească se ofiliseră odată ce îmi slăbise concentrarea, iar căluții de jucărie pe care îi fermecasem să galopeze se prăbușiseră de îndată ce mi-am întors privirea. Dacă aș învia-o pe Kiki, doar ca să o pierd din nou?

Kiki e diferită, mi-am spus în timp ce am început să unesc cu grijă bucățile de hârtie. E o parte din mine.

După un minut, pasărea a prins contur. Puțin fragilă, dar în mare parte la fel ca înainte, cu un cioc îndreptat puțin în jos, doi ochi întunecați pe care îi punctasem cu mișcări precise ale pensulei și aripi încręțite în centru, astfel încât să se curbeze ca petalele de orhidee.

În mare parte la fel, cu o singură excepție: cerneala roșie de pe creștet se întinsese și se decolorase.

Mi-am zgândărit o peliță de pe unul dintre degete, eliberând o picătură de sânge pe care am lipit-o de capul păsării de hârtie. Pe măsură ce s-a întunecat în stacojiu, mi-am ținut pasărea în palmă. Speranța că va reveni la viață mi-a umplut gândurile și am șoptit:

— Trezește-te!

Un fir delicat de magie, argintiu-auriu, mi-a alunecat fulgerător de pe buze și s-a răsucit peste aripile păsării înainte să se așeze acolo, ca și cum ar fi fost cusut pe hârtie. Apoi aripile i-au fluturat o dată. De două ori. Și a zburat, înconjurându-mi fața.

— Kiki!

Mi-a aterizat pe mână, aripile ei mângâindu-mi drăgăstos degetele.

Acesta a fost, mai mult ca sigur, cel mai rău pui de somn de până acum, a mormăit ea, scuturându-și ciocul la mine. Am visat că am fost ruptă în bucăți. Gata cu somnul! Pentru totdeauna!

— Te pot auzi! m-am minunat eu.

Da, bineînțeles că mă poți auzi! Sunt cea mai bună prietenă a ta, nu-i așa?

— Dorința ta de a o aduce înapoi trebuie să vă fi legat, a meditat Seryu. Acum vă puteți auzi gândurile una alteia, deși s-ar putea să preferi compania unui dragon decât pe cea a unei păsări de hârtie.

Ești atât de sigur? a ciripit Kiki, fără să scoată niciun sunet. *Am fost prietena ei înainte să te cunoască pe tine.*

Am râs, complet fermecată de îndrăzneala păsării mele.

— Da, dar poți să mă înveți tainele magiei cât timp Seryu este plecat?

— Mă îndoiesc, a spus dragonul, care s-a întins pe iarbă. Totuși, poți oricând să-i ceri ajutorul mamei tale.

Râsul mi-a murit pe buze.

— Mamei mele vitrege?

Seryu a ridicat din umeri.

— Nu știi? E o vrăjitoare puternică. Emană magie. Am observat asta chiar și când am fost la Festivalul tău de Vară.

Raikama, o vrăjitoare? Imposibil!

— Probabil că te înșeli.

— Nu m-aș înșela niciodată într-o astfel de privință.

— Am crezut că magia este un dar rar. Cum l-ar putea avea și Raikama?

— Am spus că este rar, nu că *tu ești* singura care îl are. Și nu e deloc ciudat. Magia atrage magie. Ceea ce *este* ciudat este că bunicul meu a lăsat-o să traverseze marea Taijin. El păzește apele Kiatei de magia străină.

— Poate că nu știa, am spus, vârtejul din capul meu dispărând brusc.

Să fie acesta secretul pe care Raikama îl tănuia cu atâta grijă? Că avea puteri magice, ca mine?

— Ar trebui să-l întreb.

— Nu este înțelept să-l bați la cap pe Regele-Dragon cu privire la problemele ființelor umane. Sau să-i aduci la cunoștință o greșeală săvârșită cu ani în urmă. În plus, ea nu este o vrăjitoare de rând.

— Ce vrei să spui?

— Nu este unul dintre proștii aceia lacomi, constrânși de un legământ de o mie de ani, care au jurat să slujească oricare stăpân le deține amuleta. Nu este atât de măreț pe cât sună. Pe durata trecerii de la un stăpân la altul, trebuie să-și petreacă zilele în forma lor spirituală, de obicei vreo fiară deplorabilă, fără acces la magie... sau la prea multă inteligență.

— Dacă vrăjitorii sunt constrânși de un astfel de jurământ, de ce ne temem de ei?

— Nu vă temeți, nu în Kiata. Sunt lipsiți de putere odată ce trec marea Taijin.

— De ce ne temem de ei *dincolo* de Kiata? m-am corectat, curioasă.

— Pentru că pot oricând să devină demoni. Aceasta este pedeapsa lor, dacă își încalcă jurământul. Sunt foarte periculoși.

— Și mama mea vitregă... nu este periculoasă?

— Nu în același mod, mi-a răspuns Seryu. Vrăjitoria ei este sălbatică și neîngrădită, ca a ta. Puternică, fără îndoială, dar amândouă sunteți muritoare, prin urmare nu trăiți foarte mult. Ca și cum nu mi-ar fi observat privirea tăioasă, dragonul a continuat: Misterul este de unde își extrage magia. Nu e originară din Kiata, ca tine. Ar avea nevoie de o sursă, o sursă foarte mare, pentru a emana o asemenea putere.

— Poate că bea sânge de șarpe, am spus, suflecându-mi mânecele. Asta ar explica de ce are atât de mulți.

— Nu cred că șerpii sunt o sursă de magie.

— Ei bine, dacă nu ai de gând să-ți întrebi bunicul, atunci va trebui *eu* să elucidez misterul, am afirmat, învrednicindu-l pe Seryu cu un rânjet parșiv. Din păcate, va trebui să aștepti până la primăvară pentru a afla ce am descoperit.

— Ținând cont de felul în care dragonii măsoară trecerea timpului, primăvara unui muritor este la doar câteva săptămâni distanță. Abia aștept! a zis Seryu și a rânjit la rândul său. Am stat deja mai mult decât ar fi trebuit. Nu-ți face griji, prințesă! Mă voi întoarce. Mi-a făcut cu ochiul și a adăugat: Ai o bucățică din perla mea și voi avea nevoie să mi-o restitui.

Când se apropiase atât de mult? Îi simțeam în respirație mirosul dulce de paste de fasole roșie.

— Ia-o acum! i-am propus, făcând un pas mic înapoi.

M-am împiedicat de o piatră ieșită în afară. Noroc cu Seryu, care m-a prins de cot pentru a mă ajuta să-mi regăsesc echilibrul.

— Păstrează-o!

Ochii lui licăreau de parcă ar fi ascuns un secret.

— S-ar putea să ai nevoie de ea.

M-a sărutat pe obraz, iar buzele lui mi s-au părut neașteptat de moi pentru un dragon, în niciun caz așa cum mi le-aș fi imaginat. Apoi, fără să-mi aștepte reacția, s-a aruncat în apă.

— Ne vedem la primăvară! a strigat el cu o fluturare a mâinii, coada lui lovind suprafața lacului înainte să-l pierd complet din vedere.

Am luat blidul din lemn de nuc pe care îl folosisem ca indicator al locului de întâlnire, i-am curățat lateralele de murdărie și l-am dus acasă sub braț.

Dintr-odată, primăvara îmi părea atât de îndepărtată!

CAPITOLUL 6

CU SERYU PLECAT ȘI TAPISERIA TERMINATĂ, ULTIMELE SĂPTĂMÂNI DE VARĂ AU TRECUT lent. Mi-am reluat lecțiile cu profesorii; cele despre istorie, protocol și limbă erau obositoare, dar le prefeream cusutului. Orice era mai bun decât cusutul.

Ori de câte ori puteam, găseam scuze să chiulesc de la lecții. Minciuni mici și nevinovate, cum ar fi să le spun profesorilor că Andahai avea nevoie de ajutorul meu în alegerea unui cadou pentru logodnica lui sau să le spun înalților preoți că nu puteam să le aduc un omagiu zeilor în acea după-amiază pentru că Hasho era bolnav și trebuia să-i fac supă. Dar adevărul e că frații mei erau mereu ocupați și nimeni nu mă chema. Nici măcar Raikama.

Pentru prima oară, acest lucru nu m-a deranjat, așa că mi-am folosit prețiosul timp liber ca să o pot spiona pe mama mea vitregă.

După săptămâni în care m-am transformat în umbra ei sau am trimis-o pe Kiki să o iscodească, tot ce aflasem a fost rutina ei de la palat, întruchiparea monotoniei: micul-dejun cu tatăl meu, apoi rugăciunile de dimineață, urmate de o plimbare prin grădina ei, unde își hrănea șerpii, uda crizantemele și mătura petalele de glicină căzute. Apoi, cea mai rea activitate dintre toate, cosea ore întregi, la nesfârșit.

Cu un oftat născut din frustrare, am aruncat o pietricică în Lacul Sacru și am privit dansul undelor până la final, când nimic nu mai tulbura apa. M-am așezat și mi-am cufundat gleznelor în lac.

— Raikama *nu poate* fi vrăjitoare, Kiki! i-am zis păsării mele. A urât întotdeauna magia.

A *urî* era puțin spus, deși nu stăruisem niciodată asupra motivului. Majoritatea oamenilor din Kiata urau magia. Dar trecutul misterios al Raikamei oferea prilejul pentru ca o mulțime de zvonuri stranii să prindă glas, zvonuri despre locul de unde venise, cum îl întâlnise pe tatăl meu și cum își căpătase cicatricea. Afectiunea ei pentru șerpi cu siguranță nu tempera speculațiile. Odată, un ministru încercase să-l convingă pe tata că Raikama era o adoratoare de demoni, una dintre acele preotese eretice care veneau în fiecare an la palat, aruncând cenușă la porți și scandând prostii despre revenirea magiei întunecate în Kiata. Tata îl exilase pe ministru și le interzisese preoteselor să se întoarcă în Gindara, dar acum nu puteam să nu mă întreb.

Oare Raikama ura cumva magia pentru că și-o ascundea pe a ei?

M-am încruntat.

— S-ar fi dat de gol până acum. Seryu se înșală, mai mult ca sigur.

Încearcă din nou mâine! mi-a sugerat Kiki. *Dragonul a spus că își tăinuiește puterile.*

— Mi-a spus și să-mi șlefuiesc magia, am replicat. Să exersez. Fiecare oră pe care o pierd spionând-o este o oportunitate ratată de a-mi îmbunătăți abilitățile.

La fel este și fiecare minut pe care îl pierzi plângându-te, a glumit Kiki, neașteptata mea voce a rațiunii.

Am oftat iar, dar pasărea avea dreptate.

— Coace-te! i-am spus unei afine care înmugurea, umflându-se îndeajuns pentru ca o gaie să mi-o înhațe din mână. Sari! i-am poruncit unei pietre, care a săltat peste lac până când a dispărut din vedere.

Asemenea vrăji erau ușoare, dar lucruri precum încercarea de a schimba direcția vântului sau chemarea ciocârliilor și a rândunicilor pe vârful degetelor – vrăji simple, care ar fi trebuit să fie floare la ureche pentru orice vrăjitoare – mă făceau să adorm din pricina efortului.

E în regulă să te simți prost din cauza lipsei tale de îndemânare, a spus Kiki, încercând să mă consoleze.

Hotărât lucru, compasiunea era un capitol la care mai trebuia să lucreze.

Cel puțin poți înfăptui ceva, spre deosebire de toți ceilalți locuitori din Kiata.

— Cu excepția Raikamei.

Mi-am mișcat vârful degetelor în lac, dornică să fac un val precum cel creat de Seryu, dar abia am tulburat apa.

Nu vrei să-i ceri ajutorul?

— Aș prefera să mă înec în Lacul Sacru! m-am răstit.

Asta-i un pic cam dramatic, nu-i așa? m-a muștrat Kiki. Când am suspinat, mi-a lovit ușor obrazul cu ciocul. *De ce ești atât de descurajată, Sbiori?*

Nu avea nicio legătură cu Raikama, nu cu adevărat. Dispuneam de restul verii să-i aflu secretul; mă grăbeam doar pentru că eram plictisită.

— Frații mei m-au învățat să înot în acest lac, am răspuns într-un final. Pe vremuri, râdeam atât de tare, încât speriam rațele. Andahai se prefăcea că e o caracatiță și ne ataca dacă nu înotam suficient de repede. Mi-e dor de acele vremuri! Nu vreau să ne căsătorim cu toții, să creștem și să ne îndepărtăm unii de alții.

Frații mei nici măcar nu trimiseseră după mine în vara asta. Andahai și Benkai erau mereu în ședințe importante cu tata, generalii și ambasadorii, Wandeii era cufundat în cărțile sale, Yotan era popular la curte și ieșea constant cu prietenii lui, iar Reiji și Hasho erau implicați într-o rivalitate șahistă care nu le oferea timp pentru nimic altceva.

Când mi-am scos picioarele din lac, vântul a împins curentul spre mine. Devenea tot mai puternic, un semn că toamna se apropia. Mi-am ridicat brațele, bucurându-mă de adierea rece care mi s-a strecurat în mâneci.

Oricât de multe amintiri vesele am evocat, oricât de tare am țipat, nu am putut convinge vântul să mă asculte.

Ce spui de aia? a sugerat Kiki, care și-a îndreptat aripa spre ceva ce plutea pe suprafața lacului. *De ce nu-i spui vântului să o sufle spre tine?*

Mi-am mijit ochii. Ce putea fi asta, sclipind sub o plută de mușchi și alge?

M-am grăbit de-a lungul malului și am apucat cea mai lungă ramură pe care am găsit-o. Apoi am pescuit ultimul lucru pe care mă așteptam să-l revăd.

— Cingătoarea mea! am exclamat.

Era cea pe care o purtasem când am sărit în lac, tocmai cea de care se interesase Raikama. Noroiul mânjise modelul floral, iar firele ude se încâlciseră în jurul

mușchiului, dar, în rest, era intactă.

Am stors-o, cu gândurile prinse într-o vârtoare lăuntrică. După ce am spionat-o săptămâni întregi pe Raikama, eram aproape convinsă că mintea de dragon a lui Seryu o luase complet razna deoarece credea că e vrăjitoare. Cel puțin aveam să aflu de ce își dorise atât de mult cingătoarea asta ridicolă.

Impulsivitatea și curiozitatea, două dintre cele mai minunate trăsături ale mele, m-au îndemnat să năvălesc în odaia ei de cusut, fluturând cingătoarea de parcă ar fi fost flamura unui soldat.

— Mamă vitregă! am strigat, arătând cingătoarea umedă și mototolită. Ai vrut să o vezi!

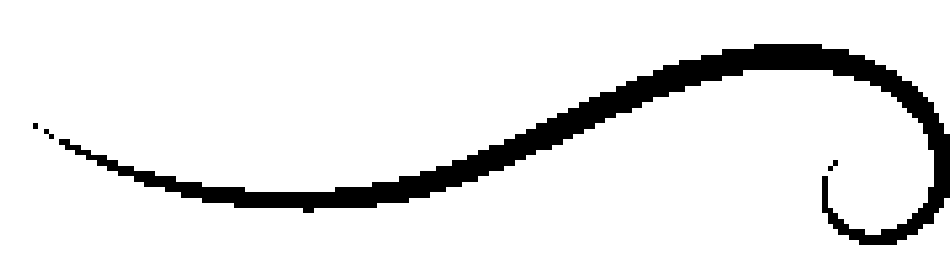
Raikama abia dacă s-a obosit să-și ridice privirea de pe broderie.

— Numai pentru că a fost un dar de la lordul Yuji. Ai ofensat deja o familie, Shiori. Cel mai bine ar fi să nu mai insulti încă una.

Și-a înnodat firul cu dibăcie, apoi l-a tăiat cu o pereche de foarfece.

— Acum pune slujnicele să o spele împreună cu restul veșmintelor tale!

M-am întors să plec și nu m-aș mai fi gândit vreodată la incident dacă nu ar fi fost umbra care a trecut iute peste chipul Raikamei. Cu o subtilitate aproape nefirească, un inconfundabil cerc de aur a pâlپâit ușor în ochii ei.

A doua zi dimineată, mi-a dispărut cingătoarea.

— A vrut-o Alteța Sa Strălucitoare, a răspuns Guiya când am întrebat-o.

Privea fix podeaua, o decizie înțeleaptă, având în vedere că mă uitam cu gura căscată la ea.

— Așa că i-ai dat-o? am exclamat șocată, pentru că încă nu-mi venea să cred.

Slujitoarea și-a coborât smerită umerii, tremurând ca un șoarece.

— N-nu, desigur, prințesă Shiori'anma. Alteța Sa Strălucitoare... Alteța Sa Strălucitoare a luat-o! Poate că ați prefera una roșie? a propus pe dată Guiya, ridicând un pachet somptuos aranjat. Acesta tocmai a sosit de la lordul Yuji...

Am năvălit afară din odaie înainte să poată termina. Până acum, știam pe de rost programul mamei mele vitrege: avea să fie în grădina ei. Perfect, din moment ce cunoșteam toate căile de a mă strecura neobservată înăuntru.

Nu m-am aventurat prea adânc; eram prea înfricoșată de șerpi. Uneori îi auzeam pe cancelarii tatei susținând că viperele erau otrăvitoare, unele atât de veninoase, încât te puteau ucide cu o singură atingere. Amintirea solzilor lor pe piele încă mă înfiora.

Cu grijă, mi-am scos condurii și i-am ținut sub braț în timp ce avansam cu greu prin zona cel mai puțin adâncă a iazului Raikamei. M-am ascuns sub podul de piatră, unde am stat ghemuită pentru o perioadă atât de îndelungată, încât genunchii au început să-mi tremure, iar peștii, confundându-mă cu un nufăr, au dat să-mi ciupească degetele de la picioare.

După ceea ce a părut o eternitate, a sosit Raikama.

De îndată ce gărzile au închis poarta grădinii, a scos un ghem cu fir stacojiu dinlăuntru veșmintelor. Arăta aproape ca un soare roșu, cu excepția frunzelor agățate de fibrele sale.

Mă așteptam să le vorbească șerpilor întinși pe pasarela de lângă glicine, așa cum făcea întotdeauna, sau să se ocupe de prețioasa ei parcelă de orhidee lunare, imaginea pe care o broda adesea pe evantaie și șaluri. În schimb, și-a tras fustele până la genunchi și a ridicat ghemul deasupra capului.

— Du-mă la Lacrimile lui Emuri'en! a poruncit ea.

Ghemul a tremurat, răspândind o lumină roșiatică, apoi a sărit din mâna ei în iaz.

Raikama a așteptat pe mal. Apa începuse să se învâртеjească năprasnic, despărțindu-se pentru a dezvălui o potecă în centru și o scară dedesubt. Mama mea vitregă a pornit iute.

Am luat-o după ea, dar drumul mi-a fost blocat de șerpii sâsâitori, care căzuseră între timp din copaci.

De îndată ce panica și-a încleștat ghearele în jurul meu, am scos un suspin adânc și am încremenit, cu piciorul parțial ridicat. Erau pretutindeni, unii pictați în nuanțe orbitoare, pe care nu le mai văzusem vreodată: turcoaz, violet și albastru safir. Alții păreau născuți din întunericul nopții, cu dungi stacojii, sau aveau culoarea fildeşului, cu pielea însemnată cu pete maronii. Însă colții erau toți la fel, curbați asemenea unor pumnale mici, iar pupilele destăinuiau o amenințare cu adevărat tăioasă.

M-au înconjurat, așa cum procedaseră și cu atâția ani în urmă.

Shiori! m-a strigat Kiki de pe scări. *Dacă nu te grăbești, o vom pierde!*

Apa începea să se reverse înapoi peste trepte, dar tot trebuia să trec peste șerpii care le acopereau.

Frica este doar un joc, Shiori! mi-am reamintit. *Îl câștigi dacă joci.*

Mi-am pus la loc condurii și m-am repezit spre scări. Și mai mulți șerpi au căzut din copaci, aterizând în apă cu un pleosc, dar nu m-am uitat înapoi. Întunericul s-a năpustit asupra mea. Am urmat licărul în jos, pe scări, până când am ieșit pe cealaltă parte.

Fără nicio îndoială, magia a fost cea care mă adusese în pădure, cu mult dincolo de grădinile palatului. De fapt, nici măcar nu puteam vedea palatul, doar Munții Sfinți; erau atât de aproape, încât ascundeau cerul. Dacă mă aflam într-adevăr în una dintre pădurile montane, cu siguranță eram departe de casă. Dar cum aveam să mă întorc reprezenta cea mai mică dintre preocupările mele.

Kiki s-a năpustit printre copaci, aripile ei fragile de hârtie dansând într-o rafală invizibilă de vânt de vară. La ceva distanță în fața mea, puteam întrezări ghemul cum sărea dintr-un desiș în altul, lumina sa orbitoare pictând copacii în roșu. Am alergat cât am putut de repede și am urmat-o pe Raikama din ce în ce mai adânc în pădure, până când, pe neașteptate, s-a oprit.

Kiki m-a prins de păr și m-a tras în spatele unui copac.

Ghemul ajunsese într-o groapă din pământ, plină de crenguțe și frunze. Nu mai tremura sau strălucea.

Mama mea vitregă și-a pus sandalele deoparte și a scos acul de aramă care îi ținea părul prins în cocul ei distinctiv. Buclele i-au alunecat pe spate, negre precum pana corbului. Când și-a masat tâmplele, în păr i-a apărut o dungă albă.

M-am încruntat la vederea acelei șuvițe nemaivăzute până atunci în părul reginei veșnic tinere.

Raikama a îngenuncheat lângă groapa din pământ, și-a suflecat mânecile și și-a tras în jos nenumăratele veșminte. În cele din urmă, umerii i-au rămas goi.

O lumină îi strălucea în piept, slab la început; apoi a devenit tot mai puternică, până când am fost nevoită să-mi duc mâna la ochi. În inima Raikamei scânteia o sferă spartă, fisurată în centru, ca o lună despăcată în două. Era oricum frumoasă, cu o suprafață la fel de întunecată precum cerul nopții, însă cu o lumină la fel de orbitoare precum primele raze de soare, amintind de un răsărit desfășurat peste ocean. O priveliște fascinantă!

— Asta e! am spus cu răsuflarea tăiată. Sursa magiei ei.

Mimunat! Acum să plecăm, m-a rugat Kiki. Am văzut destule.

— Nu încă, am șoptit, făcându-i semn cu mâna să se îndepărteze.

Am început să mă urc în copac. Trebuia să văd mai mult. Apa a clocotit din centrul gropii, deși, cu un minut în urmă, fusese uscată. De unde venea?

M-am aplecat mai aproape, ținându-mă strâns de trunchi. Nu era un ochi de apă obișnuit: suprafața era opacă și lipsită de reflexie. Putea fi vorba cu adevărat despre Lacrimile lui Emuri'en, lacrimile pe care se spunea că zeița destinului le vărsare când căzuse din ceruri pe pământ? Zeii distruseseră toate aceste ochiuri de apă.

Cingătoarea mea de aur se întindea peste brațul Raikamei, cu cordonul subțire desfăcut. Când mama mea vitregă s-a cufundat în apă, a vorbit într-o limbă pe care nu o recunoșteam. Era mai ritmată, o înșiruire de cuvinte melodioase, rostite într-o cadență vioaie. Vocea îi părea mai blândă și, dintr-un anumit motiv, asta mi-a făcut pielea de găină.

— Înțelegi ce spune? am întrebat-o în șoaptă pe Kiki.

Sună ca o vrajă. Una primejdioasă. Kiki și-a împins ciocul în obrazul meu când m-am aplecat și mai mult și a adăugat: Ai grijă, Sbiori! În numele zeilor, nu te-a învățat nimeni că pasărea curioasă este întotdeauna mâncată de vulpe? Of, dacă aș fi fost trezită la viață de o vrăjitoare mai rațională! a gemut ea.

— De când ești atât de îngrijorată de cât de mult vei trăi? am replicat pe un ton ușor tăios. Nicio vulpe nu te va dori... Ești făcută din hârtie.

Da, însă moartea ta e și moartea mea. Așadar, bineînțeles că-mi fac griji pentru tine. Te-ai arunca în foc dacă astfel ai primi răspunsuri.

— Înțeleg! Îți pasă de mine doar dacă asta îți slujește interesului personal.

Firește. O pasăre ca mine nu se obosește să se atașeze de cineva, ar fi complet inutil.

Am ignorat-o, mijindu-mi ochii la Lacrimile lui Emuri'en. Înăuntrul ochiului de apă, din cingătoare se revărsau panglici stacojii – aproape sângerii. Pe măsură ce se împleteau printre degetele Raikamei, vocea mamei mele vitrege s-a schimbat. De pe buzele ei picura venin, iar tonul i-a devenit aspru și profund.

— Andahai! a hârâit ea.

În fața ochilor mei, panglicile din apă s-au unit și au căpătat forma prințului moștenitor, o iluzie atât de iscusită, încât am tresărit. Mi-am strâns buzele, covârșită de dorul după frații mei, chiar și după Andahai. Putea fi plictisitor și încăpățânat, dar dacă avea să conducă Kiata cu jumătate din grija pe care ne-o acordase nouă, celor șase frați ai lui, împărăția avea să cunoască cele mai mărețe vremuri de până acum.

Apoi, pe măsură ce Raikama le rostea numele, restul fraților mei au apărut unul câte unul în ochiul de apă.

— Benkai!

Înalt și grațios, fratele pe care îl admiram cel mai mult. Era cel mai răbdător dintre toți, dar asta nu însemna că asculta mereu.

— Reiji!

Zâmbea rar și vorbea fără să se gândească, fără să-i pese dacă vorbele îi erau tăioase. Dar dacă Hasho îl putea tolera, nu putea fi așa de rău.

Undele au continuat să se învârtă, timp în care am încercat să mă eliberez de orice vrajă aruncată, mai mult ca sigur, de Raikama, însă aceasta nu terminase. Mai rămăseseră patru copii.

— Yotan!

Fratele pe care mă bazam să-mi spună că orice blid e pe jumătate plin, nu pe jumătate gol. Fratele care îmi pune cochilii de cicade⁶ pe pernă ca să mă facă să țip și îmi strecura suficient chili în ceai cât să izbucnesc în plâns, dar care, cumva, reușea mereu să îmi stârnească hohotele de râs.

— Wandei!

Cel tăcut, care iubea cărțile mai mult decât oamenii și care ar fi fost veșnic căzut pradă gândurilor dacă Yotan nu i-ar fi amintit să mănânce sau să doarmă. Invențiile lui erau, în felul lor, o formă de magie.

— Hasho!

Confidentul meu. Cel mai blând dintre toți, deși îi plăcea să mă tachineze, în care aveau încredere până și păsările, și fluturii.

Într-un final, mi-am auzit propriul nume.

— Shiori!

M-am desprins brusc din ameteală. Panglicile s-au înnegrit, tulburând apa. Șapte șerpi, făuriți mai degrabă din umbre decât din carne, au ieșit la suprafață și au înotat spre Raikama.

Kiki s-a repezit înapoi în mânăca mea.

Acum, Shiori! Trebuie să plecăm. Acum!

Cu toate că avertismentul păsării mele mi-a ajuns la urechi, nu m-am putut mișca, fascinată și, totodată, îngrozită de șerpi.

Aceștia au urcat sinuos pe spatele mamei mele vitrege, încolăcindu-i-se în jurul gâtului.

Shiori, au șoptit ei. Mori, Shiori!

Văzusem și auzisem destule. M-am dat jos de pe ramură, coborând cât puteam de repede din copac, când am văzut profilul mamei mele vitrege. Ochiul îi erau galbeni ca ai unui șarpe, iar pielea ei netedă fusese înlocuită de solzi strălucitori, albi ca prima ninsoare.

Am icnit și, ratând un punct de sprijin, am căzut din copac cu o bufnitură puternică.

Raikama s-a răsucit.

— Cine-i acolo? a strigat ea, acoperindu-și inima cu mâna. Arată-te!

Demonii să mă ia!

M-am aruncat în tufișuri. Frunzele au devenit maronii și s-au ofilit sub degetele mele, teama și emoțiile împiedicându-mă să-mi controlez propria magie.

Nici nu îndrăzneam să respir, dar inima îmi bătea sălbatic în piept. Mă rugam Curților Eterne să nu mă dea de gol.

— Arată-te! a repetat furioasă Raikama, care s-a ridicat în picioare.

Cu greu am recunoscut-o, cu bucele răsucindu-i-se în jur într-un nor întunecat și limba țâșnindu-i din gură, subțire și bifurcată. Mama mea vitregă nu era o vrăjitoare. Era un monstru!

Mai mult decât îngrozită, m-am furișat din ascunzătoare și am început să alerg, urmând cărarea pe care venisem. Însă mă înconjura o pădure nesfârșită și nu știam care era drumul spre casă.

Nu conta. Atât timp cât Raikama nu mă găsea...

Cineva m-a apucat de braț din spate.

— Shiori! a sâsâit mama mea vitregă.

Am fost prea șocată să mă împotrivesc. Îi dispăruseră șerpui-umbră de pe umeri. Fața îi revenise și ea la normal, dar sclipirea fildeșie a solzilor încă îmi răscolea memoria, amețindu-mă.

Kiki a zburat, atacându-mi mama vitregă cu aripile, însă Raikama a îndepărtat-o cu o lovitură puternică.

— Kiki! am țipat când pasărea a dispărut dinaintea ochilor mei.

— Nu ar trebui să fii aici! s-a răstit Raikama, fără să-și ascundă furia din glas. Uită-te la mine când îți vorbesc, Shiori!

Mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit ochii. Străluceau într-un mod nemaivăzut până acum. Erau luminoși și aurii, atât de hipnotizanți, încât nu puteam să mă uit în altă parte.

— Uită tot ce ai văzut aici! Ești obosită... Totul a fost un vis.

M-a străbătut un val de oboseală. Gura mi s-a întins într-un căscat, vederea îmi alterna, când limpede, când încetșoșată, apoi m-am oprit. Am clipit. Nu eram obosită. Și nu uitasem de ce eram aici.

Buzele mamei mele vitrege s-au unit într-o linie fermă, dezaprobatore. M-a prins strâns de umăr.

— Uită tot ce ai văzut! a repetat ea, cu vocea ei profundă și sonoră.

În timp ce vorbea, unde tulburau ochiul de apă aflat în spatele nostru.

— Uită și nu vorbi niciodată despre asta!

— Nu! am șoptit. Nu, dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Am scăpat din strânsoarea ei, reușind să mă îndepărtez abia câțiva pași înainte să mă prindă din nou. Atât puterea, cât și viteza ei m-au șocat. M-a ridicat cu ușurință în aer, unghiile ei lungi încolăcindu-mi mânecile, până când ochii mei căprui au ajuns la nivelul ochilor ei galbeni. Am țipat cu toată puterea.

Kiki s-a întors și s-a îndreptat ca o săgeată înspre obrazul Raikamei. A ciupit-o, iar o tăietură stacojie i-a străpuns pielea. În strigătele ei, picioarele mele au atins din nou pământul și am luat-o la goană, furându-i în ultima secundă ghemul din mână.

Am fugit din pădure cât m-au ținut puterile. Văzusem mai mult decât suficient.

Tatăl meu se căsătorise cu un demon.

---

⁶Insecte cu corpul scurt și gros, cu capul mare terminat printr-o proeminență ascuțită (n. tr.).

CAPITOLUL 7

AM ARUNCAT FIRUL SPRE CER ȘI AM STRIGAT:

— Du-mă acasă!

La porunca mea, ghemul s-a cutremurat brusc și a sărit mai departe. M-am repezit după el, impunându-mi să clipesc cât mai rar de teamă să nu-l pierd din vedere în timp ce străbătea fulgerător pădurea. Transpirația mi-a udat tâmpilele, umezeala verii mi-a lipit veșmintele de piele, dar nu am îndrăznit să încetinesc.

Trebuia să-mi avertizez frații. Să-mi avertizez tatăl.

În cele din urmă, am reapărut din grădina mamei mele vitrege și am intrat în grabă în palat.

Și în ce hal arătam! Cu frunze strecurate în păr, cu tivul brodat al veșmintelor acoperit de o crustă de noroi. Îmi pierdusem chiar și unul dintre conduri. Gărzile se holbau la mine, cu gurile căscate, uluite de înfățișarea mea în neorânduială.

Nimic nu mă putea opri.

Am năvălit în odăile lui Hasho, găfăind.

— Ea... e... un... demon!

M-am rezemat de perete, încercând să-mi trag răsuflarea.

— Trebuie să-i spunem tatei!

Hasho a sărit în picioare. Nu era singur; Reiji și gemenii erau și ei acolo, prinși într-un joc de șah.

— Ia-o mai ușor! Despre ce vorbești?

— Raikama! am răspuns degrabă, trăgând aer în piept cu lăcomie. Am văzut-o transformându-se. Știe... știe că am fost acolo.

Când Kiki mi-a zburat din mânecă, Reiji aproape că a răsturnat tabla de șah.

— Ce-i aia? m-a întrebat.

— Trebuie să-i spunem tatei, am repetat, ignorându-l. Unde sunt Andahai și Benkai?

— Aici! a răspuns Andahai.

Toate odăile noastre erau conectate, iar el stătea între odăile lui Hasho și Reiji, cu o expresie severă pe chip.

— Ce-i cu zarva asta, Shiori?

S-a încruntat când mi-a văzut veșmintele.

— Ai căzut din nou în lac?

Am trecut pe lângă Andahai și m-am adresat în schimb lui Benkai. Cu siguranță, avea să mă asculte. Trebuia să mă asculte!

— Raikama are o ieșire secretă în grădină, am spus, și duce la un... la un loc din Munții Sfinți ai Curajului. Dacă urmăm acest ghem, ne va duce acolo...

Cei șase frați ai mei aveau cu toții expresii identice: frunți brăzdate de cute, bărbii coborâte și ochi compătitori. Voiau să mă creadă, dar nu o făceau. Bineînțeles că nu o făceau. Le păream o nebună.

— Nu... nu mă credeți!

— Mai întâi vezi un dragon, iar acum mama noastră vitregă este un demon? m-a luat peste picior Reiji.

— E adevărat!

— Știu că nu vrei să te căsătorești, dar, cu siguranță, există modalități mai bune de a atrage atenția tuturor.

Benkai i-a aruncat lui Reiji o privire cu subînțeles, un avertisment tăcut, apoi s-a întors spre mine.

— După cină, surioară, a spus el cu bunăvoință. După cină, vom veni cu tine să urmărim acest ghem, bine?

— Va fi prea târziu!

— Shiori, Shiori! m-a strigat Hasho, ținându-mă de umeri. Tremuri!

M-am eliberat din strânsoarea lui, încă amețită.

— Tata s-a căsătorit cu un demon! Trebuie să-i spunem! Trebuie să...

Cuvintele mi-au murit pe buze. Raikama apăruse în dreptul ușii, însă nu mai avea o față de șarpe sau o șuviță albă în păr. Nici măcar fustele nu-i mai erau ude.

Totuși, prezența ei răspândea o aură diferită: părea mai puternică, mai poruncitoare. Iar tăietura pe care i-o făcuse pasărea mea se vindecase în mai puțin de un ceas!

Kiki s-a repezit înapoi în mâneca mea, frații mei și-au plecat de îndată capetele în plecăciuni pline de respect, dar eu m-am năpustit spre cel mai apropiat suport de săbii. Hasho m-a blocat și m-a strâns atât de tare de braț, încât m-am strâmbat de durere.

Ochii Raikamei i-au străpuns pe ai mei.

— Aș vrea să vorbesc cu Shiori.

— Poate după cină, mamă vitregă, i-a răspuns Benkai.

Umerii i se încordaseră și i se lărgiseră, dar, cu toate că era cel mai înalt dintre frații mei, cu cel puțin un cap peste Raikama, ea reușea cumva să-l eclipseze, să se ridice deasupra lui.

— Am întârziat deja la...

— Voi șase veți pleca primii.

Am fost surprinsă că niciunul nu a protestat. După ce Hasho mi-a eliberat brațul și s-a îndreptat spre ușă, am luat o sabie cu plăsele de jad și m-am dus după frații mei, blocându-i pe Yotan și pe Wandei.

— Nu, rămâneți!

Gemenii s-au oprit brusc, derutați.

— Shiori! a glăsuț mama mea vitregă. Aruncă sabia!

Arma mi-a căzut din mână și am scos un geamăt scurt. Nu mă puteam mișca. Trădată de propriul trup, care se răzvrătea împotriva mea, am simțit cum picioarele îmi prind rădăcini în podea, iar brațele îmi încremenesc de-o parte și de alta a corpului.

Luptă, Shiori! a strigat Kiki, care mi-a mușcat mâna din interiorul mânecii. *Trebuie să lupți!*

Raikama mi-a atins umărul.

— Uită-te la tine! În niciun caz nu poți să te prezinți astfel la cină. Du-te repede și schimbă-te! Voi inventa o scuză pentru tatăl tău.

Ochii i-au pâlpâit parcă, înviorați de un licăr galben, iar un suflu rece mi-a atins fugar mintea și trupul. Deodată, furia mea față de ea s-a domolit, iar amintirile legate de grădină s-au preschimbat într-o simplă ceață, un simplu vis. Tot ce voiam să fac era să mă supun, să mă duc în odaia mea și să mă schimb ca să ajung la timp la cină.

Mă gândeam să port unul dintre veșmintele mele roșii. Roșu era culoarea mea preferată, iar tata spunea mereu că mi se potrivește cel mai bine. Sau poate să port cingătoarea roșie despre care pomenise Guiya?

Am tresărit; mi-am încleștat pumnii. Raikama încerca din nou să mă vrăjească!

L-am împins pe Hasho cât de tare am putut, ca să-l trezesc, apoi i-am tras de brațe pe Benkai și Andahai, strigându-le fraților mei:

— Nu vă uitați în ochii ei! Încearcă să ne controleze! Ea...

— Ajunge!

Cuvântul m-a redus la tăcere, căci era la fel de ascuțit ca un cuțit. Înviniuirile mi-au rămas blocate în gât, ca și cum cineva l-ar fi astupat cu un dop.

Benkai a luat sabia pe care o scăpasem și a îndreptat lama spre Raikama.

Mama mea vitregă abia dacă a reacționat. Ochii îi străluceau gălbui, așa cum o făcuseră când fuseserăm singure în pădure.

— Te sfătuiesc să pui sabia jos! a spus ea încet.

Brațele lui Benkai au tremurat, mușchii i s-au încordat, iar toată culoarea i s-a scurs din obraji. Ceva l-a determinat să-și coboare arma împotriva voinței lui.

— Demonule! a țipat Andahai, fluturându-și sabia spre Raikama. Predă-te!

Asemenea lui Benkai, nu a apucat să facă nici măcar un pas înainte de a scăpa arma din mână. Restul fraților mei s-au năpustit asupra ei, dar ar fi putut la fel de bine să atace aerul.

Pentru că Raikama pur și simplu și-a ridicat bărbia, împietrindu-i pe toți.

— Fugi, Shiori! a reușit să spună Hasho cu o voce răgușită. Cheamă-l pe tata!

Aproape că am traversat odaia în zbor, încercând să trag cât mai repede de uși, dar acestea nu s-au clintit.

— Gărzi! am țipat, moment în care ferestrele s-au deschis larg, iar o rafală de vânt a năvălit înăuntru, amuțindu-mi strigătul.

M-am clătinat, iar vântul m-a împins înapoi până când m-am izbit de noptiera lui Hasho. În timp ce mă prăbușeam, răvășită lăuntric de o explozie de durere, un coșmar a prins viață.

— Fii ai soțului meu, nu vreau să vă rănesc! le-a spus încet Raikama fraților mei, dar sora voastră mi-a descoperit cel mai bine păstrat secret dintre toate și văd că nu există nicio cale de a vă șterge amintirile. Nu-mi dați de ales. Pentru binele tuturor, trebuie să fac asta!

Lumina din pieptul ei strălucea și mai puternic decât înainte, însoțită de un zumzet stins, apoi s-a răspândit prin odaie până ce mi-a învăluit frații.

Aceștia au început să se transforme. Mai întâi gâturile, ca să nu poată țipa, acoperite acum de pene negre ce li se întindeau până la ciocurile lungi, care le înlocuiseră nasurile și buzele. A urmat apoi o simfonie înfiorătoare, cea a oaselor rupte și a mușchilor sfâșiati: brațele li s-au prelungit în aripi albe, iar picioarele li s-au subțiat,

devenind noduroase, asemenea unor tulpini de bambus. Ochii li s-au rotunjit și s-au adâncit și, în final, șase coroane stacojii le împodobeau vârful capului.

Cocori, frații mei se transformaseră în cocori!

Au început să zboare frenetic în jurul meu. Am țipat și, după ce am luat una dintre săbiile căzute, am atacat-o pe Raikama.

Mama mea vitregă s-a învârtit și a făcut iute un pas în lateral, ferindu-se grațioasă, apoi mi-a prins încheietura. Cu aceeași putere extraordinară pe care mi-o dovedise în pădure, m-a ridicat în aer. Sabia a căzut la podea cu un zdrăngănit.

— Adu-i înapoi! am urlat, împotrivindu-mă. Adu-i înapoi, monstrule!

Aș fi putut la fel de bine să-l fi implorat pe Sharima'en, Îngrijitorul Morților, dar, în nebunia mea, mi s-a părut că întrezăresc o licărire de milă în ochii ei, poate chiar o scânteie de omenie.

M-am înșelat amarnic!

— *Monstru!* a repetat mama mea vitregă.

Încet. Letal. Cicatricea de pe chipul ei strălucea în lumina felinarului.

— M-au numit așa odată. M-au numit în feluri mult mai rele.

În timp ce mă răsuceam și mă zbăteam, buzele ei perfecte s-au arcuit.

— Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit în această nouă viață, am crezut că tu ai putea fi cea care să înțeleagă. Dar m-am înșelat, Shiori, a continuat ea, ridicându-mă și mai sus. Acum trebuie să pleci.

Înainte să-și poată arunca blestemul, frații mei au tăbărât asupra ei. Subjugați de furie, într-o învălmășeală de ciocuri ascuțite și aripi albe, puternice, au atacat-o pe mama vitregă. Mobilierul a zburat în toate direcțiile și, în mijlocul haosului, am lovit-o cu piciorul în piept pe Raikama, eliberându-mă.

Am fugit în odaia mea, închizând ușa cu o bufnitură.

Trebuia să o opresc! Dar cum puteam s-o fac? Nu cu țitera sau cu acele de brodat și, cu siguranță, nu cu pensulele mele de caligrafie.

Slujnica mea sfioasă se afla acolo, ghemuită într-un colț. N-am fost niciodată mai fericită să văd pe cineva.

— Guiya! am strigat, practic împingând-o afară pe ușă. Fugi, spune-i tatălui meu! Spune-i că Raikama e...

Guiya își ținea mâinile la spate, de parcă ar fi ascuns ceva. Un pumnal, am sperat din toată inima. Când m-a văzut, s-a repezit înainte.

— Shiori'anma...

Atât a ajuns să rostească. Deodată, gâtul i s-a contractat, ochii i s-au albit, iar corpul i s-a lăsat moale. Guiya s-a prăbușit la pământ, inconștientă.

Pe demonii din Tambu! Mai aveam doar câteva clipe înainte ca Raikama să apară la ușă.

Am încercat să o trezesc pe Guiya, smucind-o cu putere. Nicio reacție. Și niciun pumnal asupra ei. Doar o mână plină cu ceea ce părea a fi nisip negru, probabil cărbune pentru colorarea părului și a genelor. Complet inutil.

M-am răsucit pe călcâie, înaintând împleticit prin odaie. Pe birou erau cocorii de hârtie pe care îi împăturisem. Câteva sute. I-am aruncat în aer.

— Însuflețiți-vă și ajutați-mi frații!

La porunca mea, și-au ridicat ciocurile ascuțite și au început să-și fluture aripile de hârtie. În câteva secunde, păsările au țâșnit ca niște săgeți, conduse de Kiki.

Au înconjurat-o pe Raikama în prag, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost niște țânțari. Când mama vitregă a ridicat un braț, o lumină orbitoare a fulgerat din inima ei, iar apoi toți cocorii au căzut deodată, văduviți de suflul vieții.

Numai Kiki mai zbura. S-a ascuns sub părul meu, cu aripile tremurându-i atât de violent, încât puteam auzi teama micuței păsări.

— Deci ai ceva magie în tine, a spus mama vitregă, încolțindu-mă. Ar fi fost mai ușor dacă nu ai fi avut deloc.

Ura mi-a dat putere. I-am aruncat blidul de nuc de la Seryu în cap, azvârlindu-l mai tare decât azvârlisem vreodată ceva în toată viața mea.

Totuși, Raikama l-a prins cu o mână. L-a ținut în palmă, iar o strălucire l-a umplut treptat, șerpui-umbră târându-se peste margine și încolăcindu-se în jurul gâtului meu.

Mușchi cu mușchi, am întepenit, cu totul imobilizată de șerpui care mă strângeau din ce în ce mai tare, până când nici măcar o respirație șuierătoare nu putea să-mi scape de pe buze.

— Oprește-te! am găfâit. Dă-le... drumul...

— Vrei să vorbești? m-a întrebat mama mea vitregă, cu ochii ei galbeni scânteind. Atunci alege-ți cu mare grijă cuvintele! Căci atâta vreme cât acest blid se va afla pe capul tău, pentru fiecare sunet care-ți părăsește buzele, unul dintre frații tăi va muri.

Raikama mi-a ridicat bărbia, astfel încât privirile să ni se întâlnească. Mă așteptam să râdă de neputința mea, dar expresia îi era imposibil de descifrat.

— Din acest moment, trecutul tău este dat uitării. Nici nu vei vorbi, nici nu vei scrie despre el. Nimeni nu va ști cine ești.

Mi-a pus apoi blidul pe cap, marginile de lemn acoperindu-mi ochii și nasul. Am deschis gura să țip, dar blestemul ei a sosit mai repede decât vocea mea, odată cu un întuneric de nepătruns, prinzându-mă în capcană.

CAPITOLUL 8

M-AM TREZIT CU OCHII AȚINTIȚI SPRE CERUL SENIN ȘI CU SPATELE ÎNTINS PE PĂMÂNTUL verde, umed de rouă. Mănunchiuri înalte de iarbă îmi mângâiau obrajii și gleznelor, iar un frig tăios, purtat de vânt, își croia șerpuitor drum prin oasele mele.

M-am ridicat, respirând greu.

Nu mă aflam acasă, ci pe vârful unui deal. Niciun palat la vedere, Gindara fiind înlocuită de mare. O vedeam din toate direcțiile, apa cenușie stropind malul.

Raikama mă abandonase pe o insulă. După cum arăta, una din Ținutul de Miazănoapte. Luna nu era mai mare decât pumnul meu și încă strălucea pe cerul dimineții.

Furia mi-a pâlpat în piept, dar mi-am încleștat pumnii, îndepărtând-o hotărâtă. Aveam să fiu furioasă mai târziu. Trebuia să plec numaidecât de aici... Trebuia să-mi găsesc frații și să mă întorc acasă. Am cercetat priveliștea ce se întindea dedesubt, observând petele de roșu și maro ruginit de-a latul țărmului: bărci de pescuit, o promisiune vagă a civilizației.

Mi-am ridicat fustele zdrențuite și am coborât repede dealul. În scurt timp, am auzit ropotul copitelor de cai pe un drum de pădure.

Ce noroc! m-am gândit, alergând în direcția lor. Mi-am agitat brațele și am deschis gura, pregătită să-i strig pe călăreți. Pur și simplu să le spun că sunt prințesa Shiori, fiica împăratului. Cu siguranță aveau să fie mai mult decât încântați să mă aducă acasă.

Totuși, râsetele aspre ale bărbaților – și sclipirile lamelor de oțel, mânuite cu imprudență în mâinile lor – m-au făcut să mă răzgândesc.

— Hei, tu! a strigat unul, zărindu-mă din depărtare. Fata cu pălărie, oprește-te!

Teama și-a înfipt ghearele înlăuntrul meu. Auzisem o mulțime de povești despre pericolele care pândeau pe drumurile din Kiata, bandiții fiind cea mai mare primejdie dintre toate.

Am dispărut în tufișuri. După o sută de pași, mi-am aruncat veșmântul de deasupra ca să mă pot mișca mai repede. Dinții au început să-mi clănțane de frig, dar am continuat să alerg, urmând soarele care răsărea deasupra mea, atât de mic și de alb, încât nu semăna deloc cu cel pe care îl vedeam acasă.

Când dealul a rămas cu mult în urmă, doar o movilă pe fundalul mării de un albastru-cenușiu, am încetinit ca să-mi trag sufletul. Slavă Curților Eterne, bandiții nu veniseră după mine și dădusem peste un câmp de orez inundat! Trebuia să fie un sat prin apropiere.

Căutând o potecă, mi-am ridicat mâna pentru a-mi feri ochii de soare. Dar când degetele au atins lemn în loc de piele, cuvintele banditului mi-au răsunat în minte.

„Fata cu pălărie”, mă strigase el.

Am simțit un junghi în inimă. Era ceva pe capul meu. Nu o pălărie. Un blid de lemn, imposibil de clintit. Oricât aş fi încercat, nu îl puteam scoate. Oare magia Raikamei era de vină?

Am îngenuncheat lângă o baltă puțin adâncă, privindu-mi fix reflexia. Blidul era adânc, dar, cu toate că îmi acoperea ochii și nasul, vedeam perfect, ca și cum lemnul nu ar fi fost mai mult decât o umbră. Nu puteam spune același lucru și despre reflexia mea: indiferent de unghiul în care îmi înclinam fața, blidul îmi acoperea ochii și ascundea totul deasupra buzelor.

Mi s-a format un nod dureros în gât, iar căldura arzătoare din piept mi-a revenit.

Tata nu avea să mă recunoască așa. Nimeni nu avea să mă recunoască așa.

Îi voi scrie, am hotărât. De îndată ce ajungeam în cel mai apropiat sat, aveam să-i trimit o epistolă prin care să îl anunț unde mă aflu. Aveam să îi găsim pe frații mei, iar cineva – vreun vrăjitor pe undeva – trebuia să aibă puterea de a desface ceea ce înfăptuise mama mea vitregă.

Apoi, printre norii plumburii care se adunau la răsărit, șase păsări s-au înălțat, zburând de-a lungul cerului. Inima mi-a sărit în gât când mi-am amintit de blestemul Raikamei.

— Fraților! am țipat.

Cuvântul avea gust de cenușă, însă nu m-am oprit să mă întreb de ce. Am străbătut în goană câmpul de orez spre mare, fluturându-mi brațele.

Păsările au zburat mai departe.

Nu, nu, nu! Trebuiau să mă vadă! Nu puteau pleca!

— Întoarceți-vă! Fraților!

Disperată, mi-am scos un condur și l-am aruncat către ei. Pantoful de un roz deschis încetșosat a zburat cu boltă prin aer, înălțându-se cu puțin deasupra copacilor dimprejur. Nu avea nicio șansă să șteargă, chiar și razant, linia cerului.

— **FRAȚILOR!** am implorat disperată pentru ultima oară. Vă rog!

În cele din urmă, păsările s-au oprit. Am îndrăznit să sper că mă văzuseră.

Dar nu, ele cădeau. Se prăbușeau. Văduvite de harul zborului, ca și cum cineva le-ar fi tăiat aripile. S-a întâmplat atât de repede, încât tot ce am putut să fac a fost să privesc, cu groaza zvârcolindu-mi-se în burtă.

Am fugit pe plajă și aproape că am țipat când am dat peste cele șase pasări neînsuflete, întinse pe nisip. Am simțit că rămân fără aer, șocul împiedicându-mă să scot vreun sunet: șase șerpi fantomatici, fiecare la fel de transparent și de întunecat ca o umbră, au alunecat de sub aripile păsărilor moarte și mi s-au ridicat până la înălțimea taliei, fixându-mă cu ochii lor galbeni, de rău augur.

— Acesta este singurul tău avertisment! au sâșâit ei. Data viitoare, frații tăi vor fi cei care vor pieri, unul câte unul, pentru fiecare sunet pe care îl scoți.

Odată ce și-au încheiat cumplita misiune, șerpii au dispărut în neant.

Apoi, spre groaza și ușurarea mea deopotrivă, am văzut că păsările nu erau de fapt cocori, ci lebede. Nu erau frații mei, dar pieriseră... din cauza mea.

Șase lebede, câte una pentru fiecare dintre cele șase cuvinte pe care le rostisem.

„Căci atâta vreme cât acest blid se află pe capul tău, pentru fiecare sunet care-ți părăsește buzele, unul dintre frații tăi va muri”, spusese mama mea vitregă.

Durerea mi-a sugrumat gâtul când am înțeles blestemul Raikamei.

Voiam să strig. Să urlu. Să plâng. Să-mi dovedesc că nu era adevărat. Că era o greșeală cu adevărat cumplită. Dar cele șase lebede moarte, cu ochii lor negri și sticloși, cu gâturile lungi și albe sucite și învinețite, m-au asigurat că nu era așa.

Am căzut în genunchi, conștientă de suspinul mut care-mi ardea în plămâni.

Mama vitregă reușise să mă înfrângă. Mă îndepărtase de frații mei, de familia mea, de casa mea. Chiar și de Shiori cea de odinioară.

Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Am plâns până când m-a durut să respir, iar ochii îmi erau atât de umflați, încât nu puteam distinge cerul de mare. Nu știu cât timp am stat acolo, legănându-mă dintr-o parte în alta, dar, pe măsură ce nivelul apei a început să crească, la fel a făcut-o, într-un final, și încrederea mea. M-am ridicat în picioare.

Folosește-ți mintea, Shiori! m-am încurajat, ștergându-mi obrajii cu mâneca. *Plânsul nu te va ajuta. Exact asta își dorește Raikama, să lanțezești aici, să lași disperarea să preia controlul și să te gândești încontinuu la ceea ce s-a întâmplat.*

Își dorea să sufăr, poate chiar să mor.

Nu poți rupe blestemul dacă ești moartă. Cu siguranță vei muri dacă îți petreci toată ziua aici, plângându-ți de milă ca o proastă!

Folosește-ți mintea, Shiori! am repetat. Aveam nevoie de mâncare. Aveam nevoie de un adăpost și de bani. Lucrurile pentru care nu-mi bătusem vreodată capul până acum.

Măinile mi-au bâjbâit la brâu, la gât, la încheieturi și la mânecile lungi și evazate.

Nu am găsit nimic. Nici colier din coral, nici vreun pandantiv din jad, nici vreo brățară din perle înșirate. Nici măcar o monedă sau un evantai brodat pe care să-l pot amaneta.

Pentru prima dată, am regretat că nu îmi lăsasem slujnicele să mă acopere din cap până-n picioare cu bijuterii prețioase sau să-mi împodobească părul cu agrafe de aur și flori de mătase.

Mi-am răscolit toate buzunarele, chiar și pe cele din interiorul celui mai intim veșmânt. Nimic.

Apoi ceva a ieșit fâlfâind din ultimul buzunar. Kiki s-a desprins iute din faldurile materialului, îndoindu-și gâtul și aripile pentru a le netezi cutele. Mi-a aterizat în poală, chipul ei de hârtie exprimând cumva îngrijorare.

Kiki! am strigat în gând.

M-a auzit și a deschis o aripă ca să-mi mângâie palma. Acea simplă atingere a fost îndeajuns pentru ca lacrimile să-mi încețoșeze iar ochii, de data asta de ușurare. Nu eram singură.

Mi-am făcut iute mâinile căuș în jurul ei și am lipit-o de obraz.

Nu pot vorbi, i-am zis. Până și gândurile îmi păreau pline de amărăciune! Cuvintele mele... aduc moartea... Au ucis lebedele.

Pentru o clipă, pasărea mea de hârtie a rămas tăcută. Apoi a spus, surprinzător de blând: *Oare cuvintele-s ceva mai mult decât niște sunete caraghioase, care obolesc limba? Nu ai nevoie de ele ca să-ți găsești frații. Mă ai pe mine și nu vei fi singură, nu atât timp cât îi vom căuta împreună. Gata cu lacrimile până îi găsim, bine?*

Promisiunea lui Kiki m-a emoționat. Nu mă așteptasem la atât de mult din partea ei și am lipit-o iar de mine, ținând-o în siguranță, înconjurată de sunetul valurilor care se spulberau la țarm.

„Găsește lumina care îți face lampionul să strălucească!” m-ar fi sfătuit mama.

Acum, mai mult ca niciodată, Kiki simboliza lumina.

Bine, am fost de acord.

Apropo, a spus Kiki, așezându-se mai bine în palma mea, cred că bandiții aceia pe care i-ai întâlnit mai devreme erau, de fapt, pescari.

De ce nu ai spus nimic?

Am fost blocată în buzunarul tău.

Drept răspuns la comentariul ei, buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet.

Am găsit împreună satul Tianyi, de altfel singurul de pe insulă. Cu bărbia sus și nasul îndreptat spre cer, am umblat pe străzi cu prestanța și demnitatea unei prințese. Dar nimănui nu-i păsa cât de delicat pășeam, cât de grațios gesticulam sau cât de impunător îmi puteam mișca buzele fără să vorbesc. Tot ce au văzut au fost rochia mea ruptă și acoperită de noroi, picioarele murdare și blidul ciudat de pe cap. Tot ce au înțeles a fost că nu pot vorbi. Așa că mi-au respins rugămințile tăcute și m-au alungat.

E doar o chestiune de timp până când mă găsește tata, mi-am reamintit sumbru. În numele zeilor, speram că Guiya mai trăia! Cu siguranță îi auzise pe frații mei luptându-se cu Raikama – avea să le spună gărzilor, care aveau să îi spună împăratului, iar acesta avea să o silească pe Raikama să desfacă afurisitul de blestem. Tot ce trebuia să fac era să supraviețuiesc până atunci.

Dar cum supraviețuia cineva cu nimic? Am încercat să cerșesc, dar nimeni nu avea să ajute o fată ciudată, cu capul înțepenit într-un blid de lemn. Am încercat să le cer ceva de mâncare scriind în noroi, dar nimeni nu știa să citească. Țâncii s-au adunat să-și bată joc de mine, iar unii săteni au aruncat cu pietre și m-au numit demon, însă nu puteam să vorbesc pentru a mă apăra sau să-i privesc în ochi. După trei zile în care am fost ignorată și scuipată, în care am dormit afară, cu nimic altceva decât apă de ploaie care să-mi umple burta, mi-am pierdut speranța.

Foamea mi-a hrănit disperarea. Disperarea mi-a hrănit îndrăzneala.

La următorul răsărit, m-am strecurat în golful cu apă cenușie, unde toți pescarii își acostau vasele, și am deznodat frânghia uneia dintre bărcile de prins creveți.

Nu am observat profilul întunecat al unei femei înălțându-se amenințător deasupra mea decât atunci când a fost prea târziu.

— Nimeni nu fură de la doamna Dainan! a șuierat ea, ridicând o undiță.

Înainte să pot reacționa, a coborât-o fulgerător, lovindu-mi atât de puternic blidul de lemn de pe cap, încât urechile mi-au țiuuit, iar lumea s-a învârtit.

Apoi m-am prăbușit.

CAPITOLUL 9

MI-AM RECĂPĂTAT CUNOȘTINȚA ȘI AM ÎNCERCAT SĂ MĂ RIDIC, DAR DOAMNA DAINAN MI-A LOVIT DIN NOU BLIDUL DE PE CAP.

— Ai fi dat dovadă de mai multă inteligență dacă plecai înot de pe insulă, fato. Găleata aia nu-i potrivită nici măcar pentru a prinde creveți.

M-a împins spre valurile cenușii care se izbeau de docuri, provocându-mă să sar. Când n-am făcut-o, și-a dres glasul și m-a apucat de bărbie, studiindu-mi adânciturile negre ca funinginea din obraji.

— Exact cum credeam. Niciun demon nu ar fi atât de jalnic ca tine.

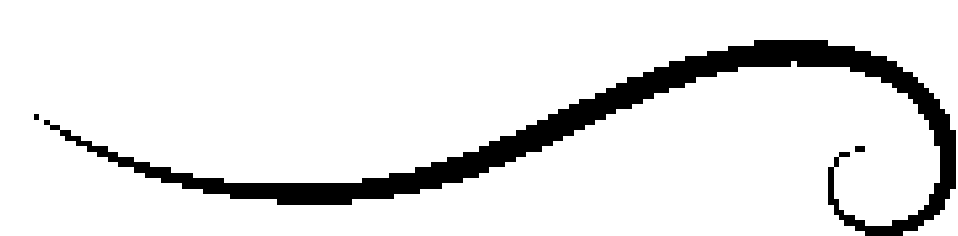
Și-a aruncat șorțul spre mine.

— Acum lucrezi pentru mine. Fără șmecherii, altfel îi voi spune magistratului să-ți taie mâinile pentru că ai încercat să-mi furi barca. Ai băgat la cap?

Cu stomacul torturat de o foame ascuțită, am strâns șorțul în mână. Era pătat cu ulei și sos brun, și acoperit de boabe de orez uscate pe care le-aș fi lins direct de pe pânză.

Doar pentru o zi, mi-am promis înainte să-mi târăsc picioarele după ea. Am aruncat o privire spre cerul senin, imaginându-mi șase cocori care zburau lin prin nori. Doar pentru o zi.

În curând urma să pierd numărul dăților în care avea să fie încălcată acea promisiune.

— Lina! Lina, treci încoace, fată proastă!

Lina! Chiar și după două luni, încă nu mă obișnuisem cu numele pe care mi-l dăduse doamna Dainan, dar nu mă deranja. Era mai bine decât să mă strige *hoațo* sau *cap-de-blid*, sau *demon* – pe de altă parte, presupun că niciunul dintre apelativele astea nu ar fi fost bun pentru afaceri.

— Lina! Aștept. . .

Doamna Dainan compensa ce îi lipsea în înălțime cu o furie asurzitoare. Nici măcar cutremurele nu puteau să-i vină de hac puterii tunătoare a mâniei sale. Avusese o dispoziție proastă în ultima vreme; fiindcă o dureau oasele din cauza curenților de toamnă, își revărsa toată înverșunarea asupra mea.

Mă întrebam doar ce făcusem de data asta.

Mi-am pus mătura deoparte și m-am apropiat de ea, pregătindu-mă pentru o muștrare publică. Mi-am mușcat interiorul obrazului, un avertisment dureros să nu vorbesc.

— Domnul Nasawa a comandat o cupă cu vin de orez, nu cu vin de prune! a bubuit doamna Dainan. E a treia oară într-un ceas când ai încurcat comenzile.

Nu era adevărat! Domnul Nasawa, un pescar care venea periodic la Hanul Vrăbiuței, ceruse cu siguranță vin de prune. M-am uitat urât la el, dar și-a ferit privirea. Oricât de mult îi plăcea să-mi provoace probleme, bănuiam că se temea în secret de mine.

— Așadar?

Cu o lună în urmă, aș fi scrâșnit din dinți și aș fi făcut un semn prin care să-i dau de înțeles că se înșală. M-aș fi ales cu un semn pe obraz și aș fi sfârșit fără cină.

Acum știam bine cum stau lucrurile. Acum îmi arătam sfidarea în alte moduri.

Îmi pare rău! am gesticulat, plecând capul încă un centimetru. Începusem să iau cupa cu vin de prune a domnului Nasawa, când doamna Dainan m-a lovit într-o parte a capului cu podul palmei.

Blidul de lemn a zdrăngănit, făcându-mă să mă clatin înapoi. Cupa a căzut pe podea, iar vinul mi-a stropit poalele fustelor.

Abia mi-am recăpătat echilibrul înainte ca doamna Dainan să-mi arunce o mătură în față, fără să-și ascundă disprețul din voce când mi-a vorbit din nou:

— De nimic nu ești în stare, fato. Curăță mizeria!

— De ce-ți mai bați capul să o ții? a întrebat domnul Nasawa pe un ton târăgănat și afectat. Uită-te la ea, cu blidul ăla pe cap! N-am văzut niciodată ceva de rău augur ca asta.

— Las-o în pace, doamnă Dainan! a mormăit unul dintre ceilalți pescari. E o bucătăreasă bună. Cea mai bună pe care ai avut-o până acum.

— Da, las-o să se întoarcă la muncă! Bătrânul Nasawa chiar a cerut vin de prune. Până și eu l-am auzit!

Din moment ce nu-mi doream să mă cert cu clienții, am întins mâna după mătură și am strâns cioburile cupei de vin spulberate.

Cum se întâmplase de trecusem de la hoț de barcă la bucătar de tavernă era un mare mister. Și mai derutant era faptul că ne aflam deja la jumătatea toamnei; arțarii tot mai bruni din curtea hanului îmi reaminteau constant de promisiunea mea încălcată.

Am înghițit în sec, conștientă de vinovăția dăunătoare dinlăuntrul meu. Nu intenționasem să rămân pentru mult timp aici, dar doamna Dainan mă pune să muncesc din greu, iar la finalul zilei mă prăbușeam pe pătuțul meu, secătuită de energie și prea obosită ca să încropesc un plan de a pleca. Odată cu venirea dimineții, cercul vicios se repeta. În plus, unde aș fi putut merge fără bani?

L-ai putea ruga pe unul dintre pescari să-ți împrumute o barcă, Shiori, mi-a propus Kiki, citindu-mi gândurile. *Mulți dintre ei te plac.*

Și-a fluturat aripile în buzunarul meu. Mi-aș fi dorit să-i pot da drumul, dar nu puteam să o las singură în odaia mea, nu când doamna Dainan avea obiceiul de a o percheziționa la câteva zile, neanunțată.

Kiki îmi căuta frații în fiecare zi, dar fără succes; nu reușise nici măcar să afle ceva despre tata. Satul Tianyi se afla atât de departe de continent, încât puține vești ajungeau aici!

Mi-am croit drum cu coatele prin bucătărie pentru a verifica oala mare care fierbea pe vatră.

Pregătirea supei de dimineață era sarcina mea principală la Hanul Vrăbiuței și motivul pentru care doamna Dainan nu mă alungase. Mulțumită supei, afacerea ei

prospera.

Era rețeta mamei mele. Murise când aveam trei ani, însă eu păstrasem în adâncul sufletului căldura și aroma supei, însuflețite de diferite amintiri – obișnuiam să strecor un polonic în oală în căutarea bucăților de carne, să scot scheletul peștilor, să-mi umplu lingura cu cepe ordonat înșirate și să savurez crăntănitul ușor al ridichilor sau petele portocalii lăsate în urmă de morcovi. Mai presus de toate, îmi aminteam cum fredona diverse cântecele pe care le inventa în timp ce lucram împreună în bucătărie.

*Channari era o fată care locuia la malul mării,
care păstra focul aprins cu o lingură și o oală.
Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.
Fierbe, fierbe, o tocană pentru un păr des și negru.
Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit?
Prăjituri, prăjituri, cu fasole dulce și trestie-de-zahăr.*

După ce a murit, am continuat să mă strecor în bucătărie pentru a-i ajuta pe bucătari să facă supa mamei. A fost singurul fel de mâncare pe care mi-au permis să-l gătesc, probabil din milă, și am devenit tot mai pricepută. Era preparatul pe care frații mei îl cereau când nu se simțeau bine și, în pofida faptului că erau băieți puternici, voinici, care rareori se îmbolnăveau, erau totuși șase. Prin urmare, am transformat fiecare orgoliu rănit și genunchi zgâriat într-o oportunitate de a perfecționa rețeta mamei.

Ori de câte ori o preparam, mă simțeam aproape de mama – și fericită. *Aproape* fericită, ceea ce era tot ce îmi puteam dori în ultima vreme. Era singurul moment în care uitam de blidul ăsta nenorocit de pe cap sau că fusesem blestemată să nu scot niciun sunet. Sau că frații mei zburau pe undeva prin lume, cu spiritele prinse în trupurile cocorilor, pierduți pentru mine.

În plus, dacă nu găteam, atunci o făcea doamna Daiman. Bucatele ei aveau gust de hârtie; erau fade, practic necomestibile. Ar fi servit bucuroasă tocană cu bălegar de măgar, dacă astfel ar fi economisit mai mulți bani, dar de cele mai multe ori fierbea din nou oasele rămase timp de o săptămână, adăugând în amestec legume pe jumătate putrede și, bănuiam eu, apa murdară adunată de la spălatul vaselor.

Așa cum era de așteptat, a fost furioasă când m-a prins adăugând morcovi în plus în supă și condimentând orezul cu zeama obținută în urma fierberii oaselor de pește. Însă pescarii au remarcat cum mesele au devenit deodată mai gustoase decât înainte, cum orezul nu mai era umed, ci pufos, și cum legumele aveau o textură ușor crocantă și le înprospătau respirația. Afacerea a înflorit, iar doamna Dainan nu mi-a mai ținut prelegeri cu privire la felul în care făceam risipă de ingrediente. În schimb, a crescut imediat prețurile.

Nu-mi plăcea de ea, dar nu era ușor pentru o văduvă să-și conducă propria afacere. Greutățile adunate de-a lungul anilor îi săpaseră șanțuri adânci pe chip, care o făceau să pară mult mai în vârstă decât trebuie să fi fost. Nu era bună, dar, în felul ei, mă proteja – cel puțin de clienții ei.

Când am ieșit din bucătărie, un soldat m-a prins de fuste, trăgându-mă spre el.

— Ce-i sub blidul de pe capul tău?

Mi-am fluturat mătura către chipul lui. *Nu mă atinge!*

— Cum îndrăznești. . .

S-a ridicat furios, însă era atât de beat, încât se legăna, incapabil să-și mențină echilibrul. Apoi a încercat să arunce cu vin în mine, dar a ratat.

— Demonule! Demonule!

— Las-o în pace! a intervenit doamna Dainan. Ultima mea fată a fost mai degrabă un demon decât pitica asta. Nu prea o duce capul, dar știe să gătească. Ți-a plăcut supa pe care ai mâncat-o azi-dimineață, nu-i așa?

— Atunci care-i treaba cu blidul? a bombănit soldatul.

— E doar urâtă, atâta tot, a spus domnul Nasawa. Atât de hidoasă, încât mama ei i l-a lipit de cap pentru a ne scuti pe noi, ceilalți, de a-i vedea fața urâtă.

Când doamna Dainan, domnul Nasawa și soldatul au râs, m-am oprit din măturat, cu vederea încetoșată de furie. Mama mea vitregă făcuse asta, nu mama mea naturală. Dezgustată de gândul că un monstru precum Raikama continua să fie căsătorită cu tatăl meu, continua să fie considerată onorata consoartă imperială a Kiatei, mi-am înfipt unghiile în coada măturii.

În ultima vreme fuseseră mai mulți bărbați ca acest soldat la Hanul Vrăbiuței. Beți și agresivi, care călătoreau prin satul Tianyi în drumul lor spre apărarea Ținutului de la Miazănoapte. De fiecare dată când trecea unul nou, mă cuprindea un sentiment de neliniște. Zeii fie cu noi, mă rugam ca tata să nu ne pregătească de război!

De parcă doamna Dainan mi-ar fi putut întrezări clipa de neatenție, s-a întors brusc, agitând un deget osos în direcția mea.

— Nu mai trage cu urechea, Lina! s-a răstit ea. Aproape că am rămas fără lemne de foc. Du-te și adu câteva!

Mi-am luat pelerina agățată lângă ușă și mi-am dat mătura la schimb pentru un topor.

Încă orbită de mânie, m-am oprit în fața celui mai apropiat morman de lemne. Corvoada mă obosea după doar câteva lovituri; toporul părea atât de greu, încât, la început, trebuia să-mi folosesc ambele brațe pentru a-l ridica. Acum o făceam cu o singură mână, fără probleme.

Fiecare lovitură îmi domolea furia.

Nu era o coincidență că Raikama mă lăsase în cea mai izolată parte a Kiatei, fără nicio cale de a ajunge acasă.

Oare își folosea întotdeauna magia pentru a ne pune să facem ceea ce își dorea? Așa îl fermecase pe tata să se însoare cu ea? Ea, o femeie străină, dintr-o țară îndepărtată, fără bani sau titlu.

O parte din mine voia să dea crezare unei astfel de idei, dar știam că nu aveam dreptate.

I-aș fi observat ochii când își folosea puterea, galbeni precum crizantemele de vară care înfloreau în grădinile noastre. I-aș fi observat piatra din inimă, scânteietoare ca obsidianul în lumina lunii.

Mai presus de toate, i-aș fi observat fața. Adevărata ei față. Ridată și hidoasă, cu solzi de culoarea fildeșului, ca a unui șarpe.

Până și vântul râdea de mine, fiecare adiere transformată într-un bici ce-mi folosea drept țintă blidul de pe cap. Nu puteam face nimic. Eram naufragiată pe o insulă, singură, fără voce, fără chip și fără magie.

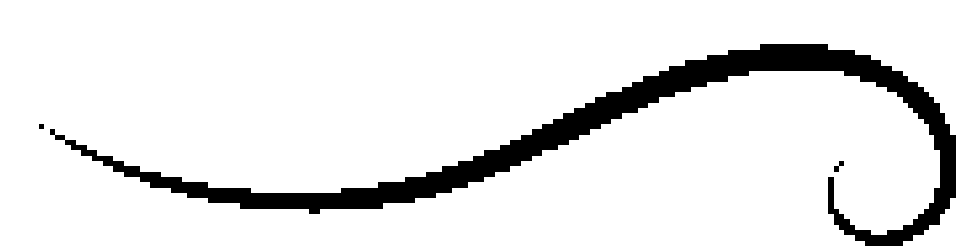
De o sută de ori încercasem să înverzesc iarba moartă de sub pantofi sau să le redau mandarinelor putrede cumpărate de doamna Dainan de la piață rotunjimea și suculența odinioară pierdute. Încercasem să creez păsări, pești și maimuțe din orice material pe care reușeam să pun mâna – ca să le dăruiesc suflul vieții. Cândva, fusese neașteptat de simplu, un cuvânt, un gând, o dorință. Am încercat în fiecare zi, iar și iar, refuzând să mă dau bătută.

Însă orice magie avusesem odată, dispăruse. Din păcate, fusese doar un vis.

Cu o ultimă lovitură, lemnul a pocnit și a trosnit. M-am dat la o parte când bușteanul s-a despicat în două și mi-am șters sudoarea de pe frunte.

Poate că magia nu era răspunsul. Poate că trebuia să găsesc o altă cale.

Mi-am ridicat toporul spre următoarea movilă de lemne și mi-am adunat puterile.

Ghemuită pe o saltea de paie, cu Kiki adăpostită în îndoitura brațului, mi-am visat frații. Îi vedeam în fiecare noapte: Andahai, Benkai, Reiji, Wandei, Yotan și Hasho. Șase cocori cu coroane stacojii.

Uneori îi strigam, iar ei cădeau, unul câte unul, într-o străfulgerare roșie, cu gâturile acoperite de pene negre însemnate de mușcătura unui șarpe. Mă trezeam plină de sudoare, cu trupul străbătut de convulsii violente. Alteori visam că mă căutau, traversând în zbor ținuturi îndepărtate pe care nu le recunoșteam. Mă rugam ca acele vise, de o claritate nefiresc de vie, să fie niște simple viziuni. Și ca frații mei să fie în viață, în siguranță, și să nu se fi uitat pe ei înșiși – sau să mă fi uitat pe mine.

În seara asta am visat-o pe Raikama.

Copacii din grădina noastră căpătaseră o nuanță lucioasă de galben, cu frunzele pârjolate ușor de pete roșii.

Zi de zi, frații mei se întorceau la palat. Zburau și scoteau strigăte ascuțite, care aminteau oarecum de numele meu.

— Shiori! Shiori!

Era împotriva legii să ucizi un cocor pe pământurile imperiale, însă apariția lor zilnică îi speriasc atât de tare pe soldați, încât începuseră să arunce cu pietricele în păsări când încercau să aterizeze în grădini. Cu toate acestea, frații mei nu au fost descurajați.

În cele din urmă, strigătele au devenit atât de puternice într-o zi, încât însuși tatăl meu a venit să-i vadă pe cei șase cocori care se învârteau deasupra palatului.

— Cât de ciudat! a glăsuț el. De obicei, cocorii ne vizitează doar iarna. Vino să vezi!

Mama mea vitregă i s-a alăturat.

— Aceste păsări sunt diferite de cele care ne vizitează de obicei.

— Diferite? Dragul meu soț, acum poți să citești expresiile păsărilor?

— Nu!

Tatăl meu a râs scurt, un sunet plin de tristețe.

— Dar ochii lor... aproape că par umani. Atât de melancolici! Aproape ca și cum i-aș mai fi văzut...

Cuvintele lui au făcut-o pe mama mea vitregă să încremenească.

— Devin violenți, i-a răspuns ea. Cel mai mare dintre ei a atacat astăzi un străjer, iar altul a zburat în grădina mea. Sunt cocori sălbatici. Pune gărzile să-i doboare dacă se întorc.

Inainte ca tatăl meu să poată protesta, petele aurii din ochii mamei mele vitrege au licărit, iar chipul lui și-a pierdut vigoarea. A dat din cap, redus la tăcere, de parcă ar fi gândit: Firește că ai dreptate.

Când frații mei au venit din nou să mă caute, Raikama i-a făcut și pe ei să uite.

— Zburati spre miazăzi! i-a îndemnat ea. Uitati de sora voastră și alăturați-vă celorlalți cocori!

Nu! am vrut să țip. N-o ascultați!

Dar cei șase cocori au zburat departe și nu mi-am dat seama dacă vraja mamei vitrege avusese efect sau dacă îi speriaseră arcașii.

Când m-am trezit, sudoarea îmi lipise hainele de spate, iar picioarele mă dureau după ce mă zvârcolisem atât de mult în vis. Însă mintea îmi era mai limpede decât fusese vreodată, ca și cum ar fi străpuns, într-un final, vălul fricii aruncat de Raikama asupra mea, și mi-ar fi preschimbat suferința într-o hotărâre ca oțelul, oferindu-mi avântul îndelung căutat.

Lânchezisem prea mult aici. Era timpul să o fac pe Raikama să plătească pentru ceea ce săvârșise. Era timpul să-mi găsesc frații.

CAPITOLUL 10

AM GĂSIT-O PE DOAMNA DAINAN ÎN BUCĂTĂRIE, UNDE DILUA VINUL DE OREZ ȘI ARUNCA resturile din această după-amiază în tocănița de legume pe care o gătisem pentru cină.

— Ce vrei, Lina? m-a întrebat ea, nerăbdătoare.

Coșmarul de noaptea trecută îmi dăduse mult curaj. Mi-am întins mâna, făcând un gest pentru bani.

Doamna Dainan a pufnit disprețuitor.

— Ai ceva cutezanță de-mi ceri bani. De ce ar trebui să plătesc o hoață?

Nu mi-am retras mâna. Eram aici de două luni și, în tot acest timp, muncisem de mă spetisem, serviciile mele depășind cu mult valoarea bărcii ei de prins creveți, iar ea știa asta. Și eu știam asta.

Și-a repezit coada măturii asupra capului meu și, deși am intuit gestul și m-am ferit, tot m-a lovit în umăr.

Durerea mi-a săgetat clavicula și am strâns cu putere din buze ca să nu strig. Gândul că aș putea din greșeală să scot un sunet mă speria mult mai mult decât loviturile doamnei Dainan.

— Hoață ce ești, crezi că te va primi altcineva în casa sa? a râs ea cu răutate. Poate că ar trebui să te vând la bordel. Dar cine te-ar vrea cu chestia aia ridicolă pe cap?

Mi-am încleștat pumnii pentru a mă împiedica să reacționez pripit. Trebuia să mai îndur încă puțin această situație neplăcută. Cu unghiile înfipite în palme, mi-am recăpătat treptat calmul.

— Oricum, de ce ai nevoie de bani? Nu ai casă, nu ai familie, a continuat ea, trăgând obloanele ferestrelor, care au protestat zgomotos. Acum pleacă înainte să...

Musturarea i-a fost întreruptă brusc de sunetul copitelor în galop, tropotul amuțind pe dată. Un cal a nechezat în fața ușii.

Doamna Dainan a inspirat scurt, apoi și-a îndreptat gulerul înainte să deschidă ușa. Câteva clipe mai târziu, și-a înclinat spatele într-o plecăciune adâncă și a fluturat agitată din brațe, cu vocea complet schimbată, folosind un ton slugarnic, de care nu știam că este capabilă.

— Ah, bine ați venit! Bine ați venit, stăpâne!

O santinelă imperială intrase în han.

Cu răsuflarea prinsă în gât, am înhățat mătura doamnei Dainan și m-am prefăcut că fac curat în timp ce mă apropiam tiptil de ușă, ca să pot trage cu urechea.

Potrivit istoriei, santinelele erau cavaleri antrenați să lupte cu demonii, ajutându-i pe zei să-i întemnițeze înapoi în Munții Sfînți al Curajului. Acum, când se presupunea că astfel de amenințări fuseseră înlăturate, santinelele protejau familia imperială și mențineau pacea oriunde erau staționate. Unii bărbați se antrenau întreaga viață

pentru o asemenea onoare, fiind unul dintre puținele moduri prin care un om sărac își putea schimba norocul.

Această santinelă era un băiat tânăr, dar, chiar și așa, câștiga probabil cel puțin zece makani pe an. Îndeajuns pentru a avea câțiva arginți în buzunare.

Ce faci, Shiori? m-am certat. Îți imaginezi cum ar fi să jefuiești o santinelă?

— Lina! a țipat doamna Dainan. Unde-ți sunt manierele? Adu-i noului nostru oaspete o porție din supa ta delicioasă! Și o ceașcă de ceai!

M-am grăbit să-i dau ascultare. Când m-am întors, santinela se așezase în colțul de lângă fereastră, departe de ceilalți oaspeți.

Cu toate că băiatul nu și-a scos coiful și armura, l-aș fi recunoscut drept santinelă chiar și dacă ar fi purtat haine cârpite, ca ale mele. Avea aspectul distinctiv: postura rigidă, umerii drepti și mândri, dobândiți după ani de antrenament riguros, ochii solemni, lipsiți de răutate sau viclenie. Întâlnisem o mie la fel ca el.

— Veniți de la Iro sau de la Fortăreața Tazheni? a întrebat doamna Dainan, cu o căldură în glas pe care nu o mai remarcasem până acum, apoi a făcut un adevărat spectacol din împăturirea prosopului cald, pe care i l-a pus pe masă. S-au adunat mulți soldați acolo. Asta-i bine pentru afaceri, dar presupun că nu-i atât de bine pentru Kiata.

— Sunt în trecere.

Răspunsul santinelei a fost scurt, semn că voia să fie lăsat în pace. Dar doamna Dainan a continuat să pălăvrăgească:

— Atunci vă întoarceți acasă?

— Împăratul își caută copiii, i-a răspuns santinela cu jumătate de gură.

Tânărul nu era prea vorbăreț.

— Mi s-a cerut să mă alătur misiunii.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafă.

— Ah, da! a comentat doamna Dainan, mimând compasiune. Sărmana prințesă și sărmanii prinți! Ei bine, noi nu i-am văzut! Nicio veste din partea locului!

Băiatul nu părea surprins de acest lucru. Și-a scos o carte jerpelită din raniță și a deschis-o pentru a respinge orice alte întrebări din partea doamnei Dainan. Apoi și-a înclinat bărbia spre ceașca de ceai, deja goală.

— Lina! s-a răstit doamna Dainan înainte să-și îndrepte atenția spre ceilalți clienți de care trebuia să se ocupe. Mai adu niște ceai!

Am turnat repede, întrebându-mă ce îmboldise o santinelă imperială să vină pe această insulă îndepărtată în căutarea fraților mei și a mea. Exista vreo modalitate de a-i spune cine sunt cu adevărat? Puteam să am încredere în el?

Abia dacă m-a băgat în seamă, cu privirea îndreptată spre carte și mâna întinsă după supă. Cât a băut, m-am uitat cu atenție peste umărul lui. Nu citea, ci răsfoia desene vechi dintr-un caiet de schițe. Unele aveau câteva însemnări mici alături, dar nu reușeam să văd...

— Nu este politicos să citești peste umerii oamenilor, a spus el, luându-mă prin surprindere.

Și-a pus supa pe masă, apoi și-a ridicat privirea. La vederea bolului de pe capul meu, o umbră de curiozitate i-a străfulgerat chipul. Din obișnuință, m-am pregătit pentru avalanșa de întrebări la care nu puteam răspunde.

Însă niciuna nu a prins glas.

— Tu trebuie să fii bucătăreasa, a spus el în schimb, arătând spre bolul lui. Doamna Dainan nu a exagerat când ți-a laudat supa. Totul e excepțional. Aroma, peștele, chiar și ridichile. Îmi amintește de acasă.

Am dat din cap, dar nu prea îmi păsa ce credea despre supa mea. Voiam să-l întreb cum se simțea tata, de cât timp mă căuta. Dacă mama mea vitregă încă îi era alături.

Mai presus de toate, voiam să țip *Sunt prințesa Shiori!* Voiam să-l scutur de umeri până când avea să mă recunoască. Voiam să-i poruncesc să mă ducă acasă.

Dar nu am făcut niciunul dintre acele lucruri. Mi-am înclinat pur și simplu capul și m-am retras în bucătărie.

Până la urmă, cine ar fi crezut că prințesa Kiatei era o slujitoare din satul Tianyi, cu un bol de lemn pe cap, atât de săracă, încât nu-și putea permite un pieptene ca să-și descâlcească părul sau papuci de paie ca să umble pe câmpuri?

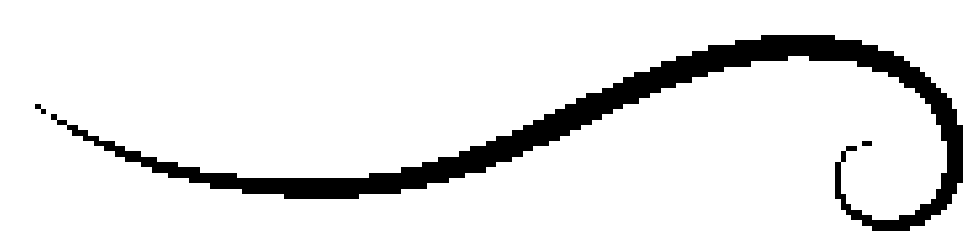
Nimeni. Cu atât mai puțin această santinelă.

Ai putea să-i ceri bani, mi-a sugerat o voce disperată dinlăuntrul meu. O monedă de argint nu înseamnă nimic pentru el, dar ar fi totul pentru tine.

Da, aș cerși fără ezitare, dacă astfel mi-aș găsi frații. Chiar dacă asta ar însemna să renunț la puțină mândrie rămasă. Dar cerșitul ar fi zadarnic, din moment ce doamna Dainan m-ar vedea și mi-ar lua moneda.

Vocea șoptită a vorbit din nou, găsindu-și sălaș în mintea mea: *Deci îl vei jefui.*

Da! Pentru a-mi reîntâlni frații, aș plăti orice preț și aș face aproape orice.

Amurgul și-a făcut simțită prezența târziu, aruncând umbre peste han, în vreme ce lumina orbitoare a apusului se strecura prin coridoarele înguste.

În timp ce toată lumea lua cina, mi-am târât mătura și o găleată în sus, pe treptele scârțâitoare, către odăile oaspeților, nevoită să spăl podelele și să schimb lumânările felinarelor. Ultimele mele îndatoriri înainte de a putea să mă bucur de propria masă și să închei ziua cu câteva ore de somn.

Am păstrat odaia santinelei la final. Doamna Dainan i-o dăduse pe cea mai bună, ceea ce nu însemna mare lucru, doar că avea o fereastră cu vedere spre larg, un ceainic din care nu se scurgea ceaiul și un taburet care nu se clătina când stăteai pe el.

De obicei, țineam ușa deschisă atunci când lucram. Dar în seara asta am închis-o. Cu fermitate.

Adunându-mi curajul, am început să-i cotrobăi prin odaie.

Santinelă nu venise cu multe lucruri. Dulapul îi era gol și-și ținea sabia – și probabil și banii – asupra sa. Dar nu aveam nevoie de mult, doar cât să-mi plătesc călătoria spre miazăzi.

Pe suportul de haine îi atârna arcul. Părea scump, sculptat din cel mai bun mesteacăn și pictat într-un albastru intens, strălucitor. Însă nu eram atât de nesăbuită, încât să încerc să vând armele unei santinele.

Pelerina lui, pe de altă parte, împăturită cu grijă pe pat, era desprinsă dintr-o poveste diferită, mai zdrențuită și mai ruptă decât lăsase să se vadă inițial. Dezamăgită, mi-am înăbușit un oftat de frustrare, apoi mi-am băgat mâinile în buzunare. Goale.

M-am răsucit pe călcâie, gata să mă dau bătută, până când i-am zărit ranița într-un colț întunecat. O lăsase aici; o decizie neașteptată, îndeosebi din partea unui tânăr care părea atât de atent.

Conținutul raniței mi-a confirmat bănuielile cu privire la caracterul lui: o ploscă de apă, o cutie de cupru cu cremene și iască, o bucată de muselină cu un ac fin de os și un ghem de ață, mai multe șosete de lână și un număr excesiv de cărți, de la volume de poezie și pictură clasică până la cele de istorie. Și mai era și caietul de schițe cu care îl văzusem mai devreme, plin de desene cu munți, bărci în formă de semilună pe un râu și o fetiță cu codițe care ținea un iepure. Deși arta îmi desfăta ochii, mă aflam aici pentru makani, nu picturi.

Apoi... în partea de jos a raniței... ceva moale...

Era condurul pe care îl purtasem când mă blestemase Raikama! Cel pe care-l aruncasem înspre cer când crezusem că-mi văd frații.

Cu toate că pantoful se deteriorase, l-aș fi recunoscut oriunde – mătasea roz-deschis, cocorii fin brodați, petele lăsate de iarbă și de drumul pietruit. Am ținut în mâini această ultimă rămășiță a trecutului meu și mi-am îndreptat gândurile spre santinelă. Oare cum îl găsisese?

Curioasă să aflu mai multe, am continuat să-i scotocesc prin ranița. Într-unul dintre buzunarele laterale am găsit două blocuri subțiri de lemn, legate pentru a ține ceva care era în mod clar important.

Am luat obiectul misterios, desfăcând cu îndemânare șnurul.

Între cele două blocuri am descoperit rămășițele unui pergament. M-am încruntat, confuză. O epistolă în a'landană?

Am desfășurat mai mult pergamentul, dorindu-mi să fi fost mai atentă la orele de limbi străine. Spre deosebire de Kiata, unde continentul și nenumăratele insule fuseseră unite de milenii, A'landi era o țară enormă, împărțită în zeci de provincii. Credințele și tradițiile se suprapuneau în multe feluri, dar asta nu însemna că puteam citi fluent limba.

Din fericire, mesajul era simplu:

Excelența Voastră,

Patru Răsufări pare o soluție elegantă, dar mă tem că nu mai este necesară...

Patru Răsufări? M-am încruntat. Mai auzisem de această otravă. Rețeta sa era un secret bine păstrat în rândul celor mai iscusiți asasini, iar licoarea, foarte apreciată pentru că până și mirosul îi era nociv – avea puterea să-și prindă victima în mrejele unui somn profund. Însă dacă o înghițea, era mortală.

Cineva încercase odată să-i trimită Raikamei un săculeț parfumat, îmbibat cu Patru Răsufări, dar ea detectase aproape imediat prezența otrăvii, câștigând admirația tatei.

„Miroase dulce”, ne învățase ea pe mine și pe frații mei. „Ca mierea. Asasinii vor masca întotdeauna aroma. Și folosesc doze foarte mici, deoarece otrava lasă urme de aur pe piele când este inhalată și înnegrește buzele când este băută.”

Acum, că mă gândeam mai bine, nu era un șoc că un șarpe precum Raikama posedea un talent aparte în descoperirea otrăvurilor. Of, de-am fi știut!

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra scrisorii. Avea marginile pătate de sânge uscat și lipsea o secțiune din mijloc, dar mai rămăsese un fragment în partea de jos a

mesajului:

Printesa și frații ei au dispărut de la palat. Așa cum am convenit, mă voi întâlni cu tine și cu Lupul pentru a discuta următorul pas din plan.

Un fior mi-a alunecat pe șira spinării. Cine era Lupul și ce avea de gând cu frații mei și cu mine? Am pus epistola înapoi între blocurile de lemn, convinsă că descoperisem un complot întunecat: uneltorii urmau să acționeze împotriva tatălui meu – și a Kiatei. Poate din acest motiv ne blestemase Raikama? Își dorea ca tatăl meu să fie lipsit de apărare, iar împărăția să devină o țintă sigură, vulnerabilă, în eventualitatea unui atac?

Ce făcea această santinelă cu un astfel de mesaj?

Felinarele s-au clătinat. Prima oară am crezut că este Kiki, care se întorcea din căutarea ei zilnică a fraților mei. Apoi am auzit pe cineva urcând cu pași grei scările.

Am tresărit. După ce am aruncat pergamentul la loc în raniță și am stins lumânarea felinarului, m-am repezit spre ușă, dar era prea târziu.

Vârful rece al unei lame mi-a înțepat ușor gâtul.

Am înghețat, recunoscând silueta zveltă a santinelei.

— *Tu!* a spus el, cu o notă de surprindere în voce, apoi tonul i-a devenit mai aspru. Întoarce-te încet!

Inima îmi bătea năvalnic în piept; m-am supus. Dacă era o santinelă adevărată, sabia de la brâu era suficient de ascuțită pentru a tăia osul. Iar omul era îndreptățit să mă omoare.

A luat pergamentul, observând imediat că cineva umblase la șnur, și l-a fluturat spre mine.

— Ce făceai cu asta?

I-am întâlnit privirea fără să divulg nimic, cu buzele unite într-o linie subțire.

— Nu voi repeta întrebarea.

Mi-am îndreptat un deget spre gât, indicând că nu pot vorbi. Apoi mi-am întins mâna, cu palma în exterior, ca să-i explic că îi scotocisem odaia în căutare de bani, și am schițat valuri oceanice – *bani, ca să plec de pe insulă.*

De îndată ce a înțeles, santinela și-a coborât pumnalul.

— Am văzut că hangița te-a lovit. De aceea îți dorești să pleci?

Tot ce am făcut a fost să-mi cobor capul. Cu siguranță era perspicace. Învățasem și eu să fiu, prin tăcerea mea.

— Înțeleg...

A ascuns pergamentul înapoi în raniță.

— Bine că te-am prins, a spus el apoi cu severitate, îmblânzindu-și treptat glasul. Să fii prinsă cu asta asupra ta ți-ar asigura, fără îndoială, o întâlnire cu moartea.

Mi-am înclinat capul.

De ce? Ce spune?

— Pentru cineva care nu poate vorbi, îți faci foarte ușor cunoscute gândurile, a comentat el, închizându-și ranița. Treburile mele mă privesc doar pe mine, nu și pe tine.

L-am studiat. În pofida tonului aspru, nu-mi era teamă de el. Ar fi putut să mă omoare pe loc, din moment ce îi cotrobăisem prin lucruri. Dar nu o făcuse. Reacția

santinelei a fost îndeajuns pentru a deduce că epistola nu era destinată ochilor lui. Îi spusese doamnei Dainan că îi căuta pe copiii imperiali. Probabil că o găsisse în timpul cercetărilor sale.

O mie de întrebări mi-au ars limba. Voiam să-i cer vești despre Kiata și despre tatăl meu. Voiam să-i poruncesc să-mi împărtășească tot ce știa. Dar mai întâi trebuia să-i spun cine sunt.

Tremuram toată, delirând de bucurie, când am început să-mi scriu numele pe palmă. Parcă se înfăptuise unul dintre miracolele lui Ashmiyu'en: în sfârșit venise cineva care știa să citească!

Apoi șerpi invizibili mi-au sâsâit în urechi. *Amintește-ți!* m-au avertizat ei. *Nimeni nu va ști cine ești.*

Am încremenit, iar blidul de pe cap a devenit la fel de greu ca o piatră. Chiar și atât de departe de casă, blestemul Raikamei refuza să mă elibereze din capcană.

Sâsâitul s-a oprit când santinela și-a scos coiful. Avea un păr închis la culoare, ciufulit și neîngrijit, care i se ondula la urechi, iar o șuviță rătăcită îi umbrea linia părului, mai exact V-ul din partea de sus a frunții. Îl făcea să arate mai puțin amenințător, mai puțin ca un războinic îndârjit și mai mult ca un călător obosit, care avea nevoie de o baie și de un bărbierit.

Tânărul și-a ridicat privirea.

— Încă n-ai plecat? Orice alt hoț ar fi fugit până acum, a spus el, apoi s-a oprit. Să înțeleg că nu ești un hoț prea bun, dacă ai tupeul să jefuiești o santinelă. Prima oară?

Nu intenționasem să-i răspund, dar m-am trezit cu mâna în aer și două degete ridicate.

— Atunci, a doua oară.

Aproape că a schițat un zâmbet, cu colțul gurii tânjind să ducă gestul până la capăt.

— Ești sinceră. Nu ca stăpâna ta.

Nu eram. Frații mei mă numiseră odinioară prințesa mincinoșilor. Totuși, presupuneam că mă schimbasem în ultimele luni. De fapt, se schimbaseră atât de multe lucruri!

— Doamna Dainan te-a strigat Lina. Acesta este numele tău?

După o scurtă ezitare, am clătinat din cap.

— Așa m-am gândit și eu! E frumos, dar cumva nu ți se potrivește.

Am așteptat să-mi explice ce a vrut să spună prin asta, însă nu a făcut-o.

— Care *este* numele tău?

Am strâns din buze când am auzit întrebarea. Degetele mi-au conturat prima inițială a numelui înainte să-mi reconsider gestul.

— Nu vrei să-mi spui? E în regulă!

Vocea îi devenise blândă, aproape plăcută. Avea o muzicalitate aparte, fiecare cuvânt fiind rostit clar, fără grabă.

O trăsătură neobișnuită pentru o santinelă. Bărbații pe care îi întâlнисem la palat erau întotdeauna țăfnoși și mai expresivi în mânuirea săbiilor decât a cuvintelor. Pe de altă parte, ce alte santinele mai știam care aveau asupra lor un caiet de schițe și citeau poezii?

Între nodurile degetelor i-a apărut o monedă de argint.

— Uite, ia asta! Folosește-o cu cap!

Ochii mi-au săgetat în sus. Era mai mult decât aveam nevoie ca să ajung la miazăzi și să-mi găsesc frații.

Am dat să o înhaț, dar santinela o ținea astfel încât să nu ajung la ea.

— Te rog, așteaptă până după micul-dejun și abia apoi pleacă, mi-a spus el, ca și cum mi-ar fi smuls o promisiune de pe buzele tăcute.

Umerii mi s-au încordat și l-am privit confuză.

De ce?

— Mai bine să începi o călătorie cu stomacul plin decât cu el gol. Vorbesc în numele meu, dar și în al tău.

Am arătat spre exterior, dincolo de han.

Pleci și tu?

— Mâine-dimineață, mi-a confirmat el. Misiunea mea a fost oarecum un eșec, dar supă ta mi-a oferit o neașteptată alinare. Pe cuvânt, trebuie să fi fost magie în oala ta — azi a fost prima dată, după o perioadă îndelungată, când am savurat cu adevărat gustul ridichilor.

Umorul licărea în ochii lui de un brun-pământiu.

— Mi-ar plăcea foarte mult să le încerc din nou și să mă asigur că nu a fost vorba de noroc chior.

Nu m-am putut abține să nu-i întorc zâmbetul larg. Ce tânăr prostuț; îi dis plăceau atât de mult ridichile, încât se temea că supă mea ar putea fi o dovadă de noroc chior! Am râs în sinea mea, amuzată de un asemenea gând.

Prea bine! Un mic-dejun în plus nu îmi putea încurca planurile. Dar după aceea și eu aveam să plec — să-mi găsesc frații și să rup blestemul aruncat asupra noastră.

Odată ce moneda mi-a ajuns în mână, am fugit din odaie, uitând mătura și găleata. Entuziasmul mi-a pâlپait în piept și cu greu am rezistat să nu țopăi de bucurie în odaia mea.

Poate că norocul meu începea să se schimbe.

CAPITOLUL II

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, O A DOUA SANTINELĂ A SOSIT LA HANUL VRĂBIUȚEI.

Nu m-am obosit să ies să o întâmpin. Amestecam în oala mea cu supă de pește și inhalam aroma, acordând o atenție specială ridichilor.

Cu degetele de la picioare subjugate de un ritm imaginar, cântam în gând:

*Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.
Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des și negru.*

Nu mai fusesem atât de fericită de câteva săptămâni.

Când lumina soarelui mi-a gădilat nasul, mi-am pus deoparte polonicul ca să-l scarpin. Apoi mi-am studiat makanul de argint, urmărind lumina care i se reflecta de pe margini. Încă nu-mi venea să cred că santinela mi-l dăruise. Trebuia să-i aflu numele înainte să plece; tata avea să îi răsplătească generozitatea de îndată ce mă întorceam în siguranță acasă.

Urma să plec după servirea supei. Până la căderea nopții, aveam să fiu departe de acest loc.

Dar, în timp ce așezam blidele de supă pe o tavă, lama noii santinele s-a izbit de peretele exterior, cutremurând plăcile de lut de pe acoperiș.

— Îndrăznești să încerci să mă fraierești? a urlat el.

— I-i-iertati-mă, stăpâne! s-a milogit doamna Dainan. Nu știu ce-a fost în capul meu!

Cântecul mi s-a oprit brusc, un ecou armonios, și am aruncat o privire afară, mijindu-mi ochii prin obloane pentru a vedea ce se întâmplă.

— Poruncește-le oaspeților tăi să iasă în hol! a tunat santinela. Vreau ca toți să fie prezenți.

Cine era acest bărbat? Zalele care îi împodobeau brațele și picioarele scânteiau într-o nuanță intensă de albastru, cu lanțuri atât de delicat lucrate, încât arătau ca solzii minusculi de pește. Chingi din aur filat îi țineau laolaltă plăcile armurii din oțel din jurul pieptului, lustruite până în punctul în care puteam zări pe suprafața lor reflexia doamnei Dainan – hangița stătea în genunchi, ca și cum viața îi depindea de acea singură plecăciune. Probabil că aveam dreptate.

Pare o persoană importantă – poate că este un lord, a observat Kiki. Ar trebui să-l abordezi.

Și ce să fac mai exact? am replicat eu. N-ai văzut cum a ciopârțit peretele?

Doamna Dainan a încercat să-l fraierească pentru că-i bogat. Și eu aș fi supărată în locul lui. Repede, vine înăuntru!

Ușa s-a deschis larg, trântită cu atâta forță, încât mi-au apărut unde în bolurile de pe tavă. Neputând să-mi stăpânesc curiozitatea, m-am strecurat afară din bucătărie.

Tânărul lord a pășit țațoș în han, scuturându-și pământul de pe cizme în timp ce oaspeții cădeau în grabă în genunchi. Avea ochii întunecați, însuflețiți de un licăr de viclenie, și gâtul străbătut de o rețea de mușchi groși, încordați ca niște frânghii cât cerceta hanul. Apoi, cu un mormăit, s-a îndreptat spre cealaltă parte a mulțimii.

Caută pe cineva, mi-am dat seama.

Poate un bandit? a sugerat Kiki. Sau un servitor fugar?

Nu am răspuns. Bărbatul nu era o santinelă obișnuită. Era o santinelă de rang înalt, probabil fiul unuia dintre comandantii de război ai tatei. Oare venise aici în căutarea mea și a fraților mei?

Abia mai respirând, am luat-o pe Kiki de pe umăr și am ascuns-o în mânecă, dând să mă retrag înapoi în bucătărie, dar lordul m-a auzit.

S-a răsucit pe călcâie și m-am trezit cu marginea lamei apăsată pe gât.

— Dă dovadă de puțin respect! N-am să ți-o cer încă o dată.

Cu excepția tatălui meu, nu îngenuncheasem niciodată în fața nimănui. Munca la han îmi temperase considerabil mândria, însă orice fărâmbă care îmi mai rămăsese a refuzat să mă lase să mă aplec înaintea acestui străin nemilos. Mi-am ridicat privirea spre el, sfidător, și o scânteie de furie a trecut fulgerător pe chipul tânărului lord.

— Scoate-ți blidul ăla de pe cap!

Fără niciun avertisment, mi-a lovit capul cu partea laterală a sabiei. M-am împiedicat, scăpând tava și vărsând supa, cu gleznelor împrôscate de stropi fierbinți. Mi-am mușcat buza până când s-a domolit căldura, dar nu m-am mișcat să curăț mizeria.

Când mi-am recăpătat echilibrul, încă tremurând, tânărul lord și-a ridicat din nou sabia. În ochii lui mijiti stăruiau consternarea, dar și un plăpând licăr de frică. Se așteptase ca bolul de pe capul meu să se spargă.

— Ce fel de demon ești? a cerut să știe pe un ton poruncitor.

— Numele ei este Lina, a glăsuț o voce familiară din spatele meu, și nu este un demon.

Era santinela care sosise ieri. Și-a ațintit ferm privirea asupra noului venit.

— Ai bătut atâta drum ca să mă găsești, vere, sau ai venit aici pentru a hărțui săteni nevinovați?

Vere? Acum, că știam unde să mă uit, chiar vedeam o asemănare între cei doi bărbați, de la înălțime și constituție, până la aceiași umeri drepti și ochi hotărâți. Dar aveau conduite atât de diferite, încât ar fi putut la fel de bine ca unul să fie întruchiparea primăverii, iar celălalt, a iernii.

— Este datoria unei santinele să protejeze Kiata de demoni, s-a enervat lordul. Recunosc un demon când văd unul. O energie întunecată o înconjoară.

— Ajunge cu superstițiile astea prostesti! Nu sunt demoni în Kiata. Ești o santinelă, nu un preot de rang înalt. Pune sabia deoparte, Takkan!

Takkan?

Surprinsă, l-am cercetat pe lord în timp ce-și punea sabia în teacă. La o privire mai atentă, am remarcat blazonul pictat pe aceasta, mai exact un iepure pe un munte, înconjurat de cinci flori de prun – și o lună plină albă.

Stomacul meu a executat un salt periculos, demn de un acrobat talentat. Chiar dacă nu fusesem niciodată atentă la lecțiile mele de heraldică⁷, recunoșteam *acel* blazon.

Apartinerea familiei Bushian.

Și Takkan. . . Takkan era un nume pe care îl evitasem ani întregi. Numele băiatului cu care trebuia să mă căsătoresc.

Lumea a încetat să se mai învârtă. Asta *era* șansa mea. Aveam un singur lucru de făcut: să-i arăt că sunt prințesa Shiori, fiica împăratului. În câteva zile, aveam să mă întorc la palat.

Dar intuiția m-a ținut pe loc.

Îl întâlnisem o singură dată pe Takkan, când eram copii. Nu-mi aminteam nimic despre el — cum arăta sau cum îi suna vocea —, dar toată lumea mă asigurase mereu că moștenitorul lordului Bushian era onest și amabil.

Numai minciuni! Acest Takkan din fața mea nu părea amabil. Ochiul lui negru era dur și reci, și exista ceva amenințător în felul care se mișca, asemenea unui câine la vânătoare.

— Zici că nu-i demon? a spus Takkan cu un rânjet disprețuitor. Atunci, e o adoratoare de demoni. Chiar și mai rău.

A traversat lent holul, cu aroganță, adresându-se sătenilor:

— Ați auzit cu toții de acele așa-zise preotese din Munții Sfinți. Cele care își tăinuiesc magia neagră chiar și față de zei. Această căpușă mică pare că ar putea fi una dintre ele. Oare ce spirite întunecate ar putea ascunde sub acel blid?

— Încetează! s-a răstit cealaltă santinelă, cu vocea încătușată de iritare. E doar o poveste, iar ea e doar o fată. N-a vrut să facă niciun rău.

— Doar o poveste? a repetat Takkan. Cât de amuzant că tocmai *tu* spui asta, vere!

Santinelă pur și simplu l-a privit cu înverșunare, fără să-și ascundă mânia.

Nimeni nu știa ce probleme nerezolvate existau între cei doi, dar atmosfera tensionată amuțise întregul han. Eram vag conștientă de cei câțiva zeci de săteni din jurul meu, toți cu fețele lipite de podea, de parcă pereții urmau să se năruie în orice clipă.

M-am lăsat când pe un picior, când pe celălalt, copleșită de o neliniște tot mai mare și convinsă că Takkan își va pedepsi vărul pentru o asemenea impertinență.

În schimb, acesta s-a întors, ca și cum ar fi uitat complet de mine.

— Strânge-ți lucrurile! a mârâit Takkan către santinelă. Trebuie să te duc acasă!

De îndată ce Takkan s-a năpustit afară, m-am strecurat înapoi în bucătărie și am adunat cu polonicul toată supa rămasă în oală. Am turnat-o într-un blid, aproape vărsând-o încă o dată când m-am repezit afară din bucătărie.

Nu mă așteptasem ca vărul lui Takkan să se afle chiar dincolo de ușă.

M-a prins de braț înainte să mă izbesc de el, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul.

— Te grăbești să pleci?

Am remarcat că nu eram speriată, doar agitată din cauza supei; altă porție nu mai aveam de unde să încropesc.

I-am întins blidul.

Pentru tine.

— Mulțumesc!

L-a ridicat la buze, apoi a ezitat și l-a coborât.

— Vrei să vii cu noi? m-a întrebat el în șoaptă, doar pentru urechile noastre. Ne îndreptăm spre miazăzi, către Iro. Ai auzit de acest loc?

Un dor plin de speranță i-a înviorat glasul.

— E frumos, cel mai frumos loc din Kiata când ninge.

Propunerea lui m-a înduioșat, dar ironia aproape că m-a făcut să râd. Bineînțeles că știam de Iro – prefectura Castelului Bushian. Fără să exagerez, cred că profesorii mei fuseseră mituiți să-mi povestească zilnic despre măreția sa. Cum Iro era înconjurată de munți și de râul Baiyun, părea o oază în ținutul deprimant și sumbru de la miazănoapte – numai vorbe goale, firește, încercări inutile de a-mi domoli plângerile cu privire la logodnă.

Totuși, când santinela a descris frumusețea prefecturii, am crezut fiecare cuvântul. Vocea îi trăda dorul arzător de casă, dezvăluind o admirație care nu putea fi prefăcută. Aproape că tânjeam să văd Iro cu ochii mei.

— Nu e departe, a continuat el, chiar dincolo de strâmtoarea Mării de Miazănoapte, pe continent. Ți-aș putea găsi o slujbă la castel, dacă ai vrea, și ai duce o viață mult mai ușoară acolo decât aici.

Am clătinat din cap. Oricât de mult îmi plăcea de el, misiunea mea era să-mi găsesc frații. În plus, nu voiam să am nimic de-a face cu vărul lui, Takkan.

Deși dezamăgirea i-a tras în jos colțul gurii, tânăra santinelă a golit întregul bol de supă.

— N-a fost noroc chior, a spus el, mestecând dinadins ridichile.

I-am luat blidul, presupunând că a terminat și că va pleca, dar a deznodat un talisman albastru, decorat cu un ciucure, de pe evantaiul prins la centură. Avea o plăcuță de argint pe care era imprimat cuvântul *curaj*.

— Dacă vreodată o să ai nevoie de o slujbă, arată asta la poarta castelului! Gărzile nu vor ezita să-ți dea voie înăuntru.

Mi-a oferit talismanul, însă nu l-am luat. Era un cadou frumos, dar, din păcate, complet lipsit de valoare pentru mine. În schimb, am întins mâna spre pumnalul lui, vârât într-o teacă lângă sabie.

— Vrei asta?

Uimirea, apoi voioșia au scânteiat în ochii blânzi ai santinelei.

— Ești cu adevărat îndrăzneată! În regulă, păstrează-l! Dar stai departe de drumuri noaptea – bandiții au devenit tot mai cutezători acum, cu majoritatea santinelor plecate în căutarea copiilor imperiali.

Tânărul a ezitat, apoi a prins talismanul de mânerul pumnalului înainte să mi-l dăruiască.

— Încearcă să fii atentă!

Vârfurile degetelor ni s-au atins, iar inima mi-a sărit ușor în piept. Nu îi aflasem numele.

Dar când mi-am ridicat din nou ochii să-l întreb, eram singură. M-am dus la fereastră și i-am urmărit calul până ce a dispărut pe drumul îngust de lângă mare. De îndată ce nu l-am mai zărit, am tras obloanele și nu m-am mai gândit defel la santinelă. Acum, că aveam mijloacele necesare să plec, erau prea multe de făcut.

În noaptea aceea, când toată lumea dormea, am umplut un sac de orez gol cu toate proviziile pe care le puteam căra – niște legume murate, pește sărat, creveți proaspăt prăjiți. Mi-aș fi dorit să fi avut timp să pregătesc destulă mâncare cât să-mi ajungă pentru toată călătoria, însă nu puteam fi pretențioasă.

La ivirea zorilor, când doamna Dainan avea să se trezească și să descopere că supa nu fierbe pe vatră, aveam să fiu deja departe.

---

² Disciplină auxiliară a istoriei care se ocupă cu studiul stemelor statelor și a blazoanelor caselor domnitoare (n. tr.).

CAPITOLUL 12

AM CUMPĂRAT O BARCĂ DE LA UN PESCAR DIN SATUL TIANY. ÎN MINTEA LUI, PROBABIL CĂ eram o neghioabă în toată regulă, din moment ce îmi doream să plec pe mare atât de aproape de sosirea iernii, dar asta nu l-a împiedicat să mă învețe cum să folosesc vâslele, să navighez cu ajutorul vântului și să arunc o plasă pentru a prinde pește.

Între timp, soția lui a strecurat în barcă o pătură și o cutie plină cu crochete de pește și ouă fierte. Pentru protecție, fiica lor a legat și un talisman de ambarcațiune, o păpușică roșie cu două mărgele drept ochi. Când am găsit darurile mai târziu, bunătatea neașteptată aproape că m-a adus în pragul lacrimilor. Dar îi promisesem lui Kiki că ochii îmi vor rămâne uscați până îmi voi găsi frații.

Cu câteva ore înainte de amurg, am părăsit în cele din urmă insula, manevrând cârma unei bărci abia îndeajuns de lungă cât să am loc să mă întind, echipată cu o velă care tremura contra vântului.

Nu pare că ar face față unei furtuni, a spus Kiki, dând glas grijilor mele.

Cerul e senin, am răspuns în timp ce vâsleam. *Nu se întrezărește nicio furtună la orizont.*

Iarna întrupa frica mea cea mai mare. Frigul ne-a urmărit spre miazăzi, descătușând o brumă perpetuă care îmi înțepa fața. În fiecare noapte mă rugam zeilor, cerându-le doar două lucruri: să-mi găsească frații și să nu-mi dau ultima suflare în somn, într-un giulgiu de gheață.

M-am ținut aproape de țărm, lăsând vela să preia mare parte din muncă. Abia când vremea s-a îmblânzit, iar vânturile au dat să sufle cu putere, am îndrăznit să vâslesc prin Strâmtoarea Mării de Miazănoapte. Pe măsură ce răsăriturile se revărsau în amurguri, am petrecut atât de mult timp înconjurată de apă, încât am început să visez în nuanțe de albastru.

Uneori îl strigam pe Seryu în gând, sperând că mă va auzi și că va sări dramatic din mare, transformat în dragon. Le putea porunci curenților să nu-mi mai atace barca sau putea încălzi puțin apa. Dar nu a apărut niciodată, așa că am renunțat repede să mai încerc.

Când nu vâsleam, îmi țineam mâinile ocupate, astfel încât să ignor mușcătura frigului. Nu aveam hârtie, așa că împătureauam bucăți de varec⁸ uscat în formă de păsări, topind ceara lumânărilor pentru ca bielele mele înaripate să nu se dezintegreze.

Ce-ai de gând să faci cu toate acele păsări? m-a întrebat Kiki.

Am ridicat din umeri.

E ceva cu care să-mi ocup timpul.

Oh, mă bucur! a răsuflat Kiki, evident ușurată. *Pentru o clipă, am crezut că ți-ai putea pune o dorință. Ai spus odată că ți-ai dorit să devin un cocor adevărat. Apreciez, dar aș prefera să rămân o pasăre de hârtie.*

De ce?

Uite în ce belele ai intrat tu, Sbiori, pentru simplul fapt că ai puls, a ciripit dezaprobator Kiki. Logodnicul tău aproape că te-a eviscerat cu sabia — îți poți imagina cât de dureros ar fi fost asta? Pasărea s-a cutremurat. N-ai putut nici măcar să-i spui cine ești.

Da, ei bine, le mulțumesc măreților zei că am lipsit de la ceremonia noastră! M-am cutremurat și eu, dar dintr-un alt motiv.

Și când mă gândesc că toată lumea mi-l lauda pe Takkan! Știam eu că profesorii mei mă mințiseră.

„Dacă Takkan e atât de minunat, de ce nu vine niciodată în vizită la curte?” îl întrebam cândva pe tata.

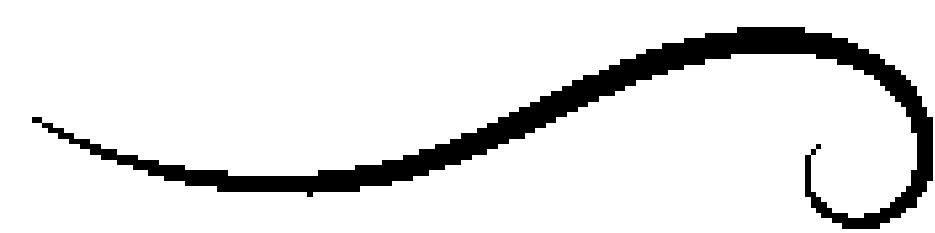
Îmi răspunsese că un băiat ca Bushi'an Takkan nu s-ar integra bine în Gindara.

Firește că nu s-ar integra. Era o brută, exact așa cum mi-l închipuisem, și în sfârșit primisem dovada că ura pe care i-o purtasem în toți acești ani era complet justificată. Însă pur și simplu refuzam să cred că tata fusese dispus să mă căsătorească cu acel barbar; trebuie să fi fost într-adevăr sub vraja soției lui, Raikama.

Aș fi perfect fericită dacă nu aș mai auzi niciodată numele Bushi'an Takkan, i-am declarat solemn lui Kiki.

Odată ce mă întorceam acasă, aveam să-l rog pe tata să anuleze logodna.

Dacă mă mai întorceam vreodată.

La nouă apusuri după ce plecasem din satul Tiany, am ajuns în Kiata.

Eram înfrigurată, obosită și înfometată, dar vederea țărmului m-a bucurat nespus, o explozie de energie care m-a impulsionat să-mi scufund vâslele în apă și să-mi continui drumul.

Am navigat încet de-a lungul țărmului, admirând muncii stâncoși care mărgineau codrul, unii atât de înalți, încât străpungeau norii. Pădurea în sine pulsa de viață, deoarece, spre deosebire de Tianyi, copacii de aici abia începuseră să-și piardă frunzele. Mi-au orbit ochii cu veșmintele lor pictate în verde smarald, galben-auriu și roșu-rubiniu, o întindere viu colorată, aparent infinită. Aceasta era Zhensa, pădurea nesfârșită!

Când m-am apropiat de țărm, mai multe păsări au țâșnit din copaci spre cer, cântând melodios.

I-ați văzut pe frații ei? a strigat Kiki către ele. *Sunt șase cocori cu coroane stacojii.*

Păsările s-au uitat la Kiki, surprinse că le vorbea un cocor de hârtie. Apoi și-au ciripit răspunsurile.

Spun că nu au văzut niciun cocor venind pe aici, mi-a tradus imediat Kiki.

M-am întors spre ea, uimită și am întrebat-o: *Poți vorbi cu ele?*

A ridicat o aripă.

Cum altfel crezi că ți-am căutat frații în tot acest timp?

În timp ce ascultam, Kiki le-a cerut ajutorul fluturilor și albinelor, chiar și țânțarilor care mă torturau noaptea, repetând aceeași întrebare: *Ați văzut cumva șase cocori cu coroane stacojii?*

Răspunsul era întotdeauna nu, iar Kiki îmi transmitea același mesaj din partea tuturor viețuitoarelor: *Dar ne vom uita după ei și le vom spune să te caute dacă îi găsim.*

Așa s-a desfășurat întreaga zi, până când, în cele din urmă, aproape de lăsarea amurgului, am plutit pe râul Baiyun, unde un castor lucra la barajul lui.

Kiki i-a ascultat mormăiturile și chităiturile.

Sustine că râul cotește puțin mai sus și că ar trebui să tragem acolo, la mal. Pericolul pândește în față.

Vă mulțumesc, domnule Castor! am comunicat prin gesturi, iar Kiki i-a transmis întrebarea mea: *Ați văzut șase cocori trecând pe aici?*

Șase cocori? Cum sunt ăia? S-a uitat la cer.

O gheară invizibilă m-a prins de gât, furându-mi răsuflarea. Deasupra noastră planau șase cocori, cu coroanele lor stacojii ușor de distins printre norii cenușii.

Am sărit în picioare și mi-am fluturat vâslele. Barca s-a clătinat periculos, iar în timpul scurs să-mi recapăt echilibrul, frații mei au zburat mai departe.

Fraților! i-am strigat și am agitat în continuare vâslele. *Kiki, spune-le că sunt aici!*

Dar altceva îi atrăsese atenția lui Kiki. Castorul plecase, fluturii dispăruseră. O cascadă spumega în josul râului.

Ai grijă, Shiori!

Pasărea s-a repezit în fața mea, ciripind și țipând cuvinte pe care abia le auzeam. Apa îmi lovea barca din toate direcțiile, iar valurile ne aruncau dintr-o parte în alta.

Ne-am învârtit, prinse într-un curent necruțător, îndreptându-ne tot mai repede spre...

O cascadă!

Teroarea m-a strâns numaidecât în brațe. N-am văzut niciun bolovan pe care să sar, niciun țârm îndeajuns de aproape pentru a acosta. Am tras cârma cât am putut ca să-mi întorc barca, însă apa devenise prea sălbatică, împingându-mă înainte cu o viteză alarmantă și furându-mi vâslele.

Ne-am înclinat în carenă spre cascadă.

Spune-le fraților mei că sunt aici! i-am strigat lui Kiki în gând. *Grăbește-te!*

Pasărea mea de hârtie a săgetat spre cer, iar râul s-a transformat într-un torent, amenințând să mă înghită. Mi-am încleștat degetele de părțile laterale ale bărcii, balansată primejdios de valuri. Totul dispăruse: păpușica roșie, plasa de pescuit, păturile mele. Următoarea pe listă aveam să fiu eu.

Un vâl de ceață ascundea cascada, dar o auzeam. O și simțeam, cu fața înțepată de stropi reci, condusă spre propria moarte de curentul puternic.

Barca s-a legănat furtunos înainte de plonjon, apoi a tăiat spuma valurilor, sărind deasupra cascadei. Pentru o clipă, am crezut că zbor. Ochii mi-au fost atrași de un curcubeu în partea de jos, o ultimă priveliște frumoasă, am presupus îngrozită, apa revărsându-se în jurul meu.

Nu, *chiar* zburam! Aripile albe, puternice, îmi mângâiau spatele cu fiecare bătaie, iar fulgerări stacojii despicau ceața, însoțite de țipete ascuțite, furioase.

Frații mei... Frații mei veniseră după mine!

Și-au trecut gâturile pe sub brațele și picioarele mele, apucându-mi cu ciocurile veșmintele ude în timp ce mă ridicau. Zburau atât de repede și atât de sus, încât picioarele îmi atârnavă deasupra cascadei. La o asemenea înălțime, ameteala nu a întârziat să apară.

Dar nu-mi era frică. Am prins-o pe Kiki în căușul palmelor, știind că era la fel de mulțumită ca mine să vadă aripile fraților mei atingând ușor norii.

În sfârșit îi găsisem! Iar ei mă găsiseră pe mine!

---

⁸ Alge brune marine care servesc ca îngrășământ pentru pământurile nisipoase, folosite ca materie primă pentru fabricarea sodiei și a iodului (n. tr.).

CAPITOLUL 13

AM ZBURAT PÂNĂ CÂND ORIZONTUL A STINS LICĂRUL ULTIMELOR RAZE DE SOARE, IAR întunericul a revendicat treptat cerul.

Frații mei au aterizat în fața unei peșteri săpate în munți, având în față un platou îngust, aflat sub un baldachin țesut din ramuri și frunze. Lumina lunii s-a furișat peste pădure și, pe măsură ce aceasta atingea coroanele stacojii ale cocorilor, unul câte unul au început să-și recapete forma umană.

Transformarea era lipsită de eleganță. Am așteptat în colț, mușcându-mi buza inferioară, în timp ce membrele li s-au întins, iar mușchii li s-au încordat, până când toți cei șase frați ai mei s-au prăvălit într-o grămadă, respirând ca și cum fiecare suflare ar fi fost ultima. Dar când în sfârșit s-au ridicat, lacrimile pe care le reținusem în toate aceste luni mi-au împăienjenit ochii. Lacrimi de bucurie, uimire și ușurare că eram din nou împreună.

Îmbrățișări au răsărit din toate direcțiile, apoi frații mei au început să vorbească toți deodată:

— Unde ai fost?

— Te căutăm de luni întregi!

— Nu te-am fi recunoscut niciodată, surioară! Să le fim recunoscători măreților zei că micuța ta pasăre croncăne ca o cioară!

Însă o întrebare a răsunat mai tare decât celelalte:

— Ce-i cu blidul de pe capul tău?

Andahai i-a redus pe toți la tăcere, bătând o singură dată din palme.

— Ajunge, fraților! Știu că suntem cu toții bucuroși să o revedem pe Shiori și ușurați că este în viață și sănătoasă. Dar poate ar trebui să-i dăm șansa să vorbească.

La cuvintele lui, mi-am coborât capul, îndurerată.

— Ce s-a întâmplat, surioară? m-a întrebat Hasho.

În cele două luni de când îl văzusem ultima oară, părul îi crescuse considerabil, la fel ca și celorlalți frați ai mei. Aveau bărbiile și obrajii neîngrijit bărbierite, iar mânecile și pantalonii sfâșiați dezvăluiau zgârieturi misterioase. Am remarcat și alte schimbări. Unele mai puțin evidente, precum umbrele agățate de umerii lor largi, expresiile goale din ochii lor sticloși – de parcă timpul petrecut în trupurile unor cocori le-ar fi furat zilnic o fărâmă din umanitate.

Nu mai puteam evita să le spun despre blestemul meu.

Mi-am lovit ușor degetele de gât, apoi am clătinat ușor din cap.

— Ce s-a întâmplat, Shiori? Tu... tu nu poți să vorbești?

Problema nu era că *nu puteam* să vorbesc. *Nu trebuia* să vorbesc.

Dar niciunul dintre frații mei nu a înțeles, iar eu nu știam cum să le explic.

Chiar și când am încercat, nu au fost atenți. Schimbau priviri între ei, priviri pe care nu le puteam desluși. Reiji a mormăit, și am observat că expresia i s-a întunecat. Era singurul care nu mă îmbrățișase, ca și cum ceva l-ar fi împiedicat să se bucure de întoarcerea mea.

— Raikama s-a gândit la toate, a murmurat Benkai. Ea e răspunzătoare și pentru blidul de pe capul tău?

Wandei s-a apropiat de mine, înclinându-și capul.

— Cu siguranță trebuie să existe o modalitate de a-l scoate, a comentat el și a încercat inițial să-l tragă ușor, apoi cu mai multă forță. Nici nu se clintește.

— Lasă-mă și pe mine! a spus Yotan, venind în spatele geamănului său pentru a-mi smulge blidul de pe creștet.

Când a dat greș, și-a zgândărit alunița de pe bărbie, nedumerit.

— Ai încercat să-l tai?

Am dat vehement din cap, aplecându-mă cât puteam de mult ca să le arăt bolul. Încercasem toate cuțitele din bucătăria doamnei Dainan și toate uneltele pe care le găsisem în satul Tianyi. Blidul era indestructibil.

Kiki și-a ales fix acel moment să zboare din spatele părului meu. Aripile ei pale au scos un fâlfâit aspru, proaspăt uscate după peripeția noastră cu cascada; frații mei s-au dat un pas îndărăt.

Toți, cu excepția lui Hasho.

Kiki a aterizat pe mâna lui ridicată, odihnindu-i-se pe îndoitura degetului mare. Și-a amintit de fratele meu cel mai mic, singurul care îmi cunoștea secretul.

— Mă bucur să te văd, Kiki! a spus politicoș Hasho. Sper că mi-ai ținut surioara departe de necazuri în ultimele două luni.

Frații mei o văzuseră pe Kiki în ziua în care mama noastră vitregă ne blestemase pe toți, dar nu apucaseră niciodată să mă întrebe despre ea.

— Nu are sfori! s-a minunat Wandei.

Nu sunt zmeu, a replicat sec Kiki, deși fratele meu nu putea să o audă.

Reiji și-a mijit ochii de neîncredere, afixându-și grimasa obișnuită.

— E magie.

— Bineînțeles că e magie, a spus Hasho, schimbându-și subtil tonul, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze. Nici să nu te gândești, Reiji! Am mai vorbit despre asta...

M-am încruntat la frații mei.

Ce se întâmplă? Despre ce anume au mai vorbit?

— Magia este interzisă, a argumentat Reiji. Această... această pasăre de hârtie ne va aduce doar probleme.

Stai numai să vezi câte probleme voi aduce pe capul tău! a bombănit Kiki și l-a ciupit de nas.

Reiji s-a repezit să o prindă, dar Kiki s-a mișcat mult prea repede, țâșnind în sus și întorcându-se iute pe umărul meu.

— E vina ta că suntem blestemați! m-a acuzat Reiji, orbit de ranchiună. Dacă n-ai fi mâniat-o pe Raikama, acum am fi fost în continuare acasă, am fi fost în continuare prinți și nu am fi fost siliți să ne petrecem zilele în trupurile unor păsări!

A făcut un semn disprețuitor spre vânătaile și hainele lui zdrențuite.

— Deci ai fi preferat să nu aflăm niciodată că tata s-a căsătorit cu un demon? s-a răstit Yotan, vorbind în grabă.

— Și cum ne-a ajutat asta? N-am apucat să-i spunem. Acum este singur, cu *ea*, și nici măcar nu-l putem proteja.

Mi s-a strâns inima. Stătusem trează nenumărate nopți, învinovățindu-mă pentru ceea ce se întâmplase. Nu regretam că o urmărisem pe Raikama și că descoperisem ce era cu adevărat. Dar dacă aș fi fugit mai întâi la tata și nu la frații mei? Dacă aș fi fost mai atentă, aș fi ascultat-o pe Kiki și nu aș fi fost prinsă?

Dacă nu aș fi acceptat niciodată să învăț tainele magiei de la Seryu?

Aș fi putut face altfel o sută de lucruri, însă acum era prea târziu.

M-am retras în colț, aproape neobservată de frații mei, care se certau în continuare, sperând să dispar printre umbre.

— Crezi că sora noastră este un demon, la fel ca mama noastră vitregă? a exclamat Yotan. Probabil că ești mai mult pasăre decât om, din moment ce ți-ai pierdut până și ultima urmă de rațiune!

— Tata a interzis magia dintr-un motiv, a contraargumentat Reiji printre dinți. *Strămoșii* noștri au interzis magia dintr-un motiv.

— Așadar, ai fi vrut să ne alunge sora? l-a întrebat enervat Hasho.

— Aș fi vrut ca ea să-i spună tatei adevărul în loc să ne blesteme pe toți!

— Încetați!

Andahai a ridicat o mână pentru a pune capăt disputei. În trecut, de atât era nevoie ca frații mei să-l asculte, dar Reiji încă spumega de furie.

— Încetează, Reiji! l-a avertizat Andahai. Ne-am reunit cu Shiori, iar acum vom merge mai departe împreună. Ai înțeles?

Când Reiji a dat într-un final din cap, fratele meu cel mai mare a oftat.

Hasho m-a găsit în colț și mi-a luat mantia udă, punând-o la uscat și schimbând-o cu o pătură subțire, pe care mi-a înfășurat-o în jurul umerilor.

— Vino afară! a spus el. Lasă-l pe Reiji să se calmeze!

Am ieșit pe platoul îngust, în aerul înviorător. Copacii fremătau dedesubt, iar vântul vâjâitor purta mai departe cântecul greierilor. Stelele străluceau pe cerul întunecat, dar nu mai vedeam luna.

— Ne-a fost dor de tine, Shiori! a spus Hasho. Tuturor, inclusiv lui Reiji, deși trebuie să ai răbdare cu fratele nostru. Blestemul a fost... dificil, mai ales pentru el. Știe că ai procedat corect. Doar că îi ia mai mult decât nouă să accepte asta.

Mi-am ridicat privirea spre cel mai mic dintre frații mei. Blândețea bine știută nu îi părăsise ochii, dar acum am surprins o tristețe care nu exista înainte. La vederea ei, am simțit un junghi de vinovăție în piept.

Umărul lui Hasho l-a lovit ușor pe al meu.

— Poate că blestemul ăsta are și părți bune. Noi șase învățăm să lucrăm împreună. Acum, că te-am găsit, va fi doar o chestiune de timp până s-o învingem pe Raikama, m-a încurajat el cu un zâmbet strâmb. Trebuie să rămânem împreună dacă vrem să-i rupem vraja!

Când ne-am întors în peșteră, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l caut pe Reiji. Zăbovea lângă vatră, urmărind cum fierbeau rădăcinile de lotus și castanele. De îndată ce m-a zărit, prima lui reacție a fost să-mi întoarcă spatele.

Nu m-am lăsat descurajată de atitudinea lui. M-am apropiat de el și am așteptat până când, puțin câte puțin, tensiunea i-a părăsit umerii.

Reiji a eliberat un oftat greu.

— Nu mi-aș dori niciodată ca tata să te alunge, surioară, a spus el, indiferent dacă ai sau nu puteri magice.

Nu și-a cerut propriu-zis scuze, însă era suficient pentru moment.

I-am atins mâna, arătându-i că am înțeles.

Hasho s-a furișat între noi, totul numai un zămbet.

— Vino, hai să-ți sărbătorim întoarcerea! Nu avem prea multă mâncare.

Mi-a indicat proviziile modeste din fundul peșterii – un sac cu portocale scofâlcite, o mână de castane și un set de cupe din lut sparte.

— Dar cunoscându-ți apetitul, de mâine va trebui să ne dublăm eforturile.

Stomacul îmi chiorăia deja, însă tocana care fierbea în oală nu era gata, iar eu aveam întrebări.

Am arătat spre brațele și picioarele lor, apoi spre luna de afară.

Vă transformați în oameni noaptea? am întrebat pe mutește, eliberând gândul care mă sâcâise de la metamorfoza lor. Îmi făcusem griji că vor rămâne prinși de-a pururi în trupurile unor cocori.

Benkai a fost cel care a răspuns:

— Da, însă realitatea e puțin înșelătoare, Shiori. Minteaa noastră este mai ascuțită decât a majorității cocorilor, dar zilele se unesc și devin încetoșate când ești o pasăre și nu ne amintim întotdeauna că ne vom transforma la amurg. Este deosebit de periculos când zburăm; de câteva ori, aproape că am căzut din cer. . .

Și-a încrucișat brațele lungi peste picioare, cu glasul stins de povara amintirilor.

Dar când sunteți oameni, puteți încerca să mergeți acasă.

Am desenat simbolurile pentru om și acasă pe podul palmei.

Tata va. . .

— Tata nu ne va recunoaște. Nimeni nu ne recunoaște. Blestemul ne urmărește chiar și atunci când suntem bărbați. Dacă îndrăznim să dăm vreun indiciu despre cine suntem cu adevărat, ne transformăm la loc în cocori.

Și pe mine m-a urmărit blestemul. Încercasem să-mi scriu numele pentru ochii acelei santinele, dar șerpii Raikamei mă opriseră cu un avertisment.

— Nu avem nicio șansă să ajungem la tata, a spus Andahai sumbru. Cu cât suntem mai aproape de casă, cu atât mai puternică devine vraja mamei noastre vitrege. Chiar dacă luna strălucește pe cer, nu ne vom transforma înapoi în oameni. Vocea fratelui meu a devenit mai aspră. În plus, Raikama le-a ordonat gărzilor să doboare orice cocor care se aventurează prea aproape de palat.

— Yotan aproape că a fost ucis ultima oară, a adăugat supărat Reiji, încordându-și maxilarul. O săgeată i-a străpuns aripa.

Împovărată de remușcare, mi-am lăsat brațele să cadă pe lângă corp.

— Nu-ți face griji pentru asta! a spus Yotan repede. S-a întâmplat cu săptămâni în urmă și deja mă simt mult mai bine.

Hasho mi-a împins un blid cu tocană în mâini.

— Mâncarea mereu te înveselește.

— Da, haideți să sărbătorim reuniunea noastră în seara asta! a propus Andahai. Acum, că te-ai întors, nu vom mai fi otrăviți de talentul culinar al lui Hasho.

Fratele meu cel mai mic s-a strâmbat.

— Ți voi preda cu bucurie această sarcină, Shiori! În sfârșit ți se va îndeplini dorința de a învăța să gătești.

L-am aprobat cu o mișcare din cap, apoi am început să mănânc. Frații mei habar n-aveau că petrecusem jumătate din toamnă trudind la Hanul Vrăbiuței. Mă schimbasem atât de mult de când fuseserăm ultima oară împreună! Chiar și în cele câteva ore scurse de la reuniunea noastră, mi-am dat seama că puteam spune același lucru și despre ei.

Cina era o tocană fiartă din orice aveau frații mei în fundul peșterii: rădăcini de lotus, castane și câteva bucăți neapetisante de carne maro de la un animal pe care nu am reușit să-l identific, ceva între o pasăre și un pește. Pielea era alunecoasă și dură, iar dacă nu aș fi fost atât de flămândă, probabil că aș fi scuipat-o, însă carnea în sine nu avea un gust rău.

— Broască, a spus fără menajamente Yotan în timp ce mă străduiam să mestec.

A zâmbit larg.

— Ne-am gândit că ai prefera-o în locul viermilor și al păianjenilor.

Am înghițit cu noduri.

Delicios, am mințit cu un zâmbet.

De-a lungul cinei, Kiki a bâzâit de la un frate la altul. Îi fermecase deja pe gemeni și, o dată sau de două ori, am observat că Renji renunțase la grimasa lui obișnuită, deși privirea mânioasă i-a revenit repede când și-a dat seama că mă uitam la el.

Numai Andahai stătea singur, jucându-se cu o portocală. Abia dacă mâncase ceva.

Ce-a pățit? am schițat prin semne. Nu-i stătea în fire să fie atât de melancolic!

— Nimic! a răspuns Benkai în locul lui, dar i-am surprins pe frații mei cei mai mari schimbând o privire.

Căutam un băț cu care să scriu în pământ când Benkai mi-a atins umărul.

— E pur și simplu ușurat că te-ai întors.

M-am uitat pe furiș la Andahai. Trecuseră ani buni de când nu-l mai văzusem pe cel mai mare dintre frații mei îmbrăcat în altceva decât în veșmintele lui princiare, de mătase. Era succesorul la tron, moștenitorul împărăției tatălui nostru. Fratele care purta pe umeri responsabilitatea întregii noastre țări. Cel care ne proteja și ne asculta pe toți, cel care ne media disputele și ne îngrijea rănilor.

Pentru prima dată după multă vreme, arăta mai întâi ca fratele meu și apoi ca prințul moștenitor, îndurerat că nu putea face nimic ca să ne salveze de blestemul Raikamei.

Mi-am luat blidul și m-am așezat lângă el.

Blestemul, am mimat, fluturându-mi mâinile asemenea unor aripi. *Vreau să știu mai multe.*

— Nu în seara asta, a spus Benkai, mereu înțelept. În seara asta sărbătorim, bine, Shiori? Mama noastră vitregă a provocat destulă durere. Nu putem permite ca umbra ei să ne întunece orele prețioase de lumină. Să nu mai rostim niciun cuvânt în plus despre blestem!

„Să nu mai rostim niciun cuvânt în plus.” Era mai ușor de înfăptuit decât credeau.

Ca întotdeauna, Hasho a fost cel care m-a liniștit. S-a ghemuit lângă mine, oferindu-mi jumătate din mâncarea lui, pe care am refuzat vehement să o iau până când mi-a pus-o în bol.

— Am petrecut săptămâni întregi pregătind această peșteră pentru tine, Shiori, mi-a șoptit el. Dorința noastră cea mai mare a fost să te găsim. Și acum am reușit.

Și acum ați reușit, am repetat eu.

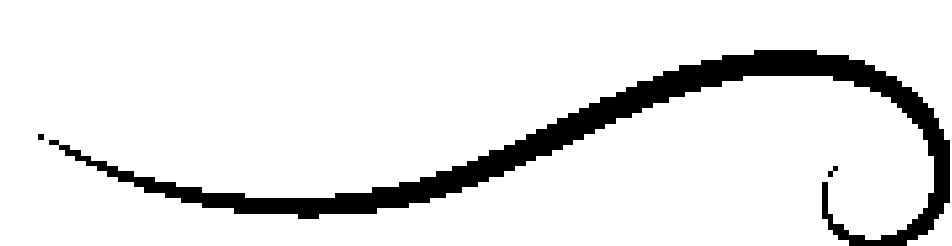
Visasem acest moment atâtea săptămâni, imaginându-mi cât de fericită voi fi când eu și frații mei ne vom reuni. Acum, când, în sfârșit, sosise, nu puteam să sărbătoresc.

Am surprins zâmbetele strălucitoare îndreptate în direcția mea, însoțite de zângănitul ritmic al bețișoarelor de lemn lovite de pietrele plate, folosite de frații mei drept farfurii, și de notele zgomotoase scoase de Yotan cu ajutorul unui flaut pe care îl făurise. Dar, în timp ce buzele mi se arcuiiau, nu puteam scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă.

Frații mei ascundeau un secret. Unul pe care se temeau să mi-l împărtășească.

Of, de-ar fi știut că eram în aceeași situație!

Am strâns din buze, suprimându-mi dorința de a înjura. Oricare ar fi fost secretul lor, știam că al meu era mai rău.

Noaptea a trecut repede. Nu-mi aminteam să fi adormit, dar m-a trezit agitația stârnită de frații mei. Se îndreptau în vârful picioarelor spre gura peșterii, cu săculețe grosolane în jurul gâturilor.

Am fugit după ei.

Plecați?

— O să răsară soarele în curând, mi-a explicat Hasho. Vom fi plecați până la apus. Îți vom găsi ceva cu care să scrii și vom încerca să revenim cu vești. Rămâi aici și nu hoinări prea departe!

L-am prins de mânecă.

Luăți-mă cu voi!

— Vom fi mai rapizi fără ea, a spus Andahai când cel mai mic dintre frații mei a ezitat.

Hasho și-a cerut scuze în tăcere, cu un zâmbet strâmb.

— Așteaptă-ne! Vom vorbi în seara asta!

Soarele și-a întins primele raze peste orizont. De îndată ce lumina le-a atins pielea, au început să se transforme. Ochii lor umani și-au schimbat culoarea și forma, devenind numai decît mărgelile negre, iar carnea le-a fost acoperită de pene. Într-un final, brațele li s-au lungit în aripi, iar strigătele lor de „Ne vedem diseară, Shiori!” au fost înlocuite cu sunetele stridente, specifice cocorilor.

Am alergat după ei, părăsind adăpostul oferit de peșteră, și mi-am privit frații cum se avântă de pe marginea platoului spre cer. Odată ce au plecat, am lovit cu piciorul în pământ, furioasă că sunt lăsată în urmă.

Kiki mi-a aterizat pe umăr. Și-a reprimat un căscat.

Asta va fi o tradiție zilnică? Mi-ar fi prins bine câteva ore în plus de odihnă, fără țipete ascuțite.

L-am aruncat un zâmbet ironic.

Ai dormit întreaga noapte.

Asta se întâmplă după ce ai fentat o întâlnire cu moartea.

Și-a ridicat o aripă. Kiki nu înceta să mă surprindă; era atât de plină de viață, încât părea o făptură din carne și oase.

N-ai vrut să mergi cu ei?

Nu m-au lăsat. Mi-au spus să rămân aici și să mă odihnesc. Că vom vorbi în seara asta.

Am lovit din nou cu piciorul în pământ.

Doar stâncile considerau neclintirea o virtute. Eu, una, preferam să fiu luată de demoni înainte s-o numesc una dintre ale mele.

M-am plictisit după nici un ceas. Frații mei creaseră un spațiu de locuit mic, dar, practic, în peșteră: o vatră în centru, mărginită de pietre – opera lui Wandei, fără îndoială –, și o rezervă sărăcăcioasă de lemne de foc. Un sac de orez aproape gol, precum și oala spartă, folosită cu o noapte în urmă pentru a fierbe castane. Am zărit și o carte, poate chiar două, cu paginile îngălbenite și uzate de vreme. Totuși, ultimul lucru pe care mi-l doream era să citesc.

Am exersat aruncatul pumnalului santinelei într-o scândură de lemn. Doar câteva azvârliri au aterizat cu succes, dar nu m-am lăsat descurajată. Faptul că mi-am imaginat chipul Raikamei drept țintă m-a ajutat mai mult decât am bănuțit.

Pe la jumătatea dimineții, eram neliniștită.

Mă duc la o plimbare, am anunțat-o pe Kiki.

Frații tăi ți-au spus să nu boinărești prea departe.

Nu se numește boinăreală dacă știi cum să ajung acasă.

Nu ne aflam atât de sus în munți pe cât crezusem inițial. Marginea platoului era îngustă, dar am zărit o potecă în jos. În timp ce coboram, am stat cu un ochi pe povârniș, atentă să nu fac vreun pas greșit, și cu un ochi pe priveliștea de dedesubt.

Pădurea se desfășura de-a lungul orizontului. Nu am zărit niciun sat sau oraș, doar râul Baiyun, dacă îmi aminteam corect lecțiile de geografie. Oriunde plecaseră frații mei, cu siguranță aveau de străbătut o distanță considerabilă.

Apele râului curgeau lent și mi-aș fi dorit să nu-mi fi pierdut bărcuța și, în special, plasa de pescuit dinăuntru. Dacă frații mei aveau să-și facă un obicei din a mă lăsa în urmă, aș fi putut măcar să prind niște păstrăvi sau crapți pentru cină. Mâncarea mea ar fi fost mai gustoasă decât tocănița aia de broaște pe care o gătise Hasho.

Am îngenuncheat pe mal și mi-am strecurat o mână în apă, înăbușindu-mi un suspin când am simțit cât de rece e.

Unde grațioase mi-au izvorât din vârfurile degetelor și, pe măsură ce apa își recăpăta limpezimea, mi-am privit reflexia. Nu era prima oară când mă vedeam de când mă blestemase Raikama, dar de fiecare dată mă recunoșteam tot mai puțin.

Chiar și cu blidul pe cap, mi-am dat seama că arăt mai în vârstă. Buzele nu mi se mai arcuiau la fel de ușor ca odinioară, iar umerii îmi erau mai largi, după luni întregi de muncă.

Nu mai eram fata care își dădea ochii peste cap la frații ei sau țipa de încântare la vederea prăjiturilor de orez și a animalelor de zahăr pe bețișoare.

Acum aveam mereu la îndemână un pumnal, chiar și în visele mele.

M-am descălțat și am pășit în râu, scufundându-mi degetele în nămol.

Seryu! l-am strigat în gând și am așteptat.

Am așteptat până când frigul mi-a amorțit gleznele, iar peștii au venit să-mi ciupească degetele de la picioare. Kiki a zburat în cerc în jurul meu, tachinând încontinuu peștii, cât pe ce să-și piardă o aripă.

Am încercat încă o dată.

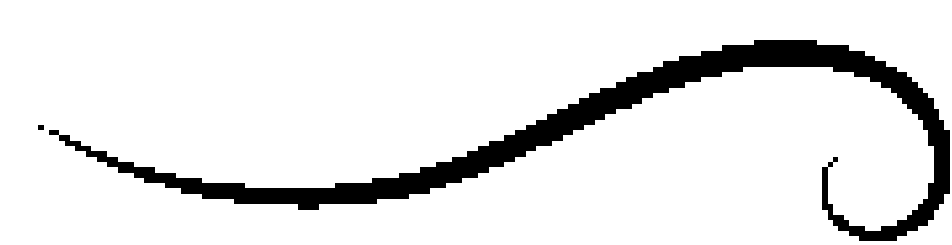
Seryu?

Tăcere.

La ce mă așteptam? Ca dragonul să țâșnească la suprafață în clipa în care îl strigam?

Seryu se afla undeva, departe, în adâncul mării Taijin, probabil lenevind într-un palat sculptat din perle și scoici. Mă avertizase că se va întoarce abia la primăvară.

Simțind cât eram de neghioabă, am pornit înapoi, spre peșteră, aproape dorindu-mi să nu fi plecat niciodată.

Frații mei s-au întors cu ciocurile încărcate de pește și cu un coș plin de salată verde, mandarine și chifle aburinde pe jumătate mâncate. Fără hârtie, pensulă sau cerneală, dar îmi aduseseră haine noi – o mantie, șosete desperecheate și mănuși pentru iarna aspră care urma să sosească în curând.

I-am privit cu gura căscată, arătând spre propriile lor haine zdrențuite.

Hasho a ridicat din umeri.

— Nimeni nu ne vede noaptea.

Nici pe mine nu mă vede cineva în timpul zilei, m-am gândit.

Toată ziua așteptasem să se întoarcă, nerăbdătoare să mi se răspundă la întrebări. Fără pensulă și cerneală, m-am mulțumit cu un mod mai inventiv de comunicare. Am aruncat apă peste un petic de pământ și am netezit noroiul.

Pentru că nu mai scrisesem de luni bune, mâna mi-a tremurat când am apăsat vârful pumnalului în pământul umed.

Mă duceți acasă?

Gărzile nu vor trage în mine.

După ce au citit întrebarea, zâmbetele fraților mei au dispărut.

— Nu-i atât de simplu, surioară!

M-am încruntat, confuză. De ce nu era simplu? În sfârșit eram din nou împreună, după ce fuseserăm despărțiți aproape toată toamna. Ei puteau zbura, prin urmare puteam ajunge cu ușurință la palat, în câteva zile. De ce erau atât de reticenți?

— Mama noastră vitregă a îngreunat puțin lucrurile. În primul rând, tata nu ne-ar recunoaște nici dacă am sta chiar în fața lui, având înfățișarea umană.

Fierea mi-a urcat în gât. Oare visul pe care îl avusesem, cel în care ochii galbeni și strălucitori ai Raikamei îi sfredeleau pe cei ai tatei... fusese real?

Cum o învingem?

Există vreo cale de a-i sputbera vraja?

— Da, însă nu va fi ușor! mi-a răspuns Andahai, frecându-și bărbia îngustă. În fiecare zi din ultimele două luni, noi te-am căutat. Nu știam unde te trimisese Raikama. Ne-am despărțit și am călătorit la A'landi și Agoria, chiar și la Balar.

— Nu te-am găsit, a continuat Benkai, preluând rolul povestitorului. Dar am întâlnit un vrăjitor, care ne-a spus că singura cale de a destrăma blestemul este să o deposedăm pe mama noastră vitregă de propria magie.

Aș fi pufnit dacă aș fi putut. Informația nu era de cine știe ce ajutor.

Cum?

Andahai a ezitat, un gest care m-a luat prin surprindere și, totodată, m-a neliniștit. Cel mai mare dintre frații mei nu rămânea niciodată fără cuvinte. Faptul că era agitat m-a agitat și pe mine.

S-a îndreptat de spate, dar felul în care privirea i-a zburat către ceilalți mi-a trimis un nou semnal de alarmă prin trup. Eram aproape sigură că nu o să-mi placă următoarele lui cuvinte.

— Se pare că Raikama este în posesia unei perle de dragon, a spus el încet. Și tu, Shiori, va trebui s-o furi.

CAPITOLUL 14

PENTRU O CLIPĂ, VEDEREA MI S-A ÎNCETOSAT, IAR CUVINTELE ROSTITE DE FRATELE MEU au continuat să îmi răsună în urechi.

Lumea se învârtea în jurul meu, însă nu din cauza fricii sau a șocului. Nu! Dintr-odată, totul devenise clar. În ziua aceea, o urmărisem pe Raikama până la Lacrimile lui Emuri'en în speranța de a-i găsi sursa magiei. O văzusem – acel glob spart și misterios, pe care mama mea vitregă și-l ținea ascuns în piept. Strălucise, însuflețit de propria putere, ca o sferă de lumină solară.

Așadar, globul fusese o perlă de *dragon!*

Mi-am atins inima, unde-și avea sălaşul fragmentul din perla lui Seryu, de mult uitat. Apoi m-am ridicat în picioare, dând frenetic din mâini pentru a întreba *Cum o iau?*

— Așază-te, Shiori! m-a îndemnat Andahai, acoperind noroiul cu mâinile înainte să pot scrie din nou. Ascultă-ne mai întâi!

I-am făcut pe plac, dar mi-am strâns cu putere pumnalul, chinuită de zeci de întrebări care tânjeau să fie puse.

— Trebuie să împletești o plasă de scântelar, a spus Andahai. E singurul lucru suficient de puternic pentru a stăpâni magia unui dragon.

M-am încruntat. Nu fusesem niciodată cel mai sânguincios elev la orele dedicate folclorului și legendelor Kiatei, dar cunoșteam *acea* poveste.

— Planta asta, care seamănă cu urzica, crește pe vârful muntelui Rayuna, în mijlocul mării Taijin, a continuat el, ignorându-mi privirea neliniștită. Nimeni nu a reușit vreodată să se apropie de ea, cu atât mai puțin s-o atingă... cel puțin, nu fără magie.

M-am uitat la ceilalți frați ai mei, care priveau cu toții în pământ. Ne gândeam la același lucru. Nenumărate spirite nehibzuite încercaseră în trecut să culeagă scântelar, dar frunzele îi erau ascuțite ca niște pumnale, și umbla zvonul că o simplă atingerea a spinilor se resimțea ca o înțepătură binecuvântată de foc. Totuși, pericolul cel mai mare îl întruchipa însuși Regele-Dragon, despre care se știa că păzește muntele Rayuna. Oricine era prins adunând urzicile, ar fi la mila lui.

— Dar noi putem zbura, a zis Andahai, iar tu... Raikama a spus că ai magie în sânge.

Când a rostit numele mamei noastre vitrege, am ridicat privirea, uluită.

— Nu mințea în privința asta, nu? m-a întrebat Yotan.

M-am strâmbat.

Nu!

Dar nu eram sigură cum ne-ar ajuta puterile mele aici.

— Atunci ar trebui să poți folosi asta.

Benkai mi-a întins o traistă de paie deteriorată și în formă de cutie, prevăzută cu o curea tare și două cataramă de lemn. Era un obiect simplu, cu nimic ieșit din comun, și care arăta ca una dintre tolbele jerpelite cărate pretutindeni de sătenii săraci. Totuși, când am ridicat clapeta, am văzut că traista era căptușită cu bucăți de lemn închis la culoare. Nuc, dacă ar fi să ghicesc.

— Ne-a dăruit-o vrăjitorul. A spus că oricât de mult și-ar întinde cineva mâna, niciodată nu îi va atinge fundul, și că doar cineva cu harul magiei îi poate vedea conținutul. Te va ajuta să stăpânești puterea scântelarului în timp ce împletești plasa.

Am aruncat traista într-o parte.

Și, pur și simplu, s-a întâmplat să-l aibă în posesia lui?
Oricum, cine este acest vrăjitor?

— Maestrul Tstring e un clarvăzător faimos în A'landi, a început să-mi explice Benkai, apoi s-a oprit și mi-a pus traista din nou în poală. El este care ne-a găsit și ne-a ajutat. Am sperat că te va putea găsi și pe tine.

Privirea i s-a oprit pe blidul de pe capul meu.

— Dar ne-a spus că magia ta a fost blocată.

O afirmație corectă, dar nici nu-mi plăcea de acest maestru Tstring, nici nu aveam încredere în el.

Ce vrea în schimb?
Perla, odată ce nu mai avem nevoie de ea?

— Vrea plasa, mi-a răspuns Hasho. Nu ne va mai fi de niciun folos după ce vom destrăma blestemul. E un schimb echitabil.

Departe de a fi echitabil. Mi-am încrucișat brațele. Dintr-o privire aruncată lui Reiji, cel mai neîncrezător dintre frații mei, mi-am dat seama că deja se certaseră în privința acestui aspect.

— Hai să ne facem mai târziu griji în privința vrăjitorului! a spus Andahai pe un ton ferm. Deocamdată ne concentrăm pe plasa de scântelar. Crezi că poți face față sarcinii, Shiori?

Aveam de ales?

Pot.

Mi-am trecut brațul pe sub cureaua traistei.

Bineînțeles că pot.

— Stați puțin! a exclamat Wandei, reamintindu-ne tuturor că el era singurul care nu vorbise. Nu ne-ai spus niciodată, surioară, de ce nu trebuie să vorbești.

Am închis ochii; mi-aș fi dorit să nu fi întrebat.

Folosind pumnalul pentru a arăta spre gâtul meu, apoi către ei, am spus pe mutește:

Pentru că veți muri. Pentru fiecare cuvânt pe care îl rostesc, pentru fiecare sunet pe care îl scot... unul dintre voi va muri.

Orice urmă de culoare a dispărut de pe chipurile fraților mei. S-au uitat unul la altul, o privire cu subînțeles, un mesaj secret. Cel mai revelator semn că îmi ascundeau

ceva era încruntătura apărută pe chipul lui Andahai. I-a dat un cot lui Benkai, clătînd din cap.

Ce se petrecea?

— Poate că îți cerem prea mult, Shiori, a murmurat Andahai. Să împletești plasa va fi dureros: sarcina te va arunca în ghearele agoniei. Nu aș vrea cu niciun chip să-ți întetesc povara.

Am sărit în picioare, dând agitată din mâini.

Povara mea? În fiecare dimineață, trupurile vă sunt sfâșiate în timp ce vă transformați în cocori.

Îl văzusem pe Hasho încercând să-și rețină un țipăt, mistuit de blestemul Raikamei. Îl văzusem pe Yotan pâlind la ivirea primelor raze de soare, când zorii pictau cerul în culori tomnatice, pregătindu-se de venirea iernii.

Iar eu? În pofida văicărelilor mele, tot ce trebuia să fac era să port un blid ridicol pe cap și să nu las niciun sunet să-mi părăsească buzele.

Blestemul meu era floare la ureche în comparație cu al lor și eram dispusă să accept cu bucurie orice povară dacă asta avea să ne aducă alinare.

— Hai să așteptăm până mâine! a propus Hasho. Nu ne zorește nimeni să rupem blestemul.

Nu ne zorește nimeni?

Mi-am ridicat brusc capul, recunoscând gustul minciunii. M-am uitat mânioasă la Hasho, la cel mai mic dintre frații mei și păstrătorul secretelor *mele*. Ce-mi ascundea acum?

Reiji a luat cuvântul, umflându-și nările:

— Trebuie să-i spunem! Ar fi greșit să plecăm spre muntele Rayuna fără ca ea să știe.

— Reiji! I-a avertizat Andahai. Am fost de acord...

— *Tu* ne-ai forțat să fim de acord! Shiori trebuie să știe!

L-am apucat de braț pe Hasho. *Spune-mi!*

Ochii lui fixau pământul, un semn deloc încurajator.

— Noi..., s-a bâlbâit el, noi ți-am spus că trebuie să-i diminuăm puterile Raikamei cu o plasă pentru dragoni și să-i luăm perla ca să rupem blestemul.

Da!

Deveneam nerăbdătoare.

Da, știu deja asta!

— Dar nu ți-am spus ce să faci odată ce ai perla, a completat Andahai, cu chipul îngust umbrat de oboseală și tristețe.

Acum mi-a atras atenția.

— Trebuie s-o ții în mâini, a șoptit el, și să rostești adevăratul nume al mamei noastre vitrege.

Adevăratul ei nume?

Cute adânci mi-au brăzdat fruntea. Era destul de ușor. Odată cu întoarcerea noastră la palat, cu tot cu plasă, îl puteam întreba pur și simplu pe tata.

Apoi, într-o clipă, pământul mi-a fugit de sub picioare. Trebuia să-i *rotesc* numele.

Nu puteam rupe blestemul dacă nu puteam vorbi. Atâta vreme cât nenorocitul de blid stătea pe capul meu, orice cuvânt pe care l-aș fi rostit avea să aducă moarte.

Plămâni mi s-au golit de aer. Unul dintre ei trebuia să moară.

Mi-am înfipt pumnalul în noroi, năucită de cruzimea blestemului Raikamei.

— Dacă se ajunge în acel punct, cu toții suntem dispuși să ne asumăm riscul, a adăugat repede Benkai. Nu-i așa, fraților?

Eu nu sunt dispusă să-mi asum riscul! am strigat, scuturând pumnii, și m-am prăbușit pe podeaua peșterii. *Eu nu sunt!*

— Nu-i momentul să te lași cuprinsă de deznădejde, Shiori! mi-a zis încet Yotan, trecându-și un braț peste umerii mei.

Dar până și ochii lui, în care dansa adesea un licăr de bucurie, păreau resemnați.

Gândindu-se că mâncarea m-ar putea înveseli, mi-a oferit restul tocanei de aseară, dar nu am făcut decât să amestec în blid, complet amortită.

— Noi șase vom aduna ce informații putem despre numele ei, a spus Andahai, luând tăcerea mea drept un semn de a continua. Tu te concentrezi pe crearea plasei. La primăvară, vom zbura din nou la Gindara și vom spulbera vraja mamei noastre vitrege.

La primăvară? Am clipit, trecând capătul lingurii în noroi.

Vom fi gata până atunci?

— Nu avem de ales, a spus Benkai sumbru. Suntem în război, Shiori. Cu A'landi. Cuvintele mi-au bubuit în urechi.

În război?

— Odată cu dispariția noastră, tata a rămas fără moștenitori, iar Raikama nu are niciun copil al ei. Khaganul statelor nordice din A'landi a declarat că tronul Kiatei e numai bun pentru a fi cucerit și i-a tot mituit pe unii dintre cei mai puternici aliați ai noștri, sperând să-i întoarcă împotriva tatălui nostru, care i-a chemat pe toți marii lorzi la Gindara pentru a-și depune din nou jurământul de loialitate.

M-am uitat la frații mei mai mici, la chipurile lor solemne, și mi-am amintit de bucuria simțită cu doar o zi în urmă, în brațele lor. Cât de repede fusese înlocuită de o groază rece, cumplită!

Nimeni nu l-ar trăda.

Toate casele sunt loiale.

Expresia lui Benkai nu-mi inspira prea multă încredere.

— Lăcomia e un stimulent foarte puternic, a zis el cu o voce subțire, și se zvonește că khaganul are un vrăjitor de partea lui.

— I se spune Lupul, m-a lămurit Andahai, iar eu am tresărit, recunoscând numele. Ai auzit de el?

Doar dintr-o scrisoare pe care am găsit-o.

Trebuie să fi fost destinată khaganului.

Am scris tot ce mi-am putut aminti, cu excepția cuvintelor pe care nu reușisem să le traduc.

— Știi cine a trimis-o?

Am clătinat din cap cu regret, imaginându-mi acum că trebuie să fi fost de la lordul care-l trădase pe tata.

— Maestrul Tstring ne-a avertizat în privința lui, a continuat Andahai. Lupul a fost discipolul său înainte să-și dezvăluie adevăratele intenții. E perfid, crud și foarte inteligent.

Dar de ce să vină aici?
Ar fi lipsit de magie dacă ar pune piciorul
în Kiata.

— Nu ai nevoie de magie ca să fii periculos, Shiori, mi-a răspuns Benkai. O reputație pe măsură este îndeajuns pentru a răspândi frică. Și frica este o armă puternică.

— Sau poate că barierele care țin magia departe de Kiata se destramă, a spus Wandei încet. Zeii au tăcut vreme de secole. S-ar putea ca ei să fi decis ca magia să se întoarcă în Kiata. Uită-te la mama noastră vitregă... și la tine.

M-am simțit dintr-odată rău. Cu degetele înțepenite în jurul lingurii, mi-am pus deoparte tocana. Îmi pierdusem pofta de mâncare.

— Încă nu-i cazul să-ți faci griji, a spus Hasho, străduindu-se să mă consoleze. Dacă norocul e de partea noastră, statele din A'landi se vor lupta între ele, iar khaganul va uita de noi. Cel puțin iarna îi va oferi tatei mai mult timp să se pregătească.

Iar mie îmi va oferi timp să rup blestemul, m-am gândit.

Poate că mama fusese clarvăzătoare – doar mă numise Shiori, adică „nod”. Un simbol că eram ultimul dintre cei șapte copii ai ei, cea care avea să-i aducă împreună pe frații mei, oricât ar fi conspirat soarta să ne despartă.

Eram șapte, iar șapte este un număr care denotă putere. Un număr impar suficient de mare să țină piept multor amenințări, dar suficient de mic să rămână devotat unul țel, unui grup.

Mi-am trecut cureaua peste umăr, apoi m-am întors spre frații mei, privindu-i pe fiecare în parte drept în ochi.

Eram dispusă să fac orice era nevoie ca s-o oprim pe Raikama și să spulberăm vrăjile pe care le aruncase asupra noastră. Chiar dacă avea să dureze luni sau ani, chiar dacă aveam să atrag mânia zeilor, iar dragonii să îmi devină dușmani.

Duceți-mă la muntele Rayuna!

CAPITOLUL 15

A DOUA ZI AM PLECAT SPRE MUNTELE RAYUNA.

Cu Kiki ascunsă bine înăuntrul mânecii, m-am agățat de marginile coșului de lemn pe care Wandei îl proiectase drept mijloc de transport. Era un mod mai sigur de a călători decât să mă țin de gâturile lor, dar stomacul meu tot protesta ori de câte ori treceam prin nori.

Patru dintre frații mei țineau frânghiile fixate de coș cu ajutorul ciocurilor, în timp ce unul o lua înainte și ne ghida, iar altul rămânea în urmă și ne păzea spatele. Zburam atât de sus, încât râurile semănau cu niște panglici, iar munții desenau riduri peste pământ.

De-a lungul călătoriei, frații mei mi-au povestit tot ce aflaseră despre scântelar și despre dragonii care îl păstrau, Kiki asumându-și rolul de traducător. Dragonii nu fuseseră întotdeauna emisari ai norocului și nici nu vizitaseră întotdeauna atât de rar uscatul. Erau temperamentali și violenți, deseori bucurându-se de puterea lor de a da naștere haosului în mări. Cel mai rău dintre toate, nu răspundeau în fața nimănui – nici măcar în fața zeilor.

Pentru a le tempera puterea, zeii creaseră scântelarul din trei elemente magice: firele destinului, adică șuvițe din părul zeiței Emuri'en; sângele stelelor din Lapzur, sursa puterii unui vrăjitor; și focul demonilor, furat chiar din insulele Tambu, locul lor de baștină.

Pe măsură ce scântelarul se răspândise iute pe tot cuprinsul Lor'yanului, dragonii se retrăseseră în mare, ascunzându-se acolo până când zeii le ceruseră să-i ajute să priveze Kiata de magie și să-i întemnițeze pe demoni în interiorul Munților Sfinți. În schimbul ajutorului lor, Regele-Dragon dorise ca scântelarul să crească numai pe vârful muntelui Rayuna, astfel încât să-l vegheze neîncetat, cu ochii în patru după cei care ar putea încerca să-l fure.

Hoți, cum am fi noi. În numele Curților Eterne, m-am rugat să fim atât de ne semnificativi, șase cocori și o fată lipsită de magie, încât să nu ne observe!

Acolo! am țipat, arătând înainte. *Îl văd!*

Din vârful muntelui Rayuna se înălțau aburi șerpuitori, denși asemenea norilor. Râuri de lavă șuierau în depărtare, prelingându-se în vale ca aurul lichid, iar vânturi puternice suflau înspre noi, silindu-i pe frații mei să mă lase într-un punct mai jos pe munte.

Am cercetat piscul, căutând tufișurile strălucitoare de scântelar. Cu siguranță erau sute, dacă nu mii, care împânzeau vârful muntelui. Trebuia să lucrez repede și să termin înainte de lăsarea serii, înainte ca frații mei să se transforme înapoi în ființe umane. Muntele Rayuna nu era un loc în care îmi doream să rămân blocată.

Hasho s-a apropiat. Marginile negre de pe aripile lui erau cele mai groase, ca niște urme late de cerneală sub pliul penelor lui atinse de zăpadă. Ochiul îi semăna cel mai mult cu ai mei, chiar și când era cocor. Căprui cu pete chihlimbarii.

Spune că, dacă te răzgândești, Shiori, să-mi zici imediat.

Kiki a aruncat o privire în jos spre muntele Rayuna, fără să-și ascundă dezaprobarea, apoi mi-a transmis restul mesajului lui Hasho.

Îți voi găsi frații, iar ei te vor duce acasă.

Am clătinat din cap. Nu aveam de gând să mă răz-gândesc.

Mai vrea să știe dacă vrei ca unul dintre ei să rămână cu tine.

Aici, pe muntele Rayuna, unde magia sălbatică înflorea aproape cu violență, nici nu îndrăzneam să cer cuiva să mă însoțească până în vârf ca să adun urzicile. Nicidecum fraților mei.

Am clătinat ferm din cap și i-am dat-o pe Kiki lui Hasho. Dacă o pasăre de hârtie ar fi putut să se încrunte, ar fi făcut-o. Mi-a zburat înapoi pe umăr, șuierând:

Vin și eu.

Dar...

Sunt o pasăre de hârtie, Shiori, nu una adevărată. Dacă se întâmplă ceva, poți să mă readuci la viață.

Nu fără magia mea, am vrut să-i răspund, dar am aprobat-o cu o mișcare din cap. Nu voiam să o înfricoșez. Am lăsat traista să-mi alunece până în dreptul șoldului, prezența sa părându-mi ciudat de reconfortantă în timp ce mă cățăram pe munte.

Nu era un urcuș dificil, deși cenușa făcea drumul alunecos. Am dat adesea cu piciorul în obiecte prea fragile pentru a fi pietre, prea goale pentru a fi ramuri. M-am rugat să nu fie oase.

Mă aflu la jumătatea drumului spre vârf când pământul s-a cutremurat și m-am împiedicat, sprijinindu-mă de un stâlp de piatră.

Pe firele lui Emuri'en! a găfâit Kiki. N-a fost Regele-Dragon, nu-i așa?

Doar un cutremur. Am rămas pe loc până când a trecut trepidația. Cred.

Kiki a dat mai repede din aripi, evitând la limită un jet de lavă care a sărit din una dintre stânci.

Tot focul ăsta o să-mi ardă coada! Oare ce-a fost în capul meu când am hotărât să vin cu tine? Grăbește-te, Shiori! Nu vreau să stau aici un minut mai mult decât trebuie.

Am găsit ușor urzicile. Le-am studiat frunzele țepoase, verzi-argintii, străbătute de vinișoare de un roșu-închis, și nenumărații spini, ascuțiți ca niște dinți. Creșteau în pâlcuri împrăștiate în jurul vârfului muntelui Rayuna, tulpinile lor groase strălucind de focul demonilor, legănate de furia vânturilor puternice. Faptul că puteau supraviețui în astfel de condiții, darămite să prospere, mi-a amintit că acestea nu erau urzici obișnuite.

M-am apropiat cu prudență de primul tufiș. Din depărtare, urzicile nu păreau mai luminoase decât pâraiele de lavă care coborau sfârâind pe versant. Dar cu cât micșoram mai mult distanța, cu atât scăpăra mai intens scântelăritul. Când o adiere fierbinte mi-a atins fața, mi-am folosit blidul drept scut. Chiar și așa, ochii îmi lăcrimau, iar pielea mă ustura.

Frații tăi au spus că nu trebuie să mergi până la capăt cu planul, mi-a reamintit Kiki. Le pot spune dacă...

Nu-i atât de rău, am mințit, afișând un zâmbet forțat. E ca și cum ai tăia o mie de cepe.

În pofida glumei proaste și a cuvintelor curajoase, m-am înfiorat. Îmi simțeam inima sărind în piept, o durere ascuțită care mă incomoda atât de tare, încât mă durea să respir.

Era micuțul fragment al perlei lui Seryu, care îmi licărea pentru prima oară sub guler – un avertisment să nu merg mai departe.

Perla consideră scântelarul o amenințare, mi-am dat seama.

Ne poate ajuta? a întrebat Kiki, strecurându-se în gândurile mele.

Nu, nu îi puteam accesa magia cât eram blestemată, dar nici nu trebuia. Dacă perla mea minusculă era atât de puternic afectată în preajma scântelarului, am zâmbit larg, doar gândindu-mă ce efecte ar avea asupra Raikamei.

Înfășurându-mi cureaua traistei în jurul mâinii, am întins mâna după pumnal și am atacat urzicile.

Lama ar fi putut la fel de bine să taie piatra. Nu a căzut nicio urzică. Nici măcar o frunză.

Frustrată și fără suflu, m-am clătinat înapoi. Chiar și cu pielea acoperită de curea, mână mă durea înfiorător, ca și cum ar fi fost înțepată de o mie de ace arzătoare. Mi-am încleștat pumnul, încercând să controlez durerea în creștere.

Kiki zbura frenetic în jurul meu.

Shiori, Shiori! Ești rănită?

Nu! Am tras adânc aer în piept și, după ce am înlăturat cureaua, m-am apropiat iar de tufișul de scântelar. *Cred că trebuie să trag urzicile cu mâna.*

Cu mâna? Nu, Shiori, asta va...

Nu ascultam avertismentul lui Kiki.

Frica este doar un joc, mi-am repetat în gând, la nesfârșit. Îl câștigi dacă joci.

Am smuls cea mai apropiată tulpină.

Un țipăt a clocotit înăuntrul meu, la un pas să-mi sfâșie plămâni în goana sa de a prinde glas. Mi-am mușcat limba, suprimând sunetul. Vederea mi s-a încetșosat și, în timp ce sângele îmi țâșnea printre dinți, o singură imagine mi-a bântuit ochii, trupurile a șase lebede neînsuflețite întinse pe plajă.

Când în sfârșit mi-am recăpătat suflul, fața îmi era udă de lacrimi. Mă rănisem de multe ori lucrând în bucătăria doamnei Dainan, dar durerea provocată de atingerea scântelarului nu semăna cu nimic din ce simțisem până acum. Frunzele zimțate mi-au tăiat pielea ca niște cuțite, iar spinii... spinii mă săgetau cu junghiuri de foc.

Dar a funcționat. Rădăcini subțiri și argintii, asemenea pânzelor de păianjen, au ieșit din pământ. Am aruncat planta în traistă, cu tot cu rădăcini.

Senzația de usturime s-a domolit de îndată ce am dat drumul scântelarului. Mi-am strâns iar pumnul, apoi l-am deschis pentru a-mi studia palma și urmele de arsuri de pe piele.

Oprește-te, Shiori! m-a implorat Kiki. *Vei muri dacă vei continua!*

Va fi mai ușor data viitoare, am asigurat-o, deși știam că este o minciună.

Durerea nu devenea mai ușor de îndurat. Trebuia doar să devin mai puternică.

Mi-am rupt mâneca și mi-am îndesat-o în gură. Vocea îmi amortise în gât, nefolosită de luni întregi, dar nu aveam de gând să risc. Orice sunet îmi condamna frații la moarte.

Am ignorat protestele lui Kiki și am atacat al doilea petic de urzici. De data asta, am tras de o grămadă mai mare, folosindu-mi ambele mâini pentru a smulge rădăcinile din pământ. Aveam nevoie de sute ca să împletesc o plasă care ar putea captura perla Raikamei.

De fiecare dată când rupeam una dintre urzici, mă gândeam la tatăl meu, la frații mei, la împărăția mea. Mi l-am închipuit pe tata sfâșiat de durere, incapabil să aibă încredere în cineva din jurul său, convins că unul dintre comandantii de război îi prinsese copiii, când persoana vinovată era, de fapt, cea în care avea cea mai mare încredere: Raikama.

Nu puteam să o las să câștige.

În cele din urmă, Kiki a încetat să-mi mai spună să renunț și mi-a reamintit în schimb să mă odihnesc. Trebuia să o fac, chiar dacă nu voiam. De prea multe ori m-am trântit într-o parte să vomit de durere sau să-mi oblojesc mâinile pline de sânge.

Am îndesat urzicile în traistă. Probabil că adunasem suficiente rădăcini pentru a umple o duzină de tolbe, dar vrăjitorul nu ne mințise cu privire la adâncimile sale nesfârșite.

Târându-mă departe de tufișuri, mi-am suflat în mâini. Perla îmi pulsa încontinuu în piept, însă aproape terminasem.

— Shiori!

Am încremenit. Aș fi recunoscut acea voce oriunde. Dar nu, era imposibil!

— Shiori! a răsunat glasul lui Seryu. Ce faci pe muntele Rayuna?

M-am întors, căutând printre urzici.

— În spatele tău! În apă.

Kiki zbura de colo-colo în fața bălții, care clocotea de căldură, gheizere mici țâșnind la fiecare câteva minute.

Nu-l vedeam pe Seryu, dar, de îndată ce mințile ni s-au atins, i-am auzit vocea joasă în ureche, de parcă ar fi fost lângă mine.

— Trebuie să părăsești acest loc, mi-a spus el. Chiar acum!

Nu pot. Pleacă, Seryu! Doar dacă n-ai venit să mă ajuți.

— Să te ajut cu ce... De ce ești aici?

A fost blestemată, a intervenit Kiki.

— Blestemată? a exclamat dragonul. Ce...

Nu pot să-ți spun, l-am întrerupt. Îmi va ucide frații dacă o fac.

— Cine o să-i ucidă? Mama ta vitregă? Nu te poate pedepsi pentru gândurile tale, Shiori. Cum sună acest blestem?

Raikama i-a preschimbat frații în cocori, a murmurat Kiki, și singura modalitate de a-i spulbera vraja este de a...

I-am închis ciocul cu degetele.

Gata! Îi voi spune eu restul.

Am înghițit nodul din gât, știind că următoarele cuvinte nu aveau să-i fie pe plac prietenului meu.

Este de a împleți o plasă pentru dragoni.

Aproape că l-am putut simți pe Seryu cum devine tot mai încordat.

— Deci ai venit pentru scântelar, a spus el cu o voce gravă. Și ce dragon încerci să prinzi mai exact?

Nu-i vorba de un dragon. Ci de mama mea vitregă. Are o perlă de dragon.

— O perlă de dragon! a repetat Seryu. Asta-i imposibil! Nicio ființă umană nu posedă o perlă de dragon!

Tu mi-ai dat o parte din a ta.

— Doar o bucățică. Chiar și așa, a fost un risc imens. Niciun dragon nu ar da mai mult, nu fără binecuvântarea bunicului. Ar trebui să fie furată.

S-a oprit dinadins, de parcă ar fi vrut să-mi amintească de împrejurimi.

— Iar tu ești primul muritor care s-a aventurat aici după atâtea secole.

A scos un mârâit jos și, în acel moment, eram bucuroasă că nu-l puteam vedea.

— Ar fi bine să pleci. Dacă bunicul meu simte că cineva fură scântelar, va fi furios. Voi încerca să-i distrag atenția, dar s-ar putea să fie prea târziu. Du-te! Acum!

M-am ridicat repede în picioare.

Așteaptă, Seryu! Când te voi revedea?

— Când marea atinge cel mai înalt punct, magia mea de dragon este la apogeu. După următoarea lună plină, oprește-te lângă cel mai apropiat râu și cheamă-mă! Voi veni atunci la tine. Acum grăbește-te și pleacă de aici! a repetat el, teama furișându-i-se în voce. Furia bunicului meu nu-i ceva ce vrei să simți pe propria-ți piele!

După ce a dispărut, un trosnet asurzitor a cutremurat bolta cerească.

Apoi muntele a răcnit, ca un monstru trezit dintr-un somn adânc.

CAPITOLUL 16

FOCURIILE AU DESPICAT PĂMÂNTUL ÎN ȘUIERATUL ABURILOR. ASEMENEA INSECTELOR, stâncile negre au început să se împrăștie și să se rostogolească de-a lungul versantului, luându-mă cu ele.

Fraților! am strigat în gând.

Kiki a sărit de pe umărul meu, zburând să-i găsească.

Am alunecat pe munte, căutând un os, un stâlp, orice altceva de care să mă agăț. Dar muntele aluneca împreună cu mine. Turle de stâncă se prăbușeau la fiecare zguduitură, fumul înălțându-se în spirale groase spre cer.

O groapă de lavă clocotea dedesubt, strălucitoare ca soarele lichid. Mi-aș fi dorit să nu fi privit în jos. Oricât de puternică era perla lui Seryu, nu credeam că mă poate învia. Nu, cât purtam acest blid pe cap. Și în niciun caz dacă mă topeam.

Frații mei scoteau țipete ascuțite pe deasupra norilor de fum în timp ce mă căutau. Căzusem prea departe pentru ca ei să mă vadă.

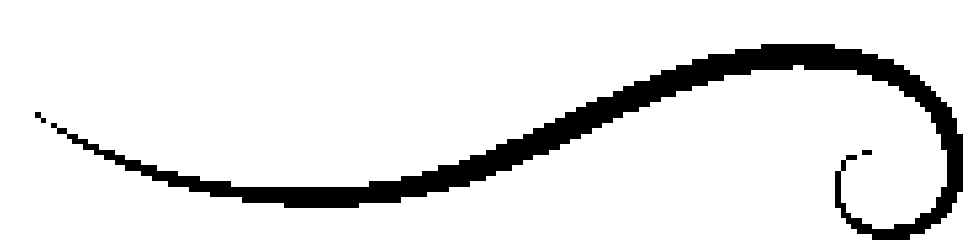
M-am rostogolit pe burtă, încolăcindu-mi brațele în jurul unei stânci care se sfârâma. Măinile mă dureau prea tare ca să rezist prea mult.

Kiki! am strigat. *Kiki!*

Dacă fusesem vreodată recunoscătoare pentru legătura mea cu pasărea asta magică, atunci a fost. Aproape că o simțeam plonjând înspre mine, țipând la frații mei să o urmeze.

Trupurile lor au străpuns norii, prinse într-o luptă cu vântul arzător. Aripile albe s-au transformat în surse uluitoare de lumină, în contrast cu cenușa și focul dimprejur.

Hasho și Reiji m-au prins de guler și m-au aruncat în coș. Dar, în timp ce ne îndepărtam de muntele Rayuna, lăsându-l mult în urmă, mi s-a părut că aud, prin mrejele delirului, mârâitul tunător al unui dragon.

Am traversat iute marea Taijin, în cursă cu furtuna, sub cerul luminat de fulgere și cu tunetele bubuind în spatele nostru, mult prea aproape. Apoi a venit ploaia.

S-a revărsat din nori întunecați, fiecare lacrimă celestă fiind la fel de grea ca un bob de orez. În timp ce picăturile de ploaie se adunau în coșul de lemn, frații mei se înclinau dintr-o parte în alta, îndoindu-și aripile, astfel încât să mă ducă prin furtună, deși erau împovărați de efort.

Când am coborât sub nori, frânghiile care țineau coșul s-au răsucit, de parcă lupta cocorilor împotriva vântului nu era deja suficient de grea.

M-am agățat de marginile mijlocului de transport, ignorând durerea intensă din degete.

Nu ne lăsa să murim, sunt o pasăre prea tânără ca să mor! se ruga Kiki fiecărui zeu pe care îl cunoștea, dar eu nu puteam face nimic altceva decât să mă uit cu ochii larg deschiși la mare. Ceva se mișca repede sub apă, o creatură lungă și șerpuitoare.

Un alt tunet a cutremurat lumea. Sunetul a hipnotizat valurile, care s-au ridicat deodată, convingând vânturile să bată de două ori mai năprasnic. Însăpăimântați, Wandei și Yotan au dat drumul frânghiilor care țineau coșul. Pentru o clipă, care mi s-a părut a fi cea mai lungă a vieții mele, m-am legănat în răsufierea violentă a vântului, în vreme ce bețișoarele și crengile coșului mi s-au desprins sub mâini. Marea a urlat înfometată, iar când gemenii au apucat iar frânghiile, tremuram de frică – dar și din pricina revelației.

Acela nu a fost un tunet, mi-am dat seama, cu ochii ațintiți în continuare asupra apelor de dedesubt.

A fost răcnetul unui dragon.

Deasupra mustăților albe și strâmbe ca niște fulgere, i-am zărit ochii, doi bolovani de gheață care ardeau amenințător.

Nazayun, Regele-Dragon.

Din adâncurile mării Taijin, s-a ridicat în toată splendoarea lui înfricoșătoare – un turn din solzi în nuanțe de violet și safir. Benkai a scos un țipăt ascuțit când dragonul și-a îndreptat ghearele spre noi.

Frații mei s-au lăsat brusc în jos, ratând cu puțin atacul Regelui-Dragon.

Vrea urzicile! a strigat Kiki. *Dacă nu i le dai înapoi, te va ucide!*

Nu era ca și cum regele Nazayun îmi dădea cu adevărat șansa de a returna urzicile. Ne asalta fără încetare, frații mei evitând cu greu fiecare atac. În plus, nu știam cât mai puteam depăși în viteză dragonul, din moment ce toți cei șase frați ai mei erau nevoiți să mă care cu o frânghie în cioc.

L-am tras de aripă pe Yotan, apoi pe Wandei. În pofida diferențelor dintre ei, gemenii erau mai apropiați unul de celălalt decât oricare dintre frații noștri. Chiar și acum, dădeau din aripi simultan.

Am arătat către Regele-Dragon. *Duceți-mă la el!*

Kiki a început să traducă, apoi și-a deschis larg ciocul, îngrozită.

Pe toți zeii, ce ai de gând, Shiori? Nu!

Nu o ascultam. Îmi puneam deja un braț peste gâtul lui Yotan și pe celălalt peste cel al lui Wandei.

O decizie de-a dreptul nesăbuită. Auzeam strigătele lui Andahai în timp ce Wandei și Yotan mă scoteau din coș, cu picioarele atârând deasupra mării involburate. Ale lui Kiki erau puțin mai greu de ignorat.

Shiori, asta-i nebunie curată! Gândește-te la mine! Moarta ta este și moartea mea! Nu am stabilit noi că prudența este deviza celor înțelepți? Shiori!

Am prins-o de aripă și am băgat-o forțat în mânecă, să fie în siguranță. Apoi, după ce le-am făcut un semn fraților mei, am sărit pe capul Regelui-Dragon.

Am aterizat pe unul dintre coarnele lui și am alunecat până la sprâncene. Durerea mi-a săgetat mâinile când m-am agățat de părul lui auriu și țepos, care totodată era și des, așa cum îmi imaginam că este blana unui urs. Înainte să-mi pierd curajul, am dat la o parte clapeta traistei.

Lumina s-a revărsat dinăuntrul tolbei, orbind ochii deschiși la culoare ai dragonului.

Am nevoie de o plasă de scântelar pentru a rupe un blestem cumplit! am strigat în gând, nesigură dacă mă putea auzi. *Unul aruncat de mama mea vitregă, Regina Nenumită. Ea are o perlă de dragon în inimă și am nevoie de ea ca să-mi salvez frații – acești șase cocori. Vă rog să ne acordați permisiunea de a traversa în siguranță marea Taijin! Voi întoarce scântelarul când voi rupe blestemul.*

Mi-am coborât gulerul, dezvăluind fragmentul strălucitor al perlei lui Seryu din interiorul inimii mele.

Sprâncenele regelui Nazayun s-au unit într-o încruntătură, recunoscând perla, iar unde vaste au străbătut marea. Pentru o clipă, am crezut că riscul pe care mi-l asumam a avut sorti de izbândă.

Dar m-am înșelat.

Cu un răcnet, s-a aruncat înapoi în mare, luându-mă cu el.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru puterea Regelui-Dragon. Am alunecat de pe fruntea lui, zărindu-mi groaza reflectată în solzii lui strălucitori de safir înainte să intru în cădere liberă. Valurile s-au înălțat deasupra dragonului ca un lanț muntos. Vântul m-a aruncat peste mare.

M-am pregătit pentru impact, dar nu am simțit îmbrățișarea apei.

Crengi mi-au trosnit sub spate, iar aripi puternice, cu pene, ne-au îndepărtat în zbor de pericolul iminent.

Fratele tău, Andabai, spune că a fost un plan din cale afară de prostesc, m-a dojenit Kiki; m-am rostogolit pe burtă în coș.

N-a avut timp să-mi împărtășească și alte muștrări. Cu Benkai dirijându-ne contra vântului, am străbătut repede marea Taijin, dornici să-l depășim pe Regele-Dragon înainte ca acesta să-și dea seama că sunt încă în viață.

Dar un nou pericol ni s-a ivit în cale când norii s-au deplasat de-a latul cerului, dezvăluind soarele, care cobora spre linia orizontului.

Doar câteva minute ne mai despărteau de amurg. Dacă frații mei nu puteau ajunge pe uscat la timp, urmau să se transforme în aer, peste marea agitată.

Trebuia să ne mișcăm repede. Cel mai important lucru era traista mea cu scântelar. Benkai era cel mai athletic dintre frații mei, cel mai rapid și mai puternic zburător dintre cocori. I-am îndesat cureaua de piele în cioc, făcându-i semn să o ducă la mal.

Nu a ezitat. Gâtul i s-a lăsat ușor sub greutatea traistei, apoi s-a năpustit spre țarm. Avea să reușească. Știam că o va face.

Doar că nu eram atât de sigură în privința mea și a celorlalți cinci cocori.

Am fost urmăriți de fulgere lungi și strâmbe precum ghearele de dragon, trimise de însuși Nazayun. Spintecau cerul, unele lovind atât de aproape, încât mirosul îmi gâdila nările, spirale de fum pălind în spatele nostru.

Într-un final, a apărut țarmul și am putut vedea apele înspumate ale mării Taijin stropind plaja nisipoasă, năpădită de pietricele.

Doar câteva secunde în plus de lumină! m-am rugat.

Soarele nu m-a auzit. Și-a întins brațele de chihlimbar, lustruite de licărirea somnoroasă a stelelor în ascensiune, pentru ultima oară peste mare, dăruind strălucire valurilor. Apoi ultimele raze de lumină au dispărut dincolo de orizont și, pe măsură ce se lăsa noaptea, am coborât și noi.

Teroarea mi-a încleștat gâtul. Vântul m-a aruncat din coș și mi-am auzit țipătul lăuntric, al cărui sunet mi-a explodat parcă în cap. Oriunde mă uitam, frații mei se

îndepărtau iute de mine, cu contururile fluide ale fețelor învăluite de lumina lunii, în timp ce țipetele ascuțite, specifice cocorilor, se transformau în strigăte umane.

Hasho s-a străduit să mă țină în continuare. L-am apucat de pene, însă tremura incontrollabil, căci vraja întunecată a mamei noastre vitrege preluase controlul asupra trupului său.

Am surprins fiecare schimbare: ochii înfundați în orbite, picioarele îndoite, chipul schimonosit de durere. Ciocul lui lung și negru s-a micșorat până când a dat la iveală buze palide și un nas ușor coroiat, oasele fragile de pasăre reconstituindu-se în cele umane, iar mușchii devenind brațe, în vreme ce plămâni s-au lărgit deodată. Gâfâia de parcă nu putea să respire.

Când s-a prăbușit în apă, transformarea nu se încheiase. Știam că va fi la fel și pentru ceilalți.

Am tras adânc aer în piept, la o secundă înainte ca marea să mă înghită și pe mine.

A fost un miracol că oasele nu mi s-au sfărâmat. Cu siguranță așa mă simțeam. Nu am izbutit să îmi dau seama cât de adânc mă scufundasem. Razele lunii luminau sinistru apa, trecând peste trupul meu ca niște fantome.

Am fluturat agitată din mâini și am dat instinctiv din picioare pentru a mă împinge în sus. Am înotat spre suprafață, cu mintea încețoșată și, totodată, limpede. Plămâni mi s-au strâns, iar inima îmi bătea nebunește ca să mă țină în viață.

Am dat mai tare din picioare. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Reiji chinându-se să se agațe de o bucată de lemn. L-am apucat, ignorând junghiurile din palme.

Mi-am trecut brațul în jurul gâtului său și am înotat pentru amândoi până la țărm, unde ne așteptau Kiki și restul fraților noștri.

Gemenii au sărit în întâmpinarea noastră, însă Andahai și Hasho erau ghemuiți lângă Benkai, care se prăbușise pe nisip.

Am fugit spre el. *Benkai!*

Hasho l-a ridicat în șezut, iar Andahai l-a scuturat bine până când, într-un final, Benkai a scuipat nisip și apă de mare.

Nu am fost singura copleșită de ușurare.

— Ne-ai speriat, frățioare! a spus Andahai, care l-a lovit pe Benkai în umăr. Am crezut că ai murit.

Benkai a schițat un zâmbet.

— Nici măcar Regele-Dragon nu poate să mă omoare.

Apa de mare picura din părul lui pe veșmântul subțire de peste umeri.

— Dar dacă o să stăm departe de marea Taijin pentru o vreme, n-o să mă plâng.

Mi-am aruncat brațele în jurul lui, răsând în tăcere în timp ce îl îmbrățișam.

— Ești rănită, a spus Hasho, care m-a văzut tresărind când m-am retras din îmbrățișare. M-a luat iute de braț și a strigat: Benkai, repede! Vino să vezi!

Nu-i nimic!

Mi-am ascuns mâinile la spate, departe de ochii vigilenți ai fraților mei, dar Benkai era ferm.

— Lasă-mă să văd, Shiori!

Cu mare reticență, mi-am întins palmele, iar Hasho și Benkai au inspirat brusc amândoi.

De dimineată, mâinile mele fuseseră cele ale unei tinere. Bătătorite din pricina trudei de la Hanul Vrăbiuței, cu niște arsuri de la gătit care încă se vindecau, dar, altfel, netede și imaculate. Acum pielea îmi era aspră și despăcată de vene argintii și roșii care oglindeau frunzele de scântelar. Senzația arzătoare dispăruse, dar simpla încheștare a degetelor mă făcea să strâng din dinți.

O să treacă, am gesticulat, ridicând din umeri. Deja mă simt mai bine.

Hasho însă nu a vrut să-mi dea crezare. Și-a rupt mâneca și mi-a bandajat mâinile. M-a ținut de umeri, afișând un zâmbet strâmb.

Ce s-a întâmplat? am mimat. Am alge în păr?

— Arăți ca ea, a spus Hasho, cu ochii aprigi și mândri. Ca mama.

Serios? Frații mei nu-mi spusese niciodată asta.

— Doar puțin, i-a răspuns Reiji. Mama a fost mai frumoasă. Și infinit mai puțin impulsivă.

M-am uitat urât la el, dar un zâmbet ușor, puțin năstrușnic, i s-a desenat pe chip.

— Ești tu însăși, Shiori. Nodul care ne ține împreună, fie că ne place, fie că nu.

Apoi el și frații mei au făcut ceva ce nu mai făcuseră niciodată: s-au înclinat, plecându-și capul în semn de respect.

Ridicați-vă! am spus pe mutește, zorindu-i să-mi dea ascultare. *Serios acum... Kiki, poți să le spui să se ridice?*

Pasărea mea de hârtie și-a înclinat capul în lateral, timidă.

Nu-mi permit să le spun prinților din Kiata ce să facă.

Doar prințesei?

Doar prințesei.

Ultimul fulger se stinsese, desenând cicatrice zimțate printre mozaicurile înstelate ale nopții.

Am căutat stele cunoscute pe bolta cerească. Nu erau multe: Iepurele, prietenul Imurinyei, zeița lunii. Arcul și săgeata Vânătorului, care aparțineau soțului Imurinyei. Și Cocorul, mesagerul sacru al sortii.

Cocorul era o constelație de șapte stele la nord-est de lună. I-am urmărit conturul cu degetul, un obicei din copilărie. Tata numise acele șapte stele după noi, cei șapte copii ai lui.

Andahai, Benkai, Reiji, Yotan, Wandei, Hasho... și Shiori.

„Indiferent ce vă va rezerva viitorul”, spunea el, „veți fi ca acele stele, uniți de lumina pe care o răspândiți împreună.”

Deși frigul pusese stăpânire pe întreaga plajă, iar noi eram uzi până la piele după furtună și asaltul mării, cumva îmi era mai cald decât îmi fusese de foarte mult timp.

CAPITOLUL 17

UN AVANTAJ ÎN A FI BLESTEMAT, SINGURUL, DE ALTFEL, A FOST CĂ, ÎNTR-O SINGURĂ săptămână, eu și frații mei am devenit din nou apropiați, la fel de apropiați ca atunci când eram copii.

Deși iarna se profila amenințător peste mica noastră peșteră, cu un cer sumbru și cenușiu în rol de vestitor, moralul nostru nu era nici pe departe zugrăvit în tonuri atât de întunecate. Yotan și Benkai spuneau povești de groază în jurul focului, Wandei o alerga pe Kiki și încerca să-și cizeleze propriile păsări din vreascuri, iar eu îi supravegheam pe Andahai și Hasho în timp ce găteau.

Uneori, în timpul meselor, ne împărtășeam cele mai vechi amintiri despre Raikama. Am contribuit puțin – până la urmă, eram cea mai mică, așa că ale mele erau cele mai neclare. Dar și rușinea mă îndemna să fiu tăcută; când Raikama venise prima dată la Kiata, o îndrăgisem cel mai mult dintre toți, un adevăr pe care mi-aș fi dorit să-l șterg pentru totdeauna din memorie.

Sau poate că o făcusem deja. Era ciudat, dar nu prea mai știam de ce îmi iubisem vreodată mama vitregă, ca și cum cineva ar fi transformat acele amintiri în nisip și le-ar fi înlăturat din trecutul meu cu o singură suflare. La drept vorbind, probabil că era mai bine așa. Nu le duceam dorul.

— Nu e din Kiata, asta știm sigur, a spus Wandei, optând pentru o abordare logică. Dacă tata a întâlnit-o în afara împărăției, probabil că a călătorit pe corabie. Un întreg echipaj de bărbați. Cu siguranță există registre în care este notată sosirea ei sau, cel puțin, locul nașterii sale.

— O femeie atât de frumoasă nu poate să fi apărut pur și simplu din senin, a fost de acord Yotan.

Uitați că este o vrăjitoare, le-am reamintit, schițând cuvintele în pământ. Poate că nu a fost mereu frumoasă.

— Dar cu siguranță a avut un nume. O familie. O casă, a spus Hasho, apoi s-a oprit. E un început.

Era un început, dar eram mai preocupată de final. La o zi sau două după ce ne-am întors de pe muntele Rayuna, când durerea din mâinile mele se domolise, l-am căutat pe Benkai să-mi arate cum să-mi folosesc pumnalul.

Existase un motiv pentru care luasem acel pumnal de la santinelă și nu era doar ca să sparg cojile castanelor sau să tai tulpinile de scântelar. Benkai era o santinelă de rang înalt, iar ceilalți cinci frați ai meu erau războinici iscușiți – într-o zi, cât de curând, aveam să ne întoarcem acasă, la palat, unde magia Raikamei domnea cu înverșunare.

Învată-mă! l-am implorat în tăcere.

Andahai a pășit între noi.

— Un pumnal nu prea îți va fi de folos împotriva Raikamei. Chiar și Benkai a ratat când am încercat să ne luptăm cu ea.

— Lasă-ți mâinile să se vindece, ca să poți începe să te ocupi de scântelar! a spus Yotan. Plasa este cea mai bună șansă a noastră să o învingem pe Raikama. Ia și te odihnește, Shiori!

— O cocoloșiți atâta cu toții, de parcă ar fi un vierme de mătase, a comentat Reiji. Tocmai a furat scântelar de la Regele-Dragon. Poate să mânuiască un pumnal! Apoi, fratele meu s-a ridicat în picioare, ștergându-și praful de pe pantalonii rupți, și a zis: O voi învăța eu.

Eu și ceilalți l-am privit, uluiți. Dintre toți frații mei, nu mă așteptasem ca *el* să fie de partea mea.

Fără un cuvânt în plus, m-a condus în partea din spate a peșterii; astfel a început antrenamentul nostru. În cele din urmă, ni s-a alăturat și Benkai, iar până la sfârșitul nopții ne luptam.

— Ai devenit mai puternică, Shiori! a observat Benkai, mirat când i-am făcut față.

Ajutaseră cele două luni de trudă pentru doamna Dainan, tăind varză și pepeni cu ajutorul cuțitelor ei tocite și târând lemne de foc prin frig.

Ce bine ar fi fost dacă aceste îndeletniciri m-ar fi putut pregăti să îndur durerea provocată de scântelar!

A doua zi, când frații mei au plecat să adune provizii pentru iarnă, am scos în sfârșit urzicile din traistă, împrăștiindu-le pe podeaua peșterii pentru a stabili ce urma să fac mai departe.

Nicio lamă nu putea străpunge urzicile, darămite să le taie. În forma lor brută, nu puteam să împletesc tulpinile ca să făuresc o plasă și, cu siguranță, nu puteam să le cos – nu cu spinii lor sărutați de foc și frunzele foarte ascuțite.

Trei elemente magice, mi-am repetat după ore de agonie cu Kiki. Dacă trei elemente magice ar fi creat într-adevăr aceste urzici blestemate, de ce vedeam doar focul demonilor, adică lumina orbitoare care învăluia fiecare tulpină? Unde erau firele destinului și sângele stelelor?

Încearcă să scoți frunzele și urzicile, mi-a sugerat Kiki. *Altminteri, abia poți atinge scântelarul.*

Fără îndoială, nu era la fel de ușor precum tăierea trandafirilor. Spinii și frunzele păreau dinți și gheare. Îndepărtarea frunzelor a fost sarcina mai ușoară, deoarece s-au desprins cu câteva lovituri de lamă. Cât timp eram atentă să nu le ating marginile zimțate, degetele mele reușeau, de obicei, să scape nevătămate. Spinii, pe de altă parte, întruchipau o formă pură de magie încăpățânată. Nu puteam fi îndepărtați decât dacă îi zdrobeam cu pietrele pe care le strânsesem de-a lungul versantului. Înlăturarea lor prin forță brută era o muncă lentă, asiduă.

Dar aveam să fiu răsplătită pe măsură. Focul demonilor învelea fiecare lujer de scântelar, dar odată cu tăierea ultimei frunze și ciopârțirea ultimului spin, urzicile s-au transformat. Focul demonilor s-a retras în tulpina fibroasă, stingând lumina lor orbitoare. În câteva minute, scântelarul a devenit un ghem de fire aspre, desprinse, lucind violet, albastru și argintiu, asemenea pulberii de stele pe cerul crepuscular.

Sângele stelelor.

Am luat firele în mâinile mele vătămate cu un gest aproape ocrotitor, pe jumătate uimită, pe jumătate neîncrezătoare. Mă costase o întreaga zi de chin. Aveam nevoie

însă de sute de astfel de fire ca să pot împleti o plasă. În ritmul în care izbuteam să lucrez, aveam să termin în miez de iarnă.

Am învățat însă să mă bucur chiar și de cele mai mici victorii. Pe seară, când frații mei s-au întors, le-am arătat ghemul. Am sărbătorit prăjind castane și ospătându-ne cu cartofi dulci mov și numărând stelele până am dormit.

Ce bine era dacă astfel de vremuri, atât de minunate, ar fi menite să dureze!

Pe măsură ce zilele treceau, simțeam cum revin la vechile obiceiuri. De mai multe ori, aproape că m-am răstit cu voce tare la Andahai, aproape că am răs la una dintre glumele lui Yotan, aproape că am gângurit la pușorii aduși de Hasho în peșteră.

Vocea mea, pe care mă antrenasem să o uit cât stătusem la Hanul Vrăbiuței, îmi renăștea periculos în gât. Așa ceva nu se putea întâmpla!

Am început să mă prefac că dorm când frații mei se întorceau seara sau se ofereau să mă ducă în zbor printre nori. Am început să mă retrag devreme de la cină, să nu mai râd la glumele lui Yotan și să le spun lui Benkai și Reiji că sunt prea obosită să mă antrenez.

Să fiu singură era mai ușor. Să lucrez singură cu scântelarul era mai ușor.

Noapte de noapte, mâinile mi se vindecau îndeajuns pentru a putea împleti din nou, cu îndârjire, a doua zi. Mânuiam cu grijă urzicile, astfel încât să nu le dezlănțui complet mânia. Când mă simțeam curajoasă, le atingeam spinii și frunzele ca să învăț cum să-mi rețin suspinele și strigătele.

Durerea nu devine mai ușor de îndurat! îmi aminteam când tresăream. *Trebuie doar să devii mai puternică!*

Antrenamentele mi-au schimbat treptat pielea, care nu mai era netedă, ci groasă și rezistentă, iar până la sfârșitul lunii am putut să apuc o tulpină întreagă de scântelar fără să tresar nici măcar o singură dată. Dar știam că nu era suficient ca doar pielea sau vocea mea să fie puternice. Fiecare parte din mine trebuia să fie puternică, dacă voiam să rup blestemul. Mai ales inima.

În acea seară, am stat în afara peșterii, cu ochii ațintiți asupra lunii, care devenise tot mai rotundă odată cu trecerea săptămânilor. Curând avea să fie plină, așa că îl puteam revedea pe Seryu. Speram că aflase ceva util de la bunicul lui.

— Vrei să te aliezi cu un dragon? a exclamat Andahai când le-am scris fraților mei despre apropiata întâlnire. Ai uitat că un dragon a fost cel care aproape că ne-a ucis, Shiori?

Acela a fost bunicul lui Seryu, am spus pe mutește, dar fratele meu cel mai mare nu înțelegea. Nu voia să înțeleagă.

Am încercat din nou, schițând primele cuvinte în noroi: *El ne poate ajuta...*

Andahai mi-a smuls bățul de scris din mână.

— Nu te vei întâlni cu el! Nu mă interesează care-ți sunt motivele. Singura loialitate a unui dragon este față de el însuși. Nu putem avea încredere în nimeni.

Am căutat printre frații mei un aliat, dar nu l-am găsit nici măcar în Hasho.

— Aceasta este decizia mea, Shiori! a spus Andahai. Nu vei pleca!

— Andahai are dreptate, a intervenit Benkai cu blândețe. Prioritatea noastră trebuie să fie descoperirea numelui Raikamei. Dar poate că te vom putea însoți atunci când ne vom întoarce.

Mi-am ridicat brusc capul. Părea ca și cum vor fi plecați mai mult de o zi.

— Vom fi plecați o săptămână, mi-a confirmat Benkai. Poate mai mult, dacă această călătorie ne va purta dincolo de Kiata.

— Ai mâncare din belșug, a spus Yotan, încercând să mă înveselească. Iar urzicile te vor ține ocupată.

Unde vă duceți?

— Vom începe în Miazăzi, a spus Andahai. Șerpii sunt creaturi cu sânge rece. E puțin probabil ca Raikama să fi venit din Ținutul de Miazănoapte.

O presupunere corectă. Cu toate acestea, mă durea faptul că nu se consultaseră mai întâi cu mine. Am întins mâna după bățul de scris pentru a pune mai multe întrebări despre traseul lor, dar Andahai a presupus imediat că încercam să le cer să mă ia cu ei.

— Doar ne vei încetini. Wandeii nu are timp să-ți construiască un alt coș. Rămâi în peșteră și stai ascunsă!

Să stau ascunsă? Mi-am încrucișat brațele, atât exasperată, cât și insultată. M-am bătut cu pumnii în piept. *Pot să mă apăr!*

— Poate în fața lui Reiji, dar Benkai te lasă să câștigi. Bandiții nu o vor face.

Hasho a fost de acord.

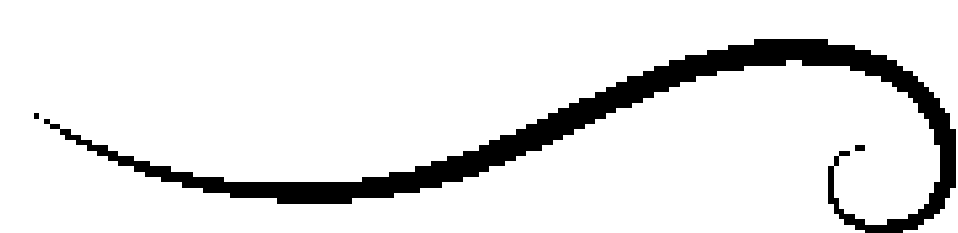
— Promite-mi că vei rămâne în peșteră!

— N-o să-ți lipsească nimic! m-a asigurat Andahai. Ai mâncare, apă, un spațiu de lucru pentru mânuirea urzicilor. Nu pleca decât dacă este o urgență majoră. Să te întâlnești cu dragoni *nu* este o urgență majoră.

Nu venisem până aici doar ca să lăncezesc într-o peșteră, țesând fire de scântelar din zori și până la amurg. Venisem să rup blestemul.

Deși furia îmi ardea în piept, m-am înclinat, mulțumindu-le fraților mei pentru grija lor și afișându-le cel mai blând zâmbet al meu.

Niciunul dintre ei nu a observat că nu făcusem nicio promisiune.

Dimineată, de îndată ce au plecat frații mei, mi-am luat traista și m-am grăbit spre râu să-l întâlnesc pe Seryu.

N-ai auzit ce au spus frații tăi? a bombănit Kiki, zburând după mine. *Rămâi în peșteră!*

Am sărit peste un buștean căzut, apoi într-o grămadă de frunze portocalii și galbene.

Cbiar credeai că îi voi asculta? Raikama are o perlă de dragon și cine altcineva decât un dragon să ne ajute?

Zei să mă ierte, totul se întâmplase atât de repede pe muntele Rayuna, încât nici măcar nu avusesem ocazia să-i spun lui Seryu partea cea mai îngrozitoare a blestemului: că trebuia să rostesc adevăratul nume al Raikamei... și să-l pierd pe unul dintre frații mei.

Mi-am continuat drumul.

Seryu ne poate ajuta. Știu sigur.

Nu azi! m-a implorat Kiki. *Azi-dimineată a fost o încăierare în pădure. Mi-au spus muștele. Soldați.*

Soldați?

Am încetinit, cercetând copacii care se legănau în bătaia vântului. Aveau puține ramuri, cenușii de apropierea iernii. Frunzele foșneau, răscolite de veverițe și vulpi.

Oamenii tatălui meu?

Unii da, unii nu.

Unde se află acum?

Kiki a zburat mai sus, agitată, ciripind ceva celorlalte păsări.

La miazăzi de noi.

M-am relaxat.

Așadar, dacă ne îndreptăm în continuare spre apus, către râu, ar trebui să nu ne întâlnim cu ei.

Nu! a zis Kiki și a dat și mai puternic din aripi. *Dacă te îndrești în continuare către râu, te vei apropia de ei. Iar ei sunt în mișcare, Shiori. Ar trebui să te întorci în peșteră.*

Și să ratez întâlnirea cu Seryu?

Am clătinat din cap. Nicio șansă – aveam prea multe întrebări pentru dragon.

Nu-ți mai face griji, Kiki! Voi fi atentă.

În ultima săptămână, copacii își pierduseră splendoarea, cu ramurile sedefate de ger, în timp ce frunzele lor cădeau pe pământ în veșminte tomnatice, un amestec de brun și portocaliu-aprins. Pădurea a devenit mai sumbră, schimbându-și complet înfățișarea, dar știam drumul spre râu. Apele îi erau involburate astăzi și am urmat vuietul curenților până când, în cele din urmă, am pășit pe mal.

Seryu! am strigat în gând. *Sunt aici!*

Nici urmă de dragon. Nu precizase o oră la care să ne întâlnim, așa că am îngenuncheat pe pământul moale și am început să arunc pietricele în râu, uitându-mă la șopârlele cu picățele albastre, cocoțate pe stâncile de lângă mine. Deasupra, Kiki plutea neliniștită.

Vrei să te calmezi odată? am spus. *Nu e nimeni în jur.*

M-am întins pe iarbă. Dacă lui Seryu avea să-i ia toată ziua să ajungă aici, atunci eu aveam să trag un pui de somn și să-mi las degetele obosite să se odihnească.

O șopârlă s-a târât peste mine, sărind pe traistă.

Ți-e foame, nu-i așa? am întrebat-o în tăcere. Și mie mi-era foame. *Ar fi trebuit să mă gândesc înainte și să-mi împachetez o gustare.*

Frunze de arțar au căzut, iar marginile lor sfărâmicioase, tot mai brune, mi-au atins în treacăt fața. Mi le-am suflat de pe nas și am început să mă rostogolesc pe o parte, însă șopârla încă stătea pe traistă. I se încordaseră mușchii și își ridicase capul, ultima mișcare pe care avea să o mai facă vreodată.

Un șarpe a țâșnit de nicăieri și a înghițit șopârta dintr-o singură înghițitură.

M-am proptit iute în coate, dând cu picioarele de frică.

Șarpele s-a repezit spre mine, cu capul pestriț ținut aproape cu mândrie în sus, hipnotizându-mă cu ochii săi rotunzi și galbeni.

— Shiori! a sâsâit.

Am încremenit numaidecât.

— Deci aici te-ai ascuns!

Prădătorul și-a scos limba subțire și bifurcată. Ochii aceia galbeni au săgetat spre traista fermecată de pe șoldul meu.

— Alteța Sa Strălucitoare te avertizează să nu combați vraja pe care a aruncat-o. Sunt anumite evenimente în desfășurare pe care nu le înțelegi.

L-am atacat cu pumnalul, dar șarpele s-a retras cât ai zice pește în frunze. Fără să pierd timpul, am sărit în picioare și am fugit.

Nu știam încotro mă îndreptam; m-am năpustit prin desiș, printr-o învălmășeală de portocaliu, cenușiu și brun. Kiki a țipat ceva, dar inima îmi bătea prea tare în urechi ca să o aud. Probabil că îmi spunea să fiu mai rapidă. Abia când picioarele au început să mă doară, iar o senzație de arsură să-mi cuprindă gâtul, m-am uitat înapoi.

Slavă zeilor, șarpele dispăruse! M-am sprijinit de un copac ca să-mi trag răsuflarea.

A fost cât pe ce! am șoptit, așteptându-mă ca Kiki să râdă cu mine.

Dar nu era acolo.

Kiki? am strigat, învârtindu-mă. Nu m-am uitat pe unde calc și m-am împiedicat. De un cadavru.

M-am dat înapoi, îngrozită.

Doi ochi tulburi se uitau fix la cer, încă larg deschiși. Sângele strălucea pe frunzele moarte, răspândite împrejur, și se prelingea dintr-o tăietură precisă în abdomen. Murise recent; deocamdată păsările și insectele nu ajunseseră la el.

Shiori! a țipat Kiki. *Vânătorii!*

Am auzit pocnetul scos de crenguțe rupte. Foșnetul frunzelor căzute, răscolite de pași.

Am încremenit. M-am ghemuit, pitindu-mă în spatele unui tufiș. Dar am uitat de respirația mea, care-mi îngheța în aer: aburul urca în spirale și îmi dezvăluia ascunzătoarea.

— Cine-i acolo? a strigat un bărbat de undeva, din apropiere.

Strigătele se auzeau tot mai clar, așa că am rămas complet nemișcată, în timp ce totul căpăta treptat contur. Fugisem în direcția greșită. Nu mai auzeam susurul râului și... nu, nu! Ghinioanele se țineau scai de mine!

O săgeată a țâșnit din spatele copacilor, șuierând atât de aproape, încât mi-au țiuuit urechile, temporar asurzite.

— Lord Hasege, e o fată!

Am luat-o la goană. Inima îmi bătea de două mai repede decât alergam.

Sunt patru! a strigat disperată Kiki, pe un ton strident. *Ai grijă! În spatele tufișurilor...*

Un vânător a sărit din desiș, înclinându-și cuțitul spre piciorul meu. Primul meu impuls a fost să țip, dar, din fericire, teama mi-a ferecat plămâni. Abia m-am ferit la timp.

Încă unul! Într-o parte!

Un alt vânător m-a doborât la pământ. S-a întâmplat atât de repede, încât am gustat noroiul înainte să-mi bubuie capul, dar m-am ridicat iute, împleticindu-mă în propriile picioare.

M-am aruncat în tufișuri, alunecând peste frunze și rostogolindu-mă în pantă, peste mici movile. Parcă alergam de ore în șir, dar încă puteam vedea cadavrele care se șteau de sub frunziș. După nici măcar un minut, am auzit din nou pași.

Erau patru, exact cum spusese Kiki. Numai că nu erau vânători, nu cu coifurile lor cu pene și armura de piele. Ci santinele.

„Când un adversar este mai puternic decât tine, fugi!” mă instruisese Reiji în timpul lecțiilor noastre. „Benkai te va sfătui să rămâi și să lupți, dar victoria nu este despre onoare. Este despre supraviețuire, șansa de a lupta din nou.”

Încercam să fug. Dar cel mai înalt, conducătorul lor, era rapid. Și puternic. I-am evitat în ultima clipă vârful sabiei când a îndreptat-o fulgerător spre fața mea.

Crezându-mă învingătoare, mi-am lăsat garda jos și nu i-am văzut piciorul întins, retezându-le pe ale mele ca să mă arunce pe spate.

Pământul s-a zguduit sub mine și mi-am mușcat obrazul ca să nu țip de durere. Până când m-am ridicat, trei săgeți erau îndreptate spre capul meu. Conducătorul și-a scos coiful.

Takkan!

Privirea nemiloasă pe care mi-a aruncat-o era aceeași ca înainte. Ochi negri, duri și nemiloși. Un zâmbet strâmb, atât de rece, încât am auzit clinchetul cristalelor de gheață în stomac. Totuși, ceva era diferit. Purta o armură simplă și lipsită de podoabe – fără cămașa de zale de un albastru intens –, iar blazonul Bushian nu-i orna teaca sabiei.

— Nu trageți! a ordonat el în timp ce oamenii lui se apropiau de mine.

Trei santinele, dar, spre dezamăgirea mea, soldatul amabil de la Hanul Vrăbiuței nu se număra printre camarazii lui.

— Îmi amintesc de tine: târfa de la bucătărie, cea care nu a vrut să se încline, a rânjit disprețuitor Takkan. Straniu moment ți-ai ales să apari, demonule! Știam eu că nu ești bucătăreasă.

M-a apucat de gât și m-a ridicat, forțându-mă să mă uit la cadavrele parțial ascunse de pădure.

— Uită-te în jur: tovarășii tăi sunt morți! Curând le vei împărtăși soarta.

Din coaste le ieșeau săgeți, răni adânci, însemnate de moarte cu un roșu-aprins. Am numărat șapte trupuri înveșmântate în maro, ascunse în mijlocul codrului. Asasini!

Sunetele îmi vâjâiau prin cap: copacii foșneau în vânt, iar pulsul îmi bătea sălbatic în gât. Am lovit cu picioarele în aer, cu degetele încleștate ca niște gheare în jurul mâinii lui Takkan.

Nu sunt cu ei!

Nu m-a înțeles. Nici oamenii lui nu au făcut-o.

— Nici măcar nu-i pot vedea fața, a mormăit una dintre santinele. Nu poate vorbi? Takkan mi-a strâns atât de tare maxilarul, încât m-a durut. M-a scuturat.

— Unde mi-e vărul, demonule? Vorbește, altfel asta va fi ultima ta suflare! Se referea la soldatul de la Hanul Vrăbiuței?

— Nu pare să fie cu a'landanii, a spus o altă santinelă, cercetându-mă.

Era cel mai în vârstă dintre cei patru, cu părul de culoarea cositorului strâns într-un moț în vârful capului.

— Ar trebui să-i dăm drumul.

— Să-i dăm drumul? Nu-i prima oară când am întâlnit-o pe obrăznicătura asta! Takkan m-a scuturat iar, mult mai violent a doua oară.

— Unde-i Takkan?

Am ridicat privirea, confuză. Aș fi putut jura că tocmai mă întrebase unde e Takkan.

Dar tu ești Takkan, m-am gândit, cu mintea năucită.

— Fata-i o sălbatică, nu un asasin, a spus din nou santinela mai în vârstă. Hasege, nu avem timp de pierdut. Eliberează-o și hai să ne vedem de drum!

Hasege?

Oricare ar fi fost numele falsului Takkan, nu mai conta. I-am luat o săgeată din tolbă și i-am târât capătul ascuțit peste chip.

Când Hasege a scos un urlet, i-am aplicat o lovitură cu capul direct în craniu. Cea mai bună întrebuintare a blidului, fără îndoială. Mi-a dat drumul, iar eu mi-am înșfăcat pumnalul, fugind de santinele.

Nu am fost suficient de rapidă. M-a apucat de încheietura mâinii, strângând-o până când inima mi-a sărit de durere, iar pumnalul mi-a scăpat printre degete.

Conducătorul santinelilor l-a prins iute în cealaltă mână. Sângele i se prelingeă până la bărbie, coagulându-se în perii întunecați ai bărbii. Apăsându-mi lama pe gât, a râs zgomotos.

— Ia uite ce avem aici! a spus el, arătându-le arma oamenilor săi. Pumnalul lui Takkan.

Pumnalul *lui Takkan*? Mentea mi se învârtejea nebunește. Dar asta... asta însemna că santinela de la Hanul Vrăbiuței era... era... fiul lordului Bushian. Logodnicul meu!

Mă durea prea tare capul ca să-mi pun gândurile în ordine și nu a ajutat nici faptul că Hasege mi-a apăsat pumnalul și mai tare de piele: înțepătura metalului era rece, mușcătoare.

— Deci *chiar* l-ai văzut!

Am lovit cu picioarele în cei trei bărbați, conștientă că încercările mele de a-i face să înțeleagă erau de prisos, însă, chiar și așa, disperarea m-a îndemnat să nu mă dau bătută cu niciun chip.

El mi l-a dat.

Cel mai în vârstă dintre ei, cel care sugerase să-mi dea drumul, s-a încrunțat.

— Are emblema lui Takkan.

Santinela a arătat spre ciucurele înnodat prins de pumnal, cel pe care îl considerasem un decor inutil.

— Se află sub protecția lui.

Chipul lui Hasege s-a întunecat.

— S-ar oferi el să protejeze un spion? Mă îndoiesc! Mai mult ca sigur, fetișcana i-a furat emblema.

— Ar trebui să o eliberăm.

Emblema s-a legănat repede în fața ochilor mei, o umbră albastră, apoi, pentru prima oară, am văzut-o clar. În toate aceste săptămâni, o ignorasem în detrimentul pumnalului și nu observasem niciodată că pe cealaltă parte a plăcuței de argint se aflau inscripționate numele și blazonul familiei lui Takkan: un iepure pe un munte, înconjurat de cinci flori de prun – și o lună plină albă.

În numele zeilor, era adevărat! Santinela de la Hanul Vrăbiuței *era* Takkan! Dacă fiul lordului Bushian îmi oferise protecția lui, nicio santinelă nu-mi putea face rău fără să suporte consecințele.

Privirea lui Hasege s-a înăsprit. O bătaie de inimă prea târziu, mi-am dat seama că nu avea nicio intenție să mă elibereze. Până să încep să alerg, oamenii lui m-au prins deja. Am încercat să dau cu piciorul și cu pumnul, dar m-am trezit cu mâinile legate, iar cineva mi-a îndesat un căluș în gură.

Santinelele m-au aruncat cu putere la pământ. Am aterizat pe o piatră dură și am tresărit de durere. În timp ce glasul tânguitor al vântului le dezmiarda lamele, am

înlemnit ca un iepure, așteptând lovitura care avea să-mi aducă sfârșitul.

Însă nu a venit. Cineva m-a azvârlit pe spinarea unui cal. Înainte ca picioarele mele să încheie o legănare completă până la sol, Hasege și-a izbit mânerul sabiei de blidul de pe capul meu, iar lumea a căzut pradă uitării.

CAPITOLUL 18

-SPUI CĂ AI GĂSIT-O ÎN PĂDURE?

— Da, stăpână! La mieznoapte de trecătoarea Baiyun.

O pauză scurtă.

— Ea l-a tăiat pe Hasege...

— Pe față. Da, am auzit povestea.

Pe măsură ce vocile s-au apropiat și pași apăsați au coborât în temniță, m-am însuflețit. Trecuseră cinci răsărituri de când ajunsesem în acest loc mizerabil, dar am recunoscut vocea bărbatului. Era aceeași santinelă care îmi luase apărarea în fața lui Hasege și a huliganilor lui în pădure.

În tăcere, înconjurată de întunericul celulei, mi-am apăsat urechea de perete pentru a asculta mai bine.

Doamna și-a dres zgomotos glasul, un sunet mai profund decât vocea ei.

— Te rog să-mi spui adevărul, Oriyu! Chiar ar putea fi spioană?

— Puțin probabil. Avea emblema lordului Takkan...

— Da, un detaliu pe care niciunul dintre voi nu s-a obosit să mi-l spună! Acum lasă-mă înăuntru! Vreau să vorbesc puțin cu ea!

Când ușa s-a deschis cu un zornăit, mi-am mijit ochii spre doamnă, cercetând-o de sub blidul de lemn. Putea fi lady Bushian? Lumânarea pe care o ținea arunca o lumină difuză, prin urmare nu i-am putut distinge trăsăturile, însă am deslușit o siluetă robustă, înveșmântată în brocart albastru și cu un șal gros de lână.

Prin părul ei lipit de creștet cu ceară am întrezărit câteva fire cărunte, iar o brățară de jad pal îi licărea de la una dintre încheieturi. Dar ceea ce mi-a atras atenția a fost traista care îi atârna peste umăr.

Traista *mea!*

— Nu dormi, a spus ea după ce mi-a văzut degetele zvâcnind. În picioare! Și nu care cumva să te prefaci că nu înțelegi; gărzile m-au informat deja că ești mai deșteaptă decât pari.

M-am ridicat ascultătoare, doar ca să mă reped spre traista mea.

Oriyu m-a blocat și m-am împiedicat de picioarele mele legate.

— Va trebui să răspunzi la câteva întrebări înainte să-ți recuperezi tolba.

Am alunecat la podea, cu spatele sprijinit de perete, epuizată. Așteptasem zile întregi să mă interogheze cineva sau să mă biciuiască pentru cicatricea de pe chipul lui Hasege. Dar nimeni nu venise. Uitaseră complet de mine, considerându-mă norocoasă dacă gărzile își aminteau să-mi aducă o masă pe zi. Foamea fusese mai rea decât așteptarea.

Acum, deodată, urma să fiu interogată?

— Mi s-a spus că nu poți vorbi, a continuat lady Bushian. Vei răspunde cu o încuviințare sau cu o clătinare din cap. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap o dată. Mulțumită, lady Bushian a făcut semn spre frânghiile din jurul încheieturilor și gleznelor mele. Oriyu mi-a tăiat doar legăturile de la picioare.

— Ridică-te și urmează-mă! a spus doamna, trăgându-și în sus fustele ca să nu-și murdărească poalele. Locul ăsta nu-i nici pe departe potrivit pentru un interogatoriu.

Văzând că nu aveam de ales, m-am clătinat după ea.

— Cu siguranță nu arăți ca o spioană, a fost tot ce a spus lady Bushian înainte ca Oriyu să deschidă ușa închisorii.

Lumina soarelui mi-a înțepat ochii și mi-am strâns brațele peste piept, surprinsă de frigul aprig care-mi biciuia obraji și-mi făcea dinții să clănțane. Și munții! Nu recunoșteam niciun lanț. Probabil că mă îndepărtasem mai mult decât crezusem de frații mei.

Am început să-mi răscolesc memoria în căutarea vechilor lecții de geografie, dar odată ce am zărit flamurile brodate atârând de zidurile castelului, am știut exact unde mă aflam. Singurul loc pe care încercasem să-l evit de peste un deceniu: Castelul Bushian, fortăreața imperială din Iro.

Cetatea din Ținutul de Miazănoapte arăta întocmai așa cum mi-o imaginasem: sumbră și pustie, un ansamblu de curți interioare aride și grădini uscate care înconjurau un castel aproape lipsit de viață, cu acoperișuri din țiglă cenușie. Până și aerul mirosea greu, a nisip cimentat și a fum de lemn. Speranțele mele de evadare s-au topit îndată, de parcă ar fi fost făurite din gheață.

Eram pe cale să intrăm într-una dintre garnizoanele fortăreței, când o fetiță cu două codițe și fructe kaki ieșindu-i din buzunare a alergat spre noi, cu fața îmbujorată de entuziasm.

— Ea e, mamă? a strigat ea. Ea e fata care...

— Megari! a muștrătat-o Lady Bushian. Îmi amintesc clar că ți-am spus să stai în castel. O să răcești afară! Ar trebui să te odihnești.

— Doar nu te aștepti să mă odihnesc *toată* ziua.

Megari mi-a oferit un zâmbet luminos.

— Am vrut să o cunosc pe fata care s-a luptat cu Hasege. Poate să ni se alătore la prânz?

Lady Bushian s-a încruntat imediat.

— De unde ai auzit despre asta?

Megari l-a privit surâzătoare pe Oriyu, care s-a prefăcut că se uită în altă parte și își potrivește coiful.

— Mi-a povestit Oriyu. A spus că are și pumnalul lui Takkan! Te rog, mamă, poate să ni se alătore?

— Nu ar fi deloc potrivit.

— Dar îi e foame. Nu-i așa că am dreptate?

Ochii lui Megari scânteiau de neastâmpăr. Nu părea să aibă mai mult de zece ani, iar o crustă de noroi îi acoperea poalele rochiei. Mi-a plăcut imediat de ea.

Când mama ei și-a întors privirea, i-am răspuns lui Megari cu un semn scurt din cap. Nu mi-era doar foame. Eram lihnită!

Megari a încercat să-mi strecoare un fruct kaki în șal, dar Oriyu ne-a aruncat amândurora o căutătură severă.

— Îți aduc câteva mai târziu, mi-a șoptit ea, urmându-ne pe mine și pe mama ei în garnizoană înainte ca lady Bushian să-i poată interzice acest lucru.

Înăuntru, o tânără stătea pe un taburet de lemn, cu un aer afectat. Ținea strâns o umbrelă stacojie și era îmbrăcată în întregime în alb, cu excepția unei curele de nuanța abanosului brodate cu munți. Fața ei rotundă, pudrată și punctată de o aluniță pe obrazul drept, părea amabilă – totuși, de îndată ce și-a ridicat ochii, am văzut că erau ascuțiți asemenea spinilor.

— Zairena? a murmurat Megari, întorcându-se spre mama ei. Ce caută ea aici?

Lady Bushian s-a încruntat la fiica ei, evident supărată.

— Unde-ți sunt manierele, Megari? Mai uită de ele o singură dată, și Oriyu te va trimite înapoi în odaia ta!

— Aceasta este hoța pe care ai vrut s-o întâlnesc? a întrebat Zairena, plecându-și capul cu sfială. Copila care a furat emblema lui Takkan?

Mi-am mijit ochii. *Copila?* Probabil că eram doar cu un an mai tânără decât ea. Și nu furasem emblema.

— Oriyu susține că Takkan i-a dat-o, a zis lady Bushian cu vocea încordată. Când și de ce, vom afla în curând. Hasege a spus că era cu asasinii pe care i-a întâlnit în Zhensa, însă nepotul meu nu este tocmai o sursă de încredere. Regret nespus că trebuie să te întreb asta, dar ți se pare cunoscută?

Zairena s-a aplecat în față să mă studieze, sprijinindu-și bărbia pe umbrelă.

— Nu, nu! Mi-aș fi amintit de una ca ea, cu blidul acela ciudat pe cap. Cred că toți bandiții care mi-au atacat părinții sunt morți. Lordul Sharima'en are un fel aparte de a revendica sufletele celor malefici, a zis ea, apoi s-a oprit. Deși poate că există ceva malefic în legătură cu ea. Hasege mi-a povestit mai multe despre această fată. A spus că a încercat să-l omoare.

— Nu, nu a făcut-o! a contrazis-o Megari. Mamă, nu-i o asasină! Nu poate...

Lady Bushian și-a încordat umerii.

— Eu voi decide soarta fetei, a spus ea, scoțând un pumnal din lateral, cu emblema lui Takkan prinsă de mâner; acesta se legăna ușor, cu șnururile de mătase incrustate cu noroi. Acum două săptămâni, fiul meu mi-a zis că merge la vânătoare cu Hasege. A luat cu el cinci dintre cele mai bune santinele din Iro. Nu-i tocmai anturajul potrivit pentru o simplă partidă de vânătoare.

— Takkan n-a fost niciodată un mincinos foarte bun, a mormăit Megari.

— Misiunea i-a dus în adâncul pădurii Zhensa, unde asasinii i-au prins în ambuscadă. Au fost despărțiți, iar Takkan nu s-a întors.

Privirea rece a lui lady Bushian a întâlnit-o pe a mea.

— Și în pădurea unde el a dispărut, nepotul meu te-a găsit pe tine... cu asta, a continuat ea, fluturând emblema în față mea. Ai furat-o de la fiul meu?

Am clătinat energic din cap.

— Vrei să cred că el ți-a dat-o?

Și când te gândești că îmi dorisem pumnalul lui Takkan, nu emblema! Am înghițit nodul din gât.

Da! El mi-a dat-o.

Am încuviințat ferm.

— Când?

Uite o întrebare la care îmi era mai greu să răspund fără să-mi folosesc vocea. Mi-am ridicat degetele.

Acum patru, cinci, poate șase săptămâni?

— De ce?

Mi-am unit buzele într-o linie subțire, apoi mi-am rotit mâna prin aer și am amestecat.

I-a plăcut cum gătesc.

Lady Bushian a clătinat din cap, nedumerită.

— I-a dat de mâncare! a ghicit Megari când m-am prefăcut că beau din mâinile făcute căuș. A gătit pentru el!

Mama ei a ridicat o sprânceană; i-am confirmat cu o înclinare din cap.

— Ai gătit pentru el! a repetat ea.

Supă, am spus pe mutește, mimând că mănânc.

De data asta, lady Bushian părea să înțeleagă. Și-a încleștat degetele în jurul pumnalului fiului ei.

— Era singură când am găsit-o, a intervenit Oriyu. Hasege... a atacat-o, în ciuda opoziției mele. L-a tăiat în legitimă apărare.

— Înțeleg!

Ochii lui Lady Bushian erau ca ai fiului ei, de o profunzime ușor de subestimat.

— Cum ai spus că o cheamă?

— Hasege a numit-o Lina.

— Lina! a repetat lady Bushian. Un nume simplu. Dar nu mă pot decide dacă este o fată simplă. Presupun că timpul va decide. Oriyu, eliberează-o!

În timp ce santinela îmi tăia frânghiile de la încheieturi, Zairena și-a strâns buzele de parcă ar fi gustat ceva acru.

— Lady Bushian, a început ea cu o voce joasă, ești sigură că este înțelept să-i permiți să rămână? Mă tem că trebuie să fie ceva în neregulă cu ea.

Și-a fixat ochii pe blidul de pe capul meu, indicând clar ce avea în vedere.

— Dacă adăpostește spirite întunecate sau aduce ghinion în castel?

Zairena și-a răsucit umbrela.

— N-am vrut să spun asta mai devreme, dar Hasege m-a avertizat că... că ar putea fi un demon.

Megari a pufnit disprețuitor pe nas, amintindu-ne de prezența ei.

— Hasege și-ar numi propria mamă demon dacă ar avea ceva de câștigat. Nu există demoni în Kiata.

— Aici te înșeli! a avertizat-o Zairena pe fată. Toți demonii sunt închiși în Munții Sfinți și, deși nu pot pleca, îi strigă și îi ademenesc pe cei slabi, apoi îi constrâng să comită faptele lor rele. Îmi fac griji: această fată ar putea fi posedată!

— Asta-i o prostie!

— Respectă-i pe cei mai în vârstă decât tine, Megani! a dojenit-o lady Bushian, aruncându-i o privire cu subînțeles, după care s-a întors spre Zairena ca să o liniștească. Am mai multă încredere în fiul meu decât în nepotul meu. Takkan a

menționat că a întâlnit o bucătăreasă în satul Tianyi. Ceea ce nu mi-a menționat a fost că nu poate vorbi.

— Nu poate vorbi?

Zairena și-a atins alunița de pe obrazul pudrat. Tonul, plin de compătimire, i-a căpătat o cadență tragică.

— Înțeleg. I-ar sta în fire lui Takkan să-i fie milă de o astfel de fată. Ți-a moștenit compasiunea și generozitatea.

— Da, însă am crezut că îmi va moșteni și onestitatea, a replicat sec lady Bushian. Dar se pare că a luat lecții de la sora lui.

— Nu-i un elev prea strălucit, mamă, a glumit Megari. Nu ai de ce să te temi!

— Oare? a meditat lady Bushian, strângând din buze. Vom vedea asta... *când* se va întoarce.

Cuvântul *când* a fost rostit pe un ton sugrumat și, în ciuda hotărârii mele de a rămâne indiferentă, am simțit un junghi scurt de îngrijorare. Propria mea misiune era prea imperioasă ca să-mi bat capul cu necazurile lui Takkan, dar acum, că știam că el, și nu Hasege, fusese santinela amabilă de la Hanul Vrăbiuței, cu siguranță nu îmi doream să fie mort.

Lady Bushian și-a recăpătat stăpânirea de sine și s-a întors spre mine.

— Din moment ce iarna ne bate la ușă, vei rămâne cu noi până va trece. În bucătărie. Oriyu te va conduce în aripa slujitorilor. Acum, du-te!

Nu voiam să mă urnesc din loc. Nu până când nu-mi returna traista.

— Tolba, lady Bushian! a atenționat-o Oriyu. Cred că o vrea înapoi.

— Ce se află înăuntru? a întrebat Zairena.

— Nimic, a replicat lady Bushian, unindu-și sprâncenele. Absolut nimic.

Slavă zeilor că vrăjitorul nu mințise cu privire la puterile tolbei! Aproape că am smuls-o din brațele întinse ale lui lady Bushian. Încleștându-mi ambele mâini în jurul ei, m-am împotrivit cu ardoare dorinței de a mă asigura că urzicile sunt încă înăuntru.

— Biata copilă! a exclamat Zairena, clătinându-și capul în timp ce țineam strâns traista. Trebuie să aibă valoare sentimentală; probabil că e tot ce i-a mai rămas în lume.

Mi-am relaxat strânsoarea, astfel încât să par mai puțin atașată. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să atrag o atenție nedorită asupra tolbei.

Zairena m-a bătut ușor pe umăr, apropiindu-se atât de mult, încât am simțit mirosul de tămâie răspândit de veșmintele ei.

— Nu ești singură, Lina! Știu cum trebuie să te simți!

Înainte să o pot îndepărta, ea s-a retras și i s-a adresat lui lady Bushian:

— Dă-mi voie să o conduc pe Lina la bucătărie și să-i fac cunoștință cu ceilalți slujitori! Apoi și-a pus mantia peste umerii mei și a adăugat: După cum arată, cred că i-ar prinde bine o masă copioasă. Măcar atât să fac și eu pentru ea.

— Ești sigură?

— N-ar fi niciun deranj.

— Ai devenit o domnișoară atât de miloasă! a lăudat-o lady Bushian. Megari ar face bine să învețe de la tine.

Megari și-a dat ochii peste cap și, pe sub bolul de pe cap, i-am oglindit gestul. Cel puțin nu eram singura persoană de pe aici care recunoștea o viperă cu două fețe când

întâlnea una.

Ca la un semnal invizibil, un zâmbet strâmb a înflorit pe buzele Zairenei odată ce am rămas singure.

— Ai fermecat-o pe lady Megari, mi-a spus ea, deschizându-și umbrela și ridicându-o mult deasupra capului. Dar farmecul tău nu va da roade și asupra mea.

S-a răsucit pe călcâie și a arătat spre o clădire de piatră aflată vizavi de castel. Din coș ieșeau spirale groase de fum, iar focul lumina ferestrele.

— Acolo vei lucra, m-a informat ea, apoi s-a întors brusc, ghidându-mă către o magazie de cărămidă din apropierea temniței.

Un servitor aștepta afară, ținând o găleată de lemn, o pătură împăturită și mai multe veșminte – noua mea uniformă, am presupus. După o plecăciune grăbită către Zairena, bărbatul mi-a aruncat obiectele în brațe și s-a grăbit înapoi spre castel.

Zairena a deschis ușa din spate a magaziei și, cu o satisfacție imposibil de ascuns, a fluturat o mână spre pivniță.

— Și aici vei dormi.

Mi-am îndreptat instinctiv spatele. Aceasta nu era aripa slujitorilor, așa cum promisese lady Bushian.

Înăuntru, o scară îngustă de lemn ducea la o încăpere întunecoasă, plină cu saci de orez și, după miros, butoaie de pește sărat. Nu am văzut nicio saltea de dormit, nicio vatră, nici măcar un loc unde să pun un ceainic pe foc.

Zairena și-a arcuit o sprânceană subțire și vopsită.

— Doar nu credeai că vei sta în castel cu ceilalți slujitori, nu-i așa? Nu-ți putem îngădui să poțtești ghinionul pe ușa din față a castelului. În plus, nimeni nu vrea să fie în preajma ta, din moment ce porți *chestia* aia pe cap, a adăugat ea, apoi s-a oprit. Cu excepția șobolanilor, desigur; acum, că vremea s-a răcit, le place să vină în vizită.

Flacăra mâniei mi s-a aprins în piept. Nu eram vreo proastă: aveam să îngheț dormind în acest loc. Probabil chiar să mă îmbolnăvesc și să mor.

— Grăbește-te și spală-te! a spus Zairena, înfigându-și vârful umbrelei în pământ. Chiruan te așteaptă în bucătărie.

Să mă spal? Cu ce?

Nu aveam apă, ci doar butoaie de pește proaspăt prins, răspândite printre cele ale căror conținut fusese deja sărat și uscat. În odaie persista un miros rânțed.

Înainte să plece, Zairena și-a recuperat mantia de pe umerii mei.

— Nu vei mai avea nevoie de asta!

Un fior mi s-a furișat imediat în oase, iar Zairena a închis ușa pivniței, lăsându-mă în întuneric.

Cel puțin era un loc liniștit. Și retras.

Mi-am mijit ochii în traistă. De îndată ce am deschis-o, o strălucire puternică s-a împrăștiat împrejur, luminând odaia. Totul se afla încă înăuntru, de la firele delicate de scântelar, licărind parcă pătate de sângele stelelor, până la urzicile în formă brută, învăpăiate de focul demonilor.

Am coborât cu grijă, un pas mic, apoi altul și altul. Treptele de lemn erau vechi, unele crăpate și sfărâmate, cu așchii ieșite în afară. Când am atins pereții, pânze de păianjen mi s-au lipit de mâini, dar le-am înlăturat cu o simplă fluturare, dezgustată.

Încurajați de umbre, șobolanii au chițăit, iar eu m-am clătinat înapoi, lovindu-mă de unul dintre butoaiele de pește. Demonii să mă ia, uram șobolanii! Nu la fel de mult pe cât uram șerpilor, dar pe aproape.

Mi-am deschis și mai mult traista, revărsând o lumină tăioasă. Șobolanii au luat-o la goană, înfricoșați de magia întunecată pe care o adusesem aici. O mică victorie.

M-am îmbrăcat cu greu, tremurând. Chiar dacă soarele încă strălucea pe cer, gerul deja își găsisese sălaș aici. Un semn rău-vestitor pentru noaptea care se apropia cu pași repezi. Sau restul iernii.

Ceva a fâșâit afară, zgâriind pereții.

Kiki? am strigat.

Nu, era doar o pasăre obișnuită. Probabil un corb sau o cioară. Îngrijorarea mă rodea neîncetat. O strigasem toată săptămâna, trimițând chemarea tăcută cât de departe am putut, dar Kiki nu mi-a răspuns niciodată. Oare Hasege o găsisse și o distrusese? Sau zburase la frații mei, căutând ajutor?

Emuri'en să o păzească! Speram că e în siguranță.

Mi-am închis traista și, pe măsură ce lumina răspândită de scântelar s-a diminuat, m-am repezit înapoi spre scări înainte ca șobolanii să-și recapete curajul să iasă din nou la iveală.

Apoi, pe ultima treaptă, m-am întors. Ochii mi s-au obișnuit cu umbrele, iar urechile au recunoscut sunetele scoase de colcăitul gândacilor și de mișunatul șobolanilor. Puteam face față creaturilor mici, frigului insuportabil și mirosurilor urâte. Locul era dezgustător, ceea ce însemna fără gărzi, fără slujitori. Nimeni nu urma să vină în pivniță, mai ales noaptea.

Fără voia ei, Zareina îmi oferise un sanctuar, un nou spațiu de lucru. Până aveam să găsesc o modalitate de a mă reîntâlni cu frații mei, trebuia să mă mulțumesc cu darul neașteptat.

CAPITOLUL 19

PROMISIUNEA DE A MĂ ÎNCĂLZI ȘI DE A PRIMI MÂNCARE MĂ ÎMBOLDISE SĂ MĂ GRĂBESC spre bucătărie. Clădirea din lemn răspândea căldură. Înăuntru, bucătarii strigau după ulei de susan și ghimbir în timp ce slujitorii bârfeau, stivuire tăvi lăcuite, cupe de porțelan și ibrice de cupru. Dar, când am intrat, tăcerea a umplut încăperea. Slujitorii și-au pus farfuriile deoparte și au făcut semne de alungare a demonilor, iar bucătarii au pus capacele peste oalele de lut și și-au înșfăcat cuțitele.

Din câte se părea, Zairena îi vestise deja de sosirea mea.

Mi-am ridicat bărbia. Las-o să încerce să-mi facă viața mizerabilă! Oricum, nu plănuiam să rămân mult.

Doar Chiruan, cel care se pare că era bucătarul-șef, s-a obosit să-mi vorbească.

— Dacă lady Zairena nu ne-ar fi avertizat că ești demon, te-aș fi confundat cu un pește, a mormăit el, aruncându-mi o cârpă de vase.

Scund și lat, avea constituția unui butoi, duritatea unei cărămizi și burta unui urs. În plus, mai era și puternic, cârpa fiind mai-mai să-mi biciuiască brațul.

— Puți, fato!

Mi-am apropiat nasul de mâini. Avea dreptate: *chiar* miroseam urât.

După ce mi-am șters mâinile, mi-a dat un săculeț de orez învelit în frunze uscate de trestie, aruncându-l și pe ăsta cu forță.

— Mănâncă repede, apoi treci la treabă!

M-am retras într-un colț și am înfulecat tot, savurând bucățile de carne de porc sărată și de varză murată. Orezul dispăruse mult prea devreme; junghiurile ascuțite de foame au fost doar pe jumătate satisfăcute. Dar nu aveam să mai capăt nimic de mâncare până la cină.

Munca de aici nu se deosebea cu mult de sarcinile primite la hanul doamnei Dainan: am măturat bucătăria și camera, am spălat vasele și am curățat orezul ars de pe fundul oalelor. Când Chiruan m-a trimis să aduc lemne din magazie, am căutat o cale de scăpare din cetate.

Castelul Bushian se număra printre cele mai mici fortărețe din Kiata — îi puteam străbate întreaga suprafață în jumătate de oră —, dar și printre cele foarte bine apărate, fiind situat pe un deal stâncos. Ziduri înalte de piatră îl înconjurau, mai puțin la răsărit, unde era mărginit de râul Baiyun. Am văzut turnuri ticsite de arcași și două porți, una pe latura de miazănoapte și una pe cea de miazăzi, ambele păzite de o mulțime de gărzi.

Nu avea să fie ușor să plec de aici. Dar să supraviețuiesc în pădurea Zhensa în acest frig avea să fie încă și mai dificil. O pojghiță de gheață îmi acoperea deja suprafața găleților de lemn.

Sosise iarna.

Într-o dimineată, când am venit la lucru, bucătăria era practic goală. Doar Chiruan stătea în dreptul vetrei, pregătind o prăjitură. Mirosea divin, dulce, aroma ghimbirului înmiresmând subtil odaia.

— Tort de fructe kaki, preferatul lui lady Megari, a spus Chiruan, tăind trei felii pe o farfurie albastră de porțelan, pe care a pus-o pe o tavă de lemn, lângă un coș cu fructe proaspete frumos decorat cu o crenguță de flori de prun.

— A stat la pat în ultimele zile, dar, ori de câte ori vrea tort, e un semn că se însănătoșește. A cerut în mod special ca *tu*, Fată-Pește, să fii cea care să i-l ducă.

Tonul îi era lipsit de orice urmă de batjocură sau nemulțumire. Ceea ce m-a surprins. La fel și cererea lui Megari. *Eu?*

— Nu-s în măsură să pun la îndoială deciziile lui lady Megari, ci doar să-i îndeplinesc dorințele. Odaia ei se află la nivelul superior al castelului, în aripa Munților Răsăriteni, pe coridorul din stânga. Ar trebui să exerseze cântatul la lăută acum, așa că lasă-te condusă de muzică dacă te rătăcești.

Chiruan și-a întors atenția asupra oalelor de fier care păreau să fluiera deasupra focului. Cina, am presupus.

— Nu zăbovi! m-a avertizat el pe un ton tăios. Țsta nu-i un răgaz de la îndatoririle tale. Dacă slujnicele te zăresc când se întorc din livadă, nu-ți voi lua apărarea.

Am luat repede tava, dând din cap pentru a-i arăta că am înțeles.

— Înfășoară-ți o eșarfă în jurul capului, astfel încât gărzile să nu vadă blidul. Măcar așa vor pune mai puține întrebări.

Previziunea lui Chiruan s-a dovedit a fi corectă. Deși gărzile mi-au cercetat tava cu tort de fructe kaki, nimeni nu mi-a contestat prezența în interiorul castelului.

Holurile erau înguste, abia suficient de largi pentru ca două persoane să meargă una lângă cealaltă, iar lambriuri din lemn acopereau doar din loc în loc pereții, spre deosebire de ușile cu tocuri aurite și picturile murale din palatul imperial.

Îndrumată de sunetul blând al unei lăute lunare², am urcat spre catul superior, unde mi-a atras atenția o odaie cu ușile deschise. Înăuntru se aflau două rame de broderie, un război de țesut și o roată de tors. Semăna destul de bine cu vechea odaie de cusut a Raikamei.

— Pe aici! a exclamat Megari, scoțându-și capul din odaia ei din capătul coridorului. Mi-am făcut griji ca nu cumva să te fi rătăcit!

Am intrat repede înăuntru și am așezat tava pe una dintre mesele lăcuite. Megari m-a urmărit cu atenție, fără să-și ascundă curiozitatea, cu mâinile strânse la spate. O roșeață subtilă îi colora obrajii, dar respira greu și avea semicercuri întunecate sub ochi. Speram că tortul o va ajuta să se simtă mai bine.

— Stai, nu pleca! a spus ea când m-am întors spre ușă. Toată săptămâna am vrut să vorbesc cu tine.

Mi-am plecat capul și am arătat spre clădirea bucătăriei.

Mă așteaptă Chiruan.

— Ia loc, ia loc! a insistat ea. E o poruncă!

Megari a așteptat până când am fost înghițită de una dintre frumoasele perne de mătase. Aș fi putut să adorm atunci și acolo, dacă nu aș fi fost atât de îngrijorată că puteam a pește.

Copila a întins mâna spre cel mai rotofei fruct kaki din coș.

— Ia unul! Recolta din acest an este cea mai dulce de până acum. Știu sigur asta, deoarece sunt fructele mele preferate. Servește-te și din tort!

Mulțumesc!

Am strecurat un fruct kaki în buzunar, dar am devorat tortul din trei îmbucături. Stomacul mi-a chiorăit atât de zgomotos, încât am fost recunoscătoare că blestemul îmi pedepsea doar limba când prindea glas. Altfel, frații mei ar fi fost morți de mult.

— Mai ia! m-a îndemnat Megari. Mama și tata spun întotdeauna că principiul familiei Bushian este curajul, dar, în vremuri ca acestea, aș prefera să fie „Vezi-ți de treburile tale și bea ceai”. Poate că atunci nătărăul de frate-meu nu ne-ar mai ține pe toți ca pe ace, speriați de moarte din cauza lui.

M-am oprit din mestecat. Am înghițit cu greu.

— Nu, ar trebui să mănânci! M-am îndopat cu prăjituri și fructe kaki, încercând să nu-mi fac griji pentru Takkan. Dar nu ar trebui. Să-mi faci griji, adică.

Megari și-a îndreptat postura, deși umerii încă îi tremurau.

— A promis că se va întoarce înainte de Festivalul de Iarnă și nu-și încalcă niciodată o promisiune. Îi e prea frică de mine ca să-i treacă măcar așa ceva prin cap.

I-am răspuns cu un zâmbet curajos. Știam cum e să-ți faci griji pentru un frate.

Ultima oară când vorbisem cu Takkan, mă rugase să vin la Iro. „E frumos”, îmi spusese el. Nerăbdarea lui de a se întoarce acasă nu fusese nici pe departe un secret. Nu s-ar fi ținut departe din voință proprie. Nu, fără să trimită vorbă familiei sale.

Numai dacă se întâmplase ceva îngrozitor.

— Totuși, mă simt mai bine acum, că ești aici, a spus Megari, înviorându-se puțin.

Umerii mici îi tremurau în continuare, dar a întins mâna spre una dintre păpușile ei și a îmbrățișat-o.

— Cred că știu de ce ți-a dăruit emblema lui. Ești ca una dintre fetele din poveștile lui.

Zâmbetul mi-a devenit curios. Poveștile lui? Takkan nu mi se păruse a fi un țesător de povești, dar ce știam de fapt despre fostul meu logodnic? Nici măcar nu reușisem să-mi dau seama că vărul lui, bruta aceea de om, călătorește sub numele lui.

— Presupun că este de datoria mea să am grijă de tine până se întoarce, a continuat Megari. Numai zeii știu ce minciuni oribile au răspândit Hasege și Zairena despre tine, cu blidul ăla pe cap. Nu-l poți da jos, nu-i așa?

Mi-am tras buzele într-o parte, confirmând ceea ce era mai mult decât evident.

— Ce păcat! a oftat fetița. Știi, e ciudat... Zairena nu a chinuit întotdeauna oamenii, nu ca vărul meu. Acum sunt ca două flori pe aceeași ramură putredă.

Megari s-a ridicat.

— Mama îl va ține mereu în frâu pe Hasege, măcar atât, dar, în ultima vreme, Zairena ar putea da foc întregului castel și nu ar învinovăți-o!

Mi-am întins brațele în lateral, o întrebare mută.

De ce?

— Pentru că părinții ei au fost uciși de bandiți în Zhensa. Mama a fost devastată... Lady Tesuwa era cea mai bună prietenă a ei.

Dintr-odată, hainele albe au căpătat sens: Zairena era în doliu.

— Am auzit că și tu ai fost găsită în Zhensa, a spus Megari, deschizând sertarul biroului. Erai în drum spre casa ta?

Nu știam cum să răspund astfel încât să înțeleagă.

Megari a scos o foaie de pergament, apoi mi-a oferit pensula și cerneala pe care le pregătise deja.

— Știi să scrii? Dacă îmi spui de unde ești, pot să-l rog pe Oriyu să te trimită înapoi. Sau ai putea indica locul pe o hartă.

Am ezitat. La Hanul Vrăbiuței, mă gândisem să-i spun lui Takken cine sunt, dar mă oprise blestemul Raikamei. Mama mea vitregă nu avea de unde să știe că mă aflam în Iro. Să îndrăznesc să încerc din nou cu Megari?

Încheietura mi s-a încordat, arsurile de la scântelar îngreunându-mi degetele să țină ceva atât de delicat, dar am ignorat durerea.

Sunt

Mi-am ridicat mâna, înfricoșată să continui. Aceste două cuvinte nevinovate întruchipau un test. Am așteptat cu pensula deasupra pergamentului, dar nu s-a întâmplat nimic. Fără umbre rău-vestitoare. Fără șerpi.

Oare era cu putință ca blestemul Raikamei să nu mă poată ajunge până aici?

Mi-am înmuiat cu nerăbdare pensula în cerneală. Erau atâtea de așternut pe hârtie! Îi puteam spune să mă aducă înapoi la frații mei sau că mama mea vitregă era o vrăjitoare. Sau că frații mei fuseseră transformați în cocori...

Dar, când am început să scriu, cerneala s-a descompus în zeci de stropi, răspândindu-se nefiresc pe pergament astfel încât să capete forma... unui șarpe negru.

Pensula mi-a alunecat din mână.

Îmi pare rău! am mimat cuvintele cu buzele, ștergând paginile prețioase cu mâneca.

Șarpele dispăruse, dar cerneala se vărsase peste tot biroul.

— A fost doar un accident, a spus Megari.

Nu fusese niciun accident. Mi-am încleștat pumnii, iar valuri de furie mi-au înroșit fața. Nu aveam nicio șansă să-i scriu tatei ori să-i cer ajutorul lui Megari. Blestemul Raikamei mă găsea oriunde, oricând.

Cu imaginea șarpelui încă întipărită în minte, am dat să apuc cât mai repede tava pe care o adusesem. Trebuia să plec, să mă întorc în bucătărie, dar ușile s-au deschis deodată dinspre coridor, iar Zairena a năvălit înăuntru cu pași mari și un ibric cu ceai fierbinte.

— Iar mânânci tort, Megari?

A trecut chiar pe lângă mine, de parcă n-aș fi existat.

— Nu te-ai săturat până acum de fructe kaki? Tort de fructe kaki, supă de fructe kaki, ceai de fructe kaki. Ultima oară când ai mâncat atât de mult, ai fost bolnavă zile întregi.

— Am fost obosită, nu bolnavă! a spus Megari pe un ton categoric. Și e fructul meu preferat.

— Da, însă ce-i prea mult strică, a comentat Zairena, cercetând firimiturile de pe farfurie cu un nas încrețit. În plus, ce știe un a'landan precum Chiruan despre prepararea dulciurilor? Singurele deserturi care merită să fie mâncate sunt cele din Chajinda.

Zairena a pus tava jos și apoi i-a turnat fetei o ceașcă de ceai.

— După ce trece iarna, poate că voi cere să ni se trimită prăjiturile-maimuței. Mi-ar prinde bine să-mi amintesc gustul de acasă.

Prăjiturile-maimuței erau cel mai faimos desert din Chajinda. Char și frații mei, care nu se dădeau în vânt după dulciuri, le căutau mereu la tarabele Festivalului de Vară. Și mie îmi plăceau. Îmi aminteau de prăjiturile pe care le pregătea mama. Prăjituri pe care mă îndoiam că le voi mai gusta vreodată.

Megari și-a coborât cu prudență lăuta lunară.

— Vorbești serios? Chiar o vei face?

— Da, însă numai dacă îți termini ceaiul. O să te simți din ce în ce mai bine, Megari, atât timp cât îți mănânci legumele și nu mai inviți fete sălbatice la tine în odăi.

Terminasem de șters cerneala vărsată pe birou când, în cele din urmă, Zairena a găsit de cuviință să ia act de prezența mea cu o privire dușmănoasă.

— E o adoratoare de demoni. Chiar n-ai auzit ce-a zis mama ta?

Megari a ciupit cu putere o coardă, eliberând un sunet discordant.

— Nu mama a spus asta, ci Hasege.

— E același lucru.

— Hasege e un idiot. Așa credeai și tu odată.

— Când aveam vârsta ta, a spus scurt Zairena. Apoi am învățat să fiu mai respectuoasă. Hasege se află undeva, dincolo de zidurile castelului, și-și riscă viața pentru a-l căuta pe fratele tău. Ar putea fi singura speranță a lui Takkan de a reveni acasă în viață.

Umerii lui Megari au căzut, iar Zairena i-a umplut din nou ceașca.

— Uite ce fată ascultătoare! Acum, continuă să exersezi cântatul la lăută! O să mă asigur că Lina se întoarce în bucătărie.

Înainte ca Megari să poată protesta, Zairena m-a apucat de cingătoare și m-a târât afară.

Odată ce am ajuns pe hol, mi-a înhățat fructul kaki din buzunar.

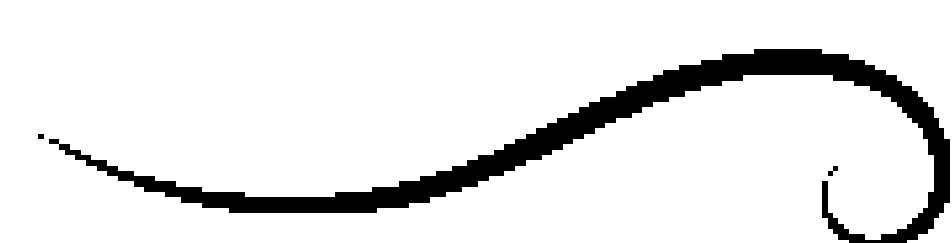
— Acum te-ai apucat de furat, nu-i așa?

A ridicat o mână ca să mă plesnească, dar încasasem suficiente palme de la doamna Dainan. Am prins-o de încheietură și i-am ținut-o imobilizată în aer. Sprâncenele Zairenei au țâșnit în sus din pricina șocului.

Și iată-ne acolo, în mijlocul holului îngust, prinse într-un impas furios. Mi-am ridicat bărbia, o provocare nerostită să cheme santinelele.

Dar nu a făcut-o; în schimb, a scăpat fructul kaki, care a căzut pe podeaua tare de lemn. Zairena l-a zdrobit cu piciorul, apăsând cu toată puterea. Când s-a îndepărtat, tot ce a mai rămas a fost o pulpă strivită.

Luată prin surprindere, i-am eliberat mâna, iar ea s-a răsucit pe călcâie, convinsă, într-un fel tacit, că ea câștigase.

În acea seară a nins, prima zăpadă pe care o văzusem, dar nu prima din anotimp. O amintire a faptului că ziua mea de naștere, prima zi de iarnă, trecuse în timpul săptămânii în care fusesem în temnița castelului. Începeam să număr zilele și

săptămânile de îndată ce trecea Festivalul de Toamnă, dar anul acesta uitasem complet.

Am închis ochii, m-am prefăcut că eram acasă și mi-am imaginat banchetul de sărbătoare: muzicienii și dansatorii, întregul palat mirosind a pin și cedru, acoperișurile împodobite cu covoare de zăpadă. Mi-am imaginat sosirea într-un palanchin festiv, cu perne moi din satin și mătase, înveșmântată într-o jachetă purpurie, cu o eșarfă lungă de brocart și o coroniță împletită pe cap, făurită din flori de prun de mătase și toate florile iernii. Iar mâncarea...

Dovleac înăbușit cu carne de porc și ghimbir, prăjituri de orez cu piure de fasole roșie, biban marinat în vin dulce cu morcovi murați... Totul părea atât de real în mintea mea, încât aproape că puteam gusta din preparate. Dar burta nu s-a lăsat păcălită de o asemenea iluzie, iar singurii invitați de la „banchetul” meu aniversar din acest an au fost șobolanii care îmi chițăiau în jurul picioarelor.

Pentru a sărbători, am pus deoparte scântelarul, dăruindu-le mâinilor mele o zi de odihnă. Stăteam întinsă în pivnița de pește, uitându-mă la lumina lunii care se strecura prin golurile dintre cărămizi și mângâia bulgării mici de zăpadă topită înainte ca aceștia să alunece printre șipcile acoperișului.

Cu doar câteva luni în urmă, le reaminteam constant tuturor că aveam șaisprezece ani și că nu mai eram un copil. Dacă ar fi fost să mă întorc vreodată, mă îndoiam că ar mai exista cineva care să facă o astfel de greșală. Într-un fel ireal, timpul s-a scurs diferit, ultimele luni purtând povara unor ani întregi. Nu-mi venea să cred că aveam doar șaptesprezece ani.

La jumătatea nopții, ceva mi-a gădilat nasul. Mi-am lovit cu putere fața, crezând că este o muscă.

Așa mă întâmpini, Shiori, după ce am bătut atâta drum să-ți urez la mulți ani cu întârziere?

Kiki!

M-am ridicat brusc în șezut. Micuța pasăre s-a cocoțat pe mâna mea și am ținut-o aproape de piept, ocrotitor.

Mi-ai lipsit îngrozitor!

Am venit după tine, dar... Mi-a arătat aripa ei, care se îndoiește. Din cauza furtunii.

Of, biata de tine!

Am îndreptat pliul, atingând cu degetul mare gravurile aurii-argintii de pe aripa ei, atât de delicate, încât arătau asemenea unor pene.

Gata, ca nouă!

Kiki a dat din aripi, evident recunoscătoare, dar vocea i-a tremurat când a vorbit:

M-am temut că acea santinelă bătărană ar fi putut să te ucidă!

Nu a făcut-o, slavă Curților Eterne! Dar nu vei ghici niciodată unde ne-a adus.

Pasărea și-a rotit gâtul, apoi și-a încrețit vârful ciocului de hârtie.

La o pescărie?

Am râs în tăcere.

Bine ai venit la banchetul meu aniversar întârziat! am spus în gând, cu cea mai festivă voce de care eram capabilă, organizat anul acesta în cea mai luxoasă pivniță de pește din Castelul Bushian.

Acesta-i Castelul Bushian? a exclamat ea.

Ironic, nu-i așa? am gândit cu amărăciune, și cu o urmă de sarcasm în glas. Dar îi mulțumesc lui Emuri'en că ești aici! Mi-ar prinde bine puțin ajutor ca să plec din locul ăsta.

Să pleci? Frigul te va ucide, Shiori! Ar trebui să rămâi la castel până trece iarna. Rămâi și termină plasa, apoi întâlnește-te cu frații tăi la primăvară.

Mai e timp, am insistat. Pădurea Zbensa se întinde chiar dincolo de Iro. Frații mei nu pot fi prea departe.

Există un motiv pentru care Zbensa este numită „pădurea nesfârșită”. Kiki și-a croit drum prin părul meu și i-am auzit vocea aproape de ureche: Gândește-te, Shiori! La ce te ajută să-ți reîntâlnești frații dacă nu ai plasa?

Mă vor căuta. . .

Voi răspândi vestea printre creaturile pădurii că ești bine, m-a întrerupt ea. Frații tăi ar trebui să afle numele Raikamei, nu să-și facă griji pentru siguranța ta. Le distragi atenția, așa cum și ei ți-o distrag pe a ta.

Și cum anume mă distrag?

Uită-te la mâinile tale!

Kiki mi-a mângâiat cicatricile de pe palmă cu una dintre aripi. Până și acea simplă atingere m-a făcut să tresar.

Vei reuși oare să termini plasa de scântelar fără să scoți nici măcar un sunet?

Da! Am dat ferm din cap și am confirmat: Voi reuși.

Pentru că ai o voință puternică. Dar vei avea nevoie de ceva mai mult de atât pentru a învinge acest blestem. Vei avea nevoie și de o inimă hotărâtă. Cu toată bucuria pe care ți-o aduc frații tăi, nu vei putea să râzi, să glumești sau să vorbești cu ei noaptea, iar ziua te vei tortura singură, învinovățindu-te ori de câte ori se transformă în cocori. Vei fi nefericită, iar ultimul lucru pe care ți-l vei dori este să lucrezi la scântelar.

Kiki și-a ridicat aripile, felul ei de a-și arăta neîncrederea.

În plus, chiar vrei să îți petreci toată iarna închisă în peșteră?

În adâncul sufletului, știam că avea dreptate. Odată cu sosirea iernii, peștera avea să fie și mai friguroasă decât pivnița. Dar inima mea luase deja hotărârea să-mi găsesc din nou frații și să destrăмам împreună blestemul. Nimic nu mă putea convinge să-mi schimb părerea.

Crezi că fortăreața asta nu este o cușcă? Și că sarcinile de aici nu-mi distrag atenția? am replicat eu. Toți mă tratează ca pe un monstru, Kiki. Nici măcar nu pot merge la râu să-l caut pe Seryu. Nu voi rămâne, nu cât mai există o șansă.

Kiki a pufnit. Fată încăpățânată! Te previn, e o idee proastă! Dacă încerci să fugi, cel mai bun scenariu posibil este să ajungi din nou în temniță. Să nu spui că nu te-am avertizat!

Nu o voi face! am răspuns în tăcere, trăgând pătura până la umeri.

Aveam șaptesprezece ani acum. Eram destul de înțeleaptă, încât să știu că singura persoana responsabilă pentru deciziile mele eram eu.

---

² Un yueqin, numit și lăută lunară sau chitară lunară, este un instrument muzical tradițional chinezesc format dintr-o placă de sunet rotundă și goală, un gât scurt traforat și, de obicei, patru coarde (n. tr.).

CAPITOLUL 20

NOROCUL DRAGONILOR NU ERA DE PARTEA MEA. A DOUA ZI ȘI URMĂTOAREA A NINS ȘI iar a nins, apoi a venit ploaia și a transformat lumea într-un tărâm noroios, în timp ce vânturile vuiiau în afara pivniței, culcând la pământ copacii piperniciți.

Dar nu vremea a fost cea care m-a împiedicat să plec.

Porțile reprezentau adevărata problemă. Nu aveam nevoie decât de o deschidere mică pentru a mă strecura afară, dar ușile de fier au rămas impasibile în fața dorinței mele, mereu închise și încuiate.

Cine crezi că va intra și va ieși din fortăreață pe furtuna asta? m-a întrebat Kiki.

Chiar și așa, nu m-am dat bătută, iar în a treia noapte, răbdarea mi-a fost răsplătită.

Izbeam urzicile, le tăiam frunzele ascuțite și le înlăturam cu pumnalul spinii arzători, când au bubuit tobele.

La început, am crezut că a fost un tunet. Apoi un ritm a prins contur, făcând pereții să se cutremure. M-am oprit să ascult.

Încă două bătăi. Tăcere. Pe urmă tobele au răsunit din nou, într-o cadență mai alertă de data asta.

M-am ridicat, cu mușchii încordați.

Kiki, auzi asta?

Kiki a sărit de pe umărul meu și s-a strecurat printre cărămizi ca să arunce o privire afară.

Se aprind torțele în turnurile de veghe. Nu știu ce înseamnă acest lucru, dar gărzile coboară podul peste râu. Ceva se petrece.

Ce noroc pe capul meu! Dacă gărzile coborau podul, asta însemna că intra cineva în fortăreață. Putea fi șansa noastră de a scăpa. Mi-am adunat în grabă urzicile și le-am pus în traistă, apoi mi-am aruncat tolba pe umăr și m-am furișat afară.

Ai un plan sau ai de gând să hoinărești fără țintă? m-a întrebat Kiki pe un ton tăios.

Am un plan. În mare. Știi grajdul pe lângă care trec zilnic în drum spre bucătărie? Voi fura un cal și voi ieși cât timp poartă este încă deschisă.

Ăsta-i un plan groaznic! a exclamat Kiki. *Te vor doborî înainte să treci de poartă!*

Trebuie să încerc.

Adăpostită de umbre, am străbătut în grabă curțile interioare goale, ascunzându-mă în tufișuri când surprindeam o mișcare în față.

Exact cum a spus Kiki. Gărzile, soldații, până și santinelele, cu toții se năpusteau spre poarta de la miazănoapte. Unii își aduseseră chiar și caii.

Avansau repede, parcă hipnotizați de huruiturile scoase de poartă și de zgomotul ușilor grele de fier alunecând pe pământ. Arcașii au ieșit ca niște săgeți din turnurile de veghe, iar călăreții au înconjurat zidurile fortăreței în ploaia torențială, care transformase pământul în bălți noroioase.

Dincolo de poartă se întindea un întuneric desăvârșit.

În cele din urmă, am recunoscut că fusese o idee foarte, foarte proastă.

Ai înțeles acum? a șoptit Kiki aspru. *Crezi că poți să ieși în pași de dans pe poartă pe o furtună ca asta? Mai bine ne întoarcem în pivniță înainte să te vadă cineva! Hai!*

Mi-am mușcat buza inferioară, înfrântă. Apoi, după o scurtă ezitare, mi-am convins picioarele să se îndrepte cu pași grei în pivnița de pește.

În spatele mele, gărzile urlau una la cealaltă, deschizând poarta:

— Faceți loc! S-a întors lordul Takkan!

În contradicție cu pașii mei șovăitori, pulsul mi s-a accelerat. Se întorsese Takkan?

Eliberate din arcuri într-un cor tânguitor, săgețile au împânzit cerul, îndreptându-se spre fortăreață. Am zărit doar câteva, luminate de flăcările tortelor. Apoi au aterizat, șfichiindu zidurile de piatră ale castelului și înfigându-se în acoperișurile de țiglă. Săltate de vânt, mai multe au despicat solul, nu departe de picioarele mele.

Am sărit înapoi, șocată. Fortăreața era atacată!

Kiki s-a adăpostit iute într-o garnizoană, ascunsă de șipcile de lemn aflate deasupra ferestrei, iar eu m-am ghemuit în fața ușii și mi-am mijit ochii, atentă la ce se întâmpla în jurul meu.

Un cal a năvălit prin poartă, călărețul său strigând cuvinte pe care nu reușeam să le deslușesc. Am numărat doi bărbați pe armăsar și, pentru o clipă, mi s-a părut că l-am întrezărit pe Takkan, dar nu puteam fi sigură.

Pe măsură ce furtuna se întetea, santinelele s-au mobilizat rapid să închidă poartă, dar bărbații de pe cealaltă parte încă se strecurau prin spațiul din ce în ce mai mic dintre uși, caii lor izbind pământul ud și împrăștiându-i pe toți cu noroi.

Asasini!

Erau mai bine de o duzină, fără îndoială, cu lamele strălucind în noapte.

Ploaia îmi lovea cu furie blidul de pe cap, acoperind sunetele luptei aflate în plină desfășurare, dar m-am târât înapoi în garnizoană. Mi-am lipit obrazul de un stâlp. Afară, bărbații mureau. Felinarele se spărgeau.

Frica mi s-a strecurat până în gât, iar Kiki s-a chircit în spatele părului meu.

Nu m-am gândit niciodată că voi spune asta, Shiori, dar mi-e dor de pivnița de pește!

Fără să pierd vremea, am luat un taburet, am rupt un picior pentru a-l folosi drept armă și m-am adăpostit sub fereastră. Săgețile zburau încontinuu, făcând felinarele să pâlpâie; erau atât de aproape, încât le auzeam cum retezau picăturile de ploaie.

— Ajutor! urla o santinelă afară. Oriyu? Hasege?

Cu toate că strigătul i-a fost acoperit de furtună, de clopotele de alarmă și de zgomotul bătăliei, l-am auzit. Am aruncat o privire în curtea interioară, recunoscând calul santinellei ca fiind cel care se năpustise pe poartă. Din coaste îi ieșea tija unei săgeți, iar acum santinela își cobora ușor tovarășul de pe spatele armăsarului.

— Ajutor! Lordul Takkan e rănit!

Mi-am încordat degetele de la picioare. Trebuia să fac ceva. Trebuia să-i ajut.

Shiori, nici să nu te gândești! a zis Kiki și m-a tras cu putere de păr.

Prea târziu! Eram deja afară.

Aici!

Mi-am fluturat mâinile spre războinic și l-am apucat pe Takkan de picioare. Împreună, ne-am poticnit înapoi spre garnizoană, evitând săgețile și molozul care

cădea împrejur.

L-am întins pe Takkan pe o rogojină, durerea încleștându-i trăsăturile într-o grimasă.

Am încercat să întreb ce se întâmplase, dar în zadar.

— Nu sta ca o momâie acolo, fato! s-a răstit santinela. Ajută-mă să-i scot armura!

M-am supus. I-am scos mănușile, cizmele, sabia, degetele mele stăruind doar o fracțiune de secundă peste gravura de pe plăsele. Chiar și tănuită de umbre, am recunoscut blazonul familiei. O lună plină înconjurată de flori de prun.

Cu grijă, am îndepărtat armura placată cu oțel și căptușeala de piele de pe pieptul lui Takkan. Mi-am dus mâna la gură când am văzut sângele. Strălucea chiar și în lumina slabă și era atât de mult... atât de mult, încât nu puteam să îmi dau seama de unde provenea.

Santinela a tras adânc aer în piept.

— E mai rău decât mă temeam, a spus el cu o voce aspră, oprind sângerarea cu degetele.

Rana era destul de adâncă și se afla imediat în stânga inimii lui Takkan.

— Va trebui să te duci după medic! Spune-i lui lady Bushian...

O săgeată a străpuns una dintre grinzile de lemn de deasupra noastră. Am tresărit, mai degrabă surprinsă decât speriată de atacul neprevăzut. Mi-am recăpătat stăpânirea de sine aproape imediat, scoțând săgeata.

— Las-o baltă, vei fi ucisă dacă te duci afară. Mai bine rămâi aici!

Războinicul însuși era rănit – mi-am dat seama după urmele adânci de pe armură și scalpul gol murdar de sânge –, dar rănilor lui nu erau la fel de grave ca ale lui Takkan, pe care l-a rostogolit în poala mea, așezând apoi un mic felinar lângă noi.

— Ține-i pieptul ridicat și menține presiunea pe rană cât caut ajutor. Viața lui depinde de asta, înțelegi?

Da!

Nici măcar nu l-am observat când a plecat. Cu degetele apăsate pe rana lui Takkan, am privit cum sângele se aduna în continuare roșu, strălucitor și, din câte se părea, nesfârșit. Aerul mirosea puternic a cupru, răscolindu-mi stomacul.

De fiecare dată când creșteam presiunea, Takkan scotea un sunet jos, gutural, o reacție cu două tăisuri, atât un motiv de ușurare, cât și unul de neliniște. Am pus-o pe Kiki să prindă apă de ploaie cu aripile și să o picure peste buzele lui uscate, dar mi-aș fi dorit să pot face mai mult pentru el.

Ăsta e Băiatul cu Ridicibile, nu-i așa? a glumit Kiki. *Arată diferit!*

Am înlăturat părul de pe chipul lui Takkan și i-am atins obrații uzi și reci. Părea mai tânăr decât îmi aminteam; părul îi fusese tuns, bărbia, rasă. Chipeș, indiferent de înfățișare, deși majoritatea fetelor de la curte i-ar fi găsit trăsăturile prea aspre, prea puternice. Dacă ar fi fost altcineva în afară de fiul lordului Bushian, chiar și eu l-aș fi considerat chipeș. Dar niciunul dintre noi nu-și putea schimba descendența.

În satul Tianyi, crezusem că e un străin. O santinelă conștiincioasă, care luase asupra sa responsabilitatea găsirii copiilor imperiali, așa cum, fără îndoială, trebuie să fi procedat mulți alți cavaleri de pe tot cuprinsul împărăției.

Era prima dată când îl vedeam și știam cine este: Takkan, logodnicul meu, băiatul pe care îl disprețuisem... pur și simplu pentru că exista.

De câte ori, îndrumată de egoism și de gânduri întunecate, nu mă rugasem să moară – ca nava lui să se piardă pe mare sau ca el să cadă într-o fântână – doar ca să nu fiu nevoită să mă căsătoresc cu el?

De fapt, poate că meritam să am acest blid pe cap, să nu mi se mai permită să vorbesc niciodată. Să fiu trimisă undeva, departe de familie, cu puține speranțe de a-mi găsi drumul spre casă.

I-am lovit ușor obrazii, încercând să-l readuc în simțiri.

Haide, Takkan! Nu poți să mori! Nu aici, nu în poala mea. Trebuie să trăiești – trăiește, iar când îmi voi rupe blestemul, îi voi putea spune tatei să ne desfacă firele și vei fi liber să te căsătorești cu oricine vrei. Nu îți dorești ca soarta să-ți fie legată de a mea. Crede-mă pe cuvânt!

M-am aplecat peste el, apăsându-i mai tare pe rană.

Vei găsi o tânără drăguță care iubește zăpada, iepurii și lupii, și orice altceva mai iubiți voi, cei de la miazănoapte. Hai! I-am implorat. Te rog, nu muri!

Ambele noastre vieți s-ar fi putut sfârși chiar acolo și chiar atunci dacă Kiki nu l-ar fi observat pe asasin strecurându-se în întuneric.

Shiori! a strigat ea.

Degetele mi-au bâjbâit după sabia lui Takkan, însă nu am apucat să o scot din teacă înainte ca asasinul să apuce să lovească.

M-am trezit cu spatele izbit de perete, înfiorată de sunetul asurzitor scos de tăișul sabiei asasinului alunecând pe teaca salvatoare. Am strâns cu putere mânerul și am împins cât am putut de tare. Degetele îmi alunecau încontinuu, pline de sânge, iar coatele îmi erau înfipite în perete. Nu puteam vedea fața asasinului, dar trebuia să știe că mai avea nevoie de o singură lovitură pentru a-mi pune capăt.

Kiki!

Pasărea nu a ezitat. A sărit pe nasul asasinului și i-a acoperit ochii cu aripile.

Bărbatul a început să-și fluture sălbatic sabia, dar m-am ferit. Lama lui mi-a lovit blidul de pe cap, care s-a dovedit a fi un scut util. Părea că taie aerul, sabia năpustindu-se înspre perete, unde a rămas înfiptă între șipcile de lemn.

M-am bucurat totuși prea repede. Când Kiki a zburat înapoi lângă mine, asasinul a apucat una dintre șipci și m-a doborât.

Mâinile lui mi-au găsit gâtul, iar panica mi s-a răspândit îndată în piept. Mi-am folosit picioarele și pumnii pentru a-l lovi, dar nu avea niciun rost. Cu plămâni golii de aer, pete albe îmi dansau în fața ochilor. Mentea mi-a fost pusă sub cheie, o singură amintire ieșind la suprafață – mă înecam din nou în Lacul Sacru, fără scăpare. Muream.

Apoi am auzit un geamăt de undeva, din colț. Takkan a dat cu piciorul în felinarul care se rostogolea pe podea, iar lovitura i-a dat impulsul necesar pentru a veni, zdrăngănind, spre mine.

Mânerul său ruginit a fost cel mai minunat lucru pe care degetele mele îl apucaseră vreodată. Fără să ezit, l-am izbit de craniul asasinului.

Flăcările i s-au răspândit rapid peste mantie. Bărbatul a țipat, apoi a fugit afară în ploaie. În câteva secunde, o săgeată și-a croit drum spre spatele lui. S-a prăbușit, încătușat de ghearele morții.

Măreții zei să mă apere, aproape că m-am prăbușit și eu! Am inspirat și am expirat, revenindu-mi după șoc. Apoi mi-am amintit... Takkan era treaz! M-am târât înapoi

la el, groaza încheștându-mi inima când am văzut că acea simplă mișcare îi deschisese și mai mult rana. Sângele se scurgea pe podea și, cât l-am rostogolit la loc în poala mea, mi-a găsit mâna, strângându-mi ușor degetele.

— Închide-o! a șoptit el. Închide-o!

Ochii i s-au închis din nou, iar eu mi-am înăbușit un strigăt tăcut. Sângele curgea în continuare, indiferent cât de tare îi apăsam rana.

Demonii să mă ia, ce trebuia să fac?

M-am răsucit dintr-o parte în alta, cercetând împrejurimile în căutarea unei modalități de a-l ajuta, dar nu am zărit decât săbii de toate mărimile, o piatră de ascuțit lame și un urcior mic, plin cu vin de orez, sub una dintre pături. Ce fel de garnizoană era asta, fără leacuri și provizii? I-am scotocit prin buzunare. Nimic.

Ranița lui, Shiori!

Ranița lui... Tolba în care scormonisem când venisem la Hanul Vrăbiuței. Oare văzusem un ac și ață înăuntru?

Măinile mele tremurânde deveniseră alunecoase din pricina sudorii. Cutia de cupru cu cremene și iască, plosca... Am aruncat lucruri în spatele mele. Acolo! Cât pe ce să îl ratez – un ac de os, înfipt într-un sul de muselină. Măcar o dată în viață, am trecut ața prin orificiul acului din prima încercare. Apoi l-am ținut între degete, inima bătându-mi cu putere când am apropiat cele două laturi ale rânii.

Ploaia se scurgea prin crăpăturile acoperișului de lemn, iar picăturile îmi loveau blidul de pe cap. Mi-am suflecat mânecile și, în ultimul moment, mi-am îndesat șorțul în gura lui Takkan.

Habar nu aveam ce fac, dar trebuia să curăț cumva rana. Am destupat urciorul cu vin de orez și am vărsat conținutul peste carnea sfâșiată, strângându-i degetele în timp ce trupul lui protesta, zbatându-se. Eram convinsă că tocmai îi provocasem o durere cumplită, dar un singur scâncet i-a părăsit buzele. La fel ca mine, știa cum să tacă.

Deși încă nesigură, mi-am îndreptat atenția spre rana adâncă din fața mea. Trebuia să o închid. Nu avusesem niciodată o mână fermă, iar degetele îmi erau chiar și mai puțin iscusite acum, după săptămâni de luptă cu urzicile scântelarului. Totuși, mă îndoiam că lui Takkan îi va păsa de frumusețea cusăturilor mele.

Prima a fost cea mai grea. Să împing acul prin piele nu semăna deloc cu brodarea mătăsii. Pielea era mai groasă, mai alunecoasă, mai sensibilă. Degetele lui Takkan au tresărit, un semn reconfortant că nu-l omoram.

Mi-am fredonat cântecelul în gând în timp ce lucram.

*Channari era o fată care locuia la malul mării,
care folosea un ac și niște sfoară.*

Coase, coase, coase, tu sânge nu mai pierzi.

Respiră, respiră, respiră, din noapte-n zi, ce să vezi!

Versurile mele spontane nu erau foarte bune, dar ritmul m-a ajutat să mă calmez și să cos mai departe, chiar și atunci când degetele mi-au tremurat și aproape că am scăpat acul. Nici nu mai știu de câte ori s-a întâmplat asta.

Într-un final, am terminat. Sângele a pătat ața și încă mai curgea printre cusături, dar oprisem, în mare, hemoragia.

Inima lui Takkan bătea cu putere sub palma mea. Secundă cu secundă, s-a stabilizat.

Slavă lui Emuri'en că nu-l omorâsem!

M-am lăsat pe spate, cu trupul moale, copleșit de ușurare. Afară, ploaia se domolise. Lupta părea să se fi încheiat, liniștea aruncând parcă o vrajă asupra fortăreței și absorbind fiecare sunet. În cele din urmă, am eliberat răsufierea pe care o ținusem în piept, doar ca să o înlocuiesc cu una nouă câteva secunde mai târziu.

Pași. Și se apropiau.

— Asasini a'landani, a raportat o voce aspră din afara garnizoanei.

Am rămas complet nemișcată ca să pot asculta mai bine, cu privirea ațintită asupra siluetei în armură care se desprindea din umbre.

— I-au urmărit pe Takkan și pe Pao în Iro.

Shiori, acela e...

Kiki nu trebuia să-și ducă gândul până la capăt. Groaza m-a copleșit.

Și-a făcut apariția dintr-un colț al curții interioare, îndreptându-se spre garnizoană cu chipul scăldat în lumina torțelor: Hasege.

— Unul a fost capturat, a continuat el, fluturându-și sabia pentru a înlătura sângele de pe lamă, dar a preferat să se încredințeze lordului Sharima'en în loc să vorbească. Unde-i vărul meu?

Am încetat să-i mai ascult, luându-mi deja traista. Nu puteam risca să fiu văzută cu scântelarul, cu atât mai puțin de Hasege.

— Tu de acolo! a strigat el când am fugit pe fereastră. Oprește-te!

Am alergat cât am putut de repede, sărind peste bălțile mari răspândite de-a lungul curților interioare de piatră. Torțele se stinseseră de mult, răpuse de ploaie, și m-am întors iute în pivniță, într-un întuneric aproape desăvârșit.

Câteva ore mai târziu, am trimis-o pe Kiki să afle ceva despre Takkan.

S-a întors fără nicio veste.

CAPITOLUL 21

NU ERA MORT. NU ÎNCĂ.

Atât am aflat în dimineata următoare. La câteva ore, slujitorii îi aduceau supă lui Takkan, fierturi pline de ierburi care îmi gâdilau în mod neplăcut nările și îmi făceau ochii să lăcrimeze. După fețele slujitorilor, tot mai triste de fiecare dată când se întorceau, mi-am dat seama că nu ajutau prea mult.

Asta era tot ce știam despre cum se simțea; bucătăria amuțise în urma întoarcerii lui. Circulau puține bârfe și chiar și mai puține vești, atât îngrijorătoare, cât și liniștitoare. Nicio veste însemna că nu era pe moarte. Sau, cel puțin, așa speram.

Ca să nu-mi pierd mințile, îmi ocupam timpul cu fel și fel de sarcini. Furtuna se înrăutățise, ceea ce a dus la mai puține drumuri până la magazie și la mai multe ore petrecute în bucătărie. M-am oferit de mai multe ori să-mi pregătesc supa pentru Takkan, dar nimeni nu a înțeles, așa că am încercat să fiu de folos în alte moduri. Dar oricât de repede terminam de măturat și de curățat, bucătarii cu ochi sașii ai lui Chiruan, Rai și Kenton, nu mă lăsau să mă apropiu de mesele lor de lucru nici măcar pentru a spăla orezul.

— Acest orez va atinge gurile membrilor familiei Bushian! s-a răstit Rai. Nu putem îngădui să pută a pește.

Când am încercat să spăl peștele, mi l-au luat degrabă din mâini, o altă treabă interzisă.

— Poate că te-au lăsat să gătești în satul Tianyi, dar asta nu se va întâmpla aici. Acesta este conacul unui lord, Lina. Nu-ți vom lăsa spiritul întinat să-i murdărească mâncarea.

Chiruan urmărea totul din colțul lui, cu ochii dezaprobatori, dar nu a intervenit niciodată.

Cel mai rău era la prânz, când toți ceilalți slujitori se adunau la masa lungă din anticameră. Zi de zi, mă duceam să-mi iau mâncarea, iar Rai îmi dădea imediat mâinile la o parte.

— Demonii n-au nevoie de mâncare, îmi spunea el. Cu siguranță nu de carne sau legume.

Kenton era la fel de rău.

— Vrei mai multă mâncare, Lina? Ia de aici! a zis și mi-a vărsat un polonic cu apă în bol, apoi a chicotit.

M-am uitat urât la el, subțindu-mi buzele și sugându-mi obrajii pentru a schița o expresie monstruoasă care părea să-i îngrozească pe bucătari. Era un mic vicleșug prin care mă răzbunam pe Rai și Kenton. Mă lăsam adesea subjugată de fantezii în care îi rulam în orez lipicios și îi închideam în pivnița de pește — o ofrandă pentru șobolani.

Stăteam singură la masă când Chiruan mi-a pus în față un bol cu orez aburind, apoi o farfurioară cu morcovi și ciuperci și un blid cu supă.

— Nu confunda asta cu milă, Fată-Pește! a bombănit el morocănos.

M-am holbat la bucătarul-șef, emoționată de gestul neașteptat.

Mulțumesc!

— Dar, Chiruan, a protestat Kenton, lady Zairena a spus să...

— Bucătăria asta e domeniul meu! a strigat Chiruan, înspăimântându-ne pe toți. Nu al Zairenei. Nu al lui Hasege. *Al meu.* Fata-Pește se află în subordinea mea. Ați înțeles sau nu?

— Am înțeles, au murmurat toți și a început prânzul.

După trei îmbucături, în afara ferestrei a apărut o domnișoară cu o umbrelă stacojie care se apropia de bucătărie. Capul îi era înfășurat în eșarfe pentru a-l proteja de ploaie și mi-am ținut respirația, sperând până în ultima clipa că nu era... Zairena.

— Închideți ferestrele! au șoptit slujitorii. Repede!

S-au împrăștiat numaidecât, toți părând să cunoască scopul vizitei sale. S-au repezit spre cămară, strângând ingrediente, în timp ce Rai și Kenton au adus un ceainic, o sită și un mojar de piatră.

— Probabil că lady Megari se simte din nou rău, a mormăit Chiruan, punându-și pe masă blidul.

Fumul începuse să întunece bucătăria, iar el, să ațâțe flăcările.

— În ultima vreme, stomacul fetei e mai sensibil decât cel al unui fluture. Păcat, are un spirit atât de puternic!

Am dat să deschid una dintre ferestre, dar Chiruan m-a oprit.

— N-o face! Lady Zairena susține că aerul exterior îi strică ceaiul.

Bucătarul-șef a expirat brusc, trădând un amestec de iritare și respect.

— E o licoare specială, pe care a învățat-o de la preotesele din Nawaiyi. Face minuni pentru lady Megari.

Sub blid, mi-am arcuit o sprânceană, întruchiparea scepticismului. Regiunea Nawaiyi era faimoasă pentru templul său tămăduitor, dar mă îndoiam că acele preotese evlavioase o învățaseră pe Zairena – dintre toți oamenii – tainele lor.

Zairena a intrat pe ușile glisante și s-a îndreptat spre ibricele de bronz care sfârâiau pe vatră. O punguță îi atârna de încheietură; i-a vărsat și măcinat conținutul în mojarul de piatră, apoi și-a preparat ceaiul special. Niciunul dintre ceaiurile pe care le cunoșteam nu necesita atenția a cinci slujitori.

— Îi duci asta lui lady Megari, l-a instruit ea pe unul dintre ei. Și adu-mi un alt blid! Nu, nu pe acela, prostănaco! s-a rățoit ea și a împins-o pe fată din drum. Unul cu capac, a precizat ea, transformând aranjarea tăvii într-un spectacol dramatic. Iar *asta* este pentru lordul Takkan.

Pentru Takkan?

— L-ați văzut, lady Zairena? a întrebat-o una dintre slujnice, evident îngrijorată. Se simte mai bine?

— Se trezește, apoi iar își pierde cunoștința, a murmurat ea, suficient de tare, încât să o aud. I-a scăzut febra, dar refuză să mănânce sau să bea apă. Lady Bushian suferă în tăcere și nu mai știe ce să facă.

Cu inima împovărată de grijă, am aruncat o privire peste umăr pentru a vedea ce îi pregătea Zairena. O supă, după aparențe.

— Chiruan, mai ai curmale roșii uscate și rădăcini despicate?

Chiruan a dispărut în cămară și s-a întors cu o cutie lăcuită mare și roșie, pe care o văzusem o dată sau de două ori asupra lui. Mirosuri ușor familiare s-au răspândit în aer: mirodenii și ierburi de peste tot din Lor'yan.

Am făcut greșeala să par curioasă. Rai m-a prins asupra faptului și s-a postat în fața mea.

— Văd că te intrigă cutia cu rețete a bătrânului. Vinovate-s mirodeniile, mai mult ca sigur.

Kenton a chicotit disprețuitor.

— Are acolo câteva care vor face o tămâie eficientă împotriva unui demon ca tine.

I-am ignorat pe bucătari, ghemuindu-mă lângă găleți ca să termin de curățat.

— Nu mai am nevoie de ajutor, le-a spus Zairena lui Chiruan și celorlalți slujitori.

Apoi și-a suflecat mânecile, amestecând în oală.

— V-am deranjat pe toți mai mult decât trebuia. Mergeți să vă terminați prânzul!

O scurtă ezitare.

— În afară de tine, Lina. Vino aici!

M-am ridicat lent.

Zairena zâmbea asemenea unui lup în timp ce amesteca în oală.

— Am auzit că erai faimoasă în satul Tianyi pentru supa ta. Plănuiesc să-i gătesc lui Takkan o fiertură care i-ar putea stârni pofta de mâncare, ceva mai ușor decât toate supele din plante tămăduitoare trimise de Chiruan la castel.

Lingura ei lovea zgomotos interiorul oalei, o percuție nedorită. Dar nu din acest motiv am tresărit. Chiar voia să o ajut?

— Știi cât de cald se face în bucătărie, cât muncești la o supă. Deja mă chinuie o sete cumplită!

Privirea i s-a oprit asupra prânzului meu care se răcea pe masă, aproape neatins.

— Fii drăguță și adu-mi niște apă proaspătă!

Apă proaspătă? Am pornit spre fântâna din spatele zonei de gătit.

— Nu, nu! Apa de acolo este caldă... și murdară, cu toate acele bucăți de cărbune și boabe de orez care plutesc. Aș vrea apă curată, rece. Cum e cea de la fântâna de lângă podul de sud-est, care mi se pare deosebit de răcoroasă. Adu-mi câteva găleți, bine?

Oare chiar vorbea serios? Ploua atât de tare, încât aș fi putut umple gălețile înainte să ajung la fântâna din sud-est. Totuși, nimeni nu mi-a luat apărarea.

— De ce te-ai bosumflat, Lina? Frigul și ploaia nu ar trebui să deranjeze pe cineva ca tine.

Plină de resentimente, am dat din picioare sub fuste și m-am supus.

Veșmintele mi s-au îmbibat cu apă de ploaie în câteva secunde după ce am ieșit în curtea interioară. M-am adăpostit în grajduri când furtuna s-a înrăutățit, lovindu-mi șoldul de unul dintre jgheburile pentru cai, cu apa plină de paie. Am pufnit pe nas, atentă să nu scot niciun sunet.

Oh, zeilor, cât de satisfăcător ar fi fost să arunc o găleată cu apă de cal înspre fața Zairenei!

Dar când am dat să ies înapoi în ploaie, un vârtej a tulburat apa deja noroioasă din jgheab, iar o voce ironică și familiară a răsunat dinăuntru:

— Numai pentru tine, prințesă, aș îndura umilința de a fi auzit dintr-un jgheab pentru cai.

Era ultima voce pe care mă așteptam să o aud, mai ales dintr-un jgheab pentru cai, așa că am sărit înapoi, luată prin surprindere.

Bineînțeles că îi aparținea lui Seryu! Ochii lui roșii-rubinii scânteiau printre bucățile plutitoare de fân, conturul părului său verde oferindu-mi o dulce alinare.

— Știi că ești mai greu de găsit decât fiii vântului? m-a certat dragonul. Și eu care îmi făceam griji că bunicul s-a răzgândit și a aruncat un fulger în peștera fraților tăi, când, surpriză mare, se pare că ai ajuns la un castel!

Sunt ingenioasă, am răspuns în gând, recuperând o parte din vechiul meu sine. Mereu am fost.

Mi-am dus degetul la buze, aruncând o privire în jur ca să mă asigur că suntem singuri.

Îmi pare rău că nu am venit la râu! Am dat peste soldați.

— Știu, a răspuns el. Am fost supărat la început, până când i-am auzit pe frații tăi căutându-te. Cine ar fi crezut că șase cocori ar putea cârâi atât de tare și nu oriunde, ci peste marea Taijin?

Ce ciudat! Hasege *chiar* mă dusesese departe de ascunzătoarea noastră din pădure, dar, dacă mă uitam cu atenție, tot puteam vedea Zhensa de la fereastra mea.

De ce nu mă pot găsi?

— Chiar așa, de ce oare? s-a întrebat el, cu vocea neașteptat de încordată. Magia mamei tale vitrege este puternică, mult mai puternică decât credeam până și eu. Când sunt bărbați, ea invocă șerpi pentru a-i descuraja să caute ajutor. Iar când sunt cocori, ori de câte ori se apropie de tine, vânturi puternice îi întorc din drum, împingându-i spre mare.

Pumnii mi s-au încleștat de-o parte și de alta a trupului. Știam din proprie experiență cât de periculoase pot fi vânturile pentru frații mei.

— Am încercat să-i strig, să știi, a continuat Seryu. Am luat legătura cu doi dintre frații tăi. Cel tânăr, care vorbește cu animalele chiar și după ce se transformă la loc în ființă umană...

Hasbo.

— ...și cel chipeș, care se pricepe cel mai bine la vânătoare.

Benkai. Am inspirat, ușurată să aud că frații mei erau teferi. *I-ai urmărit îndeaproape.*

— Numai când traversează marea. Nu am nicio legătură cu frații tăi, iar ei nu au magie în sânge, ceea ce îngreunează comunicarea.

Dar vei încerca din nou? Promite-mi că o vei face!

— Un dragon nu face promisiuni unei ființe umane, a zis Seryu direct. Cu atât mai puțin uneia care fură scântelar de pe muntele Rayuna fără să-mi spună.

Îmi pare rău, Seryu! Cu adevărat.

M-am oprit, apucând partea laterală a jgheabului pentru cai și aplecându-mă mai aproape de reflexia lui.

Dar te rog! Dacă nu vrei să-i promiți ceva unei ființe umane, atunci promite-i unui prieten.

Pentru o clipă, nimic nu a tulburat suprafața apei. Apoi Seryu a pufnit și mi-am dat seama că, de data asta, cedase.

— Așadar, toți ceilalți au dreptate, din moment ce eu, preferatul bunicului, aleg să îndur mânia lui supremă. Pentru o ființă umană. Vocea lui Seryu a devenit blândă: Înseamnă că țin foarte mult la tine.

Obrajii mi-au luat foc, însă m-am simțit copleșită de ușurare. Aș fi îmbrățișat dragonul dacă ar fi fost aici, dar nu era.

Mulțumesc!

— Nu-mi mulțumi încă! m-a avertizat Seryu, cu ochii lui roșii, strălucitori. Mama ta vitregă va găsi alte căi de a mă contracara. Cea mai mare putere a ei este în a-i convinge pe alții să-i îndeplinească voia.

Nu-mi spunea nimic nou. Mi-am adus aminte de nuanța galbenă căpătată de ochii ei când recursese la puterea sa. M-am întrebat cât de des o folosise pe frații mei pentru a-i îndemna să o iubească, pe tatăl meu pentru a-l convinge să o asculte. M-am cutremurat. M-am rugat să nu fi funcționat niciodată asupra mea.

— Încep să cred că are într-adevăr o perlă de dragon, a continuat Seryu.

Chiar are. Mi-am încrucișat brațele și am continuat: Am văzut-o. A păstrat-o în inima ei, ca tine. Așa i-a transformat pe frații mei în cocori — mi-am atins blidul din lemn de nuc de pe cap — și m-a blestemat cu asta.

— M-am întrebat ce anume era ăla, a spus Seryu sec. Am presupus că-i vreun fel de pălărie umană ciudată. Ei bine, explică de ce nu-ți poți folosi magia. De ce legătura noastră prin perlă este atât de slabă.

Mai e ceva: nu trebuie să vorbesc... sau să spun cuiva cine sunt, nici măcar prin scris.

— Atunci o voi face eu în locul tău.

Nu! Numai tu și Kiki puteți ști, deoarece suntem legați. Nimeni altcineva. Sub nicio formă nu-mi voi asuma riscul ca Raikama să-mi pedepsească frații.

Un vârtej a tulburat apa, dar expresia lui Seryu a rămas indescifrabilă.

— Spune-mi despre perla ei!

Părea o frântură din noapte, am povestit eu, ceva întunecat și spart. Când a apelat la puterea perlei, fața i s-a transformat în cea a unui șarpe.

Undele de pe suprafața apei au dispărut, semn că Seryu îmi asculta cu atenție cuvintele.

— Deci i-ai zărit adevărata față, a murmurat el. Nimeni nu poate minți o perlă de dragon, mai ales dacă nu îi aparține de drept. Dar ca perla să fie întunecată și spartă... nu am auzit niciodată de așa ceva.

Poate știe bunicul tău. Ai putea să-l întrebi fără să-i destăinuie nimic despre blestemul meu?

— Nu va vorbi cu mine, a spus Seryu. Ultima dată când am încercat, mi-a tăiat mustățile și m-a aruncat într-un vârtej. Dar altcineva îl va enerva destul de curând. Între timp, îi voi căuta pe frații tău și îi voi trimite să te ia.

Nu, nu o face!

Odată rostite, cuvintele m-au surprins la fel de mult ca pe Seryu. La începutul acestei săptămâni, fusesem dispusă să-mi risc viața pentru a mă reîntâlni cu frații mei. Dar începeam să apreciez înțelepciunea argumentului lui Kiki de a rămâne aici.

Ei au misiunea lor. Eu o am pe a mea. Am înghițit nodul din gât și am continuat: Ne e mai bine despărțiți.

Să recunosc adevărul a fost mai ușor decât mă așteptam, o mărturisire lipsită de vinovăție și suferință.

Sau poate că ne e mai bine așa, fără să rupem niciodată blestemul.

— Ce încerci să spui?

În acest moment, nu știam. Eram epuizată, cu mintea amorțită de la atâtea griji pentru Takkan și frații mei, cu trupul istovit de la orele petrecute muncind la scântelar și în bucătărie. De multă vreme, îmi impusesem să nu mă gândesc la blestem, dar acum, pe jumătate înghețată în ploaie, cu hainele ude și un spirit răpus de îndoieli, mi-am lăsat cele mai întunecate temeri să iasă la suprafață.

Trebuie să rostesc adevăratul nume al mamei mele vitrege pentru a rupe blestemul. Dar, dacă vorbesc, unul dintre frații mei va muri.

— Asta este o dilemă neplăcută, a răspuns dragonul.

Ajută-mă, Seryu! Poți să-mi scoți acest blid de pe cap? E singura cale prin care îmi pot recâștiga magia.

Apa s-a involburat și am simțit o forță invizibilă atingându-mi bolul. Seryu a tras și iar a tras, până când și-a acceptat înfrângerea cu un mârâit.

— Dă-mi puțin timp de gândire, Shiori! a mormăit el. Și termină plasa înainte ca bunicul meu să regrete că te-a lăsat în viață. O voi chema pe Kiki când voi avea vești despre mama ta vitregă. Apa îmi este închisoare până la primăvară și ar fi mai bine dacă ai putea veni la râu. Crezi că reușești să faci asta?

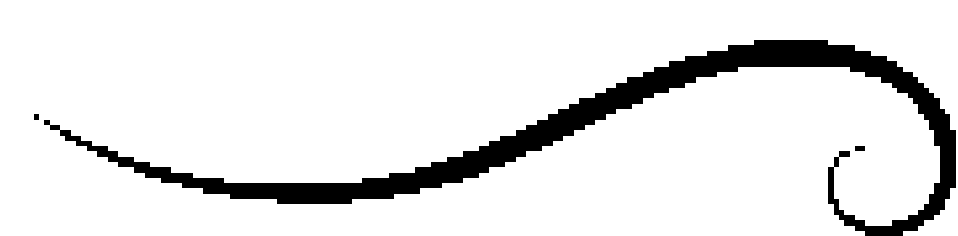
Râul se afla în afara zidurilor fortăreței. Nu știam dacă m-aș putea strecura afară, dar aveam să gădesc o cale. Am încuviințat din cap.

— Până atunci, încearcă să stai departe de probleme, bine?

Ce te face să crezi că voi avea probleme?

— Ai dreptate, aș putea la fel de bine să-i cer unei molii să stea departe de o flacăra. A fost o glumă nevinovată, menită să mă înveselească, dar n-aveam dispoziția necesară să râd.

Fără să-mi iau rămas-bun, l-am părăsit pe Seryu și m-am dus la fântână, apoi m-am întors în grabă la Zairena, cu fiecare găleată la fel de grea pe cât îmi era inima.

Pe seară, după cină, supa Zairenei s-a întors în bucătărie. Întru totul neatinsă.

Având în vedere felul în care se purtase cu mine, ar fi trebuit să mă bucur de eșecul ei, dar eram prea îngrijorată pentru Takkan. Avea să moară dacă nu-și putea recăpăta cât mai repede puterile.

O zarvă de nedescris s-a dezlănțuit atunci în bucătărie. Rai și Kenton au fost însărcinați să pregătească toate felurile de mâncare preferate ale lui Takkan, iar Chiruan a continuat să-și prepare supele din plante tămăduitoare. Ori de câte ori mă uitam pe furiș la bucătarul-șef, avea alături cutia de lac, studiind cu atenție rețete și ierburi. Niciuna dintre ele nu părea să dea roade.

Demonii să mă ia, trebuia să fac ceva!

Ai făcut deja ceva, a spus Kiki în acea noapte, când eram singure în pivnița de pește. Și uite, ai fost la un pas să-ți pierzi viața!

Am fost la un pas să-mi pierd viață fiindcă am încercat să evadez, i-am reamintit. Nu fiindcă am încercat să-l ajut pe Takkan.

De ce îți pasă atât de mult de el? Pentru că e logodnicul tău?

M-am uitat urât la micuța mea pasăre încrezută.

Acesta este ultimul motiv pentru care vreau să-l ajut, i-am spus ferm. Nu-mi pasă de el, dar dacă-i adevărat că a fost rănit în timp ce mă căuta, atunci trebuie măcar să încerc să-i salvez viața.

Se pare că în ultimele luni ai căpătat o conștiință, Shiori.

Asta înseamnă că vei căpăta și tu una?

Kiki a scos un ciripit în semn de nemulțumire, dar nu m-a învrednicit cu nicio replică pe măsură. Am ieșit repede din pivniță și am intrat în cămară. Vizitele nocturne în bucătărie fuseseră modul în care supraviețuisem în ultimele câteva săptămâni cu porțiile de mâncare sărăcăcioase primite de la Rai și Kenton. Acum însă era prima oară când mă strecurasem înăuntru să gătesc.

Nu toate ingredientele de care aveam nevoie se găseau iarna – nici varza și nici ceapa, iar proviziile de morcovi erau foarte reduse –, dar mă puteam descurca oricum. Takkan crezuse că există magie în oala mea, dar se înșelase. Eram lipsită de magie, dar compensam prin trudă și grijă. Iar acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie de ambele. Ce-i drept, nu strica nici puțin noroc.

Am aprins un foc, iar scânteii au zburat în jur în timp ce flăcările luminau bucătăria. Cu un zăngănit, mi-am pus oala pe vatră și m-am apucat de treabă.

CAPITOLUL 22

DE TREI ORI PÂNĂ ACUM, SCHIMBASEM ÎN SECRET SUPA LUI CHIRUAN CU A MEA — DOAR un blid, astfel încât nimeni să nu devină bănuitor. Bolul era strecurat în castel pe o tavă plină până la refuz cu mâncărurile preferate ale lui Takkan. Mă simțeam cuprinsă de deznădejde de fiecare dată când slujitoarele se întorceau clătinând din cap și povestindu-ne că acesta nu se atinsese de niciun preparat, dar nu mă dădeam bătută. Aveam să pregătesc supa în continuare, până când dădea roade... sau până când eram prinsă asupra faptului.

În a patra dimineață, slujitoarele nu s-au întors. În schimb, o santinelă a năvălit în bucătărie, cu cizmele acoperite de zăpada așternută peste noapte.

L-am recunoscut pe Pao, războinicul care îl lăsase pe Takkan cu mine când se întorseseră. Părul îi era atât de scurt, încât părea aproape chel, și era murdar pe față de orez, cu boabe rătăcite în barbă — semn că trebuie să fi fost trimis aici de la micul-dejun —, dar nimeni nu a îndrăznit să-i atragă atenția asupra acestui lucru.

— Cine a pregătit supa lordului Takkan? a cerut el să știe.

— Eu, a răspuns îndată Chiruan, care și-a încrucișat brațele peste piept, cu fruntea brăzdată de cute de îngrijorare. Care-i problema?

Pao l-a ignorat.

— Repet întrebarea: cine a pregătit supa lordului Takkan?

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Băieții de la spălătorie s-au oprit din sorbitul terciului de dimineață, bucătarii și-au pus deoparte cuțitele, iar Chiruan și-a șters mâinile pe șorț.

Încet, mi-am lăsat mătura jos și am făcut un pas în față.

— Treci înapoi! a spus Chiruan, îndepărtându-mă cu o fluturare a mâinii. N-am nevoie de un țap ispășitor. Asta-i bucătăria mea!

Nu i-am dat ascultare. Mi-am ridicat bărbia ca Pao să înțeleagă că eu pregătisem supa.

Un licăr de recunoaștere a străfulgerat în ochii profunzi ai santinelei.

— Tu!

Nu mi-a oferit niciun indiciu cu privire la soarta mea.

— Vino cu mine!

Inima mi-a luat-o la galop. Poate că supa mea nici nu ajunsese la Takkan sau poate că îi provocase indigestie. Oare se înecase cu un os de pește rătăcit? De aceea eram chemată? Îl omorâsem?

În timp ce Pao mă escorta în castel, în imaginația mea s-au desfășurat scenarii înspăimântătoare. Nu mă ajutau cu nimic nici holurile lungi, care păreau să se întindă la nesfârșit. În cele din urmă, am auzit vocea puțin stridentă a lui lady Bushian

răsunând din odaia ce trebuia să slujească drept salon pentru servirea mesei; Pao mi-a făcut semn să aștept în fața ușii.

— Vrei să renunți la această căutare ridicolă? a zis ea, sunând mahnită. Aproape că ai fost ucis. Și nici să nu te gândești să-mi spui că a fost un accident de vânătoare!

A urmat un murmur, însă nu am reușit să deslușesc cuvintele. Am îndrăznit să sper că era Takkan.

— Dacă ai fi vrut să fiu calmă, nu ai fi plecat fără să-mi ceri permisiunea! Am fost dispusă să trec cu vederea faptul că ai furat armura lui Hasege pentru a cerceta Insulele de Miazănoapte, chiar să-ți fac pe plac și să nu-ți atrag atenția asupra acestei obsesii de a o găsi pe prințesa Shiori. Dar apoi pleci din nou, nici două săptămâni mai târziu, fără să-mi spui? Doar pentru că ai găsit un condur în apropiere de satul Tianyi?

Mi s-a strâns inima. Era Takkan, iar acela era condurul *meu*.

— Aș prefera să nu discut despre asta la micul-dejun, mamă. Te rog!

— Crezi că asasinii a'landani ar fi fost atât de neglijenți, încât să lase un condur în câmp? a insistat lady Bushian. Încearcă să te ademenească. Să te ucidă... Și aproape că au reușit.

— Nu ar avea niciun motiv să-mi dorească moartea, a spus Takkan pe un ton uniform, cu excepția cazului în care sunt încredințați că am descoperit ceva.

— Da, Pao mi-a povestit despre epistola pe care ai găsit-o. De fapt, m-a informat că ai găsit-o în posesia *altui* asasin care a încercat să te omoare.

I-am aruncat o privire lui Pao, care se foia neliniștit lângă mine, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu-mi pasă ce scria în epistolă! Sau cât de important era ca împăratul s-o citească imediat.

— Mamă...

— Copiii imperiali au pierit! Până și Înălțimea Sa Imperială a acceptat adevărul.

Lady Bushian a trântit ceva pe masă.

— Ți poți imagina cum a fost pentru mine să te văd adus acasă pe jumătate mort? Nu o vei mai căuta din nou pe prințesă – îți interzic! Îmi dai cuvântul tău, Takkan?

Pao a bătut, acoperind răspunsul lui Takkan. Nu aș fi ales acest moment ca să intru în salonul de servire a mesei, dar el a deschis ușile și n-am avut de ales decât să-l urmez.

Înăuntru, Takkan stătea în capul mesei, cu mâinile în jurul unui blid. Era palid și tras la față, cu trupul plecat, învins de oboseală. Dar arăta mai bine. Mult mai bine.

Mi-am plecat capul, adresându-mă mai întâi lui lady Bushian, apoi lui Takkan, care m-a întâmpinat cu un zâmbet cald.

— Mi s-a părut mie că recunosc supa.

Megari a înclinat blidul fratelui ei ca să-mi arate că era gol.

— E singurul lucru pe care l-a mâncat toată săptămâna, a spus ea, apoi a imitat vocea mai gravă a lui Takkan. Suuuuuuuupă. Suuupppăăă de peeștttee.

Fetița a chicotit când fratele ei s-a strâmbat.

— Sper că ai făcut o oală mare, Lina! În ritmul ăsta, o va bea pe toată.

Nu făcusem o oală mare, dar asta se putea rezolva repede. Mi-am coborât grațios capul, apoi m-am răsucit spre Pao. Takkan se simțea din nou bine, iar demersul meu

fusese un succes, încununat cu mulțumiri personale din partea tânărului lord însuși. Am presupus că Pao mă va duce înapoi în bucătărie.

Nu încă.

— L-am rugat pe Pao să trimită după tine, a spus Takkan, încă zâmbind, dar are obiceiul de a lua ordinele prea în serios. Sper că nu te-a speriat.

Pao a zâmbit la rândul lui, trăgându-și ușor buzele într-o parte.

— Alteță, dacă ai fi văzut cusăturile cu care te-a binecuvântat — *eu* am fost cel care s-a speriat, a comentat santinela, ațintindu-și ochii asupra mea. Presupun că gătești mai bine decât suturezi.

Dinspre Zairena s-a auzit un sunet dezaprobat. Mi-am lăsat capul în jos.

Da, așa e!

— Și eu îți mulțumesc, Lina! a spus lady Bushian, aruncându-mi cea mai scurtă privire posibilă. Îți suntem recunoscători pentru ajutorul oferit!

— Într-adevăr, Lina!

Zairena și-a ridicat privirea.

— De ce nu iei niște fructe kaki înapoi cu tine?

Eram mai mult decât pregătită să-i accept permisiunea de a mă retrage. Înfăptuisem ce trebuia pentru Takkan. Firele noastre puteau fi descâlcite.

— Nu e nevoie! a intervenit Takkan, care a făcut un semn spre masa lungă lăcuită. Poți lua câte dorești. Ia micul-dejun cu noi!

Eu? m-am mirat.

M-am uitat pe furiș la Pao, care și-a ridicat aproape imperceptibil bărbia, ca și cum ar fi vrut să-mi spună „Du-te!”

Am ocupat locul gol de lângă Zairena, încercând să nu mă bucur prea tare de zâmbetul ei fals, încordat. Cel puțin al lui Takkan era real.

— Acum îmi dau seama că nu m-am prezentat niciodată în mod corespunzător, a spus el. Eu sunt Bushi'an Takkan din Iro.

Da, știam deja că el și Hasege făcuseră schimb de locuri pentru a dejuca planurile asasinilor. Ceea ce nu aveam habar însă era de ce îl urmăreau asasinii a'landani. Lady Bushian sugerase că avea legătură cu faptul că Takkan mă căuta pe mine, prințesa dispărută. Dar am simțit că mai era ceva.

— Lina, a spus Takkan, smulgându-mă din gândurile rătăcitoare, le-ai cunoscut deja pe mama și pe sora mea. Și ai cunoscut-o și pe Tesuwa Zairena, oaspetele nostru.

Zairena s-a ridicat brusc.

— Vă rog să mă scuzați! Acum mi-am amintit că am uitat să le mulțumesc zeilor pentru însănătoșirea lui Takkan.

Rostite pe un ton afectat, cuvintele demascau o născocire spontană, dar asta nu a împiedicat-o să-și întindă mâna după umbrelă.

— Voi fi rapidă; pur și simplu nu pot sta cu inima împăcată dacă zeii nu-și primesc mulțumirile cuvenite.

— Du-te, Zairena! a spus lady Bushian. Vom fi aici când te vei întoarce.

Plecarea ei a trecut aproape neobservată. Mâncarea îmi acaparase complet atenția și am apelat la toată stăpânirea de sine ca să nu mă năpustesc asupra preparatelor. Am gustat câte puțin din fiecare: o bucată de budincă aburindă, o lingură plină de rădăcini de lotus călite, cinci sau șase muguri de bambus murați. M-am prefăcut că nu aud

chicotelile lui Takkan, evident amuzat de lăcomia mea, în timp ce mama lui își încrețea dezaprobator nasul.

— Asta-i a treia oară când merge să se roage în această dimineață, a observat Megari. Poate că ar fi mai convenabil dacă și-ar lua mesele în templu.

— Megari! a muștrătat-o lady Bushian. Cât despre tine, Takkan, ai uitat că mintea ei ageră a fost cea care te-a salvat? Și-a petrecut toată noaptea refăcând cusăturile rănilor tale și nu oricum, ci cu ochii închiși, ca să-și protejeze pudorea. Chiar nu-ți amintești?

Eu mi-am amintit că i-am cusut rănilor lui Takkan când sângele care îi acoperea pieptul era atât de strălucitor și gros, încât nu puteam să-mi dau seama de unde îi începea carnea. Dacă *eu* mi-aș fi închis ochii ca să-mi protejez pudorea, el ar fi murit.

— Din moment ce e atât de bună, ar trebui să fie preteasă, a bombănit Megari. O putem dona templului orașului? Sunt convinsă că ar fi mai fericită dacă nu ar fi nevoită să alerge mereu până la templu și înapoi. Și de ce trebuie să-și aducă mereu umbrela?

— Umbrela ei e pentru soare, a spus lady Bushian scurt. Dacă vei continua să vorbești așa, te voi pune *pe tine* să mergi să te rogi la zei. Știi foarte bine că a fost o furtună când au murit părinții Zairenei. Faptul că ea detestă orice îi amintește de acea zi îngrozitoare e perfect rezonabil.

— Dar o cară după ea chiar și atunci când nu plouă! a protestat Megari, care l-a tras de mânecă pe Takkan. Ai observat și tu, nu-i așa?

— Nu toată lumea se bucură ca tine când apare soarele, Megari, a răspuns el. Deși puțină culoare cu siguranță nu i-ar strica Zairenei. A devenit atât de palidă de când am văzut-o ultima dată!

— Aia-i pudră, a oftat lady Bushian. Și ultima dată când ați văzut-o, erați cu toții copii, alergând după iepuri ca niște fiare necivilizate. Cel puțin Zairena are bunul-simț să nu mai facă asta.

Lady Bushian și-a dres zgomotos glasul, un mesaj subtil adresat copiilor ei, apoi și-a concentrat atenția asupra lui Takkan, preocupată de sănătatea lui, alegând să mă bage în seamă doar când era absolut necesar și evitând de fiecare dată să se uite la blidul de pe capul meu.

Abia am ajuns la jumătatea micului-dejun când s-a întors Zairena, mult prea repede pentru a fi parcurs drumul dus-întors de la templu. M-am întrebat unde fusese cu adevărat.

— Cât respect ai față de zei, Zairena! a întâmpinat-o lady Bushian. Dacă ar fi și copiii mei atât de devotați! Ashmiyu'en trebuie să te fi ascultat de Takkan s-a pus înapoi pe picioare atât de grabnic!

Zairena și-a atins obrazul, zâmbind larg după o astfel de laudă.

— Zeița vieții este plină de compasiune. Preotesele m-au învățat să o cinstesc pe ea mai presus de toți ceilalți.

— Ar trebui să-i mulțumim și Linei, a spus Takkan, privirea lui găsimd-o pe a mea și susținând-o cu intensitate. Dacă nu ar fi fost ea, aș fi fost mort înainte să sosească medicul.

Certitudinea din vocea lui m-a luat prin surprindere; am tras adânc aer în piept. Ceși amintea despre acea noapte? Fusese treaz suficient cât să mă ajute în lupta cu

asasinul. Oare o văzuse pe Kiki zburând peste umărul meu, îndemnându-mă să-mi păstrez calmul în vreme ce degetele mele tremurânde îi coseau rana?

— Îți datorez viața, a spus el, plecându-și capul în semn de profundă recunoștință. S-a întors apoi spre mama lui și a glăsuț: De azi înainte, Lina este oaspetele meu aici, așa că este liberă să vină și să plece după bunul plac.

Am expirat. *Poftim?*

— Oaspetele tău? a repetat Zairena, la fel de surprinsă ca mine. Dar este... bucătăreasă. Să nu mai spun că este și prizoniera lui Hasege.

Vocea lui Takkan a devenit mai aspră:

— Cât timp tatăl meu se află la curte, eu sunt lordul castelului. Nu Hasege.

— Să înțeleg că o să și mănânce cu noi, a îngăimat Zairena, și că o să doarmă în fortăreață?

— Vorbești de parcă ar fi o broască, a intervenit Megari. Știi, doar pentru că nu poate vorbi, asta nu înseamnă că nu te poate înțelege.

— Megari! a atenționat-o lady Bushian cu severitate.

— *Ea e cea nepoliticoasă, nu eu!*

Ochii întunecați ai Zairenei s-au umplut de regret.

— Trebuie să-mi scuzați izbucnirea! Toate aceste griji cu privire la recuperarea lui Takkan m-au făcut să-mi pierd cumpătul.

A zâmbit atât de dulce, încât mi-am înfipt dinții în marginea de porțelan a cunii, dorindu-mi să se înece cu un os.

— Ceea ce am vrut să spun a fost că... poate că ar fi mai confortabil pentru Lina să rămână cu slujitorii. Până la urmă, cu asta este obișnuită.

Serios? a zis pe mutește și am privit-o în ochi. *N-am de unde să știu, ținând cont că am dormit printre butoaie cu pește mort până acum.*

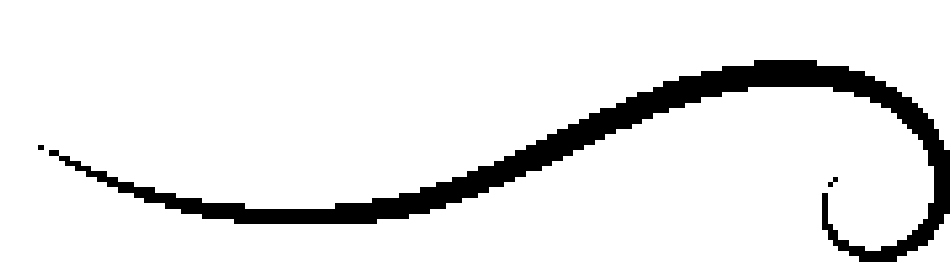
Amenințarea din glasul Zairenei nu a fost nici pe departe subtilă. Știam că se aștepta să refuz oferta lui Takkan. Orice slujitor adevărat s-ar fi înclinat și ar fi rostit cu sfială că era o răsplată suficientă să ia micul-dejun cu stăpânii săi.

Dar nu eram slujitoarea lor. Și cu siguranță nu-mi era frică de Zairena.

— E o odaie lângă a mea, a propus Megari. Cea mai caldă din castel.

Ultimele cuvinte m-au convins de îndată. Nu voiam să fiu oaspete în castel. Nu voiam să fiu nevoită să iau parte la mese și să-mi fie iscodite sosirile și plecările. Nu voiam să fiu mai aproape de Takkan decât eram deja. Dar după o săptămână petrecută în pivnița de pește, m-aș fi ghemuit cu bucurie într-un pat de cărbuni încinși dacă asta ar fi însemnat o noapte fără să-mi înghețe degetele. Am încuviințat din cap.

Apoi, pe deplin conștientă că Zairena mă urmărea încruntată, am întins mâna spre unul dintre fructele kaki din centrul mesei și am luat o mușcătură lungă, nespun de mulțumită.

Noua mea odaie se afla chiar după colț de cea a lui Megari, decorată atât cu perne de porțelan învelite în huse de mătase albastră și verde, cât și cu suluri din frunze presate de gingko agățate pe pereți. Mai aveam un birou cioplit din lemn de brad și o fereastră circulară, cu vedere la Muntele Iepurelui, faimos pentru cele două vârfuli asemănătoare cu urechile unei iepure când sunt acoperite de zăpadă. Era o adevărată

desfătare să-mi întind brațele fără să mă lovesc de un perete și să respir fără să vreau să vomit de la mirosul de pește. Și cel mai bun lucru dintre toate, nu existau șobolani.

Oare dormisem vreodată într-o odaie atât de mare ca aceasta? Viața pe care o trăisem cândva, cu trei odăi pentru uzul meu personal și o încăpere întreagă doar pentru a-mi depozita veșmintele, părea un vis îndepărtat.

Nu ești bucuroasă că ai rămas? m-a întrebat Kiki. Imaginează-ți doar dacă ar fi trebuit să te întorci în pivnița aceea rece, în care bătea mereu vântul! Sau în peștera fraților tăi!

E frumos aici! am recunoscut.

Cât de generos din partea Băiatului cu Ridichi! Deja încep să-l plac.

Am zâmbit ironic.

Repede îți mai schimbi părerea! Parcă îmi amintesc de cineva care nu a vrut să-mi pierd timpul preparând supă pentru el.

Kiki s-a lăsat moale pe o pernă, tolănindu-se pe mătasea moale.

De unde era să știu că are un suflet atât de generos? Până la urmă, poate că ar fi trebuit să te căsătorești cu el.

Nu e generozitate, am spus în gând, pe un ton serios. I-am salvat viața. Își arată recunoștința. Aș fi făcut același lucru în locul lui.

Chiar așa? Ți-ai fi dat și un makan de argint? Nu prea te văd răsplătind un hoț, Shiori.

I-a fost milă de mine. De aceea mi-a dat bani.

Crezi ce vrei. Tot ce spun e că nu prea seamănă cu barbarul pe care ți l-ai închipuit.

Am ignorat-o și mi-am pus traista sub pat, apoi am cotrobăit prin dulapuri, unde am descoperit o gamă largă de haine pe care un slujitor trebuie să le fi ales în timpul micului-dejun. Am ales o rochie simplă, bleumarin, și o cingătoare asortată, verde-pământ.

Aveam și bețișoare de cerneală și o piatră pentru a le măcina și a le amesteca până căpătau o textură lichidă, dar, în mod curios, nu și hârtie. Dezamăgitor, dar poate că era mai bine așa. După ce se întâmplase în odaia lui Megari, știam că orice tentativă de a cere ajutor în scris era zadarnică.

Silueta cuiva a apărut de cealaltă parte a panourilor de hârtie de la ușile glisante. Odată ce am recunoscut-o, am dat să mă înclin.

— Fără plecăciuni! m-a rugat Takkan. Te rog!

Îi mai revenise puțină culoare în obraji de azi-dimineață, dar mirosea a leacuri — a gingko, ghimbir și coajă de portocală.

A intrat șovăitor în odaie.

— Te avertizez că Megari se va strecura des în odaia ta.

Mi-am frecat mâinile.

Pentru că e cald?

— Pentru priveliște.

Takkan s-a așezat pe un taburet de lângă vatră și a privit muntele de afară.

— E frumos, nu-i așa? s-a minunat el, cu vocea însuflețită de mândrie.

Zăpada picta vârfurile Muntelui Iepurelui, chiar mai albe decât norii desfășurați asemenea unor papirusuri pe bolta cerească. Sinceră să fiu, semăna mai puțin cu un iepure și mai mult cu un ou cu două urechi. Pe de altă parte, poate că încă îmi era foame.

— Priveliștea atinge apogeul frumuseții când luna apare între cele două vârfuri, a spus Takkan, arătând spre munte. Dacă ai noroc, vei surprinde momentul în care lumina lunii atinge râul Baiyun. Atunci, ca prin magie, întreaga vale pare să strălucească. Noi spuneam că atunci se uită Imurinya.

Adică Imurinya, doamna lunii. Conform poveștilor, își petrecuse copilăria pe Muntele Iepurelui. Pe vremuri existau tablouri cu ea în palat, dar Raikama poruncise să fie toate înlăturate.

„Legende conțin urme ale magiei”, spunea mama mea vitregă. „Cel mai bine ar fi să fie uitate.”

Acum înțelegeam de ce detesta basmele. Cu toți acei șerpi și puterea ei malefică, ar fi putut să fie ea însăși un personaj dintr-unul.

— Nimeni nu pare să aibă o părere foarte bună despre Iro, a continuat Takkan, mai ales iarna: oamenii sunt prea duri, vremea este prea rece, mâncarea este prea fadă. Poate că totul este adevărat, dar ajungi să prinzi drag de acest loc... dacă îi acorzi o șansă.

Am zâmbit politico. Fiecare dintre noi credea că orașul său natal era cel mai frumos loc din lume. Și, deși priveliștea era magnifică, nici nu m-a emoționat, nici nu m-a impresionat. N-am văzut decât zăpadă. O zăpadă nesfârșită, care a cucerit orașelul din vale și a întins o pătură sidefată chiar și peste pădurea din depărtare.

— Nu te-am convins? m-a întrebat Takkan. Pentru o fată din satul Tianyi, ești tare greu de mulțumit. Totuși, nu ești de acolo, nu-i așa? S-a oprit un pic, apoi a continuat: Dacă îmi spui, te-aș putea ajuta să-ți găsești drumul spre casă.

M-am uitat fix în podea și am clătinat scurt din cap. Deocamdată, aceasta era casa mea.

— Atunci, rămâi cât vrei, dar m-aș simți mai bine dacă ți-aș înapoia asta.

Takkan mi-a întins pumnalul. Emblema albastră familiară, proaspăt spălată și curățată, atârna de mânerul armei.

— Mi s-a spus că Hasege credea că l-ai furat, a zis el cu vocea încordată.

Gura i-a devenit o linie subțire și și-a încleștat maxilarul, trădând o urmă de furie.

— Ceea ce a făcut a fost de neiertat. A fost trimis undeva, departe de fortăreață.

Am ridicat din umeri pentru a-i arăta că nu îmi era frică de Hasege. Singura persoană de care mă temeam cu adevărat era Raikama.

Am pus pumnalul pe birou. Takkan a zăbovit.

— Un ultim lucru, a spus el, băgându-și mâna în buzunar.

Mi-a înmănat o carte cusută în lateral, mai nouă și mai fină decât caietul de schițe pe care îl găsisem în ranița lui.

— E unul dintre exemplarele mele. Îmi place să desenez, așa cum fără îndoială ai observat când ai intrat ca o hoată în odaia mea, a zis și mi-a oferit un zâmbet reținut. M-am gândit că ți-ar putea fi de folos.

Am luat cartea cu ambele mâini. Toate paginile dinăuntru erau goale, iar rulată de-a lungul cotorului se afla o punguță cu șnur, îndeajuns de mare pentru a ține o călimară și o pensulă. Înduioșată de grija lui Takkan, mi-am lăsat garda jos. Doar puțin.

Mulțumesc!

— Mi-am amintit cum ai încercat să-mi scrii numele tău la Hanul Vrăbiuței. Nu vrei să-l scrii acum? Numele tău adevărat?

Umerii mi s-au încordat, iar Takkan și-a retras repede rugămintea.

Dacă refuzul mea tăcut l-a dezamăgit, și-a ascuns bine reacția.

— Trecutul tău, taina pe care o păstrezi. Nu te voi mai întreba. Dar sper că-mi vei împărtăși măcar câteva dintre gândurile tale.

A fost rândul meu să ezit. Niciun șarpe de cerneală nu avea să mi se scurgă din pensulă atât timp cât nu făceam nicio aluzie la trecutul meu – un detaliu pe care l-am reținut îndată despre blestemul mamei mele vitrege. Puteam scrie despre orice altceva.

Stai!

De fapt, aveam o rugămintă.

Am scris lent, iar rezultatul a fost o înșiruire de caractere pline de pete și aproape ilizibile. Nu avusesem niciodată un scris frumos de mână, oricât m-ar fi forțat profesorii să exersez și oricât ar fi râs frații mei de acesta, dar, cu degetele umflate, era și mai rău:

Vreau de lucru în bucătărie.

— Ai vrea să continui să lucrezi în bucătărie?

Am dat energic din cap.

— Cine sunt eu să te opresc? a glăsuț el, amuzat. Ceva îmi spune că, dacă ți-aș porunci să mănânci cu noi în fiecare zi și în fiecare noapte, tot ai găsi o modalitate de a face exact ceea ce îți dorești, Lina.

Avea dreptate.

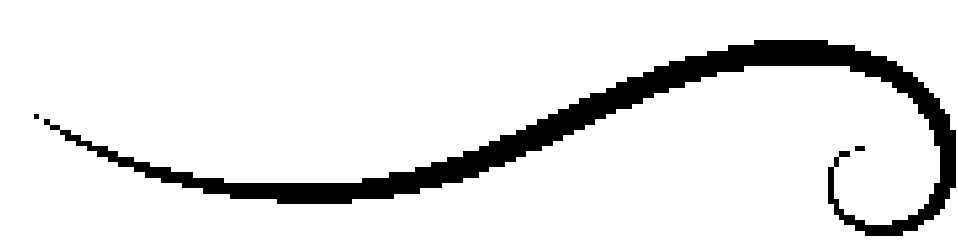
Cu o umbră a vechiului meu neastâmpăr, i-am răspuns:

Voi găti ridichi. Din belșug.

Râsul lui mi-a umplut noua cămăruță și, pentru o bătaie de inimă, m-am bucurat că rămăsesem în Iro.

Dar șederea mea în Castelul Bushian nu reprezenta nimic mai mult decât un mijloc pentru atingerea unui scop. Urma să plec de îndată ce terminam plasa. Primăvara avea să sosească în Iro înainte să-mi dau seama, m-am asigurat eu, știind foarte bine că era o minciună. Poate că nu știam multe lucruri despre noua mea casă, dar nu mă îndoiam că iernile din Ținutul de Miazănoapte erau lungi.

Foarte lungi.

După o primire așa cum se cuvine în fortăreață, cu o odaie proprie potrivită, ultimul lucru la care mă așteptam a fost să-mi fie dor de pivnița mea de pește mirositoare.

Aveam apă fierbinte, un mangal¹⁰ de bronz care ținea încăperea caldă și dulapuri pline cu paltoane și tot soiul de veșminte.

Ar fi trebuit să fiu mulțumită de această schimbare de situație.

Dar nu eram.

În prima noapte, după ce toată lumea a adormit, mi-am deschis neștiutoare traista: parcă aș fi eliberat focul demonilor, lumina arzătoare a scântelarului revărsându-se din

tolbă și șerpuind prin crăpăturile dintre ușile de lemn, hotărâtă să alunge întunericul de pe holurile goale.

Am închis-o repede, respirând greu.

Ce-o fi fost în mintea mea? Oare chiar am crezut că nimeni nu i-ar vedea lumina? Că nimeni nu m-ar auzi cum îi zdrobesc spinii? Pereții erau subțiri ca hârtia; o auzeam pe Megari exersând la lăută chiar dacă se afla de cealaltă parte a coridorului.

Magia a izbucnit din urzici, o explozie de raze plămădite din focul demonilor și scânteii colorate născute din sângele stelelor. Dacă cineva găsea scântelarul, aveam să fiu întemnițată și, cel mai probabil, executată.

Trebuia să mă întorc musai în pivniță, mi-am dat seama mahnită.

Să ies pe furiș din castel a fost mai ușor decât m-am așteptat. Pao își ferea privirea când mă vedea venind și plecând. Se părea că îi câștigasem încrederea. Ori asta, ori presupunea că mă duceam să pregătesc supă. O presupunere bună, din moment ce mă întorceam mereu duhnind a cod și macrou.

Stăteam în pivniță până târziu în noapte și mă opream abia când degetele îmi înțepeneau și nu le mai puteam încleșta. Kiki mă ajuta mereu, ciupindu-mi obrazii ca să mă țină trează.

Mi se îmbunătățea ritmul. Am desfăcut patru filamente din scutul scântelarului în acea noapte, cea mai productivă de până acum, și le-am împletit firele irizate înainte să le așez cu grijă în traistă. Apoi am trecut la al cincilea filament.

Abia când frigul mi-a amorțit durerea dogoritoare din mâini, iar ochii nu mi-au mai putut rămâne deschiși o secundă în plus, m-am strecurat în cele din urmă în castel și am adormit.

---

¹⁰ Un mangal este atât o vatră în zid, cu ajutorul căreia se încălzește iarna o încăpere, cât și un vas metalic în care se aprind cărbuni, care poate fi plasat în interiorul unei clădiri sau în aer liber (n. tr.).

CAPITOLUL 23

A DOUA ZI, BUCĂTARII, SLUJNICELE, BĂIEȚII DE LA SPĂLĂTORIE — TOȚI CEI CARE MĂ strigaseră Față-de-demon pe la spate — m-au salutat cu căldură. Rai și Kenton m-au întâmpinat în bucătărie cu un șorț nou, curățat și călcat. Iar la prânz, blidul mi-a fost umplut până la refuz cu dulciuri și frigărui de carne.

— Așadar, Lina noastră a fost cea care l-a salvat pe tânărul lord Takkan.

— Bine lucrat, bine lucrat!

— Chiar am crezut că ești o adoratoare de demoni. Lady Zairena a fost atât de convingătoare... Sperăm că nu te-ai supărat.

Nu, nu m-am supărat. Dar le-am adunat laudele și zâmbetele, le-am aruncat într-o oală imaginară și am închis capacul. O viață la curte mă învățase să-mi deosebesc prietenii adevărați de cei care m-ar părăsi dacă mi s-ar schimba vreodată norocul.

Chiruan a fost singurul care nu a spus nimic. Mi-a oferit un blid cu varză murată și carne tocată peste orez, așa cum le-a dat tuturor, dar a tăcut până când am terminat de mâncat.

Mult prea conștientă de examinarea lui minuțioasă, m-am ridicat și m-am întors la taburetul meu din colț ca să dezosez niște pești. Chiruan a venit după mine.

— Întoarce-te la castel! a spus el. Acum ești un oaspete de onoare. Ce mai cauți aici? Și te ocupi de peștii pe care nici măcar nu ți-am dat voie să-i atingi!

Fără să-i acord prea multe atenție, am pus peștele în găleata de lângă mine și am întins mâna după unul nou. Era o întrebare la care nu puteam răspunde, nici prin gesturi, nici prin mimică.

În fiecare noapte, mă forțam să muncesc până la epuizare, lovind cu sete scântelarul. Chiar și atunci când spinii cădeau în grămezi fine de pulbere cenușie, uneori, câțiva ghimpți subțiri asemenea acelor se agățau de lujerii desfrunziți, o surpriză dureroasă de îndată ce îmi încheștam degetele în jurul lor. Trebuia să îi scot pe fiecare în parte înainte să mă pot culca, iar când somnul în sfârșit mă cuprindea, coșmarurile nu întârziiau să apară. Cocori care cădeau, cu ochi umani și țipete umane. Tinere cu fețe de șarpe. Perle sparte care înghițeau regate întregi. Astfel de imagini îmi bântuiau odihna prețioasă.

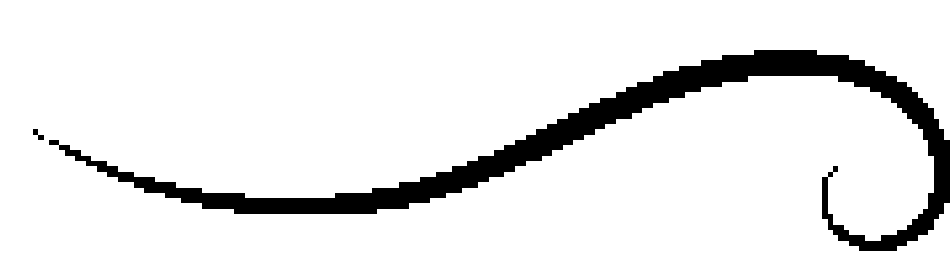
Numai în bucătărie scăpam de ele.

Și nu aveam de gând să renunț la oaza mea de libertate.

Deși nu putea să-mi vadă ochii, Chiruan părea să înțeleagă. Mi-a luat peștele și mi-a dat o cârpă să mă șterg pe mâini.

— Poți să speli orezul, a fost tot ce a spus el.

Și uite așa, cu acea sarcină simplă, mi-am început ucenicia în bucătăria lui.

Dacă aş fi putut, mi-aş fi petrecut tot timpul învăţând de la Chiruan. Pe parcursul următoarelor zile, pe lângă spălarea orezului, am primit şi alte sarcini: tăierea ghimbirului, amestecarea celor şapte condimente¹¹, baterea creimei de ou şi aburirea pâinii. După încă o săptămână, când învăţam să fac tăieţei, am constatat că frământarea aluatului îmi alina mâinile rănite. Îmi plăceau la nebunie noile mele îndatoriri şi vorbeam încontinuu despre ele cu Kiki.

Dar bucătăria era o diversiune de la adevărata mea îndatorire, îndepărtarea spinilor şi tăierea frunzelor de la scântelar, una pe jumătate terminată, ceea ce însemna că, în curând, partea cea mai rea avea să se sfârşescă şi trebuia să încep să torc firele.

În prima săptămână petrecută în Iro, zărisem o roată de tors în odaia de recreere a lui lady Bushian. În fiecare după-amiază, se ducea acolo cu un mic grup de prietene să picteze, să joace tăbliţe¹² şi să o asculte pe Megari cântând la lăuta ei lunară.

Nu fusesem niciodată invitată, dar am început să zăbovesc în salon după prânz, rămânând atât de mult, încât lady Bushian nu a avut de ales decât să mă întrebe, din curtoazie, dacă vreau să mă alătur ei la etaj.

Când Oriyu a deschis uşile camerei de recreere, nerăbdarea mea a devenit dureroasă, iar de îndată ce atenţia tuturor a fost îndreptată în altă parte, am aruncat o privire înăuntru. Roata de tors se afla în continuare acolo, centrată între două paravane pliabile înalte, ornamentate cu iepuri şi astrul nocturn.

— Este a Zairenei.

Lady Bushian mă prinsese cu privirea aţintită asupra roţii de tors.

— Un instrument frumos, nu-i așa? E cioplită din mesteacăn şi ulm. Mama ei i-a lăsat-o. Zairena pare să-i fi moştenit talentul la roată. Eu, pe de altă parte, n-am fost niciodată bună la astfel de meşteşuguri.

Nici eu, am răspuns în gând, dându-mă la o parte, astfel încât Oriyu să o poată escorta pe lady Bushian în odaie. Aceasta însă nu s-a mişcat. Maxilarul îi era încleştat, amintindu-mi de Takkan când se pregătea să spună un adevăr crunt.

— O clipă, Lina! a zis lady Bushian încet. Mi se umple inima de bucurie când văd cât de mult ţin copiii mei la tine şi eşti mai mult decât binevenită să stai în castel. Dar sunt uşurată că ai ales să-ţi păstrezi îndatoririle din bucătărie, o decizie cu adevărat înțeleaptă.

Am încremenit. Ce încerca să-mi spună?

— Aşadar, eşti oaspetele meu deoarece Takkan crede că l-ai salvat. Şi te-aş ruga, în calitate de oaspete al meu, să nu-ţi uiţi locul!

Un val de căldură mi-a mistuit obrazii.

Să nu-mi uit locul?

Tonul îi era uniform, iar inflexiunea fiecărui cuvânt, prea repetată ca să fie naturală.

— Mi s-a spus că vizitezi odăile lui Megari...

O singură dată! m-am gândit. *Şi la invitaţia ei.*

— ...şi că Takkan le-a vizitat pe ale tale.

Mi-am muşcat obrazul, la un pas să-mi pierd cumpătul în faţa unei acuzaţii atât de absurde. Credea că încerc să-i seduc fiul? Numai gândul m-a făcut să-mi doresc să pot pufni. Ultimul lucru la care îmi stătea mintea era să-l cuceresc pe fostul meu logodnic – un biet lord de rangul al treilea – şi să trăiesc în această pustietate insuportabil de rece. Aveam un blestem de destrămat, o casă la care să mă întorc.

Totul era adevărat, însă fața mi s-a aprins de rușine.

Ascultă ce spui, Sbiori, am chibzuit. Ai noroc că acest „lord de rangul al treilea” te-a primit în castelul lui. Altfel, ai fi în continuare la Hanul Vrăbiuței. Sau într-un loc mai rău.

Probabil că lady Bushian mi-a citit greșit înfățișarea posomorâtă, luând-o drept o reacție la muștrarea ei, din moment ce a oftat.

— Nu vreau să par dură, a spus ea, cu vocea puțin mai caldă decât înainte. Iro este o fortăreață mică, iar veștile circulă rapid în interiorul zidurilor sale. Luând în considerare... circumstanțele tale neobișnuite, ar fi înțelept să ai grijă. Pentru binele tău. M-am făcut înțeleasă?

Pentru binele meu! Adevărul era că lady Bushian pur și simplu nu voia ca dragii ei copii să fie văzuți umblând de colo-colo prin Iro în compania cuiva care arăta ca o adoratoare de demoni.

Străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul, am reușit să dau din cap.

Zairena a sosit câteva secunde mai târziu, cu un coș plin cu fructe kaki și cu câteva dintre prietenele lui lady Bushian în spatele ei. După zâmbetul îngâmfat de pe buze, eram sigură că auzise totul. De fapt, eram dispusă să pariez că ea o îndemnase pe lady Bushian să-și pună în aplicare muștrarea.

Însă nu am înțeles exact de ce. Obrajii nu i se înroșeau și nu zâmbea pătimaș, prinsă în mrejele iubirii, când vorbea cu Takkan, semne pe care le observasem la fetele care flirtau cu Yotan sau cu băieții care încercau să-i atragă atenția lui Benkai. Sau chiar se temea că eram o adoratoare de demoni? Câteva fete de la curte plecaseră să învețe cu marile preotese și se întorseseră plictisitor de devotate. Dar Zairena părea prea vanitoasă pentru a fi excesiv de religioasă.

Poate că nu mă plăcea pentru că nu mai era singurul invitat special de la fortăreață, atâta tot.

— Acestea sunt ultimele din sezon, a spus ea, așezând coșul pe o masă joasă. M-am gândit că tuturor ne-ar prinde bine o gustare.

Celelalte doamne s-au ridicat imediat să înșface un fruct kaki.

— Ce drăguț din partea ta, Zairena!

— Luați câte doriți! Am pus deja câteva deoparte pentru draga de Megari.

În timp ce toată lumea îi mulțumea Zairenei pentru generozitatea ei, m-am lăsat moale într-un scaun, prea furioasă ca să mănânc. Niciuna dintre doamne nu îndrăznea să mă privească, confirmând doar că toate auziseră remarcile umilitoare ale lui lady Bushian.

— Am păstrat câteva și pentru tine, Lina, mi-a zis Zairena, dându-mi un pachet cu fructe kaki învelite într-o fâșie de bumbac cu dungi, cu un zâmbet înșelător de dulce. Felul meu de a-ți ura, cu o mică întârziere, bine ai venit la castel!

După ce am pus cadoul deoparte, lady Bushian a condus-o pe Zairena la roata de tors.

— Arată-ne la ce ai lucrat! a îndemnat-o ea. Toate suntem nerăbdătoare să vedem ce te-au învățat preotesele în Nawaiyi.

M-am aplecat în față, la fel de nerăbdătoare.

Zairena și-a suflecat mânecile și s-a așezat la roată, învârtind-o de câteva ori înainte să ia fibrele de culoarea paiului, furate de instrument din mâna ei liberă. Treptat, un fir auriu, strălucitor, a început să se desfășoare.

Prietenele lui lady Bushian și-au unit glasurile într-un suspin de încântare.

— Cu siguranță e frumos, a remarcat una dintre ele, dar de ce să nu cumperi fir din piață? Ar fi mult mai ușor.

— Într-adevăr, așa ar fi, a fost de acord Zairena, dar nu fir de aur. Având în vedere că s-ar putea să mergem la război cu A'landi, culoarea e greu de găsit în prezent. Trăsura tatălui meu transporta încărcături chiar din această vopsea când am fost atât de brutal atacați.

Amintirea a afectat-o vizibil: a înghițit nodul tare din gât, cu fața rotundă străbătută de o paloare cadaverică.

— Când torc la roata mamei mele, parcă mă simt mai aproape de ei.

— Ce vei face cu firul când termini?

Zairena a ridicat bobina, cu vocea răsunând de mândrie.

— Îl voi trimite Reginei Nenumite.

La pomenirea Raikamei, am devenit numaidecât mai atentă.

— Împăratul însuși a auzit despre ce au pățit părinții mei. Probabil că i-a părut rău pentru mine, după propria pierdere suferită, și i-a spus Alteței Sale Strălucitoare despre firele mele. Ea a comandat patruzeci de bobine pentru a croi o nouă robă de ceremonie. Din acest motiv trebuie să torc toată ziua, ca să le pot trimite la palat înainte de Festivalul de Iarnă.

Patruzeci de bobine de aur... pentru o robă de ceremonie? În toți anii petrecuți alături de Raikama, nu o văzusem niciodată interesată de ținuta ei, darămite să cumpere personal ceva. Nicidecum fire, strălucitoare sau nu.

Zairena mințea.

Eram sigură de asta, dar nu am spus nimic. În schimb, am urmărit-o lucrând la roată și am încercat să memorez modul în care o conducea cu o mână și alimenta fusul cu cealaltă, producând un flux continuu de fir mătășos fin.

Nu pare atât de greu, am meditat eu, imitându-i mișcările sub mâneci. Cât de repede se învârte! Aș putea termina plasa în câteva zile.

— Veniți, de ce nu încercați? a spus Zairena, ridicându-se pentru ca prietenele lui lady Bushian să toarcă la rândul lor.

— Vai, e ca și cum ai transforma firele în aur!

Zairena a zâmbit radios, încântată de laudele primite.

— Dacă îmi mai rămân fire, voi face cingătoare pentru toată lumea.

Părea într-o dispoziție generoasă, așa că m-am alăturat grupului din jurul roții.

Pot să încerc? am întrebat prin gesturi.

Spre meritul ei, Zairena și-a menținut zâmbetul.

— Nu ți-aș recomanda-o ție, draga mea Lina. Torsul este o artă delicată, pentru degete agile.

A arătat spre mâinile mele, captând atenția tuturor, și chiar și lady Bushian s-a dat înapoi la vederea cicatricelor, fără să-și ascundă dezgustul.

— Aș prefera să te scutesc de durere.

Degetele mele înduraseră atâtea, încât nu ar simți durerea, dar nu știam cum să le împărtășesc asta. Zairena avea o voce; eu, nu.

Am încuviințat scurt din cap, furioasă, iar Zairena a întins un cearșaf de muselină peste roata de tors. Ora de recreere se încheiase exact la timp.

— Odată ce mâinile tale se vor fi vindecat, poate că și tu vei dori să faci ceva pentru consoarta împăratului, a spus cu bunăvoință lady Bushian. Alteța Sa Strălucitoare a plâns toată iarna pentru copiii pierduți.

Aproape că am râs de ironia comentariului ei, oricât de bine intenționat era.

— Lina, nu-ți uita fructele kaki! a spus Zairena, punându-mi pachetul în brațe.

Și-a flutura mâna spre Oriyu, care aștepta lângă ușă.

— Du-mi roata de tors înapoi în odaie!

La cererea ei, fruntea lui Oriyu s-a încrețit ca o prună. Santinela nu era o slujnică, iar transportarea bunurilor dintr-o odaie în alta nu se număra printre îndatoririle sale. Dar aveam impresia că Zairena observase cât de atent o urmărisem torcând și făcuse cererea doar ca să mă enerveze. Trebuia să fiu mai atentă în jurul ei.

În timp ce santinela o trăgea cu ceva efort, i-am aruncat pe furiș o ultimă privire roții de tors. Cât de curând, aveam să gădesc o modalitate de a o folosi.

---

¹¹ În original, *sevenspices*. Un amestec format din șapte condimente care sunt selectate pentru a fi combinate împreună urmând să aromatizeze diferite preparate (n. tr.).

¹² O variantă a popularului joc chinezesc Mahjong (n. tr.).

CAPITOLUL 24

PATRU FRUCTE KAKI.

Fiecare era ferm, dolofan și perfect comestibil, dar insulta Zairenei nu era nici pe departe voalată.

Odinioară râdeam de asemenea superstiții, dar asta se întâmpla înainte de blestemul Raikamei. Acum aveam nevoie de tot norocul pe care-l puteam obține.

Am reîmpăturit fructele în fâșia de bumbac și le-am azvârlit peste umăr: nu voiam să am nimic de-a face cu ele.

Le voi lăsa la templu, am decis, zărindu-i acoperișul arcuit de lut din cealaltă parte a curții interioare.

Era mic și nepăzit, cu intrarea flancată de două mangeluri de bronz și treptele de lemn încadrate de stâlpi stacojii.

Sau le voi arunca înapoi în livadă.

Zei vremii au decis în locul meu. Când tunetul a bubuit din depărtare, dornic să vestească ploaia care se apropia, am fugit să mă adăpostesc sub veranda înclinată a templului.

Apoi, exact când urcam scările, ușa s-a deschis larg.

— Lina!

Am tresărit, surprinsă să-l văd pe Takkan, iar fructele kaki mi-au zburat din încleștare, rostogolindu-se pe trepte.

Și, uite așa, s-a dus și ofranda mea. Mă îndoiam că se loviseră *atât* de tare, dar fiecare fruct era scofâlcit acum, cu pielea chihlimbarie aproape neagră în urma impactului.

Takkan a îngenuncheat și m-a ajutat să le recuperez.

— Ofrande pentru zei?

Au fost.

Am schițat un zămbet, expresia mea pentru umorul sarcastic.

Am strâns repede fructele și m-am înclinat, apoi m-am îndreptat spre treptele de piatră. Aș fi preferat să înfrunt ploaia decât să stau în templu cu Takkan.

— Așteaptă, Lina...

Mi-am fluturat mâinile spre altar, aplecându-mă pentru a arăta respect.

Nu vreau să-ți întrerup rugăciunile.

Un tunet a ținut morțiș să-mi evedențieze gestul. Takkan și-a ridicat privirea spre cer. Norii au devenit dintr-odată mai întunecați. Și mai denși, de parcă s-ar fi pregătit pentru luptă.

— Dragonii au ieșit la joacă, a spus el când primele picături răzlete au coborât din cer. Ar trebui să stai înăuntru până când termină.

Am ezitat.

Ce înseamnă asta?

Takkan a răs scurt.

— E o poveste pe care i-o spuneam lui Megari.

Din moment ce mi-a stârnit curiozitatea, am zăbovit la ușă și mi-am rotit mâinile.

Explică-mi!

— Toată lumea știe că a vedea un dragon este un semn de noroc. I-am spus că fulgerele se nasc ori de câte ori dragonii zgârie cerul și că tunetele sunt de fapt strigătele lor de joacă.

Umorul scânteia în ochii întunecați ai lui Takkan.

— M-am gândit că așa o voi împiedica să mai dea buzna în odaia mea în miezul nopții, cerându-mi să-i spun povești și să-i țin companie. Dar se pare că micul meu vicleșug s-a întors împotriva mea. Acum, în timpul fiecărei furtuni, vine la mine în odaie și numără tunetele și fulgerele. Adună noroc, astfel încât să-și dorească o iarnă mai scurtă.

Am zâmbit, cu buzele strânse pentru a împiedica evadarea unui hohot de răs.

— Îți place povestea?

Împotriva voinței mele, da, chiar mi-a plăcut. Suna ca o farsă pe care mi-ar fi jucat-o Yotan.

— Cred că e prima dată când te văd zâbind cu adevărat, Lina.

Takkan și-a înclinat capul, cu buzele arcuite într-un zâmbet larg.

— Dacă nu pun la socoteală clipa în care ți-am dat acel makan de argint.

Cum îți dai seama?

— Ai o gropiță când ești fericită, a spus el, când a văzut că-mi strâng buzele.

Și-a atins propriul obraz stâng pentru a-l oglindi pe al meu.

Am fost impresionată că remarcase. Oare observa de obicei astfel de lucruri?

Picăturile răzlețe s-au transformat în bolovani translucizi care atacau cu înrâncenare acoperișul templului. Crustele de pe mâini mă furnicau de la frig, așa că mi-am înfășurat mai strâns eșarfa în jurul degetelor pentru a nu mă zgâria.

— Vino înăuntru, m-a îndemnat el, deschizând mai larg ușa, înainte ca ploaia să se întetească!

Nu ar trebui, i-am spus cu ajutorul mâinilor, neștiind ce să fac cu ele. Chiruan. . .

— Vino înăuntru! a repetat el, neînțelegându-mi gesturile. Din moment ce ești aici, vreau să te întreb ceva.

Mâinile mi-au căzut în lateral. Curiozitatea era cea mai mare slăbiciune a mea.

Ploaia bătea pe acoperiș. L-am urmat în templu, unde ardeau bețișoare parfumate, iar mirosul tămâii mi-a asaltat nările. Apoi m-am uitat la ofrandele de pe altar, trecându-mi privirea peste sticlele canelate de vin, vasele cu orez fiert și bolurile cu fructe kaki și piersici necoapte, monedele de aramă și talismanele brodate agățate pentru alungarea fantomelor și a spiritelor pierdute.

Pe una dintre mesele de ceremonie am zărit condurul roz pe care Takkan îl găsisese în apropiere de satul Tianyi. Condurul meu. Iar lângă acesta se afla tapiseria pe care o brodasem pentru a-mi cere iertare familiei lui.

— A fost făurită de însăși prințesa Shiori, mi-a povestit el. Felul ei de a-și cere scuze fiindcă a ratat ceremonia noastră de logodnă.

Știam ce simboliza. Doar că nu mă gândisem niciodată că o voi mai vedea.

M-au copleșit emoțiile. Voiam să-mi trec degetele peste ochii cocorilor pe care mă chinuisem să-i cos. Semănau cu niște bulbi negri, unii cu noduri prea mari, alții cu unele prea mici. Toate capetele cu coroane roșii erau de mărimi diferite, unele înclinate într-o parte, iar altele cu gâtul strâmb. Nu fusesem niciodată o artistă talentată, iar tapiseria dezvăluia din plin acest detaliu.

Ce n-aș face să mă întorc la acele vremuri! Să-i ofer tatei îmbrățișarea pe care o evita mereu și să-l întreb despre mama mea. Să-mi aud frații râzând atât de tare, încât sunetul să răzbată până în capătul celălalt al coridorului, în odăile mele.

— Iar acesta, a spus Takkan, luând condurul. Cu acesta era încălțată în ultima zi în care a fost văzută. L-am găsit în apropiere de satul Tiany, la sute de kilometri și la o mare distanță de palatul imperial. Nu prea departe de Hanul Vrăbiuței.

Vocea i se domolise, transformată într-o simplă șoaptă.

— Ai văzut-o vreodată... cât ai fost acolo?

Deodată, mi-a dispărut toată stăpânirea de sine. Asta își dorise să mă întrebe? Mi-am mușcat interiorul obrazului. Ar fi fost ușor să mint, dar nu am vrut.

În schimb, m-am uitat fix în podea, prefăcându-mă complet neștiutoare.

— Firește că nu ai văzut-o. Îmi pare rău că te-am întrebat!

Takkan a pus condurul înapoi pe altar.

— Însă e atât de ciudat că nimeni nu știe ce i s-a întâmplat. Dacă ea și frații ei au fost uciși sau dacă au fost luați din Kiata de către dușmanii noștri...

De ce îi păsa atât de mult de ce mi se întâmplase? Lady Bushian o numise obsesie, dar noi nu vorbiserăm niciodată. Nici nu mai menționez că îl umilisem la ceremonia noastră de logodnă. De ce să-și riște viața să mă caute?

Uită-te mai de aproape, mi-aș fi dorit să-i pot spune. Sunt aici. Sunt aici, Takkan!

Dar cunoșteam puterea blestemului mamei mele vitrege. Chiar dacă el ar fi fost cel mai perspicace bărbat din Kiata, tot ce fi văzut era o fată cu un blid de lemn peste jumătate din față.

Mi-am luat pensula, dezvelindu-mi mâinile cât să scriu:

De ce te-au rănit asasinii?
Pentru că o cauți pe prințesă?

Takkan și-a ațintit privirea asupra mea; nu întrezărisem niciodată o răceală atât de tăioasă în ochii lui întunecați.

— Îți aduci aminte de epistola pe care mi-ai găsit-o în raniță?

Cum aș fi putut uita? Aproape că îmi tăiasse gâtul când mă prinsese asupra faptului. Am tras de capătul eșarfei în timp ce mi-a explicat ceea ce știam deja: că o găsisese în posesia unui asasin a'landan, cineva care voia să ne rănească pe mine și pe frații mei.

— Am reușit să-l identific pe cel care a trimis-o, a spus Takkan într-un final. A fost lordul Yuji.

Lordul Yuji! Mi-am lovit genunchii, complet luată prin surprindere, și dacă nu m-aș fi sprijinit de masa altarului, ar fi existat șanse mari să mă împiedic de propriile picioare.

— Am părăsit Iro pentru a-i trimite de veste Maiestății Sale, a continuat Takkan. Atunci au venit asasinii lui Yuji după mine. Ei sunt cei pe care i-am întâlnit în

puse când și-a ridicat sprâncenele. Dar buzele nu i s-au strâmbat de dezgust și nici ochii nu i s-au înmuiat de milă. Nu credeam că îi pot suporta mila.

— Degetele tale nu se vor vindeca așa cum trebuie, a glăsuț el încet, nu atât timp cât vei rămâne cu acești ghimpți în carne. I-aș putea scoate acum, dar dacă preferi să te vadă medicul...

Nu! Nu voiam să mă vadă medicul. Nu voiam să mă vadă nimeni.

Takkan s-a încruntat.

— Lina, a spus el ferm, trebuie să alegi: eu sau medicul! Altfel nu vei lucra în bucătărie, nu când mâinile îți arată în halul ăsta.

Am simțit un junghi de enervare și mi-am încrucișat brațele.

Acum îmi dai ordine?

— Nu te uita așa la mine! Îți va fi greu să gătești rănită. Cu cât stai mai mult fără să primești îngrijire medicală, cu atât va dura mai mult să ți se vindece mâinile.

Mă privea cu ochi neînduplecați și cu o sprânceană groasă ușor ridicată, ca și cum m-ar fi provocat să continui disputa.

Oricât de mult uram să recunosc acest lucru, avea dreptate. Făcusem tot posibilul să scot ghimpții în fiecare noapte, dar degetele mele își pierduseră iscusința pentru o muncă atât de migăloasă, iar câțiva rămăseseră, refuzând cu încăpățănare să-mi elibereze palmele. Mă deranjau mai mult decât tăieturile și arsurile.

Am strâmbat din buze, apoi mi-am întins palma, un îndemn ca el să înceapă.

Dă-i drumul!

— Ai vrea o batistă sau ceva din care să muști?

Voiam să râd. Câțiva ghimpți nu ar fi fost nici pe departe îndeajuns să mă facă să scot un scâncet, cu atât mai puțin să țip.

Ținându-mi mâna nemișcată, Takkan mi-a îndepărtat ghimpții, încet și constant. Mâinile îi erau atât de blânde, încât aproape că mă gâdila.

M-am uitat în altă parte, hipnotizată de felul în care tămâia cădea pradă focului lângă altar. Mirosul, un amestec de lemn de santal și iasomie, mă adormea aproape de fiecare dată, dar nu și aici. Nu în timp ce bețișoarele ardeau în fața condurului și a tapiseriei. Nu în timp ce Takkan mă ținea de mâini. M-am întors din nou spre el, atât de concentrat pe sarcina lui, încât abia dacă m-a observat.

Într-un fel, era amuzant. Pe vremea când eram la curte, flirtam cu băieții, stând extrem de aproape de ei. Să le arunc zâmbete feciorelnice și să-mi ating ușor coatele de ale lor, un simplu joc, cel puțin pentru mine, la festivalurile și ceremoniile plictisitoare la care tata mă obliga să particip. Îmi plăcea să văd efectele gesturilor mele aparent inofensive, fie că li se accelera pulsul sau li se înroșeau urechile, fie că începeau imediat să recite poezii sau încercau să mă ceară în căsătorie. Totuși, nu îndrăzneau să recurg la ele acum, nu cu Takkan. Cu el nu era un joc.

Când în sfârșit a terminat, și-a vârât mâna în buzunar după un recipient de lemn cu alifie, același pe care îl purta asupra lui pentru propriile răni. Un miros medicinal familiar mi-a înțepat nasul, un parfum puternic, de plante medicinale.

— Încearcă asta! mi-a propus el, mereu de ajutor. Dă-ți cu alifie pe mâini în fiecare dimineață și când durerea te ține trează noaptea.

Mulțumesc! am spus și m-am întors spre ușă, nerăbdătoare să plec în sfârșit.

Afară, ploaia se transformase într-o zăpadă moale, fină, iar torțele luminau întreaga fortăreață, flăcările lor pâlپând împotriva vântului asemenea unor licurici.

— Așteaptă, Lina! a spus Takkan, apucând strâns celălalt capăt al ușii glisante.

Dispăruse orice urmă a mândriei sale de adineauri, iar vocea îi devenise solemnă.

— Mi-au zis că ai fost găsită în mijlocul pădurii Zhensa. Am jurat să nu te întreb despre trecutul tău, dar dacă te-a rănit cineva sau dacă ai probleme, spune-mi! Te rog, nu te ascunde! Îți sunt prieten.

Inima mi s-a strâns deodată în piept, îndurerată, și m-am bucurat că nu-mi putea vedea ochii. M-ar fi dat de gol. Lent, agonizant de lent, am dat din cap, cea mai subtilă încuviințare dintre toate.

Am ieșit în grabă din templu, zăpada așternându-se într-o liniște desăvârșită pe partea superioară a blidului meu. Dacă Takkan m-a strigat, nu l-am auzit. Tot ce am auzit a fost sunetul scos de fulgii de nea striviți sub pașii mei.

Promisiunea lui Takkan m-a bântuit întregul drum până la bucătărie. Dacă ar fi fost doar acea simplă santinelă de la Hanul Vrăbiuței, aș fi avut imediat încredere în el. Aș fi vrut să fiu prietena lui.

Era prea târziu să plec și să-mi caut frații. Indiferent ce puneau la cale zeii — aducerea mea la Castelul Bushian și întâlnirea cu fostul logodnic —, nu aveam de ales decât să aflu.

CAPITOLUL 25

ÎRO SE AFLA SUB ASEDIU. MAI BINE DE O SĂPTĂMÂNĂ, UN VISCOL NEMILOS M-A ÎMPIEDICAT să lucrez la plasă. Am înnebunit, așteptând să se oprească ninsoarea, și am încercat să zdrobesc urzicile în odaia mea, acoperind hârtia lăptoasă de la uși și ferestre cu pânză întunecată și înfășurându-mi pietrele într-o mantie pentru a înăbuși sunetul. Dar am renunțat repede. Nu puteam risca să fiu prinsă.

— Nimeni nu are voie să iasă din castel, a spus Oriyu când m-am prefăcut că trebuie să merg la bucătărie. Nici măcar tu, a adăugat santinela și a strâmbat din nas.

Ai văzut cum a strâmbat din nas la tine? s-a plâns Kiki în drum spre odaia noastră. Ca și cum puteai a pește.

De obicei, chiar put a pește, i-am răspuns în gând, frecându-mi temeinic mâinile.

Ce s-a întâmplat cu santinela amabilă?

De îndată ce a întrebat, l-am zărit pe bietul Pao lângă poarta de miazăzi, părând extrem de nefericit că trebuie să stea afară pe durata furtunii. Zăpada se preschimbase în lapoviță, azvârlită cu furie dintr-un cer aflat la mila tunetului.

Mă grăbeam să mă întorc în odaia mea, când am observat lumina slabă a felinarului pendulând dincolo de panourile de hârtie abia când am ajuns în fața ușilor – și le-am găsit ușor întredeschise.

Cineva e înăuntru! m-a avertizat Kiki, care a zburat spre ascunzătoarea ei din spatele lavoarului.

Am scrâșnit din dinți, urând că nu am putut împiedica fiorul să-mi alunece pe șira spinării. Zeii să mă audă, speram să nu fie Zairena!

Cu o mână pe pumnal și cu una pe panourile de hârtie, am deschis ușile.

O siluetă ghemuită lângă fereastră a sărit în picioare.

— Lina!

Chiar dacă era întuneric, am recunoscut acea voce.

Megari?

— Te-ai întors! a strigat ea. Am vrut să privesc cum ninge peste Muntele Iepurelui, iar tu ai cea mai bună priveliște, dar nu mi-ai deschis când am bătut la ușă și apoi s-a înrăutățit furtuna...

Un alt tunet asurzitor; a bubuit atât de tare, încât s-au cutremurat geamurile. Cu un țipăt ascuțit, Megari și-a acoperit urechile, umerii ei tremurând când și-a ascuns fața în veșmintele mele.

— Probabil că dragonii au ieșit la joacă, a mormăit ea la apariția orbitoare a unui fulger.

Am zâmbit. M-am bucurat că Takkan îmi dezvăluise povestea asta.

Dragonii au ieșit la joacă, am repetat. M-am întrebat ce ar crede Seryu despre o asemenea idee.

Cu blândete, i-am înlăturat lui Megari mâinile de la urechi. Apoi i-am ridicat fața din ascunzătoarea provizorie oferită de veșmintele mele, înclinându-i capul în sus, astfel încât să-mi poată citi pe buze.

E în regulă! Nu te poate răni!

Apoi am scos câteva hârtii și am îndoit una la lumina felinarului.

Sub privirea hipnotizată a lui Megari, un cocor de hârtie a început să prindă treptat contur.

Mi l-am pus pe palmă.

Îți place?

— Da! Îmi arăți cum să fac unul?

A învățat repede cum să plieze corect hârtia și a aplaudat de bucurie când și-a creat propria pasăre. Când tunetul și-a dres din nou glasul puternic, de data asta mai departe, Megari a aruncat o privire spre fereastră.

— Nu-mi este întotdeauna frică de furtuni, a spus ea hotărâtă, invocând o urmă de mândrie, cu vocea temperată doar de o scurtă șovăială. Doar de cele foarte mari. Eu și Takkan am privit împreună ultima furtună – și am numărat fiecare fulger. Nici măcar nu mi-am acoperit urechile când a tunat.

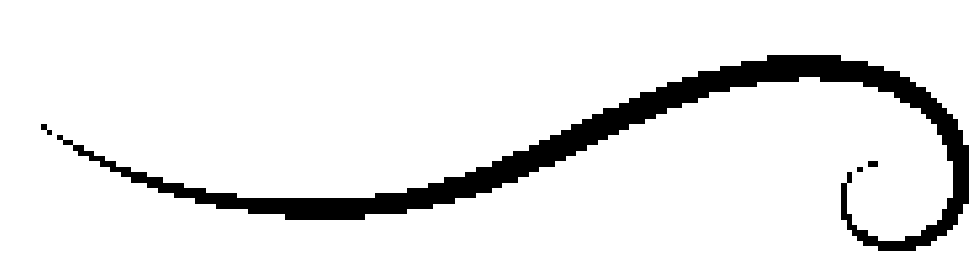
La menționarea lui Takkan, mi-am pierdut concentrarea și am îndoit greșit hârtia. Fusese ușor să-l evit în ultimele zile. Uneori îl vedeam în timpul meselor, dar, la fel ca mine, era mereu tăcut. În schimb, părea că vorbește cel mai mult când era singur cu mine, o constatare stranie și, totodată, amuzantă. Am presupus că politețea îl îndemna să umple tăcerea, atâta tot. Nu eram prea vorbăreată în ultima vreme.

Am stat împreună cu Megari la fereastră. Ne-am luat la întrecere pentru a vedea câți cocori ar putea face fiecare până la următorul tunet și am ținut socoteala fulgerelor.

Pleoapele au început să-i coboare, încet, odată cu aripile celei mai recente păsări create, uitând să le ridice după pliul final. Mi-am trecut delicat mâna peste ochii ei, așa cum făcea mama ca să mă ajute să dorm.

Nu avusesem niciodată o soră, dar, dacă aș fi avut, mi-aș fi dorit una ca Megari.

Am sărutat-o pe frunte și am pus-o în patul meu. În timp ce ea dormea, mi-am sprijinit capul de fereastră și am căutat pe cer constelația Cocorului, dar erau prea mulți nori. Așa că am numărat până la șase fulgere, unul pentru fiecare frate. Am adormit până am ajuns la Hasho.

Când m-am trezit, pătura îmi era întinsă bine peste trup, acoperindu-mi chiar și picioarele.

Megari se înălța deasupra mea, complet îmbrăcată.

— A încetat furtuna! m-a anunțat ea, cu lăuta lunară lovindu-i în salturi spatele. Trezește-te! A trecut deja ora micului-dejun.

Odată ce m-am rostogolit pe o parte, Megari a deschis ferestrele. Furtuna *cbiar* încetase, dar nori amenințători, cenușii și sfâșiați de fulgere, încă întunecau cerul.

— Uite, uite ce a supraviețuit viscolului! a exclamat ea, arătând spre un petic de copaci cu flori roz de lângă râu.

A trebuit să-mi mijesc ochii ca să-i văd, dar, după ce am făcut-o, săreau în evidență în peisajul iernatic, înconjurați de zăpada care se topea.

— Le vezi? Flori de prun! Pun pariu că tocmai au înflorit; până la urmă, furtuna trebuie să fi fost norocoasă. Hai să mergem, Lina! Nu e departe, chiar dincolo de Iro, în josul dealului. Ne-am putea întoarce înainte de prânz.

Mi-am înclinat capul într-o parte, abordând propunerea cu prudență.

Cum rămâne cu mama ta?

— Nu-i putem spune mamei! Va zice nu pentru că-i prea frig, pentru că-s asasini și lupi, și alte o mie de motive...

Am ezitat.

Lupi?

— Nu ne îndepărtăm atât de mult, încât să dăm nas în nas cu ei.

Îngrijorarea mea a amuzat-o pe Megari, care a râs și mi-a aruncat mantia peste umeri.

— Hai, Lina, a spus ea, trăgându-mă de mână spre ușă, vom fi primele care vor vedea florile! Îmi voi aduce lăuta lunară și voi cânta până când îmi îngheață degetele. Va fi minunat de romantic!

I-am atins codițele. Cu doar câteva luni în urmă, fusesem exact ca ea. Tânără și dornică să prețuiesc fiecare moment, deoarece mă temeam că va fi ultimul. Nerăbdătoare, căci un an părea o eternitate. Acum mă simțeam mai bătrână decât luna.

Du-te! m-a îndemnat Kiki, întinzându-se în spatele unei vase. *Ți-ar prinde bine excursia.*

Vrei să vii?

Și să stai în buzunarul tău cât e ziua de lungă? a pufnit Kiki. *Nu prea cred.*

Megari încă mă trăgea de mânecă.

Bine, am spus pe mutește, trimitându-mi traista sub pat cu o lovitură de picior.

— Da! a strigat ea veselă, scoțând un țipăt care mi-a încălzit inima.

L-am găsit pe Pao, care ne-a lăsat să ieșim din fortăreață. Am zburdat până la poalele dealului, pierzându-ne adesea echilibrul pe gheață. Nici nu mai știu de câte ori am aterizat în fund și a trebuit să ne tragem una pe alta din bălțile înghețate. Trecuse atât de mult timp de când îmi fusese dat să trăiesc un moment lipsit de griji ca acesta! Fericirea lui Megari era contagioasă și zâmbeam încontinuu.

— N-am mai fost de luni bune la Iro, a spus ea, arătând spre orașul aflat la vale. Există un drum de la castel la Iro, dar e acoperit de zăpadă și gheață. Sper să fie curățat înainte de Festivalul de Iarnă.

Mai multe tabere de soldați pătau versantul de sub fortăreață, însă Iro era o așezare mai mică și mai liniștită decât îmi imaginasem. Am văzut negustori care transportau mărfuri pe drumurile înghețate și un bărbat care vindea castane prăjite, dar străzile, de altfel albe de zăpadă, nu se mândreau cu prea mulți trecători. Fără conace sau vile, fără piețe în aer liber, poduri arcuite sau bărci plutind de-a lungul râului. Doar câteva porți roșii în soarele înlăcrimat de furtună.

Iro însuma tot ce ar fi urât prințesa Shiori.

Acum însă mi se părea un loc idilic.

Mi-am întins mâna ca să prind bulgării îndesați de zăpadă aruncați de ramurile copacilor, lăsându-i să mi se topească în palme, și am privit copiii împingând bețe în râul înghețat care șerpuia prin oraș. La vederea râului Baiyun, am șovăit. Oare Seryu se

împăcase în sfârșit cu bunicul său? Trecuseră săptămâni, însă nu mai primisem nicio veste de la el.

— Acela e Muntele Iepurelui, a continuat Megari, indicând vârfurile acoperite de zăpadă de deasupra. Legenda spune că orice iepure care urcă până sus ajunge să trăiască pe lună alături de Imurinya. Primăvara, în vale se adună sute – *mii* – de iepuri. Eu și Takkan încercam mereu să-i prindem, dar mama nu ne-a lăsat niciodată să creștem unul. Zicea că ar fi prea mult de muncă și că doar am fi triști dacă, într-o zi, Chiruan ar găti tocană de iepure. Fetita a sporovăit mai departe: Nu ne-a lăsat nici să urcăm în vârful muntelui. Am încercat să o târâm pe Zairena cu noi odată, când era în vizită, dar îi plăcea atât de mult să se uite la iepuri, încât nu am ajuns niciodată în vârf. Cine s-ar fi gândit că va deveni tigroaica de acum? Aș fi invitat-o azi dacă mi-ar fi amintit, măcar puțin, de fata de dinainte. Oricum, cred că e mai fericită la roata ei tors, făcând fire ridicole pentru împărăteasă.

Împărăteasa consoartă, am corectat-o automat în gând. Dar, da, m-am bucurat în secret că Megari nu o invitase pe Zairena.

— În plus, ești mult mai amuzantă decât ea, a spus Megari, trecându-și brațul pe sub al meu când ne apropiam de pruni. Îmi și imaginez toți iepurii alergând spre tine și încercând să-ți sară pe pălărie, Lina. Trebuie să fie un accesoriu excelent din moment ce te ferește de zăpadă și de soare.

Am zămbit, înduioșată de veselia fetei.

Da, este.

— Muntele Iepurelui chiar este un loc înșorit primăvara – și aglomerat, uneori, când toată lumea vine să admire priveliștea. Dar rămâne locul meu preferat din Iro. Vei vedea! Când copacii înfloresc și muntele se înverzește, se transformă într-un lăcaș secret din lumea viselor. Numai Takkan pare să prefere orașul iarna.

Din ce motiv?

— Pentru că atunci poate să lucreze la poveștile sale. Sunt împrăștiate peste tot pe biroul lui. Și-a ridicat conspirativ o sprânceană, apoi a continuat: Am tot încercat să-l conving să spună una anul acesta la Festivalul de Iarnă, dar este la fel de încăpățânat precum calul său. Totuși, pun pariu că *tu* ai reuși să o faci... din moment ce i-ai salvat viața.

Ultimele ei cuvinte m-au îndemnat să-mi îndrept spatele. Cunoșteam mult prea bine acel ton. Într-un fel, îl inventasem când voiam ceva de la frații mei.

— Oh, tuturor le-ar plăcea atât de mult! Tradiția cere ca un membru al familiei să deschidă Festivalul de Iarnă cu un spectacol. E o modalitate prin care noi îi facem fericiți pe locuitorii din Iro. Pe vremuri, tata recita poezii, iar mama, dansa. Acum eu cânt la lăută și, când avem noroc, Takkan...

Și-a pierdut șirul gândurilor, deodată neliniștită, cu privirea îndreptată înspre copaci. M-am uitat și eu împrejur. Ce căuta?

Megari m-a apucat de braț.

— Acolo sunt! Florile de prun!

Crângul era mic, format din cel mult o duzină de copaci, dar *era* frumos. Petale trandafirii, răsfirate pretutindeni de vânt, se așterneau pe zăpada moale, neatinsă. De undeva, din apropiere, au răsunat susurul râului... și nechezatul unui cal.

— Ai întârziat, a rostit Takkan, închizându-și caietul de schițe. Mi-ai spus că vei fi aici, cântând la lăută, înainte să ajung.

— Takkan!

Megari a sărit în brațele deschise ale fratelui ei, iar el a învărtit-o în aer, oprindu-se în mijlocul unei piruete când m-a observat.

— Am adus-o pe Lina cu mine... E în regulă? Ea nu a văzut florile de prun.

Takkan m-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Chiar așa?

Nu i-am oglindit gestul. Nu era ca și cum aș fi fost nefericită să-l văd, dar, fără să mă pot abține, m-am întrebat ce pune la cale Megari.

În spatele copacilor, calul său a nechezat și a fornăit, folosindu-și copitele să arunce zăpadă înspre noi.

— Ușurel, a spus Takkan, încercând să-l calmeze. Amiral, ce te-a apucat?

Amiral a fornăit din nou, clipind din ochii lui uriași, înfricoșați. Am făcut un pas în spate. Aveam senzația că reacționa așa din cauza mea.

— Ar fi trebuit să aduc niște fructe kaki, a glăsuț Megari, mângâind coama deasă a armăsarului. Gata, gata, ce băiat cuminte! a zis mai departe, cu chipul lipit de trupul calului. Încă încerc să-l conving pe fratele meu mai mare să-ți schimbe numele în Tăieței. Amiral e un nume atât de vechi și de neinspirat!

— E un cal de strajă, Megari, nu un iepure.

— Și caii de strajă pot avea personalități. Vezi? Îi place numele!

— Cred că pur și simplu te place pe tine.

— Atunci are gusturi bune.

Râzând, Takkan s-a ocupat de Amiral, iar Megari și-a trecut un braț în jurul unuia dintre pruni și s-a învărtit, prinzând petale răzlete în timp ce cădeau. A rupt o crenguță și mi-a întins-o.

— Un suvenir, Lina! Până la primăvară.

Mi-am strecurat nasul printre flori, inhalând parfumul lor dulce, apoi, cu grijă, am băgat crenguța în buzunar.

— Uneori mi-aș dori ca Festivalul de Iarnă să se desfășoare aici și nu în oraș, a zis Megari, oftând. Îți poți imagina lumina lampioanelor printre acești copaci? Presupun că va fi destul de pitoresc lângă râu. Oh, o să-ți placă la nebunie, Lina! Va fi atât de frig, încât nu-ți vei simți nasul, dar nu există o altă noapte la fel de minunată. Și mai sunt și artificii!

— Credeam că nu-ți plac artificii, a spus fratele ei.

— Nu-mi plac, a spus Megari pe un ton ușor zeflemitor. Sunt zgomotoase și toată lumea le iubește prea mult. Dar sunt dispusă să-mi înfrunt temerile de dragul festivalului. Spre deosebire de tine, Takkan. S-a zis cu onoarea familiei, conform căreia curajul este deviza noastră.

— Asta nu are nimic de-a face cu curajul, a spus Takkan cu severitate. Indiferent de câte ori mă vei întreba, nu mă voi răzgândi.

Să te răzgândești în legătură cu ce? am întrebat prin gesturi.

Înainte ca Takkan să o poată opri, Megari a făcut o piruetă dramatică și a sărit pe un ciot de copac.

— Ascultă-mă, draga mea prietenă, Lina: fratele meu, Bushi'an Takkan din Iro, care a scăpat de asasini și bandiți, și a luptat vitejește în numele împăratului Hanriyu, este timid. A fost încă din copilărie. Nu avea prieteni, nu-l avea nici măcar pe Pao. Și se cățara în copaci ca să se ascundă de mulțimi. . .

— Megari! Coboară de acolo!

Takkan și-a trecut mâna prin păr, în mod clar stânjenit.

Mi-aș fi dorit să pot râde. Un hohot a început să se ridice unduitor din burtă, însă l-am oprit la timp, alegându-mă cu o senzație interioară stranie, ca o gădilătură. Dar m-am mulțumit cu un zâmbet, cel mai larg pe care îl avusesem de multă vreme.

— Îi este frică și de monștri. De cei cu opt capete, cu blana în dungi și cu părul alb. . .

Megari a sărit de pe ciot, zâmbind răutăcios în timp ce obrații fratelui ei căpătau o nuanță intensă de stacojiu.

— Îți amintești când Hasege a spus că a văzut unul pe acoperiș? Ai stat de pază săptămâni întregi, uitându-te după un monstru pe care l-ai inventat tu însuți!

— A fost o glumă diabolică, a zis Takkan, din ce în ce mai exasperat. Și nu mi-e frică de monștri!

— Însă ți-e frică să cânti la festival.

Megari e îndrăzneată, m-am gândit, chicotind în tăcere când am văzut cât de îngrozit părea Takkan. De parcă și-ar fi dorit să fie luat de râu.

Cânti?

— Dacă fratele meu cântă? a repetat Megari întrebarea. Preotesele spuneau că Takkan putea chema ciocârliile și rândunelele cu sunetul vocii lui, așa cum eu pot domoli vânturile furioase cu lăuta mea lunară.

— Întâmplător, acele preotese spun și că diamante se revarsă de pe buzele mamei ori de câte ori donează makani de aur, a comentat sec Takkan.

S-a întors spre mine.

— Preotesele exagerează, Lina. Extrem de mult.

Cu o clătinare din cap, am băgat mâna în buzunar, scoțând cu neîndemânare pensula și cartea de scris.

Ureau să te aud. N-am întâlnit niciodată
un comandant militar care să cânte.

Buzele lui Takkan s-au arcuit într-un zâmbet șovăitor.

— Și cam câți comandanți militari ai întâlnit până acum, Lina?

Mi-am ridicat ambele mâini pentru a indica zeci. Sute. Era purul adevăr, dar firește că el credea că glumesc.

Niciunul nu cântă. Niciunul nu-mi este
îndatorat pentru că i-am salvat viața.

Takkan a scos un suspin adânc. A fost o lovitură sub centură – chiar și eu știam asta. Din fericire, era bun la suflet și nu purta ranchiună.

— Megari te-a pus să faci asta, nu-i așa? m-a întrebat el, întorcându-se către sora lui cu ochi strălucitori.

Fata a ridicat din umeri.

— Întotdeauna spui că istoria ignoră Iro. Cineva trebuie să cânte despre toate bătăliile pe care le-am purtat, astfel încât să fie amintite.

— În caz că nu m-am făcut prea bine înțeles, am vrut ca tu să cânti despre ele, Megari. Tu ești muzicianul familiei, nu eu.

— Zău, Takkan, parcă ai prefera să mergi la luptă decât să interpretezi un amărât de cântec cu mine. Știi, Lina nu se așteaptă ca templul să fie asaltat de stoluri de ciocârlii și rândunici. În fine, nu iarna.

Am încuviințat din cap, o promisiune tăcută.

— Bine, fie! a exclamat el în cele din urmă, dându-și acordul. Dacă un scurt moment de stânjeneală în fața a câteva sute de oameni te va face fericită, atunci este un preț mic de plătit. Un singur cântec.

Megari a sărit, bătând din palme de bucurie.

— Va trebui să repetăm, astfel încât să nu te faci de râs în fața Linei.

— *Tu* ar trebui să repeți înainte să se lase frigul, a replicat Takkan. N-ai spus că vrei să cânti printre florile de prun sau a fost un șiretlic pentru a ne convinge pe mine și pe Lina să venim aici cu tine?

— A fost un șiretlic pentru a te convinge să cânti la festival, dragul meu frate. Știam că nu vei spune nu în fața Linei.

Megari și-a scos lăuta și s-a aruncat complet lipsită de grație pe un buștean căzut. Fața i s-a luminat de bucurie de îndată ce a început să atingă coardele.

M-am sprijinit de un copac și am ascultat. Muzica nu se aflase niciodată în fruntea listei mele de plăceri ale vieții. Cântatul la țiteră fusese o corvoadă pe care o considerasem doar puțin mai dezirabilă decât cusutul.

Dar mă înșelasem. Subestimasem muzica.

Atunci când Megari a ciupit o coardă, eliberând un sunet tânguitor, o durere înverșunată mi-a săgetat inima, de parcă propriile coarde i-ar fi fost trase. Cât mi-ar fi plăcut să dansez din nou pe acordurile flautului lui Yotan sau să cânt cu mama în bucătărie! Acelea au fost vremuri fericite, precum momentul trăit acum. Din păcate, și cântecul lui Megari avea să devină, poate mult prea curând, o amintire.

Deodată, de cealaltă parte a copacului a apărut Takkan, care s-a sprijinit la rândul său de trunchi ca să-și asculte sora cântând. Oare fusese acolo tot timpul?

Când m-a prins aruncându-i priviri pe furis, m-am uitat repede în altă parte. Dar era prea târziu. A ocolit copacul până am ajuns să stăm unul lângă altul.

Am dat să mă îndrept spre un alt copac, dar Takkan a șoptit:

— Există o poveste în spatele acestui cântec. Auzi cum Megari imită glasul râului?

Copila și-a trecut delicat degetele peste coarde. Da, suna ca apa care se năpustește și se prelinge.

— Cântecul este despre o fată care mergea în josul râului Baiyun într-o coajă de castan, a început Takkan. Era de mărimea unei prune, atât de mică, încât folosea ace în luptele cu cicadele și sărea pe găi pentru a zbura departe de inamicii ei. Și purta un degetar pe cap, astfel încât nimeni să nu știe că era de fapt fiica doamnei lunii.

Un degetar pe cap? Mi-am arătat scepticismul strâmbând din buze și întrebându-l: *Ai inventat asta?*

— Nu-ți place?

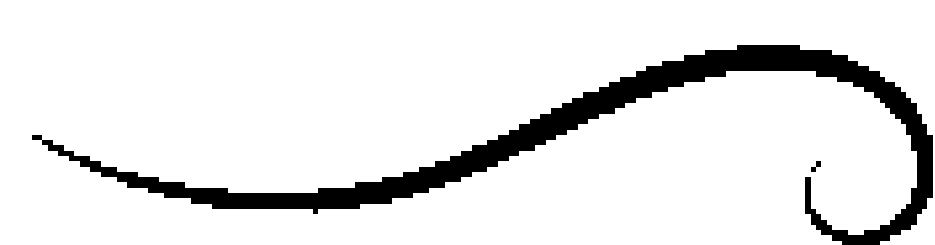
Am ridicat din umeri. Nu avea niciun sens. De ce avea un degetar pe cap dacă era fiica doamnei lunii?

— Nu este cea mai bună poveste a mea, a recunoscut Takkan cu un chicotit. Dar uneori mă întreb dacă ești una dintre ele, Lina. O fiică a lunii. Am decis că acesta trebuie să fie motivul pentru care nu vrei ca nimeni să-ți vadă ochii. Ne vor orbi pe toți cu strălucirea lor.

Mă tachina, folosindu-și poveștile ca să mă convingă să renunț la acel scut de apărare construit cu atâta grijă în jurul meu. Demonii să mă ia, mergea! Am cules o floare de pe mânecă și i-am suflat petalele în fața lui Takkan. Gestul l-a făcut să râdă, iar eu am zâmbit. Am observat petele de cerneală și cărbune de pe mânecile lui suflecate, părul bătut de vânt strâns cu dibăcie la ceafă, ochii întunecați, cumva mai strălucitori de fiecare dată când îi vedeam. Kiki avea dreptate. Nu era nici pe departe barbarul pe care mi-l imaginasem.

Desigur, asta nu însemna că îmi plăcea de el.

Dar puteau să-mi placă poveștile lui.

Tocmai începuse să ningă când am văzut lupii. Au coborât în salturi dealul, pândind de-a lungul marginilor albe ca zăpada. Aveau ochii nemiloși, deschiși la culoare.

Megari și-a încleștat mai strâns degetele pe brațul meu. Ne-am întors pe o altă potecă, dar restul haitei se afla pe drum, apărând din direcția spre care ne îndreptam. Curând aveam să fim înconjurați.

— Lina! a spus Takkan printre dinți când mi-a înmănat frâiele lui Amiral și și-a luat arcul și tolba cu doar patru săgeți și pene albastre. Du-mi sora înapoi la castel!

— Înapoi la castel? a repetat Megari, care mi-a dat drumul la mânecă. Nu, nu rămâi în urmă să...

Takkan însă nu a mai lăsat-o să termine, ci a ridicat-o și a așezat-o pe spatele lui Amiral.

Pentru binele lui Megari, m-am urcat și eu pe cal, înfigându-mi călcâiele de-o parte și de alta a trupului său ca să-l îndemn să plece.

— Lina! Nu putem să-l părăsim pe Takkan! E rănit. Trebuie să te întorci...

Aceleași gânduri mi se învârtejeau în minte. Nu-l mai văzusem niciodată pe Takkan în luptă. Nu mă îndoiam că era iscusit și că niciun bărbat nu și-ar dori să-l aibă drept dușman. Dar oricât de destoinic putea fi ca războinic, era încă slăbit din cauza răni. Nu putea lupta singur cu o haită întreagă de lupi.

Am sărit, dar nu înainte să-l plesnesc pe Amiral, poruncindu-i să o ducă pe Megari înapoi la castel fără mine. Avea să fie mai rapid fără mine în spinare și știa drumul. Am aterizat în zăpadă, iar Takkan m-a tras în picioare. După licărul lipsit de speranță din ochii lui întunecați, mi-am dat seama că mă considera nebună pentru că alesesem să rămân.

Cel puțin eram o nebună curajoasă.

Lupii ne-au înconjurat, încurajați de pumnalul meu mic și de răsuflările întretăiate ale lui Takkan. Au mârâit, blana lor cenușie strălucind de omăt, la fel și colții atât de lungi, încât le ieșeau printre buze.

— Stai aproape! mi-a poruncit el, lipindu-și spatele de al meu.

Amenințarea vibra în aer, în ritm cu coarda arcului, întinsă sub apăsarea degetelor lui Takkan. Am strâns cu putere din buze, mai înfricoșată că voi icni cu voce tare decât că dinții lor îmi vor pune capăt.

Un urlat s-a auzit de dincolo de deal – și apoi lupii au atacat.

Takkan și-a eliberat săgețile, trăgând cu precizia unui țințaș talentat. Fiecare și-a găsit ținta, burta sau pieptul unui lup. Dacă ar fi fost numai patru, lupta s-ar fi sfârșit. Dar au sosit și mai mulți lupi din spatele copacilor, coborând din vârful dealului.

Takkan și-a scos sabia.

Deși eram prada mai vulnerabilă, lupii m-au ignorat complet. Au urlat, evitându-mi atacurile și înlăturându-mă din calea lor. Nu le păsa decât de Takkan.

Urmau să-l omoare.

Sângele mi-a năvălit în urechi. Lupta s-a mutat spre vârful dealului, lăsând în urmă numai vegetație distrusă. Am încercat să-l opresc pe unul dintre lupii care se năpusteau după Takkan, dar membrele lui puternice m-au dat deoparte și m-am prăbușit în zăpadă.

Mai jos, un lup se furișa împrejurul dealului. La prima vedere, arăta precum ceilalți: avea blana zbârlită, de un gri-deschis, și urechile ascuțite și vigilente. Însă era mai mic și urmărea lupta din depărtare. De fiecare dată când Takkan îi ucidea un membru al haitei, scotea un urlat îngrozitor. Urletul lui a fost cel care declanșase atacul.

M-am târât spre el prin frunzișul înghețat. Pe unul dintre picioarele din față avea o brățară de aur. Neobișnuit pentru un lup.

I-am sărit pe spate, iar picioarele mi-au patinat pe zăpadă când a vrut să mă arunce de pe el. Și-a îndreptat botul spre mine, cu colții trosnind, sperați să-mi sfâșie fața, iar lumea s-a învârtit, parcă, preschimbând cerul într-o ceață plumburie cu licăriri azurii. Lupul a încercat să mă izbească de deal, însă m-am ținut bine.

Mirosea a fum și, cu toate că ochii lui aveau aceeași nuanță tulbure de galben asemenea celorlalți lupi, reflectau lumina într-un mod straniu, care mă făcea să mă uit mai cu atenție. Fiara a mârâit și și-a scuturat trupul, sperând să scape de mine, dar am refuzat să-i dau drumul, fluturându-mi orbește pumnalul.

M-a trântit în zăpadă, pe punctul de a-mi da lovitura finală cu ghearele. Mi-am înfipt însă arma în carnea lui, răsucindu-i lama în adâncul corpului, până când i-a străpuns osul. Lupul a scos un sunet asurzitor. Sângele a țâșnit din tăietura ascunsă în blana cenușie.

Am crezut că mă va ataca din nou drept răzbunare, dar ochii lui galbeni m-au măsurat din cap până-n picioare, studiindu-mă cu atenție. Privirea îi era amenințătoare chiar și pentru un lup. Și ciudat de chibzuită.

Cu o fluturare a cozii, s-a învârtit și s-a repezit în sus pe deal, urlând pentru a le semnala și celorlalți lupi să se retragă.

Takkan a alergat spre mine, respirând greu, cu chipul murdar de sânge și cu mantia atât de ruptă, încât nu mai putea fi salvată. Dar nu era rănit și nici eu nu eram.

Și-a aruncat sabia de ușurare.

— Asta a fost. . . cel mai nesăbuit, cel mai nebunesc. . . cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Nu mai vorbi!

L-am tras în zăpadă, lângă mine, și, pentru o clipă, am stat întinși acolo, pe jumătate odihnindu-ne, pe jumătate răsând că, printr-un miracol, supraviețuiserăm.

În scurt timp, un cal a galopat spre noi. Era Megari pe Amiral, cu funda de la cingătoare aproape desfăcută, năpustindu-se în direcția noastră. Avea fața pătată de lacrimi, dar avea o încruntătură mai feroce decât ar fi putut schița orice lup. A sărit de pe cal și a aruncat un pumn de zăpadă în fratele ei.

— Cum ai putut să mă izgonești? Să nu îndrăznești să mai faci asta vreodată!

— Și să te las să fii mâncată de lupi?

Takkan s-a ferit de atacurile surorii sale.

— Mai bine să fiu eu cel care este mâncat de lupi decât să mă omoare mama acasă. Știi, ești preferata ei.

— Știu.

Megari și-a înfășurat brațele în jurul taliei fratelui său.

— Dar numai pentru că ești atât de bătut în cap, a precizat ea, prefăcându-se că îl lovește cu pumnul în coaste. Ce-a fost în mintea ta? Te-ai pus în calea unei haite de lupi când orice persoană cu minte ar fi fugit.

Fratele și sora au râs.

Fantoma unui râs mi-a scăpat și mie de pe buze. Un sunet stins, abia perceptibil. Dar o umbră de teamă s-a zvârcolit din vârful blidului meu, un șarpe invizibil care mi-a alunecat în buzunar.

Mi-am vârât mâna înăuntru, scoțând crenguța de flori de prun pe care mi-o dăruise Megari. Frunzele și florile se înnegriseră.

Orice bucurie pe care o simțisem a dispărut de îndată, izgonită de un junghi în piept. Pentru o clipă prețioasă, uitasem de blestemul întunecat care pusese stăpânire asupra mea.

Când Takkan și Megari nu se uitau, am scăpat crenguța, lăsând mugurii ofiliți să cadă în zăpadă.

Nu am mai zâmbit pentru tot restul drumului spre casă.

CAPITOLUL 26

M-AM CUTREMURAT CÂND AM VĂZUT CĂ HASEGE SE ÎNTORSESE LA FORTĂREAȚĂ. STĂTEA lângă Pao, păzind porțile, și ne-a întâmpinat pe toți trei cu o privire posomorâtă.

— Deci e adevărat... Te-ai înhăitat cu fata-demon.

— Te-ai întors mai devreme, vere.

Nu-l auzisem niciodată pe Takkan folosind un ton atât de glacial.

— Ți-ai pierdut mințile, Takkan? Războiul ne bate la ușă, iar tu mă alungi când ar trebui să păzesc castelul, și totul pentru acest demon?

— Mai spune-i demon o singură dată și nu vei mai fi primit înapoi în Iro! Niciodată!

Buzele lui Hasege s-au unit într-o linie subțire. Nu cuteza să se uite la mine, ca și cum ar fi fost tulburat de prezența mea. Cicatricea pe care i-o dăruisem strălucea în lumina violetă a amurgului; era strâmbă, palidă și urâtă.

— Te avertizez, oamenii vor vorbi. Iro se află deja în dizgrație după logodna ta anulată. De ce crezi că sunt trimiși mai mulți soldați către Fortăreața Tazheni decât aici? Acum ne umilești și mai mult, acordându-i titlul de oaspete acestui... acestui spirit rău! Nu-i de mirare că umblă vorba că prințesa moartă te-a respins pentru că nu ai fost demn.

Răsuflarea mi s-a poticnit în gât, iar un amestec de furie și rușine mi s-a învolburat în piept. Nu din acest motiv fugisem de la ceremonie, fir-ar să fie! Oare chiar asta spuneau toți?

Lângă mine, Takkan a încremenit vizibil.

— Nu-mi pasă de bârfele din Gindara. Dar îi vei arăta mai mult respect lui Shiori'anma.

— Același respect pe care ți l-a arătat și ea? Cât timp am fost plecat, sper că ai încetat să mai pierzi timpul tuturor căutând-o. În privința asta, tatăl tău ar fi de acord cu mine. Până și lordul Yuji a renunțat.

— Chiar așa? a spus Takkan sumbru.

Luându-și sora de mână, a trecut cu pași mari pe lângă Hasege și s-a întors către Pao.

— Am dat peste o haită de lupi în drum spre casă. Vreau să fie cercetată zona.

— Lupi?

Sprâncenele întunecate ale lui Pao s-au unit într-o încruntătură.

— Nu au mai fost văzuți lupi în apropiere de Iro de ani buni.

— Ne-au atacat pe deal, nu departe de marginea vestică a gurii de vărsare a râului. Hasege a râs.

— Ai ajuns să crezi că până și lupii sunt asasinii lui Yuji, Takkan? Sunt doar fiare și ai scăpat nevătămat. Chiar ți-ai pierdut mințile.

L-am privit cu atenție pe Takkan, întrebându-mă dacă îl remarcase pe cel mai mic dintre lupi. Cel cu brățara pe piciorul din față...

Ochii lui păreau sculptați din două blocuri de piatră.

— Nu putem exclude posibilitatea ca lordul Yuji să-i fi trimis. E posibil să fi renunțat să o găsească pe Shiori'anma, dar rămâne un trădător. Unul periculos.

— Eu și Hasege vom merge să investigăm, a spus Pao repede, înghiontindu-l pe Hasege. Vino!

— Nu! a răspuns Hasege. Voi merge singur. Tu escortează-le pe femei înăuntru!

Nu era nevoie. Lady Bushian se afla deja la poartă, alergând spre fiica ei.

— Mamă! a strigat Megari. A fost ideea mea. Am vrut să văd florile de prun și...

— Să nu mai scoți nici măcar un singur cuvânt! a întrerupt-o lady Bushian, apoi mi-a aruncat o privire care i-ar fi făcut până și pe lupi să scâncească.

M-am târât spre odaia mea, epuizată, cu veșmintele rupte și fustele ude. Mă gândeam neconținut la atacul lupilor și la modul în care se ofiliseră florile de prun. Abia vedeam limpede. Din păcate, mi-am dat seama prea târziu că pașii mă îndrumaseră spre odaia Zairenei în loc de a mea.

— Ați auzit că s-a întors Hasege? îi spunea slujnica. Îl veți întâmpina? Vorbește cu Takkan afară...

— Hasege poate aștepta.

Zairena m-a zărit în dreptul ușii și a deschis-o larg.

— Ai venit să-ți iei rămas-bun, Lina?

Rămas-bun?

— Crezi că poți să o pui în pericol pe Megari și să rămâi în grațiile lui lady Bushian? a răs Zairena. N-aș fi surprinsă dacă ți-ar cere să pleci.

Mi s-a încordat maxilarul. Am continuat să merg, dar Zairena mi-a blocat calea.

— Unde fugi? Nu trebuie să te ascunzi, nu când ai acel blid pe cap.

A apucat strâns părțile laterale ale bolului, încercând să-l scoată.

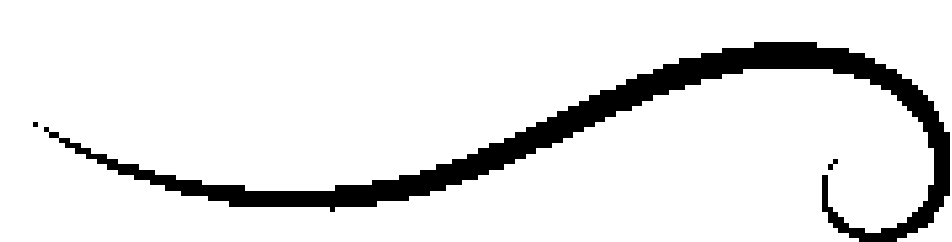
M-am smuls din strânsoarea ei, blestemând în gând holurile înguste ale fortăreței. Nu aveam dispoziția necesară să mă lupt cu ea. Hainele îmi erau ude, iar degetele aveau mare nevoie de bandaje noi. Zairena s-a dat într-un final la o parte.

— Ah, am atins un punctul sensibil, nu-i așa?

Și-a înclinat capul, atingându-și alunița de pe obraz.

— Ce *ascunzi*, de fapt, sub blidul ăla, Lina? Sper din tot sufletul că este ceva care merită toată osteneala.

Am trecut pe lângă ea, îmbrâncind-o cu umărul. *Osteneală* era puțin spus.

Nu am mai luat mesele în castel. Am lipsit chiar și de la lecțiile cu Chiruan. Îmi promisese că va găti tofu cu șapte condimente și crabi în cremă de ou mătăsoasă — două feluri de mâncare care deveniseră preferatele mele. Dar, după excursia din crâng pentru a vedea florile de prun, nu mai aveam nicio dorință să învăț.

Disperarea a răsărit în mine, așa că mi-am ascuns fața în mâini. Nenumărate nopți de mânuire a urzicilor fermecate cu frunze ascuțite ca niște pumnale și a spinilor arzători nu reușiseră să-mi smulgă niciun sunet de pe buze, însă, într-un moment alături de Megari și Takkan, aproape că distrusesem totul.

Aproape că îmi uciseseam frații.

Când m-am săturat să mă plimb dintr-un capăt în altul al odăilor mele și să-mi plâng de milă lângă fereastră, am explorat fortăreața. În cele din urmă, am descoperit un foișor tănuit în grădini și mi-am găsit alinarea pe veranda sa caldă și dosnică. De când cu toate aceste frământări și discuții despre războiul cu A'landi, foișorul părea uitat, cu treptele de piatră care duceau spre uși revendicate de munți de zăpadă. Am aprins un foc în mangal și m-am ghemuit lângă acesta, urmărind cum se legăneau felinarele atârinate de streășina înghețată.

Pentru a trece timpul, am împăturit cocori. Unii minusculi, o fracțiune din mărimea lui Kiki, din moment ce hârtia era atât de valoroasă!

Nu ți-ai mai plâns în balul ăsta de milă de-o veșnicie, Sbiori.

Când Kiki și-a fluturat aripile, m-am trezit cu zăpadă pe nas.

Nu s-a întâmplat nimic. Nimeni nu a fost rănit. De ce ești atât de tristă?

Nu mi-am ridicat privirea.

Înveselește-te! Fredonează cântecelul tău protestsc! Nu poți să lânzezești toată ziua. Ai un blestem de rupt!

Ca să fiu sinceră, plasa de scântelar era ultimul lucru la care voiam să mă gândesc. Când am îndepărtat-o pe Kiki cu o fluturare a mâinii, pasărea a bombănit ceva și a zburat. După o jumătate de oră, am început să mă îngrijorez, așa că mi-am pus deoparte cocorii de hârtie ca să o caut. Apoi, de nicăieri, Kiki s-a năpustit spre mine, ascunzându-se în coș. În același timp, o siluetă familiară s-a ivit de după colț.

— Văd că ai găsit faimosul foișor acoperit de mușchi, a spus Takkan, îndepărtând frunzele așternute pe bănci. Nu-i de mirare că nu te-am putut găsi, fiind pitită în spatele grădinii. Credeam că vei fi în bucătărie, dar Chiruan mi-a spus că nu te-a văzut de ieri.

Mă căutase? M-am încruntat, dar tot nu mi-am ridicat privirea. Tot nu l-am băgat în seamă. M-am prefăcut că mă concentrez asupra cocorilor, încercând să-i dau de înțeles că vreau să fiu singură.

— Inițial, foișorul trebuia să fie o ceainărie, a continuat Takkan, dar mama a renunțat la idee. Acum e un loc ideal în care să gândești în tihnă... sau să faci vocalize unde doar păsările te pot auzi.

Mi-a oferit un zâmbet șovăitor.

— Sau să împătorești păsări din hârtie. Îți vei pune o dorință odată ce vei avea o mie?

Am simțit un nod dureros în gât, răspunzându-i la întrebare doar în gând. Până în clipa aceea, probabil că împăturisem deja peste cinci sute. La început, scopul meu fusese să-mi pun o dorință. O dorință prostească, ireală. Acum era limpede că nu trebuia să-mi pun speranțele în vechile legende.

Nu, îi făceam pentru mine. Devenise un obicei al meu, să le dau mâinilor ceva de înfăptuit, domolind sentimentul de singurătate care mă copleșea ori de câte ori Kiki era plecată, răspândind vești despre mine fraților mei.

Deși nu i-am răspuns, tăcerea mea nu l-a descurajat pe Takkan. A căutat în raniță după o gălușcă de orez lipicios, învelită în frunze de bambus și sfoară.

Mi-am ridicat capul.

— Mereu le alegi la cină, a spus el, despachetând una.

Am recunoscut îndată gălușca: era opera mea, cu firul încrucișat în toate locurile greșite și frunzele strânse prea tare. Cu toate că îmi plăceau atât de mult, încă nu deprinsesem felul corect de a le prepara.

Stomacul mi-a chiorăit, revoltându-se împotriva hotărârii mele de a-l ignora. De două ori mai concentrată asupra cocorilor, nici măcar nu m-am oboșit să mă uit în sus când mi-a oferit din nou gălușca.

Kiki s-a agitat înăuntrul coșului cu păsări de hârtie, apoi s-a târât până la cotul meu și m-a ciupit de braț.

Nu mi-e foame.

Nu ți-e foame? După ce am trecut prin atâtea ca să-l gășesc și să-l aduc aici? Aproape că m-a văzut!

Tu l-ai condus aici? am întrebat-o în timp ce mă prefăceam că îmi scutur zăpada de pe mâneci. *Credeam că îmi vei spune să-l ignor.*

Când ți-am spus asta?

Kiki m-a ciupit iar de braț, de parcă un astfel de gest înverșunat mi-ar băga mințile în cap.

M-ai creat din speranță, Shiori. Crezi că poți spulbera blestemul fraților tăi în brațele disperării? Du-te, du-te să petreci timp cu el!

— Ce ții acolo în mânecă, Lina? m-a întrebat Takkan cu bunăvoință. Dacă sunt prăjituri, îmi voi lua această gălușcă înapoi.

Rezistența mi s-a topit numaidecât, dar mai ales pentru că îmi era foame. Am acceptat gălușca și am devorat-o din trei îmbucături, orezul lipindu-mi-se de dinți în timp ce mestecam. Mi-am șters gura și am scos un oftat mulțumit.

— Ceai?

Nu, mersi! Nu aveam să îngădui să fiu mituită decât o singură dată.

Mi-am încrucișat brațele, privind în sus. Takkan mânca la rândul lui o gălușcă, iar pe banca de lângă el se afla o ploscă plină cu ceai.

Arăta diferit azi. În loc de armură, purta o vestă lungă, bleumarin, pe care nu o mai văzusem până acum, cu marginea dreaptă a gulerului trecută peste cea stângă, pantaloni de culoarea hriștii¹³ și o cingătoare neagră subțire. Ținuta îl făcea să arate mai puțin ca o santinelă cu spatele țeapăn și mai mult precum cineva pe care mi l-aș fi dorit drept prieten. M-am întrebat dacă Takkan credea despre noi că suntem prieteni.

— Aș fi venit să te caut mai devreme, a spus el deodată, dar am fost plecat cu santinelele... la vânătoare de lupi.

Am mototolit frunzele de la gălușcă în pumn.

Lupi?

— Le-am găsit bârlogul, mi-a povestit Takkan. Ceilalți au ajuns la concluzia că erau doar lupi, nimic suspect, și că în mod cert nu fac parte dintr-un atac coordonat al lordului Yuji și al aliaților săi, dar eu nu sunt atât de convins.

Trăgându-și gluga în jos, s-a așezat pe o treaptă sub mine și a vorbit foarte încet:

— Ai fost cu mine, Lina. Ai observat ceva neobișnuit la lupi?

Mi-am strâns buzele, ușurată că o văzuse și el.

Da, la unul dintre ei. Cel mai mic, cu ochii galbeni.

Mi-am dus mâna la gleznă, indicându-i că purtase o brățară de aur.

— Am văzut-o, a murmurat Takkan, și mă gândesc încontinuu la asta. Aliatul lordului Yuji are un vrăjitor numit Lupul – unul care este legat de el printr-o amuletă

pe care o poartă asupra sa.

Mi-am amintit ce-mi spusese Seryu despre vrăjitori: erau obligați prin jurământ să slujească pe oricine le posedă amuleta.

— Când am adus vorba despre asta, a continuat Takkan, ceilalți au crezut că mi-am pierdut mințile, pentru că mi s-a părut... pentru că mi s-a părut că e ceva ciudat la lupul pe care l-am văzut. Pentru că mi s-a părut a fi...

A ezitat.

Magie? mi-am trasat peste palmă.

— Da, a șoptit el. Magie.

Takkan a inspirat.

— Nu știu prea multe despre magie, Lina, dar am auzit povești din afara Kiatei. În fiecare dintre ele, vrăjitorii sunt vicleni, adesea mai vicleni decât stăpânii lor. Presimt că Lupul nu va fi diferit.

A râs încet de sine.

— Ascultă ce vorbe îmi ies pe gură! Am ajuns să mă bazez pe povești populare ca să-mi pun la punct strategia. Toți se concentrează pe învingerea a'landanilor, dar iată-mă aici, îngrijorat din cauza Lupului! Bine că nu sunt în consiliul împăratului sau comandantul armatei. Nu mă mir că toți ceilalți cred că am luat-o razna.

M-am aplecat puțin mai aproape ca să-i arăt că nu credeam așa ceva. Chiar deloc.

Și-a coborât vocea:

— Uneori cred că magia nu a părăsit niciodată Kiata. Nu în totalitate. Aș merge cu acest gând chiar mai departe de atât și m-aș întreba dacă nu cumva prinții și prințesa au fost vrăjiți – e singura modalitate de a explica de ce nimeni nu a reușit să-i găsească, a spus Takkan, subțindu-și buzele. Dar poate că pur și simplu mă mint singur. Iarna aici are un fel aparte de a-ți afecta rațiunea.

Am tremurat, brusc înfrigurată. Takkan se afla atât de aproape de adevăr, dar nici măcar nu știa acest lucru. Mi-am încleștat degetele în jurul cocorului neterminat, pe care-l țineam în continuare în mână.

Am mai făcut un singur pliu, apoi am deschis aripile păsării și i-am arătat-o.

— Ce este? Un porumbel?

Nu!

— O lebădă?

Am lovit ușor capul păsării.

— Un cocor?

Da!

Am pliat o altă foaie într-un cocor. Apoi încă una și încă una, până când am avut șase, așezați într-un cerc destul de deformat. Nu îndrăzneam să-i arăt mai mult.

— Șase cocori, a spus Takkan. Mă tem că nu înțeleg.

Bineînțeles că nu înțelegea. Era nedrept să-l pun să ghicească. Să-i dau speranțe false, ca și cum l-ar fi așteptat o recompensă la sfârșitul jocului.

Vinovăția și frustrarea s-au aliat împotriva mea. Am strâns cocorii și i-am aruncat cât am putut de sus. Au zburat în jos pe scări, cu capetele clătinându-se în vânt, și au aterizat în zăpadă. Însă unul nu a zburat și, în schimb, a poposit pe brațul meu. Când l-am apucat de o aripă, Takkan l-a luat de cealaltă. Vârfurile degetelor aproape că ni s-au atins și, pentru o clipă, mi s-a părut că îi puteam simți căldura pielii.

Mi-am retras mâna și m-am întors spre ceaiul pe care îl refuzasem. Se răcise între timp, dar nu a avut un gust amar când l-am dat pe gât. Dimpotrivă, era în continuare aromat, iar urma căldurii sale persistente m-a liniștit.

Takkan ținea ultimul cocor în palmă.

— Sunt importanți pentru tine, nu-i așa? Cocorii.

În sfârșit o întrebare la care puteam să-i răspund. Am dat din cap.

— Știi cum au ajuns să aibă coroana aceea roșie pe cap? m-a întrebat.

Nu! Spune-mi!

— Toată lumea știe că Emuri'en a fost cea mai măreață dintre cele șapte zeități, a început Takkan, cu vocea din ce în ce mai adâncă pe măsură ce povestea cea mai iubită legendă din Kiata. A creat oceanul din lacrimile ei și a pictat cerul cu propriile vise. Iar părul ei eclipsa fiecare lumină și stea din univers. Atât de strălucitoare îi erau buclele, încât soarele i-a cerut o șuviță și a purtat-o ca un colier pentru a lumina lumea.

Vocea lui profundă suna precum zumzetul intens al celor mai joase note ale țiterii.

— Acum, că pământul era luminos, Emuri'en a privit ființele umane care locuiau dedesubt și a început să le iubească. Dar a văzut că ființele umane erau slabe, deschise la invidie și lăcomie. În fiecare dimineață, zeița își tăia părul, îi atenua strălucirea vopsindu-l roșu – culoarea puterii și a sângeului – și lega diferiți muritori împreună, unindu-le destinele prin dragoste. Dar, cu fiecare șuviță pe care o tăia, puterea i se diminua, așa că a folosit norii pentru a făuri o mie de cocori – păsări sacre care să o ajute să-și îndeplinească în continuare sarcina.

Takkan a scos cele două fire folosite pentru a ne împacheta găluștele de orez și a ținut unul sub ciocul cocorului.

— De-a lungul timpului, a dăruit atât de mult din puterea ei, încât nu a mai putut rămâne în ceruri și a căzut pe pământ. Cocorii au încercat să o prindă, dar, când s-au avântat după ea, și-au vărsat vopseaua roșie pe frunte, creând coroana stacojie care există și astăzi.

Vocea i s-a îmblânzit.

— Când Emuri'en a văzut ce s-a întâmplat, a zămbit pentru ultima oară și i-a făcut să promită că îi vor continua sarcina, legând sorțile și destinele ființelor umane. Cei o mie de cocori au zburat spre ceruri, rugându-se ca ea să fie reînviată. Deși zeii înșiși și-au dorit ca sora lor să se întoarcă, nu au putut să o aducă înapoi. În schimb, i-au luat ultima șuviță de păr și au plantat-o pe pământ, în speranța că va renaște într-o zi. Și a renăscut, dar aceasta este o poveste pentru altă dată.

Takkan a luat un alt doilea cocor din zăpadă și i-a strecurat celălalt fir sub cioc.

— Până în ziua de azi, cocorii poartă firele destinului nostru. Se spune că de fiecare dată când drumurile a doi oameni se încrucișează, la fel se întâmplă și cu firele lor. Când devin importanți unul pentru celălalt sau își fac o promisiune unul altuia, se formează un nod, care îi leagă.

Takkan a înnădit cele două fire la un capăt, apoi și-a coborât vocea.

— Dar când se îndrăgostesc, firele lor sunt legate la ambele capete, devenind unul.

A înnodat capetele noului fir, astfel încât acesta să devină un cerc.

— Și destinele lor sunt unite irevocabil.

Era sfârșitul poveștii.

Când Takkan mi-a oferit firele legate, am ezitat.

— Dacă soarta este o încâlceală de fire, atunci voi avea mereu o foarfecă la îndemână, le spuneam profesorilor mei când ne vorbeau despre Emuri'en. Alegerile mele sunt doar ale mele. Le voi face așa cum îmi doresc.

Vorbe ușor de spus pentru o prințesă, dar eu nu mai eram una.

Am întins prea târziu mâna spre Takkan. O rafală de vânt i-a smuls firele din strânsoare.

Au căzut în zăpadă și m-am repezit să le ridic înainte ca vântul să le fure din nou. Însă ori am fost prea lentă, ori vântul a fost prea iute. Firele destinului nostru s-au răsucit în aer, fluturând deasupra acoperișurilor, apoi departe, tot mai departe.

Doar zeii știau ce se va alege de ele.

---

¹³ Plantă erbacee cu frunze triunghiulare, flori roz, roșii sau albe și semințe mici, lunguiețe și negricioase (n. tr.).

CAPITOLUL 27

ERAM ÎN BUCĂTĂRIE CÂND AM AUZIT STRIGĂTELE. ȚIPĂTUL STRIDENT A ACOPERIT zgomotul produs de tocătorul lui Chiruan, șuieratul constant al ibricului și zăngănitul oalelor bucătarilor care pregăteau prânzul.

Mi-am coborât cuțitul, ștergându-l de șort, și m-am întors spre bucătarul-șef.

Ce s-a întâmplat?

— Du-te și aruncă o privire!

Mi-am luat mantia și am fugit afară. Un grup se strânsese deja lângă grădina aflată vizavi de poarta de miazănoapte.

L-am observat mai întâi pe Hasege, îndrumând-o pe Zairena printre bărbați și femei. Tânăra purta un evantai din mătase neagră, decorat cu ciucuri cu mărgele, pe care-l ținea în fața ei, acoperindu-i totul în afară de ochi.

Oare Zairena fusese cea care țipase? Nu, nu putea fi ea! Avea bărbia ridicată și mânecile îndoite frumos la manșete – mergea încet, ca și cum s-ar fi îndreptat spre templu pentru un ritual de rugăciune.

Ce caută aici? m-am întrebat. *Ce se întâmplă?*

Zairena și-a strâns evantaiul și a îngenunchat; purta veșmintele albe care parcă se pierdeau în zăpadă. M-a ridicat pe vârful picioarelor, atentă la Kiki, care îmi zburase din mânecă pentru a descoperi ce era cu toată această agitație.

Apoi am văzut-o.

O santinelă moartă zăcea în zăpadă. Sub soarele sfios de iarnă, umbrele se agățau de trupul nemișcat. Deși cineva îi acoperise ochii cu o cingătoare subțire, l-am recunoscut imediat pe războinic.

Inima mi-a sărit în gât. *Oriyu.*

Vene albastre îi străbăteau pielea palidă, iar părul cărunt îi era încâlcit la tâmple. Totuși, buzele lui au fost cele care mi-au atras atenția.

Buzele lui! a icnit Kiki. *Sunt... sunt...*

Negre. Mi-am încrucișat brațele, înfiorată. Nu aveam nevoie de ani întregi de studiu cu pretesele din Nawaiyi ca să recunosc otrava. Patru Răsuflări.

Ridicându-și din nou evantaiul, Zairena a dat solemn din cap către Takkan.

— Patru Răsuflări, ne-a anunțat ea pe toți, pe tonul ei cel mai grav. În decurs de un ceas de când este bătută, buzele victimei devin negre, iar moartea nu se lasă mult așteptată.

Zairena s-a întors spre slujitoarea de lângă ea, cea care trebuie să fi descoperit santinela moartă.

— Du-te acum la templu! Purifică-ți spiritul de această crimă îngrozitoare! Te voi însoți... Trebuie să ne rugăm ca sufletul lui Oriyu să-și găsească pacea și să nu rămână aici să ne bântuie!

Când privitorii s-au dat la o parte pentru a le face loc, am profitat de ocazie pentru a-mi croi drum cu coatele spre cadavru.

Mi-am ținut capul jos, strecurându-mă prin mulțime până i-am putut vedea pe Hasege și pe Takkan.

— Va fi înmormântat în seara asta, a anunțat Hasege cu duritate. Asasinul va fi prins. Acum întoarceți-vă la treburile voastre!

Mulțimea s-a împrăștiat, dar eu am rămas. Santinelele cercetau cadavrul lui Oriyu și am vrut să văd ce găseau.

Hasege mi-a fluturat o torță în fața ochilor.

— Nu ești binevenită aici!

— Las-o să treacă! a spus Takkan, pășind între noi.

Era tras la față, cu fiecare mișcare de obicei grațioasă împovărată de durere. Mi-a părut rău pentru el. Oriyu fusese prietenul lui.

— Poate că va vedea ceva ce ne-a scăpat.

— Ea ar putea fi asasinul, a răspuns Hasege cu asprime. Nu e din Iro și nu are nicio familie care să garanteze pentru ea. Uită-te la blidul ăla de pe capul ei! Ascunde ceva...

— Ți-am spus deja că se află sub protecția mea.

Hasege a coborât torța ca să mă lase să trec, dar a urmat o tăcere apăsătoare. Mi-am dat seama că mulți dintre bărbați erau de acord cu el și nu mă plăceau. M-au privit cu ochii mijiiți și cu maxilarele încleștate când m-am apropiat de Oriyu.

Măcar Pao mi-a făcut loc.

— A stat de strajă acum două nopți, păzind focurile, a murmurat el. Oriyu nu mai dormise de zile bune, așa că i-am luat tura și l-am sfătuit să se odihnească. Atunci când nu a apărut pentru următorul schimb, am presupus că i se ceruse din nou să caute lupii.

Am răscolit zăpada din jur, cercetând buzele înnegrite ale lui Oriyu, veșmintele lui șifonate, piesele de armură îndepărtate de Pao și de celelalte santinele. Nimic.

Am inspirat. Tămâia de pe hainele lui mirosea puternic și ciudat de dulce.

I-am făcut semn lui Pao, apoi am scos sunete de aduimcare și m-am prefăcut că adorm. Am încercat să-i explic că Patru Răsuflări putea fi inhalată.

Inspiri otrava și adormi, am scris în zăpadă. Apoi o mănânci. Și mori.

Pao s-a încruntat.

— Crezi că asasinul l-a obligat pe Oriyu să mănânce otrava în timp ce dormea?

Nu puteam fi sigură, așa că am ridicat din umeri. Era o presupunere.

În cazarma din afara zidurilor stăteau sute de soldați, dar santinelele țineau evidența tuturor persoanelor care veneau și plecau din fortăreață. Asta putea ușura semnificativ identificarea asasinului. Doar dacă nu cumva...

Nu a plecat? am scris.

Pao mi-a transmis mai departe deducția, însă ceilalți mi-au întâmpinat teoria cu priviri amenințătoare și încruntături. Urechile mele au distins fără probleme ideea esențială a discuției: Ce știam eu, „o biată fetișcană subțirică”, despre crime și otrăvuri? Au fost folosite și alte nume pentru mine, mai creative, până când Takkan i-a redus pe toți la tăcere cu o privire feroce.

Fusese tăcut. Ochii lui întunecați străluceau, luminați de focurile tortelor, în timp ce privea cu atenție cadavrul prietenului său.

Sub mâneci, mi s-a făcut pielea de găină. Eram convinsă că se gândea la epistola pe care o găsisese în apropiere de satul Tianyi. Dacă lordul Yuji chiar descoperise o modalitate de a produce Patru Răsuflări, cu siguranță putea provoca nenumărate probleme.

Takkan s-a aplecat să desfășoare eșarfa din jurul gâtului lui Oriyu, împăturind-o cu grijă lângă el, apoi a început să scoată mănușile și veșmintele prietenului său.

— Takkan, ce faci? Deja am...

Takkan le-a ignorat pe santinele.

— Pao, ridică un felinar!

A cercetat cu meticulozitate cadavrul prietenului său, întorcându-l pe o parte.

— Acolo! a spus el într-un final, trasând cu degetele o pânză de vene aurii ascunse sub brațele lui Oriyu.

A descoperit și mai multe pe ceafă, urme aproape în întregime șterse.

— Lina a avut dreptate, a încuviințat el. Se pare că Oriyu *chiar* a inhalat Patru Răsuflări înainte să i se administreze o doză fatală.

— Și cu ce ne ajută informația asta mai exact?

Takkan s-a ridicat.

— Vom închide fortăreața, a spus el ferm. Nimeni nu poate intra sau ieși până nu-l identificăm pe asasin.

— Să închidem fortăreața? a exclamat Hasege bănuitor. Vrei să spui că tu chiar o crezi pe fata asta? Doar un prost ar rămâne.

— Un prost sau, dimpotrivă, cineva foarte inteligent. Cineva cunoscut și de încredere. Nu ne putem asuma niciun risc.

— Măcar trimite-ne pe câțiva dintre noi să caute în afara fortăreței, a insistat Hasege. Sau nu ai încredere nici măcar în propriii oameni? În propria rudă de sânge?

Răspunsul lui Takkan a fost inuman de rece.

— Dacă uneia dintre rudele mele de sânge îi stă în obicei să dezonoreze numele Bushian, atunci nu este demnă de încrederea mea.

Hasege m-a învrednicit cu o privire dușmănoasă. Se străduia din greu – și nu reușea – să-și stăpânească furia.

— Până la urmă, de unde știm că asasinul s-a aflat de la bun început în fortăreață? a mârâit el. Oriyu ar fi putut să fie otrăvit în timp ce se afla dincolo de ziduri, vânând lupi. O misiune prostescă pe care *tu* ai ordonat-o, deoarece crezi că lordul Yuji i-a trimis să te omoare.

Expresia lui Takkan s-a întunecat.

— Încerci să insinuezi că eu sunt de vină pentru moartea lui Oriyu?

— Calmează-te, vere! Nu arunc cu pietre. Pur și simplu iau în considerare toate posibilitățile. Așa cum și ție îți place să faci.

Takkan și-a privit vărul în ochi.

— Atunci hai să luăm în considerare posibilitățile! De ce ar vrea cineva să-l otrăvească pe Oriyu de două ori? Mai întâi, întemnițându-l într-un somn adânc, apoi hrănindu-l cu o doză letală?

Hasege vorbea lent, atent la fiecare cuvânt rostit.

— Aș pune pariu că asasinul a avut o altă țintă în minte, iar Oriyu a fost expus la otravă din greșeală. Odată ce asasinul a aflat, l-a ucis... și a sperat că frigul îi va șterge toate urmele lăsate de Patru Răsufări pe piele.

— Eu zic că asasinul l-a confundat pe bătrân cu tine, a argumentat Hasege. Cred că acum se îndreaptă direct spre taberele lui Yuji, comițând o grămadă de gafe în drumul lui, în vreme ce noi stăm aici și emitem fel și fel de teorii, pierzând timpul, în loc să fugim după el.

— Asta nu a fost o tentativă de asasinare eșuată la adresa mea, a spus Takkan, ridicând cingătoarea lui Oriyu. Presupunem că asasinul *este* un asasin. Există modalități mai ușoare de a ucide un om decât cu Patru Răsufări. Alte otrăvuri sunt la fel de letale, la fel de rapide. Nu, Patru Răsufări este unică, deoarece își poate face victimele să doarmă profund, astfel încât să devină vulnerabile și ușor de capturat.

— Deci otrava ar putea fi folosită pe cineva precum împăratul? a zis Pao.

— Sau pe copiii imperiali.

M-a cuprins un fior. Gura lui Hasege s-a strâmbat într-un zâmbet cinic.

— Zău, Takkan, doar nu legi moartea lui Oriyu de epistola aia pe care ai găsit-o, nu-i așa?

— Nu poate fi o coincidență.

— Hai să presupunem că asasinul se află într-adevăr în fortăreață, a spus Hasege. Pe cine ar vrea să rănească, dacă nu pe tine?

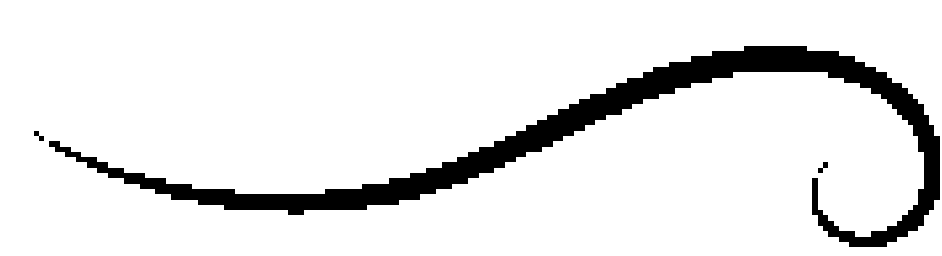
— Nu vom ști până nu-l vom găsi, a răspuns Takkan sumbru și a ridicat cingătoarea lui Oriyu. Oriyu nu avea obiceiul să ardă tămâie. Pornind de aici, descoperim de unde provine. Îi interogăm pe toți cei din fortăreață. Takkan s-a întors apoi cu spatele la Hasege ca să se adreseze direct celorlalte santinele: Indiferent de afilierea asasinului, trebuie să-l găsim... înainte să mai omoare pe cineva. Ați înțeles?

Una câte una, santinelele s-au înclinat, dându-și șoptit acordul. M-am uitat pe furiș la Hasege și i-am observat buzele subțiri și focul mocnind în ochii negri. El a refuzat să se încline.

Santinelele au plecat în șir indian; trei dintre ele l-au luat pe Oriyu, iar restul s-au întors în castel alături de Takkan. Numai Hasege s-a îndreptat spre porți pentru a ordona ca acestea să fie închise până la noi ordine.

I-am urmărit pașii grei înfundându-se în zăpadă. Se schimbaseră ceva în aer. Peste castel se așternuse un văl de neliniște și neîncredere.

Exista un trădător printre noi.

În noaptea aceea am fost atât de supărată, încât abia am simțit frigul. Mi-am deschis traista, scoțând urzicile și împrăștiindu-le înaintea mea asemenea unor bucle de foc. După atâtea săptămâni, trupul meu dezvoltase o toleranță neașteptată la spini și, deși mâinile îmi ardeau și mi se umpleau de bășici sub căldura lor dogoritoare, cel puțin durerea devenise suportabilă.

Ceea ce însemna doar că mintea mea se putea concentra asupra altor lucruri, cum ar fi trădătorul din castel.

Crezi că mama ta vitregă a avut ceva de-a face cu răscoala lordului Yuji? m-a întrebat Kiki.

Trebuie să fie implicată, i-am răspuns în gând, tăind un spin de pe scântelar. Altfel, de ce ne-ar fi trimis pe mine și pe frații mei atât de departe? Pentru a-l detrona pe tatăl meu. Poate că Yuji este iubitul ei și în tot acest timp a complotat să-l pună pe tron.

Dar de îndată ce ideea a prins contur, o coardă de incertitudine a vibrat înăuntrul meu, de parcă trupul mi-ar fi fost transformat într-un instrument muzical. De-a lungul anilor, mulți bărbați o doriseră cu înflăcărare pe Raikama, însă ea îi fusese extrem de loială tatălui meu. Întotdeauna fusese.

Sau am crezut asta pentru că mă vrăjise?

Firește că o făcuse, am bombănit în sinea mea. Probabil că ne vrăjise pe toți, astfel încât să devenim marionetele ei, să o iubim.

O durere nouă mi-a răsărit în piept. Era ca o fantomă lăuntrică, umbra unui sentiment care ieșise la suprafață prin fisurile memoriei pentru a-mi aminti că, odinioară, o iubisem cu adevărat pe Raikama – chiar dacă nu-mi aminteam de ce.

Pentru că făcea parte din vraja ei, m-am muștrat, iritată că îi îngăduisem furiei față de mama mea vitregă să se disipeze, chiar dacă doar pentru o clipă. Mi-am încleștat pumnii.

Raikama e un șarpe, i-am zis cu înverșunare lui Kiki. Ea însăși mi-a spus asta odată. Atunci nu am înțeles, dar acum o fac. Este ca o otravă și încearcă să distrugă Kiata.

Pasărea mea de hârtie a ridicat privirea, fără să-și ascundă scepticismul.

Atunci de ce să-și mai bată capul cu tine și cu frații tăi? De ce să nu vă ucidă și să-l detroneze pe tatăl vostru dintr-odată? Cu siguranță are puterea să ducă un astfel de plan la bun sfârșit.

Era o întrebare care mă frământase luni întregi. Se preschimbase într-un ghimpe înfipt în mână, unul pe care cu cât mă străduiam mai tare să-l scot, cu atât continuam să-l împing mai adânc.

Este ca o otravă, am repetat, refuzând să discut mai departe despre asta.

Totuși, în subconștient au început să apară primele îndoieli. Timp de câteva secunde, renunțasem la ura mea pentru Raikama – pentru prima dată de când fusese blestemată. Aș fi putut jura că, în acel moment, orice vrajă îmi întuneca amintirile păruse să slăbească.

Nu, trebuia să fie imaginația mea! De ce și-ar fi folosit Raikama puterile asupra amintirilor mele? Ce răspunsuri putea conține trecutul meu?

Nu avea niciun sens, însă am continuat să-mi pun întrebări. Am continuat să-mi explorez golurile din memorie. Iar în acea noapte, în visele mele, am început să-mi amintesc.

— *Andahai a spus că cineva a încercat să-l otrăvească pe tata săptămâna trecută, am zis eu, prinzând-o pe Raikama singură în odaia ei.*

Își pieptăna încet părul și fredona în sinea ei. . . până când m-a văzut.

— *A spus că ai preparat un antidot care l-a salvat. Cum l-ai făcut? Ți-ai folosit șerpui?*

Raikama a stat puțin pe gânduri, la fel cum procedam și eu înainte de a decide dacă să mint sau nu.

— *Da, cu șerpui mei! Uneori, dar nu adesea, otrava este leacul pentru otravă. Este un remediu tănuuit.*

— *Pot să-i văd? Oh, te rog! Hasbo aduce mereu acasă broaște râioase și șopârle, dar nu reușește niciodată să găsească șerpui. Și nu am intrat niciodată în grădina ta.*

— *Ar fi periculos, Sbiori! mi-a explicat Raikama. Unii dintre șerpii mei sunt otrăvitori. S-ar putea să muște o zurbagie ca tine.*

A fost o glumă afectuoasă, însă una rostită cu o voce încordată. Un copil mai precaut ar fi schimbat subiectul. Eu însă nu eram așa.

— *Nu-ți faci niciodată griji că te vor mușca? am întrebat-o.*

— *Otrava nu prea are efect asupra mea. Șerpii mei știu că nu trebuie să-și încerce norocul cu mine.*

— *De ce nu are efect asupra ta?*

Ea a râs, felul ei de a mă tachina.

— *Într-o zi, curiozitatea îți va însemna drumul spre pierzanie, micuțo.*

— *De ce? am insistat.*

O clipă de tăcere.

— *Pentru că sunt una dintre ele, a spus ea într-un final.*

Și-a pus pieptenele deoparte, cu ochii rotunzi și luminoși. Apoi, când a clipit, au devenit galbeni. . . ca ai unui șarpe.

M-am trezit, aproape sărind din pat. Amintirea ar fi trebuit să mă înfricoșeze, dar într-un mod straniu și de neînțeles, nu a făcut-o.

Deoarece, pentru cea mai scurtă clipă dintre toate. . . mi-a fost dor de ea.

CAPITOLUL 28

LA SFÂRȘITUL SĂPTĂMÂNII, MI-AM RIDICAT PIATRA PENTRU ULTIMA OARĂ, ȚINÂND-O CU mare ceremonie deasupra urzicilor. Apoi am atacat cel din urmă spin, lovindu-l până când s-a desprins cu un pocnet.

În sfârșit terminasem. Ce era mai greu trecuse. Gata cu frunzele ascuțite, gata cu spinii arzători. Focul demonilor încă strălucea prin scântelar, ca un fulger de o intensitate mai scăzută, însă nu mă mai orbea cu fiecare sclipire. Acum fiecare filament scânteia cu un luciu efervescent, un caleidoscop de lumini și culori.

Aș fi putut să le admir toată ziua. Dar mai aveam ceva de făcut înainte ca sarcina mea să fie îndeplinită.

M-am întors în odăile mele, unde am testat fibrele scântelarului cu degetele. La atingere se simțeau mai aspre decât păreau, asemănătoare cu niște paie. Și la fel de fragile. Fără învelișul oferit de focul demonilor, se destrămau ușor. Trebuiau să fie răsucite împreună.

Trebuiau filate.

Prima oară m-am gândit că aș putea fi ingenioasă și să-mi asamblez propriul fus dintr-o pensulă de scris. Am înfășurat fibrele scântelarului iar și iar, încercând să imit mișcările Zairenei cu fusul ei. Dar era imposibil. M-am ales cu un fir zgrunțuros și grosier. În plus, avea să dureze săptămâni, dacă nu chiar luni, să-mi termin munca în acest fel.

Aveam nevoie de roata de tors a Zairenei.

Problema era că, de când mă prinsese cercetând-o intens în odaia de recreere a lui lady Bushian, o ținuse în odăile ei private.

Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să mă prindă transformând urzici fermecate în fire la fel de fermecate, am mormăit în tăcere, vorbind cu Kiki. Deja crede că locul meu e în temniță. Imaginează-ți cât de veselă ar fi la perspectiva de a-mi vedea capul în vârful unei sulite.

Ce alternative ai? m-a întrebat Kiki.

Nu prea multe, am recunoscut, îmbrăcându-mă cu hainele de bucătărie. O să încep prin a-i face niște prăjituri.

Prăjituri? a repetat pasărea mea, încrețindu-și ciocul de hârtie. *Serios, Shiori?*

Da! Ori de câte ori Hasbo intra în belele din cauza mea, întotdeauna mă revanșam față de el cu mâncare. Mâncarea este cea mai bună ofertă de pace.

Poate pentru tine, a spus Kiki, încă neîncrezătoare. Cineva ca Zairena ar prefera bijuteriile.

Ei bine, nu am bani pentru bijuterii. Am acces la bucătărie, iar Zairena a spus că îi e dor de deserturile din provincia ei.

Așadar, prăjituri.

Nu orice tip de prăjituri. Prăjiturile-maimuței.

Prăjiturile-maimuței fuseseră numite așa deoarece toată lumea știe că maimuțele-de-zăpadă se strecurau din păduri pentru a le fura. Erau rotunde, portocalii și umplute cu alune, de obicei servite pe bețișoare, astfel încât să semene cu niște picioare îmblânite, încolăcite în jurul unor tulpini de bambus. Petrecusem o mulțime de Festivaluri de Vară urmărind vânzătorii din Chajinda cum le prepară și eram încredințată că pot reproduce rețeta.

Poate un pic prea încredințată.

Am folosit morcovi pentru a colora făina de orez, dar nuanța obținută mi-a amintit mai degrabă de pielea pufoasă a unei piersici decât de coaja unei portocale. După ce am folosit un ciocan de lemn ca să bat aluatul și să pisez alunele, unele prăjituri au ajuns să aibă prea multe alune, iar altele prea puține. Și prăjirea lor s-a dovedit a fi dificilă. Aluatul se tot lipea de tigaie și le-am ars marginile în loc să le fac crocante.

La următoarea serie, am învățat din greșeli și am acordat mai multă atenție prăjiturilor. Mama îmi pregătise o gustare asemănătoare cândva, amestecând nucă de cocos cu alune. Îmi dăduse o lingură de lemn și-mi ținuse mâinile deasupra focului.

„Amintește-ți cântecelul nostru! Cântă-l o dată, apoi întoarce”, spusese ea. „Cântă-l din nou, apoi întoarce.”

Channari era o fată care locuia la malul mării

Și păstra focul aprins în așteptarea surorii ei.

Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit?

Prăjituri, prăjituri, cu nucă de cocos și curmale.

Aproape terminasem de prăjit a doua serie când Takkan și Pao au intrat în bucătărie. Un strat fin de zăpadă proaspătă le împodobește mantii, ca o poleială iernatică, iar frigul de afară îi înroșise nasul și obrajii lui Takkan – o imagine adorabilă, care m-a umplut de mai multă duioșie decât mi-aș fi dorit.

— Cam devreme pentru desert, nu-i așa? m-a întâmpinat el. Cum te aștepti ca eu și Pao să căutăm asasini când ne ispitești cu aceste miroaturi?

A întins mâna peste grătar, dar i-am îndepărtat-o cu o lovitură ușoară.

Încă sunt fierbinți.

— Pot lua una dintre acelea? m-a întrebat Pao, arătând spre farfuria cu prăjituri de sacrificiu – cele pe care le arsesem.

Când i-am dat toată farfuria, umbra unui zâmbet aproape că a reușit să-i îmblânzească expresia serioasă. Aproape.

— Ți-ai făcut un aliat pe viață, a glumit Takkan când Pao s-a îndreptat spre un colț al bucătăriei pentru a mânca.

Pao începea să-mi amintească de frații mei. Urechile îi ieșeau puțin mai mult în evidență, la fel de mari ca ale gemenilor, iar zâmbetele îi erau câștigate cu greu ca ale lui Andahai.

Dar Takkan? Încă nu-mi formasem o părere despre fostul meu logodnic. Cumva, părea greșit să-l compar cu frații mei.

Când s-a apropiat și s-a aplecat peste tigaie, am devenit brusc recunoscătoare focului care trosnea sub prăjiturile-maimuței – o explicație credibilă pentru roșeața care îmi ardea fața.

L-ați găsit pe asasin? m-am grăbit să-l întreb pe mutește, indicând cingătoarea lui Oriyu, pe care Takkan și-o trecuse peste braț.

— Nu, eu și Pao încă îl căutăm. I-am interogat pe toți cei din Iro, dar nu am aflat nimic.

Și-a fluturat mâna spre prăjiturile mele.

— Ce frumos din partea ta să ne trimiți astăzi la treabă cu gustări!

Nu sunt pentru tine, am început să mimez, dar Takkan a întins mâna spre una dintre prăjiturile aflate pe grătar.

A scos un strigăt.

— E fierbinte!

Mi-am încrucișat brațele la piept, abținându-mă cu greu să nu râd.

Cu o astfel de răsplată te alegi când ești nerăbdător.

Takkan ținea în continuare prăjitura, însă o arunca dintr-o mână în cealaltă ca să se răcească mai repede. În cele din urmă, a luat o înghițitură și a mestecat.

Am dat agitată din mâini, în mod cert nerăbdătoare.

Cum e?

— Acum cine este nerăbdător? m-a tachinat el.

Avea gura plină, așa că i-am distins cu greu cuvintele.

— Abia am terminat de mestecat prima îmbucătură. Voi avea nevoie de încă una pentru a-mi forma o părere.

A luat încă o înghițitură, păstrându-și expresia perfect neutră, fără să-și demaște nici măcar pentru o clipă opinia.

Takkan a zâmbit larg.

— Mereu am savurat o prăjitura-maimuței gustoasă.

M-am relaxat.

Sunt ușor de recunoscut? Nici prea dulci? Nici prea îndesate?

Nu mi-a înțeles întrebările, dar mi-a înlăturat grijile când a întins mâna după o altă prăjitură. L-am lăsat să o ia înainte să-l îndepărtez cu un ghiont și să arăt spre Pao.

Împarte cu el!

— Pentru cine sunt restul?

Mi-am fluturat mâna ca un evantai pentru a o indica pe Zairena.

Takkan și-a arcuit o sprânceană.

— Zairena? Ți-a cerut să le faci azi?

Nu! De ce? am întrebat și am ridicat din umeri.

— A spus că au cel mai bun gust când le mănânci în zăpadă.

Takkan și-a scos prăjitura pe fereastră și, de îndată ce fulgii de nea au aterizat pe aluatul crocant, vălătuci mici de abur au răsărit pe suprafața prăjită, unduindu-se spre cer.

— Cozi de maimuță.

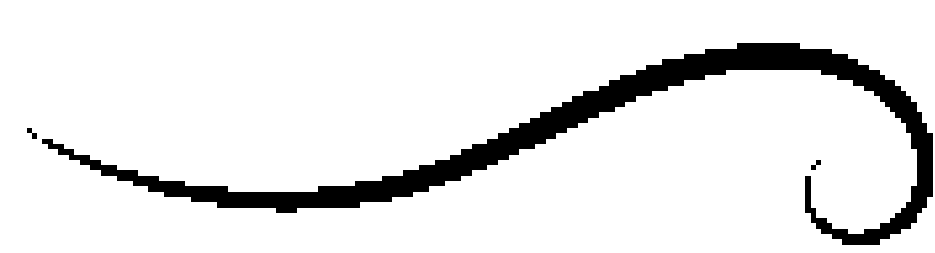
Am zâmbit. Chiar arătau ca niște cozi de maimuță.

Mi-a fost greu să mi-o imaginez pe Zairena ca pe un copil capricios, cu o imaginație atât de bogată, dar știam din proprie experiență cât de mult se poate schimba cineva după o mare pierdere. Poate că exista într-adevăr o șansă să devenim prietene.

Takkan mi-a oferit prăjitura aburindă. Cine ar fi crezut că Zairena avea dreptate? Zăpada a întărit mai repede aluatul lipicios, făcându-l și mai crocant.

Am dat din cap, încântată de rezultat.

— Acum voi mai lua câteva cu mine. Pentru Pao, firește.
Mi-a făcut cu ochiul, umplându-și buzunarele cu prăjituri.
— Vino, te voi conduce înapoi la castel!

Groaza de a o vedea pe lady Bushian era chiar mai puternică decât groaza de a o vedea pe Zairena. De când eu și Megari ne strecuraserăm din castel ca să mergem la Muntele Iepurelui, făcusem tot posibilul să o evit. Știam că mă învinuia pentru că aproape îi ucisese fiul și fiica.

Prin urmare, atunci când m-a primit în odaia ei de recreere, nici că aș fi putut fi mai surprinsă.

— M-ai tot evitat, Lina, a spus ea cu severitate. Lipsești de la mese și te ascunzi în umbre ori de câte ori treci pe lângă mine, pe coridoare.

Sub blid, am clipit. Oare fusesem atât de evidentă?

— Curajul este deviza familiei Bushian.

— Mamă, a sărit Megari să-mi ia apărarea, s-a luptat cu lupii alături de Takkan! Nu cred că trebuie să-i ții o prelegere despre...

— Liniște, Megari! Doar dacă nu cumva ții neapărat să fii următoarea.

Lady Bushian și-a îndreptat umerii, recăpătându-și postura rigidă și ațintindu-și din nou privirea asupra mea.

— Data viitoare când alegi să-mi încalci regulile, vii imediat să dai ochii cu mine. Furia mea nu se stinge cu timpul, ci se întetește. Și ești *extrem* de norocoasă că și Takkan a ieșit pe furiș din fortăreață. Dacă nu ar fi fost acolo, cu voi două, când au atacat lupii... ei bine, niciuna dintre voi nu s-ar afla acum aici. M-am făcut înțeleasă?

Mi-am plecat capul. Se părea că Takkan nu îi spusese mamei sale despre lupul cu brățara de aur.

— În regulă. Așadar, ce ai acolo? Prăjituri? Le-ai făcut într-o încercare de a-mi domoli furia?

Am zâmbit doar, bucuroasă că nu i-am putut răspunde.

— Vino, adu-le înăuntru!

Zairena stătea la războiul de țesut, făcând o grimasă, probabil nemulțumită că lady Bushian hotărâse să nu mă alunge până la urmă. Am pus tava în fața ei, silindu-mă să zâmbesc.

— Prăjiturile-maimuței! a exclamat Megari.

A înșfăcat una, îndesând-o în gură într-un mod asemănător fratelui ei.

— Mmm!

Zairena a luat o prăjitură și a mirosit-o.

— Chiar arată ca prăjiturile-maimuței. Totuși, mai ai multe de învățat înainte să deprinzi rețeta, Lina. Marginile sunt arse... și ce culoare ar trebui să fie asta? Maimuțele-de-zăpadă sunt portocalii, nu roz.

Am tras de obloanele ferestrei. Strălucirea albă a iernii a luminat odaia, iar o briză rece și înviorătoare s-a strecurat prin grilajul de fier. Zairena a țâșnit în picioare, deschizându-și imediat evantaiul ca să-și acopere fața.

— De ce ai făcut asta? a exclamat ea. E foarte frig afară! Megari o să răcească!

Mi-am înclinat capul, confuză. Țineam prăjiturile în afara ferestrei, exact așa cum îmi arătase Takkan.

— Cozi de maimuță! a strigat Megari.

Din prăjiturile portocalii s-au înălțat spirale de aburi, iar Megari a luat două, oferindu-i una mamei sale și pe cealaltă Zairenei.

— Mănânc-o repede, înainte să dispară aburul!

Prăjitura-maimuței a crănțănit sub dinții lui Megari, dar Zairena nici nu a vrut să se atingă de a ei.

— Prefer să nu cad în patima dulciurilor, a spus ea, coborându-și într-un final evantaiul.

— Nu sunt preferatele tale? a întrebat-o Megari.

Zairena și-a păstrat calmul, bându-și în tihnă ceaiul.

— Oamenii se schimbă. În plus, deja sunt reci.

Nasul ei a zvâcnit ușor, un gest aproape imperceptibil.

— Uită-te la ele, toate-s arse și neuniforme! Nu i-aș oferi astfel de prăjituri nici măcar câinelui meu.

— Nici măcar nu ai un câine, a replicat Megari. Și odinioară le mâncai chiar și după ce le scăpai în zăpadă.

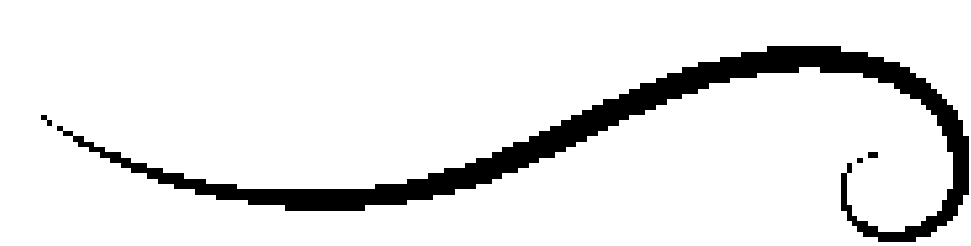
Lady Bushian i-a aruncat fiicei sale o privire cu subînțeles, însă Megari doar a pufnit.

— Ei bine, asta înseamnă doar mai multe pentru toți ceilalți. Mulțumesc că le-ai preparat, Lina!

Am reușit să-i ofer un zâmbet fetiței. Dar când mi-am dus prăjitura la buze, mi-am pierdut brusc pofta de mâncare. Zairena mințise despre prăjituri, la fel cum mințise și despre firele pentru Raikama.

Prăjituri și fire: lucruri stranii despre care să minți. Când eu, una, alegeam să mint, o făceam pentru a ascunde adevărul. Comportamentul Zairenei îmi dădea de înțeles că nu știa adevărul.

De parcă era o impostoare.

Era o bănuială, nimic mai mult. Nu era înțelept să trag concluzii pripite, dar, pe de altă parte, nu fusesem niciodată un model de înțelepciune.

Ți-am spus deja, nu toată lumea apreciază mâncarea, așa cum o faci tu, Sbiori, a spus Kiki, care mi-a sărit pe umăr, astfel încât să țină pasul cu mine în timp ce mă apropiam tiptil de odaia Zairenei.

Pasărea m-a prins de păr, încercând să mă tragă înapoi înainte să acționez pripit.

Nu crezi că ar trebui măcar să aștepti până la miezul nopții?

Atunci va dormi. . . în odaia ei!

Nu în fiecare noapte. Nu de când s-a întors Hasege.

M-am împiedicat și am clipit la mica mea pasăre de hârtie. Ce-i mai plăcea să-și bage nasul peste tot!

Ești sigură de asta?

Mai sigură decât ești tu că este o impostoare.

Și nu te-ai gândit să-mi spui?

Tocmai le-am auzit pe gărzi vorbind despre asta, a zis Kiki, ciripind aproape de urechea mea. Nu-mi petrec toate zilele trăgând cu urechea la bârfele ființelor umane.

Poate ar trebui, i-am replicat în gând, îndreptându-mă acum spre propriile odăi. Se dovedește a fi o îndeletnicire utilă.

Kiki m-a săgetat cu o privire nemulțumită, dar pieptul i s-a umflat de mândrie.

În acea noapte, în timp ce Kiki distrăgea atenția gărzii printr-o serie de năpaste desfășurate prin toată fortăreața, m-am furișat în odaia Zairenei. Era de două ori mai mare decât a mea, însă avea doar o vedere parțială a Muntelui Iepurelui. Unul dintre veșmintele ei albe era pus la uscat peste un paravan pliabil, iar eșarfa neagră, aruncată cu nepăsare, acoperea un taburet. Tămâia ardea intens în fața unui altar personal, unde am zărit o ofrandă de fructe, vin de orez și numele părinților ei scrise pe plăcuțe de lemn.

Am fluturat mâna pentru a îndepărta mirosul puternic și m-am postat în fața cuferelor ei. Înăuntru am descoperit scrisori, cele mai multe de la mama Zairenei către lady Bushian, și pergamente de la Templul din Nawaiyi, laudând-o pentru studiile ei sânguincioase. Și un autoportret.

Kiki a zburat în odaie, așa că mi-am înclinat capul spre ea, dornică să-i cer părerea.

Ciudat, nu-i așa? Să ai mereu un autoportret la tine.

Păsărea a pufnit.

Se iubește pe sine. Chiar ești surprinsă?

Nu, dar tot eram bănuitoare. Am studiat fata din tablou. Cu siguranță semăna cu Zairena. Aceeași bărbie rotunjită și același nas ascuțit, o singură împletitură pe spate, alunița de pe obrazul drept.

Era ea, fără îndoială.

Am pus tabloul la loc, puțin descurajată. Dar nu mi-am terminat căutarea.

Am trecut la sertare, unde am găsit borcane cu scoarță de salcie pentru tratarea bolilor de stomac ale lui Megari, talismane și amulete de îndepărtare a demonilor și pentru a călători în siguranță, un vas de tămâie, o gamă largă de produse cosmetice și exagerat de multe eșarfe și evantaie.

Iar în cufer, numai fire, fire și iar fire. Cele de aur fuseseră deja trimise Raikamei – Zareina transformase împachetarea cutiei într-un adevărat spectacol și nu vorbise despre nimic altceva zile întregi –, dar mai rămăsese o sticlă cu vopsea aurie.

Am ridicat-o. Culoarea era luminoasă, dar un asemenea detaliu nu mi-a schimbat părerea despre Raikama. Poate că mama mea vitregă își petrecea zilele la rama pentru brodat, însă era la fel de pasionată de cusut precum eram eu de șerpi.

Am scos cu grijă dopul sticlei și am mirosit. Substanța avea un iz înțepător, ca o cerneală concentrată amestecată cu o doză puternică de ceai amar. Nimic dulceag. Am rupt o pagină din cartea mea de scris și am turnat câteva picături pe hârtie.

Dacă este otravă, se va înnegri destul de curând, i-am spus lui Kiki. Procesul poate fi accelerat prin încălzire. . . sau prin gătit.

Am ținut pagina lângă o lumânare și am așteptat. Vopseaua s-a uscat și a strălucit, devenind netedă și căpătând o nuanță și mai intensă de auriu. Nu de negru.

Nu e otravă? a întrebat Kiki.

Nu, am confirmat eu, pe jumătate dezamăgită și pe jumătate ușurată.

Deci Zairena nu era asasinul. Poate că antipatia pe care i-o purtam îmi afecta judecata.

Cel puțin planul de a da buzna aici nu fusese în zadar. În colțul camerei se afla roata de tors a Zairenei, acoperită de cearșaful de muselină.

M-am apropiat șovăitor de instrument. Dacă avea să mă prindă folosindu-l pentru scântelar, aveam să fiu aruncată înapoi în temniță. Alungată pentru că sunt o vrăjitoare. Arsă pe rug, cu sufletul împiedicat să-și găsească vreodată pacea.

Dar, dacă nu o făceam, frații mei aveau să rămână cocori de-a pururi.

Între moartea fraților mei și a mea, o alegeam pe a mea fără ezitare.

Bine că îmi adusesem traista. Am înlăturat cearșaful și am întins mâna după un fus gol.

Stai de pază! am îndrumat-o pe Kiki.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Zairena să mă prindă filând fibrele de scântelar în odaia ei.

CAPITOLUL 29

NOAPTE DE NOAPTE, MĂ STRECURAM ÎN ODAIA ZAIRENEI SĂ LUCREZ. LA SFÂRȘITUL săptămânii eram atât de ostenită, încât mă ardeau ochii și practic mă clătinam la fiecare pas. Dar aproape terminasem. *Aveam* să termin în seara asta.

Fibrele aspre de scântelar îmi zburau unduitor de pe degete, nerăbdătoare să alunece pe roată și să se încolăcească în jurul fusului, transformându-se în ceva mai fin. Ceva magic.

Pe măsură ce se topeau într-un fir continuu, unul roșu s-a împletit singur în scântelar – unul dintre firele destinului ale lui Emuri'en. Prima dată când l-am văzut, inima mi-a tresărit de bucurie și, chiar și după ce mă întorsesem în odaia mea, entuziasmul m-a împiedicat să dorm. Acum, în această ultimă noapte de tors, inima îmi era îndurerată din motive la care nu voiam să mă gândesc. Blestemul Raikamei începea să mă împovăreze și voiam doar să-i pun capăt.

Am fost mai neglijentă decât de obicei, uitând să schimb bobina cu una nouă, degetele mele alunecând din când în când de pe roată când piciorul înclina instrumentul într-un unghi precar. Ochii mă usturau de la strălucirea urzicilor, dar degetele îmi lucrau chiar și atunci când alte gânduri îmi răscoleau mintea. Când în sfârșit mi-am golit traista de ultimul lujer, iar fusul era plin de scântelar gros și sclipitor, am scos un oftat de ușurare, îngăduindu-mi un moment să-mi admir munca.

Apoi am acoperit roata Zairenei și am înlăturat orice urmă a vizitelor mele nocturne. Tămâia nu ajuta; mirosul era atât de coplesitor, încât mă adormea. Mi-am frecat temeinic ochii.

Ajută-mă, Kiki!

Kiki a zburat să ridice un fir de scântelar căzut, apoi a scos un scâncet.

Aripa mea! Uită-te cum arată, e distrusă!

Aripa de hârtie a lui Kiki era pătată de vopsea aurie, lichidul infiltrându-se în modelele de pene aurii-argintii schițate de-a lungul marginilor.

Hai că nu-i sfârșitul lumii! Voi șterge vopseaua. Deschisesem fereastra pentru a lua un pumn de zăpadă și o frecam de aripa lui Kiki când am auzit pași pe coridor, podelele de lemn scârțâind sub greutatea lor.

Am înhățat-o pe Kiki și mi-am lipit spatele de perete. După ce pașii au trecut, am ieșit în grabă din odaie, blestemând din nou holurile fortăreței, pentru că erau extrem de înguste.

Zairena se afla în capul scării și s-a răsucit pe călcâie de îndată ce m-a auzit, cu expresia întunecată de o încruntătură.

— De ce te furișezi pe aici?

Avea părul despletit, eliberat din împletitura obișnuită, mânecile mototolite și buzele ușor umflate. Mi-am ridicat bărbia la înfățișarea ei răvășită.

Te-aș putea întreba același lucru.

Am pornit cu pași mari spre scări, dar Zairena nu a vrut să se dea la o parte.

— N-ai ce căuta în aripa Grădinii de Miazănoapte. Ai fost în odaia mea?

M-a prins de încheietura mâinii și mi-a scuturat-o, de parcă aș fi furat bijuterii și le-aș fi ascuns în mâneci.

— Arată-mi ce se află în traistă!

Sângele îmi bubuia în urechi.

Poftim, deschide-o singură!

Zareina a înlăturat repede clapeta. Interiorul tolbei era la fel de gol ca partea întunecată a lunii.

Am crezut că descoperirea o va liniști, dar Zairena părea doar mai înfuriată. Mi-a azvârlit traista înapoi în brațe, nervoasă.

— Păzește-ți spatele! a șuierat ea. Aici spânzurăm hoții, dar aș prefera să te văd arzând.

Cât s-a îndepărtat, pășind cu aroganță, mi-am înnodat la loc traista.

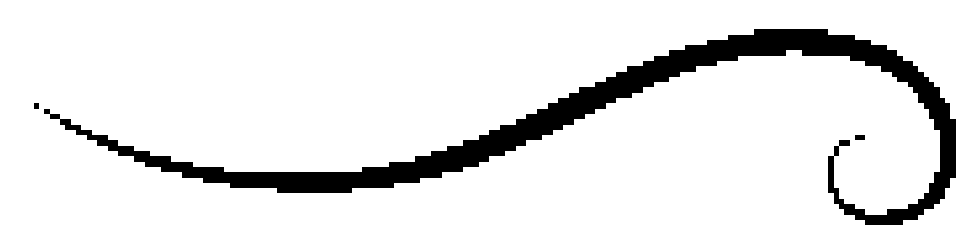
Vrei să-i scot ochii pentru tine? m-a întrebat Kiki, zburând din blidul de pe cap.

Tentant, am mormăit eu. Dar nu! Nu merită osteneala!

Ea nu e înfricoșătoare, nu ca mama ta vitregă. Dar ceva nu-mi miroase a bine, Sbiori.

Am căscat, prea obosită ca să-mi pese. Zairena mă amenințase întreaga iarna. Era ca un șarpe fără venin. Mușcăturile ei nu te puteau ucide.

Deși te puteau răni.

A doua zi dimineață, când am ajuns în bucătărie, pregătită să lucrez ca de obicei, Rai și Kenton m-au oprit la ușă. S-au înghesuit unul în altul, amintindu-mi de doi somni, cu mustățile lungi și inegale și mințile prea goale pentru a gândi de capul lor.

În ultimele săptămâni pusesem bazele unui mod civilizată, dacă nu chiar cordial, de a lucra împreună în bucătărie. Rai chiar începuse să mă lase să iau cantități mici de zahăr din proviziile lui, iar Kenton recunoscuse în sfârșit că supa mea de pește era mai bună decât a lui. Așadar, de ce mă priveau cu atâta înverșunare acum?

— Nu avem nevoie de tine azi, Lina, au spus amândoi cu asprime. Du-te acasă!

Au dat să închidă ușă, dar m-am strecurat printre ei și m-am repezit în spatele bucătăriei, unde Chiruan fierbea niște ouă.

M-a întâmpinat cu unul dintre mormăiturile lui obișnuite.

— Ar trebui să pleci, mi-a spus el, fără să ridice privirea. Întoarce-te într-o săptămână, când lucrurile se vor rezolva.

Când ce anume se va rezolva?

Mi-am folosit mâinile pentru a-i da de înțeles că sunt din ce în ce mai confuză.

Un alt mormăit, iar nările i s-au umflat.

— Bineînțeles că nu știi ce s-a întâmplat.

Chiruan și-a coborât vocea.

— Stăpâna cea mică a fost bolnavă ieri, iar Zairena dă vina pe prăjiturile pe care le-ai făcut. Nu ai voie să intri în bucătărie până când Megari nu se însănătoșește.

Zairena credea că o otrăvisem pe Megari? Am clătinat violent din cap. *Asta-i ridicol!*

Chiruan s-a întors spre cutia de lac de lângă el, cea în care își păstra mirodeniile și rețetele, și a presărat câteva boabe de piper negru în oala care mocnea lângă ouă.

— Nu mai fi atât de abătută, Lina! Lady Bushian și lordul Takkan au mâncat amândoi din prăjituri. Sunt convins că cel puțin tânărul lord va garanta pentru tine.

Bucătarul-șef mi-a făcut semn să plec, dar nici nu m-am clintit. Nu eram abătută, eram furioasă! Și îngrijorată.

Cum se simte? am întrebat, trăgându-mă de păr pentru a sugera codițele lui Megari.

— Va fi bine. Are un stomac sensibil, iar astfel de simptome apar și dispar. Lady Bushian va înțelege că nu ai avut nimic de-a face cu asta.

Fierbeam de furie. Și toate astea pentru simplul fapt că Zairena credea că îi furasem ceva din odaie?

— Va trece în câteva zile, Lina, a spus Chiruan, interpretându-mi greșit furia drept frică. Du-te și cere-i scuze Zairenei pentru orice ai făcut ca să o jignești!

Să-i cer scuze?

I se urcaseră toate mirodeniile la cap?

— Da, cere-i scuze! Nobilii au nevoie să li se gâdile degetele de la picioare și să le fie mângâiate orgoliile. Mai ales lady Zairena.

Am strâns cu putere din buze.

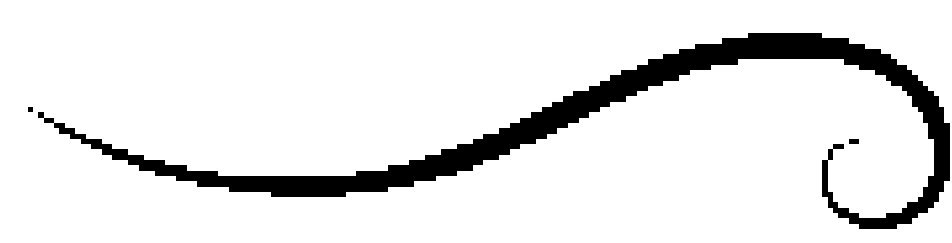
În niciun caz!

Într-o dovadă neobișnuită de compasiune, Chiruan a spus:

— Ești foarte muncitoare, Fată-Pește. Mă voi asigura că nimeni nu-ți ia locul la spălat orezul cât ești plecată. Acum ia aminte la ce-ți spun și grăbește-te! Nu-ți face din Zairena un dușman.

Mi-am aruncat șorțul și m-am grăbit să plec din bucătărie, însă nu pentru a-i cere scuze.

Chiruan se înșela – aveam dușmani din belșug. Încă unul nu mă speria.

Talismane atârnau de zăbrelele de pe ușile lui Megari, amulete mici care au dângănit și au zornăit când m-am strecurat înăuntru.

Takkan se afla deja acolo, schițând într-unul dintre caietele sale. Când și-a ridicat privirea și m-a văzut, și-a dus un deget la buze. Megari dormea.

M-am îndreptat în vârful picioarelor spre ea, mușcându-mi buza la vederea chipului ei mic și palid. Degetele îi erau răsfirate peste faldurile păturii, și respira încetișor. Sub braț, parțial ascunsă de pătură, era o păpușă cu ochi rotunzi și flori de mătase în păr. Părea să-mi zâmbească indiferent unde mă duceam, exact ca stăpâna ei.

— Se odihnește, a șoptit Takkan. Stomacul i-a făcut din nou probleme, dar acum e în convalescență.

Am dat din cap, însă povara de pe umeri nu dispăruse. Am pornit spre ușă.

Takkan a venit după mine.

— Pari supărată, Lina, a spus el de îndată ce am ieșit pe coridor. Din cauza zvonurilor?

M-am uitat în sus la Takkan, cu buzele întredeschise de surpriză. Auzise despre ele?

— Știu că nu sunt adevărate. La fel și mama mea.

Și-a pus caietul de schițe sub braț.

— Vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva.

Pao păzea ușile de care ne-am apropiat, două panouri glisante decorate cu o lună plină aurită și Muntele Iepurelui în fildeș. Când m-a văzut, santinela și-a înclinat ușor capul de curiozitate, iar o clipă mai târziu am înțeles și de ce.

Takkan mă adusese în odăile lui. Spre deosebire de ale lui Megari, erau curate și modest mobilate. Sabia atârna pe un suport special, iar armura și coiful stăteau uitate într-un dulap deschis. În stânga, lângă ferestre, se afla un birou înconjurat de cărți și teancuri înalte de hârtie.

— Asta am vrut să-ți arăt, mi-a spus el, conducându-mă spre birou. M-am gândit că s-ar putea să le apreciezi.

Aproape o duzină de tablouri ocupau masa joasă, toate inscripționate în scrisul îngrijit al lui Takkan. Înfățișau momente din cele mai iubite legende ale Kiatei.

— E merit să fie un cadou pentru Megari, când voi avea destule povești, mi-a mărturisit el cu timiditate. Mă tem însă că atunci când voi termina, va fi prea mare pentru ele.

Nu poți fi niciodată prea mare pentru povești, am cugetat, conturând cu degetele fiecare element din tabloul lui Emuri'en. Cocorii cu coroane stacojii care semănau atât de bine cu frații mei. Părul incredibil de lung care împletea destine și, uneori, le schimba.

Era frumos.

Am îngenuncheat, studiind tablou după tablou. Unul cu doamna lunii și cu soțul ei vânător, altul cu lordul Sharima'en, zeul morții, și cu soția lui, Ashmiyu'en, zeița vieții. Întruchipau povești despre dragoni care fugăreau țestoase și tăietori de bambus care întâlneau spirite magice în copaci. Dar exista un tablou care nu se potrivea alături de celelalte.

Se afla în partea de jos a grâmezii, așa că am tras ușor de el, în timp ce Takkan lăsa să intre mai multă lumină de la ferestre.

Pictase o fată cu păr lung și negru, înveșmântată în veșminte ample, de un roșu-aprins. Purta o orhidee în ghiveci, iar deasupra ei zbura un zmeu albastru ca porțelanul pictat. La vederea scenei, tristețea mi-a înflorit în piept, deși nu puteam să înțeleg de ce.

Ce e asta?

O umbră a trecut peste chipul lui Takkan.

— Tabloul acesta nu e pentru Megari.

Pentru cine? am mimat.

Takkan a tras adânc aer în piept înainte să-mi răspundă.

— Prințesa Shiori.

Numele mi-a răsunat în urechi.

Oh!

Fata *chiar* semăna cu mine. Până și frații mei erau acolo, șase prințșori în fundal. Am întins mâna după una dintre pensulele de pe birou și am scris în cartea mea:

Ai cunoscut-o?

— Nu am avut de ales în această privință, a zis Takkan pe un ton aspru. Logodna noastră a fost aranjată când eram copii. Tata spunea întotdeauna că era o mare onoare

pentru familia noastră, având în vedere că nu am fost niciodată la fel de puternici precum cei care locuiesc mai aproape de Gindara. A fost un dar, unul pe care nu l-am putut refuza.

Oare și-ar fi dorit să-l poată refuza? Și eu fusesem surprinsă.

„Un lord de rangul al treilea?” mă plânsesem eu de mai multe ori. „Dacă o să fiu trimisă tocmai la Iro, nu poate măcar să aibă o vilă în Gindara ca să pot veni în vizită?”

Am ascuns amintirea în străfundul minții mele, plină de rușine.

— Auzisem multe lucruri despre ea, a continuat Takkan. Că e rebelă și nerăbdătoare, ghidușă și mincinoasă. Dar toți cei care o cunoșteau o iubeau. Spuneau că e plină de entuziasm și are un râs căruia nimeni nu îi putea rezista. Așa că i-am trimis scrisori. Am vrut să o cunosc, însă cum te prezinți unei prințese?

A râs, un sunet aproape lipsit de umor.

— Mama mi-a sugerat să-i scriu povești și exact asta am făcut. Erau despre mine, despre viața în Iro – cu mici desene. Iernile aici sunt lungi, așa că am avut timp din belșug. Mi s-a spus că Shiori este curioasă; prin urmare, am încercat să închei fiecare poveste în suspans, în speranța că îmi va răspunde la scrisori pentru a întreba ce se întâmplă mai departe.

Odată cu împărtășirea acestei amintiri, Takkan lăsase tot acel zbucium lăuntric să-i stăpânească trupul, iar acum, într-un final, umerii i-au coborât într-o descătușare tăcută și s-a aplecat peste genunchi, ca și cum ar fi încercat să ocupe cât mai puțin spațiu posibil. În șoaptă, a spus:

— Dar nu a făcut-o niciodată. Nici măcar nu cred că le-a deschis.

Am fost recunoscătoare pentru blidul de pe cap, deoarece nu mă puteam uita la el.

Mi-am adus aminte de acele scrisori. La câteva luni, slujnicele îmi aduceau una în odăile mele, fiecare plic mai gros decât ultimul.

„Cel puțin are un scris de mână frumos”, spuseseam prima dată când îmi văzusem numele în caligrafia lui Takkan.

Dar nu o citisem pe niciuna dintre ele. Nici măcar nu le deschisesem. O decizie parțial îndrumată de propriile capricii, dar mai presus de toate... mai presus de toate, de dorința de a nu-mi înfrunța viitorul. Viitorul meu sumbru și îngrozitor, căsătorită cu un lord sumbru și îngrozitor.

Dacă aș putea să mă întorc acum la palat, acele scrisori ar fi primele lucruri pe care le-aș căuta.

Cât de nepoliticos! am spus pe mutește, dând cu pumnul în palmă. *Probabil că ai fost supărat.*

— Am fost supărat, a recunoscut Takkan. De fapt, am vrut să-i spun asta când am întâlnit-o, dar...

Un oftat stins.

— Dar m-a făcut să mă răzgândesc.

Acum eu m-am încruntat. Pentru nimic în lume nu mi-am amintit să-l fi întâlnit pe Takkan – decât atunci când eram copii, abia destul de mari să avem amintiri.

Când ai întâlnit-o?

— Familia mea a fost în vizită într-un an la Gindara în timpul Festivalului de Vară. Am încercat să o găesc pe Shiori ca să mă pot prezenta, dar copiii imperiali erau ocupați. Exista un concurs doar pentru ei, organizat de lordul Yuji.

Takkan s-a încordat când i-a rostit numele.

Mi-am amintit. Un test de „moralitate”, spusese Yuji. Andahai, Benkai, Wandei și Hasho îl trecuseră; udaseră planta în fiecare zi, dar nu răsărise nici măcar cel mai mic mugure. Yotan își spărsese ghiveciul într-o luptă cu Reiji și amândoi recunoscuseră totul, așa că trecuseră și ei — pentru onestitatea lor. Dar eu... eu picasem testul pentru că în ghiveciul meu înfloriseră orhidee.

Fuseseră mov, de aceeași nuanță cu vopselele scumpe, trimise de comercianți pentru veșmintele noastre de iarnă. Uluitoare ca o lacrimă de amurg. Mi-am amintit că fusesem surprinsă — și încântată — de cât de frumos crescuseră. Ar fi trebuit să mă întreb cum înfloriseră atât de repede și cum de florile căpătaseră exact culoarea și forma pe care mi le imaginasem.

Acum știam că doar magia mea era de vină.

— Nu era nicio sămânță în ghiveci, a spus lordul Yuji, dezvăluindu-și dinții mici cu un zâmbet, doar petale de orhidee zdrobite în pământul de pe fundul vasului. A fost un joc, Shiori'anma. Nu te voi judeca pentru că ai plantat o floare nouă în ghiveciul tău.

— Dar n-am făcut-o! am protestat.

— Recunoaște că ai trîșat, Shiori, a spus Reiji. Știm că ești prințesa mincinoșilor.

— N-am trîșat! am strigat cu chipul înroșit de umilință sub privirile atîntite ale tuturor. Nu mint!

Niciunul dintre frații nu m-a crezut. Nici măcar Hasho.

M-am răsucit pe călcâie, refuzând să fiu făcută de rușine, pe nedrept, în fața tuturor. Am alergat în spatele curții interioare și m-am pitit în spatele unui arbore de magnolie, ciugulind prăjiturile pe care le ascunsesem în mâneci.

În scurt timp, un băiat pe care nu-l recunoșteam mi-a oferit o batistă. Era slab, înalt și se mișca puțin cam ciudat, cu veșminte prea scurte și o pălărie care îi aluneca de pe părul negru dat cu mult prea multă ceară. Probabil fiul unui curtean căruia i se ordonase să mă caute în schimbul câștigării bunăvoinței tatălui meu.

Părea amuzat — și oarecum ușurat că mâncam, în loc să plâng întruna.

— Prăjiturile-maimuței? a fost felul lui de a mă saluta. Sunt excepțional de bune anul acesta, după părerea mea, dar te murdărești cam repede.

Și-a atins gura, un indiciu politicos că aveam firimituri peste tot.

I-am smuls batista din mână și mi-am șters buzele. Eram pe cale să-i poruncesc să plece când a îngenuncheat lângă mine și a zis solemn:

— Te cred... în legătură cu florile.

Mă prinsese când eram complet vulnerabilă, cu toate scuturile doborâte. Umerii mi s-au lăsat în jos.

— Le-am udat în fiecare zi. Le-am vorbit, așa cum șeful-bucătar le vorbește ierburilor sale pentru a le convinge să crească mai repede.

— Lordul Yuji ți-a jucat o festă urâtă.

— Lordul Yuji? am repetat, răsucind o șuviță de păr în timp ce meditam la cuvintele lui. De ce ar face asta? Vrea să mă căsătorească cu unul dintre fiii lui.

Băiatul a tresărit, apoi m-a întrebat șovăitor:

— Vrei să te căsătorești cu fiul lordului Yuji?

— Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni! am declarat eu. Dar mai bine cu unul dintre fiii lui Yuji decât cu acel barbar prostănac din Ținutul de Miazănoapte. Măcar voi fi mai aproape de casă, ca să pot petrece cât mai puțin timp posibil cu soțul meu.

— Înțeleg! a spus el. Deci nu pentru că nu-ți place de logodnicul tău.

— Nu-mi place că el există.

Am pufnit, i-am împăturit batista și i-am dat-o înapoi.

— Mulțumesc. . . Nu ți-am reținut numele.

Băiatul a zâmbit, cu dispoziția, în mod straniu, mult mai însorită acum.

— Numele meu nu este important.

Un zmeu plutea peste umărul lui, un model splendid pictat, cu un stol de cocori zburând deasupra unui munte cu două vârfuri. Mi l-a întins.

— Ți place? Eu însumi l-am pictat.

— E drăguț, aproape la fel de bun ca unul făcut de Yotan. Îl înscrii în competiție?

— Nu mai e timp. Eu și tatăl meu trebuie să plecăm înainte de asfințit. Locuim departe de aici.

— Pentru cine este?

Băiatul a scos o pensulă și a început să scrie. Caligrafia lui era îngrijită și precisă, dar nu am avut răbdarea necesară ca el să picteze numele cuiva pe zmeu. Încă furioasă din cauza concursului organizat de lordul Yuji, i-am smuls zmeul și am fugit cu el.

Pentru un băiat cu picioare lungi și subțiri, era iute. M-a prins repede din urmă, iar eu, complet luată prin surprindere, am dat din greșală drumul zmeului, care se înălța tot mai sus, imposibil de recuperat acum.

Am pornit după el, dar băiatul m-a tras înapoi.

— Lasă-l să zboare!

Am privit zmeul ridicându-se deasupra copacilor, cu inima tot mai îndurerată pe măsură ce devenea tot mai mic, până când s-a preschimbat într-un punct pe cer. Lacrimi îmi încețoșau ochii și m-am urât pentru că plângeam în fața acestui băiat pe care nu-l cunoșteam. Dar și pentru că îi pierdusem zmeul. Pentru că distruseam tot ce atingeam.

— Îmi pare rău! am spus, simțindu-mă îngrozitor.

Ochii lui erau întunecați și serioși.

— Să nu-ți fie! Zmeiele sunt menite să zboare, unele mai sus decât altele.

— Atunci, e unul norocos. Noi, ceilalți, suntem legați de firele noastre.

Am scos un oftat, mâhnită, și mi-am șters ochii. Apoi m-am întors către băiat. Doream să-i vorbesc pe un ton imperios, dar cuvintele îmi tremurau pe buze, pline de vinovăție:

— Ai spus că a fost un cadou. Te-aș putea ajuta să pictezi altul. Nu sunt foarte talentată la artă, nu ca Yotan. . .

— Mi-ar plăcea asta, a spus băiatul nerăbdător, renunțând la o parte din formalitatea lui stângace.

Mi-a zâmbit din nou, cu dispoziția și mai însorită decât înainte și, în pofida lacrimilor mele, nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc înapoi. Îmi încrucișasem brațele în poală, pe punctul de a mă așeza pe iarbă pentru a începe să pictăm, când, în acel moment, cineva s-a apropiat din spate.

Băiatul a incremenit imediat, din nou timid și retras.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, te rog să nu-ți faci griji în legătură cu zmeul.

S-a înclinat, luându-și rămas-bun, când a apărut Hasho.

— Mă bucur că în sfârșit te-am cunoscut, Shiori'anma!

În tot acest timp, băiatul acela fusese Takkan! Acum arăta diferit. Nu mai era acel băiat timid și înalt, care se mișca puțin cam ciudat, cu prea multă ceară în păr. Pe de altă parte, nici eu nu mai eram aceeași fată.

Mi-am tras răsufierea, rușinea colorându-mi obrajii. Nici măcar frații mei nu mă crezuseră în privința florilor. De ce o făcuse Takkan, care abia mă cunoștea? Ale cărui scrisori le aruncasem deoparte și nu le citisem niciodată. A cărui prietenie o disprețuisem.

— După ce am întâlnit-o, spunea Takkan, nu i-am mai scris niciodată.

De ce nu?

— Pentru că am primit răspunsul pe care îl căutam.

Am tresărit, convinsă că Takkan mă urâse. Știam că răspunsul avea să mă rănească, dar nu m-am putut abține să nu-l întreb:

Care a fost acela?

— Părinții mei cred că o căsătorie este o datorie față de familie și împărăție, mi-a spus Takkan, ca răspuns. Eu cred că este o datorie față de inima cuiva. Mâncarea hrănește burta, gândurile hrănesc mintea, dar dragostea este cea care hrănește inima. Prin scrisorile mele, am sperat că eu și Shiori am putea ajunge să ne umplem unul altuia inima de iubire. Că am putea să fim fericiți împreună. După ce am cunoscut-o, am sperat că da... da, exista o șansă.

Inima a început să-mi bată mai tare, mai haotic, făcând tot felul de salturi în piept pe care nu le crezusem niciodată posibile.

— Poate că mă mințeam singur.

Takkan a ridicat tabloul cu mine și zmeul.

— Voiam să i-l dăruiesc după ceremonia noastră de logodnă, dar ea a preferat să sară în Lacul Sacru decât să mă întâlnească.

Pentru prima oară, l-am văzut pe Takkan arătând într-adevăr îndurerat.

Umerii i s-au încordat.

— Familia mea a devenit bătaia de joc a Gindarei și i-am spus tatălui meu că ar trebui să plecăm imediat. Prințesă sau nu, nicio persoană onorabilă nu ar trata pe altcineva cu atâta lipsă de respect.

Tabloul i-a căzut din mâini, iar stomacul meu, odată cu el, de parcă șocul mi l-ar fi împins tot mai jos, apăsându-mi cu putere trupul. Îl rănisem pe Takkan fugind de la ceremonie. Nici măcar o dată nu mă întrebasesem cum trebuie să fi fost pentru el să călătorească de-a lungul întregului imperiu pentru a mă întâlni. Trebuie să fi fost atât de dezamăgit! Și rănit!

— După ce m-am întors acasă, mi-am dorit să-i fi oferit măcar o șansă să se explice, mi-a mărturisit Takkan. Mi-am dorit să nu fi plecat atât de supărat. Dar mândria m-a împiedicat să-i scriu.

A pus deoparte tabloul, cu spatele la mine.

— Apoi ea a dispărut, a spus el încet, și mereu voi regreta că nu am rămas. Poate că lucrurile ar fi fost altfel pentru ea dacă aș fi făcut-o.

Răsufierea îmi devenise întretăiată și, înainte să le pot opri, lacrimile mi-au înțepat ochii. Le-am șters în grabă, dar probabil că am ratat vreuna, deoarece Takkan mi-a oferit batista lui. La fel cum o făcuse cu atâția ani în urmă.

— Sunt lacrimi pentru prințesă, Lina? m-a întrebat el cu blândețe. Sau sunt pentru tine?

Cuvintele lui m-au îndemnat să-mi ridic privirea. Pensula mi-a alunecat din mână, iar eu și Takkan ne-am aplecat amândoi să o luăm de pe podea. Degetele noastre s-au atins, strângând ambele capete ale bățului.

El s-a uitat în jos, la mâinile noastre. Ale mele tremurau, așa că le-a acoperit cu ale lui, sperând să mă liniștească.

— Mi-aș dori să vorbești cu mine, a spus el. Uneori, prin felul în care îți miști buzele, jur că poți. Chiar dacă mă înșel, mi-aș dori să-ți pot vedea măcar ochii.

Ochii lui m-au înfiorat, atât de pătrunzători, încât păreau să vadă prin blidul de lemn. Pentru o clipă, aș fi putut jura că știa adevărul – că eu *eram* Shiori.

Apoi și-a întors privirea, iar clipa a dispărut.

Dezamăgirea mi-a înjunghiat pieptul. Nu știa. Cum ar fi putut? Nu arătam și nu mă comportam deloc precum acea prințesă lipsită de griji pe care o întâlnise o singură dată, cu mulți ani în urmă.

Takkan a dat drumul pensulei și și-a plecat capul.

— Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu este corect față de tine. Vreau doar să știi că îmi pasă de tine, Lina. Nu am putut fi acolo pentru Shiori, dar voi fi acolo... pentru tine. Indiferent dacă ai nevoie de mine sau nu.

Am înghițit în sec, uitându-mă intens la mâinile noastre. Ar fi trebuit să dau din cap și să-i spun că nu voiam să fie acolo pentru mine.

Dar nu am făcut așa ceva. Chiar dacă poverile mele îmi aparțineau mie și numai mie, am simțit o ușoară alinare la gândul de a-l avea alături pe Takkan.

Mi-am întrepătruns degetele cu ale lui și am micșorat spațiul dintre noi – atât cât am îndrăznit.

Îmi doream să nu fie niciodată nevoit să-mi dea drumul la mână. Sau eu la a lui.

CAPITOLUL 30

NERĂBDĂTOARE SĂ LUCREZ DIN NOU, M-AM ÎNTORS ÎN BUCĂTĂRIE, IGNORÂND PRIVIRILE sașii ale lui Rai și Kenton. Până la prânz, uitaseră de zvonurile Zairenei, iar eu frământam aluat pentru tăieței, cu o supă care fierbea deja pe aragaz.

Totul mergea bine până când Hasege a dat buzna înăuntru, agitându-și sabia.

Spre deosebire de Zairena, acesta nu venise niciodată în bucătărie, așa că mi-am luat inima în dinți, convinsă că ea îl trimisese să-mi facă viața mizerabilă. Mai multe zvonuri că eram o vrăjitoare, o nouă umilire legată de blidul de pe cap – orice ar fi fost, eram gata.

Însă Hasege nu se afla aici pentru mine. Disprețul i-a pălpăit în ochi când m-a văzut, dar privirea lui necruțătoare a trecut pe lângă mine și s-a îndreptat spre bucătari. Spre Chiruan.

— Până aici ți-a fost, bătrâne! Vino cu mine!

Confuzia a străbătut fața lată a bucătarului-șef, care s-a strâmbat.

— Stăpâne, știu că voi întârzia cu cina în seara asta și că puiul de aseară a fost prea prăjit, dar...

Oțelul a tăiat aerul, iar sabia lui Hasege s-a oprit la marginea gâtului lui Chiruan.

— Am spus, vino cu mine!

Bucătarul-șef și-a pus deoparte satârul.

— Oferiți-mi cel puțin demnitatea de a-mi spune cu ce am greșit.

— Cu ce ai greșit? a repetat Hasege batjocoritor. Bine, de dragul tuturor celor de aici. Tu, Chiruan, ești vinovat de uciderea lui Oriyu, onorata santinelă a Castelului Bushian.

Mâna mi-a zburat la gură. Chiruan, asasinul? Era imposibil!

— S-s-stăpâne, Chiruan este bucătarul-șef al Castelului Bushian de peste treizeci de ani, a spus Rai, la fel de șocat ca mine. El...

— El este a'landan, ne-a reamintit tuturor Hasege.

— Pe jumătate a'landan, a bombănit Chiruan. Astea-s niște baliverne! Oriyu a murit otrăvit cu Patru Răsufări. N-am...

— Asta a fost găsită în odaia ta.

Hasege a ridicat o sticlă lungă și minusculă în formă de tărtăcuță și a vărsat substanța într-una dintre oalele care fierbeau deasupra focului. În câteva secunde, un miros îngrozitor de dulce a pătruns în bucătărie, iar conținutul oalei s-a înnegrit ca și cum cineva ar fi aruncat funingine înăuntru.

Patru Răsufări.

— Ce spuneai, bătrâne?

Chiruan a tușit, apoi și-a întors obrazul.

— Nu este a mea, a zis el și a șovăit. Nu este.

— A fost găsită într-o pungă cu aur, a continuat Hasege în timp ce una dintre santinele scotea un sac cu makani de aur. Mult prea mulți bani pentru un bucătar cinstit și muncitor ca tine.

— Nu i-am văzut în viața mea...

— Mai rostește un singur cuvânt și-ți vei pierde limba! Același lucru e valabil și pentru oricine altcineva care vorbește în apărarea acestui om.

Hasege și-a mutat sabia de la bucătar la bucătar înainte de a o întoarce la gâtul lui Chiruan.

Toți s-au dat înapoi, încovoindu-se ca miriapodele, în vreme ce Hasege și santinelele lui scotoceau prin câmară. M-am strâmbat la auzul sticlelor și borcanelor de sticlă sparte, dar și la vederea sosurilor și a vinurilor de gătit atent alese de Chiruan care acum erau aruncate neglijent la podea.

Într-un final, i-au găsit cutia.

— Deschideți asta! le-a poruncit Hasege lui Rai și Kenton, arătând spre lacăt.

— Doar Chiruan are cheia.

— Nu-i nimic acolo! i-a explicat Chiruan pe un ton implorator. Doar condimente și rețete. A fost în familia mea de generații.

— Aduceți-o lordului Takkan pentru inspecție! a ordonat Hasege, tăind cheia de la gâtul bucătarului-șef. Și duceți-l pe Chiruan în temniță!

Santinelele s-au supus, însă eu am început să protestez. Hasege m-a împins în perete.

— Nu-mi sta în drum, demonule! m-a avertizat el. Doar dacă nu vrei să fii următoarea.

Mi-am controlat gândurile învălmășite, convinsă că bucătarul-șef fusese victima unei înscenări. După o tăcere lungă și fragilă, Hasege a plecat în cele din urmă, iar eu mi-am aruncat șorțul și m-am repezit înapoi spre castel.

Pao m-a împiedicat să intru în odaia lui Takkan.

— Domnia Sa e ocupată. Tocmai s-a întors din satul Iro și nu trebuie să fie dera...

M-am întins peste el și am bătut cu încheieturile degetelor în ușă. Era culmea obrăzniciei, dar nu-mi păsa.

Când Pao a început să mă tragă cu forța din fața camerei, Takkan a apărut la ușă.

Își purta încă mantia, cu faldurile de un albastru intens drapate peste umeri. Umbrele se agățau de statura lui, iar ochii, de obicei plini de concentrare și de voință, păreau extrem de triști.

— Las-o să intre!

Pao mi-a aruncat o privire exasperată înainte de a se da înapoi. Aveam nevoie de un munte de prăjituri cu fasole dulce pentru a-i intra din nou în grații.

Chiruan! Am dat frenetic din mâini. *El este...*

— Știu că ești supărată, Lina, m-a întrerupt Takkan, cu vocea mai încordată decât o auzisem până acum. Dar dovezile sunt clare ca lumina zilei. Chiruan a ucis un om și a comis înaltă trădare împotriva împăratului și împotriva Kiatei. Știu că a fost un mentor pentru tine și îi sunt recunoscător pentru bunătatea arătată, dar acest război compromite multe loialități. Uneori, adevărul este cea mai grea otravă de înghițit.

Tot ce mi-a spus avea sens. Era exact ceea ce Andahai sau Benkai ar fi făcut dacă cineva în care aveau încredere i-ar fi trădat. Și totuși, nu-mi venea să cred.

Căutam o foaie de hârtie să-i scriu asta, când am văzut cutia lui Chiruan.

Stătea pe biroul lui Takkan, abia deschisă. Am recunoscut lacul roșu neted, gravurile din scoici ale unor copii mici care se jucau, petele de ulei și de sos pe care Chiruan le ștergea meticulos de pe smalt în fiecare seară. De data asta, nu apucase să o facă.

Acum capacul zăcea pe podea, cu învelișul de mătase îndepărtat. Takkan l-a ridicat și l-a ținut lângă un felinar.

— Ce vezi, Lina?

Înghițind anevoie nodul dureros din gât, m-am aplecat spre capac.

Pe interiorul acestuia am zărit liste de ingrediente, temperaturi și timpi de gătire. Și variații.

Una era intitulată AUR, PENTRU SOMN.

Dedesubt: NEGRU, PENTRU MOARTE.

Sângele mi s-a scurs de pe față, vederea mi s-a încetșosat, apoi s-a limpezit la loc, iar și iar. Mi-am închis strâns ochii. Deci asta voise să spună Takkan prin dovezi.

— Vom amâna organizarea unui proces până când rețeta va fi verificată, a continuat Takkan, închizând cutia. Dar nu arată prea bine, Lina. Un om bun a murit. Să ne găsim puțină alinare în gândul că ucigașul lui a fost prins și să ne rugăm pentru obținerea unor răspunsuri.

Îndurerată de urâtenia situației, am încuviințat cu o mișcare din cap.

Nimeni nu avea acces la cutie în afară de Chiruan. Nici Rai, nici Kenton. Niciunul dintre ceilalți slujitori. Mi-aș fi dorit să-l pot întreba pe Chiruan de ce. De ce Oriyu? De ce trădase Kiata în felul acesta?

Santinelele aveau să primească un răspuns destul de curând. Poate că motivul era unul extrem de simplu: banii. M-am gândit la makanii de aur care zornăiau în punga aceea de cânepă – răsplata lui Chiruan. Poate că urma să mai primească și un post în palat, dacă Yuji urca pe tron. Nu mă puteam gândi la altceva.

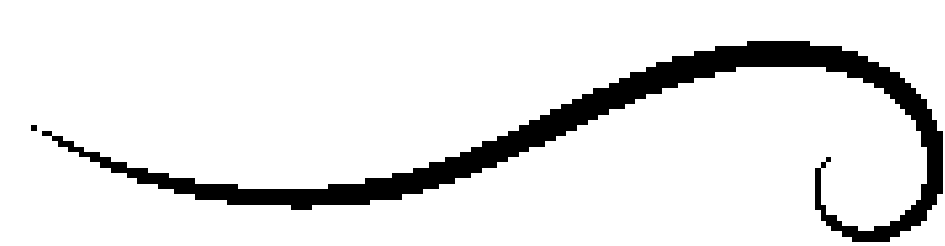
Mai are vreo importanță? m-am întrebat. *Mai are vreo importanță de ce o persoană în care ai încredere te trădează?*

Acum mă gândeam la Raikama, nu la Chiruan.

Nu! am răspuns. Dar tot voiam să aflu adevărul.

„Stăpânește-ți curiozitatea, micuțo”, mă tachina Raikama când eram mică. „Apropie-te prea mult de foc și vei arde doar!”

Deja ardeam, iar ea, Raikama, era cea care aprinsese focul.

După arestarea lui Chiruan, toți cei din bucătărie s-au preschimbat în fantome, pe jumătate prezenți, pe jumătate, nu. După ce am terminat să-i ajut pe Rai și Kenton să strângă dezordinea provocată de santinele, m-am închis în odaia mea. Oricât mi-aș fi dorit, nu mai puteam să mă implic în treburile fortăreței. Timpul petrecut în Iro se apropia de sfârșit și mai aveam o ultimă sarcină de îndeplinit înainte să plec.

Mi-am acoperit panourile de hârtie de pe ferestre și uși, apoi mi-am răspândit scântelarul în poală. Firele erau uluitoare, o împletitură strălucitoare de aur, violet și roșu, precum cele trei elemente magice care făuriseră scântelarul. Focul demonilor,

sângele stelelor și firele destinului ale lui Emuri'en. Trebuia să le împletesc suficient de strâns pentru a controla magia perlei de dragon a mamei mele vitrege.

Nu face ochiurile plasei prea mari! m-a avertizat Kiki în timp ce degetele îmi dansau peste scântelar, făcând nod după nod.

Nu te mai îngrijora!

Ochiurile plasei erau cam cât degetul meu mare și suficient de mici pentru ca pasărea mea să se strecoare prin ele, dar nu și unul dintre șerpii Raikamei. Deja mă asiguraseram de acest lucru.

Nu-s eu cea încrunțată. Ce s-a întâmplat, Shiori? N-ar trebui să te bucuri că aproape ai terminat? În curând te vei întoarce acasă.

Da, ar fi trebuit să mă bucur că eram atât de aproape de sfârșitul acestei călătorii îngrozitoare. Dar, cu toată sinceritatea, aș fi preferat să nu se termine niciodată.

Nu uitasem prețul pe care trebuia să-l plătim pentru a rupe blestemul. Toată iarna încercasem să mi-l scot din minte. Dar acum, când plasa era aproape gata, îmi răsărea mult prea des printre gânduri.

Unul dintre frații mei trebuia să moară.

Din nou și din nou, m-am torturat cu diferite posibilități. Că s-ar putea să nu-l mai aud niciodată pe Andahai muștrându-mă. Să nu mai aud niciodată vorbele încurajatoare ale lui Benkai. Să nu mai construiesc niciodată zmeie cu Wandei, să râd cu Yotan sau să mă cert cu Reiji. Să nu-i mai încredințez niciodată secretele mele lui Hasho.

Cu fiecare nod făcut, inima mă durea puțin mai mult. Pe măsură ce plasa se mărea, revărsându-se împrejur, perla minusculă din pieptul meu începea să strălucească și să pulseze, uneori înjunghiindu-mă cu atâta violență, încât eram nevoită să mă opresc și să-mi trag răsuflarea.

Oare perla Raikamei o rănea vreodată? M-am întrebat cum trebuie să fi fost pentru ea să-și părăsească țara pentru o viață la palat. Singură și melancolică, împovărată de secrete pe care nu le putea împărtăși cu nimeni.

Am scrâșnit din dinți. Oare chiar îmi compăttimeam mama vitregă?

Puțin. Era atât de fericită când alergam în odăile ei, de parcă aș fi fost singurul ei prieten din lume. De ce trebuise ca totul să se schimbe? Ce o făcuse să mă urască?

Folosește-ți mintea, Shiori! am murmurat în tăcere, reluându-mi munca. *Raikama este rea, atâta tot. Nu-i nimic altceva de înțeles.*

Asta îmi repetam noapte de noapte în timp ce lucram la plasă, până când am legat capetele ultimului fir de scântelar.

Până când, în cele din urmă, am terminat.

Era splendidă, suficient de lungă și de lată pentru a ajunge în colțurile îndepărtate ale camerei mele. Focul demonilor îi oferea o lumină sclipitoare, țesând o rețea uluitoare de scântei, iar sângele stelelor o însuflețea într-un mod orbitor, de parcă aș fi capturat cumva toate culorile universului. Dacă spuneam cuiva că zdrobisem o mie de rubine pentru a o crea, cu siguranță m-ar fi crezut, deoarece doar așa puteam descrie firele destinului, șuvițele din părul zeiței Emuri'en. Cu cele trei elemente magice laolaltă, plasa strălucea cu o lumină care mi-ar fi putut hipnotiza de-a pururi privirea.

Oricât de frumoasă era, vederea ei nu mi-a adus nicio bucurie. Am îndesat-o în traistă, hotărâtă să nu-i mai permit să-mi subjuge ochii până în ziua nefericită în care

va trebui să o folosesc împotriva Raikamei. Nici nu mai voiam să mă gândesc la mama mea vitregă până atunci.

Dar se pare că nu aveam de ales în această privință. În acea noapte, în timp ce dormeam, a ieșit la suprafață, neinvitată, o amintire de multă vreme îngropată:

— *De ce ai pus șarpele în patul lui Reiji? m-a întrebat mama mea vitregă. Gestul tău l-a supărat.*

— *A meritat-o cu vârf și-ndesat! Mi-a distrus păpușa preferată!*

— *Doar pentru că Reiji a fost crud nu înseamnă că ar trebui să fii și tu. Gândește-te la șarpe — ai fi putut să-l rănești!*

— *Sau șarpele ar fi putut să-l muște pe Reiji, am spus pe un ton răutăcios.*

— *Shiori!*

— *Nu-mi place de Reiji! am susținut cu încăpățânare. Și nu-mi pasă de șerpi. Șarpele este dușmanul natural al cocorului.*

Raikama a râs.

— *Cocorii sunt cei care mănâncă șerpi, nu invers. Șerpii sunt prietenii mei. Cândva, erau singurii mei prieteni.*

— *Cbیار și viperele? am întrebat. Hasbo a spus că acestea sunt otrăvitoare.*

— *Mai ales viperele. Practic m-au crescut.*

Mi-a împărtășit acest lucru pe un ton atât de serios, încât nu mi-am putut da seama dacă glumește sau nu.

— *Ei bine, atunci să știi că ești singurul șarpe pe care-l plac, mamă vitregă.*

Raikama mi-a ciufulit părul. Chipul ei răspândea o strălucire feerică, aurie și luminoasă ca luna. Am început să arăt cu degetul, dar mâna Raikamei a sărit departe de părul meu. Într-o clipă, strălucirea a dispărut, de parcă mi-aș fi imaginat-o.

Și odată cu ea a dispărut și umorul mamei mele vitrege, a cărei voce a devenit serioasă.

— *Într-o zi, nu vei mai spune asta. Într-o zi, mă vei disprețui.*

— *Nu aș putea să te urăsc.*

— *O vei face, a spus ea în cele din urmă. O viperă este otrăvitoare, fie că vrea, fie că nu.*

— *Dar nu orice otravă este rea. Uneori, este un remediu tănuuit.*

Raikama a clipit, surprinsă.

— *Poftim?*

— *Mi-ai spus asta odată, când cineva a încercat să-l ucidă pe tata cu o epistolă otrăvită. Nu-ți amintești? Ai preparat un antidot cu venin de la șerpii tăi.*

M-a cercetat cu buzele curbate într-un zâmbet șovăitor.

— *Ai o memorie foarte bună.*

— *L-ai salvat. De aceea n-aș putea niciodată să te disprețuiesc.*

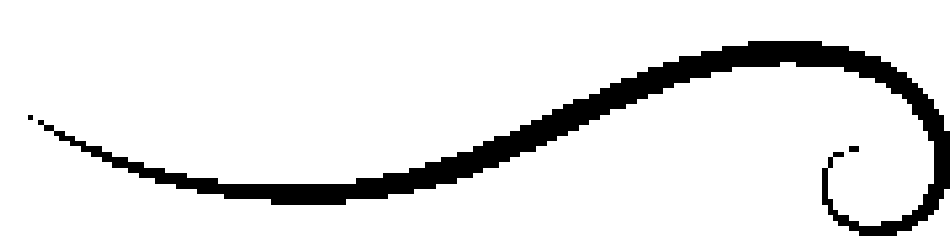
M-am oprit, testând un cuvânt pe limbă. Până la urmă, m-am încumetat să-l rostesc:

— *Mamă.*

Zâmbetul i s-a transformat îndată într-o amintire.

— *Nu sunt mama ta, Shiori. Nu ești copilul meu. Nu vei fi niciodată.*

Înainte să o pot opri, mi-a atins ochii și am uitat amintirea pentru mulți, mulți ani.

Dimineată, Kiki a dansat pe nasul meu, trezindu-mă cu zăpada scuturată de pe aripi.

Seryu vrea să te întâlnești cu el în seara asta, lângă râu. Are vești.

CAPITOLUL 31

LUNA SINGURATICĂ PĂZEA BOLTA CEREASCĂ, ROTUNDĂ ȘI STRĂLUCITOARE CA OCHIUL unui dragon. Aerul era rece și tăios de la neaua proaspăt așternută, înlăturând aproape orice dubiu în timp ce mă îndreptam spre spatele fortăreței.

— Un pic cam târziu pentru o plimbare nocturnă, Lina, a spus Pao, fără să mă lase să trec. E deja întuneric.

Până acum, tot ce avusesem de făcut fusese să sugerez că mă trimisese Chiruan, iar Pao m-ar fi lăsat să plec oriunde. Dar Chiruan se afla în temniță. Mi-am ridicat torța și găleata, rostind pe mutește o grămadă de prostii: *Ciuperaci, gheață, păstrăv, râu.*

— Nu așa de repede, nu așa de repede! m-a rugat Pao, care s-a aplecat în față și a mormăit: Nu știu cum reușește Takkan. Nu înțeleg nimic din ce spui.

Asta-i ideea! Mi-am scuturat coșul spre el și i-am făcut semn spre bucătărie, ca pentru a-l lămuri: *Trebuie să plec.*

Santinela și-a dres zgomotos glasul:

— Bine, du-te, du-te! Dar nu zăbovi... sau îi voi spune lui lady Bushian!

Neavând nevoie să fiu avertizată de două ori, am zbughit-o afară.

Licurici dansau peste râu; erau atât de mulți, încât îmi aminteam de scânteile unui foc de tabără. Cu Kiki așezată pe umăr, m-am ghemuit lângă mal, dârdâind de frig.

În apă, luna plină tremura, străbătută de unde, iar chiciura sclipea, mângâiată de lumina sa argintie.

Seryu, sunt aici!

Mi-am înfipt capătul torței în râul înghețat, cu ochii ațintiți asupra fisurilor apărute deodată pe suprafață, mii și mii de linii interconectate. Am așteptat. Gheața s-a despărțit, dezvăluind curenții ce se învârteau dedesubt, iar doi ochi rubinii, mari ca ouăle de prepeliță, au licărit dinăuntrul furtunii acvatice.

— Arăți mai bine hrănită decât ultima oară, m-a întâmpinat Seryu, luând înfățișarea lui umană în apă.

Ca de obicei, branhiile irizate îi scânteiau pe pomeți, iar din veșmintele lui de mătase ieșeau solzi de un verde jad. Însă arăta diferit astăzi. Părul îi era mai scurt, doar până la bărbie, și, pentru prima oară, nu i-am zărit niciun licăr năstrușnic în ochi.

— Mai bine hrănită și mai încălzită. Pe de altă parte, o băgăcioasă de hârtie mi-a zis că ai stat într-un castel, protejată de cele mai bune santinele din Kiata. Nu mi-ai spus că una dintre ele este logodnicul tău.

Nu am înțeles de ce Seryu părea atât de iritat.

Ce mai contează? Din câte știe el, sunt un nimeni.

— Poate că ai un blid pe cap, dar chiar și un prost ca Bushi'an Takkan își poate da seama că nici nu se pune problema să fii un nimeni.

M-am uitat urât la dragon.

Takkan nu este un prost. Dacă nu te-aș cunoaște, aș spune că pari gelos.

— Eu? Gelos pe un muritor? a pufnit Seryu disprețuitor. Dragonii nu-și bat capul cu astfel de emoții mărunte. În plus, sunt nepotul Regelui-Dragon. Am o mulțime de admiratori.

Cum? am întrebat. *Credeam că ieși rar la suprafață.*

— Voi, ființele umane, nu sunteți singurele capabile să-mi aprecieze măreția, a replicat Seryu, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Acasă, simpla mea reputație atrage zeci, nu, sute de admiratori!

Dragonul a scos un oftat trist.

— Dar tu ai fost întotdeauna una dintre preferatele mele, Shiori, a recunoscut el, înmuindu-se brusc. Dacă nu ai fi atât de... atât de umană, aș...

Ai ce?

— Las-o baltă!

Seryu se comporta ciudat astăzi. Irascibil într-un moment, melancolic în următorul. M-am strâmbat, temându-mă că asta însemna că nu urmau să-mi placă veștile pe care avea să mi le dea.

Am terminat plasa, i-am spus, trecând direct la subiect.

Era frig pe malul râului și nu voiam să îngheț.

Kiki mi-a zis că ai vești.

— Două zile de-ale dragonilor nu mi-au oferit nici pe departe suficient timp pentru a reintra în grațiile bunicului meu, a glăsuțit Seryu iritat.

Ce vrei să spui?

— Nu am vești, Shiori. Am venit doar să-ți transmit un mesaj din partea bunicului meu.

Am înghețat.

Care-i acela?

— Regretă că nu ți-a sfărâmat oasele deasupra mării Taijin, a spus Seryu cu o voce subțire. Și te asigură că doar datorită perlei mamei tale vitrege, frații tăi, care zboară de-a lungul mării în căutarea numelui ei adevărat, nu au fost încă preschimbați în spumă de mare.

Ce legătură are perla Raikamei?

— Mi-a poruncit să-ți spun că, *dacă* supraviețuiești întâlnirii cu Regina Nenumită, îți cere perla ei. Apartține dragonilor.

Foarte bine, i-o voi da... dacă îmi spune cum să destram blestemul.

— Regele-Dragon nu se tocmește, a mârâit Seryu. Data viitoare când mă vei vedea, vei avea perla ei.

Imaginea lui a început să fie străbătută de unde și să se estompeze în apă.

Stai, Seryu!

Doar ochii i-au mai rămas acum, mai lipsiți de strălucire decât îi văzusem vreodată.

— Nu te pot ajuta să destrami blestemul. Am încercat deja, să știi. Dar tu ești ingenioasă. Sunt sigur că vei găsi o soluție.

Obosisem să fiu nevoită să fiu ingenioasă. Să fiu nevoită să găsesc soluții. Voiam doar să merg acasă și să fiu cu familia mea, să mă trezesc și să descopăr că totul nu a fost decât un vis îngrozitor de real.

M-am ghemuit mai aproape de râu, ca și cum aș fi vrut să-i șoptesc un secret. Există un gând care nu-mi dădea în pace:

Mi-am tot pus întrebări în legătură cu mama mea vitregă. Dacă... dacă nu este un blestem? Dacă... Mi-am atins blidul, simțindu-mă prosteste pentru cuvintele pe care urma să le rostesc în gând, dar era prea târziu să dau înapoi: Dacă, uneori, otrava este un remediu tăinuit?

Cu întregul chip reapărut în apă, Seryu s-a holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne și mustăți.

— Crezi că a avut intenții bune când a decis să-ți transforme frații în cocori?

Nu știu ce cred. Încerc doar să înțeleg de ce. De ce a făcut-o?

Dragonul a pufnit.

— Of, ființele astea umane, care încearcă mereu să afle motivul pentru una, pentru alta! Cu ce ar schimba situația, hm?

N-am putut să-i răspund la întrebare. Cum aș fi putut, fără să știu ce era de înțeles?

— Perla din inima ei nu seamănă cu perla niciunui alt dragon. E coruptă și, din moment ce o posedă, și ea trebuie să fie coruptă. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Seryu avea dreptate: motivele ei nu puteau să-i justifice acțiunile. Ceea ce ne făcuse mie și fraților mei era de neiertat. Doar o inimă nemiloasă ar putea arunca un asemenea blestem.

Așa că de ce mai aveam îndoieli?

— Nu complica lucrurile! mi-a spus Seryu cu subînțeles. Salvează-ți frații, apoi adu-i perla bunicului meu! Promite-mi asta, ca între prieteni!

Am încuviințat cam fără vlagă

— Bun!

Umerii dragonului s-au relaxat.

— Acum trebuie să plec.

Nu te voi mai vedea până atunci?

— Nu, deși mi-aș dori să poți, prințesă! Oricum nu o să-ți fie dor de mine, acum, că afecțiunea ta s-a îndreptat dintr-odată spre acel lord uman amărât, complet banal.

M-am înroșit înainte să-mi pot controla reacția.

— Ah, deci Kiki nu mințea!

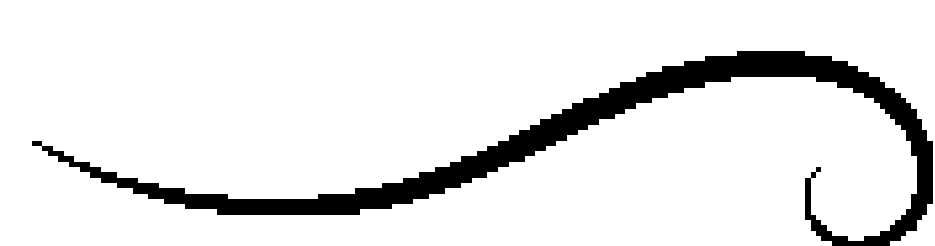
Takkan îmi e prieten. Și mi-aș dori să încetezi să mai folosești uman și ființă umană ca pe niște insulte. Și eu sunt o ființă umană, la fel și frații mei.

— Ei bine, am spus că el este complet banal.

Înainte să-i pot da o altă replică usturătoare, Seryu s-a scufundat înapoi în apă. Când a ieșit din nou la suprafață, sprâncenele lui acoperite cu pene verzi erau unite. M-am întrebat ce se întâmpla în regatul lui subacvatic, din moment ce atitudinea lui devenise deodată bătoasă, de parcă ar fi fost urmărit.

— Le voi trimite vorbă fraților tăi că ai terminat plasa. Fă tot posibilul să supraviețuiești până te voi revedea!

Apa s-a liniștit, iar el a dispărut, lăsându-mă să suport singură greutatea blestemului Raikamei.

Până m-am întors la castel, eram epuizată, pe jumătate înghețată și așteptam cu mare nerăbdare să mă prăbușesc lângă vatră. Totuși, am uitat complet de oboseală de îndată ce am văzut-o pe Megari, ghemuită în fața ușii mele, grav bolnavă.

— Lina! a spus ea cu o voce aspră. Te-ai întors! Nu puteam dormi! Stomacul meu! Era palidă, cu ochii sticloși și umflați, și atât de vlăguită, încât abia se putea ține pe picioare.

— Stomacul meu, a gemut ea, cu buzele murdare de vomă. Ajută-mă! A tremurat când s-a prăvălit peste mine, lipsită de energie. Pulsul îi scădea rapid. Înebunită de îngrijorare, am luat-o în brațe.

Rezistă, Megari! am spus în gând, purtând-o prin castel. *Vei fi bine!*

Nu o duci la preoteasa aia rânjită, nu-i așa? a exclamat Kiki din interiorul mânecii mele.

Ba da! Oricât de mult uram să recunosc adevărul, aveam nevoie de ajutorul Zairenei. M-am rugat să fie în odaia ei în seara asta. Am bătut ușor în ușa ei, cu încheieturile degetelor, și nu m-am lăsat până nu a răspuns.

— Ești posedată? Cum îndrăznești..., a început Zairena, apoi ochii i s-au mărit. Megari!

I-a făcut imediat semn gărzii de la capătul coridorului.

— Du-o pe lady Megari în odăile ei!

Am dat să o urmez, dar Zairena m-a îndepărtat cu o fluturare a mâinii.

— Du-te înapoi la culcare! Ai făcut destule și nu vrem ca întreaga fortăreață să știe că Megari este bolnavă.

Am ignorat-o însă, ajutând garda să o pună pe Megari înapoi în patul ei.

Am mângâiat-o pe păr, dorindu-mi să-i pot spune o poveste, însă m-am mulțumit să-i ciupesc ușor coardele lăutei lunare. Pe una dintre mese se afla o tavă cu mandarine pe jumătate mâncate și curmale roșii uscate. Și o farfurie cu felii vechi de tort cu fructe kaki. Pe firele lui Emuri'en! Speram că nu se îmbolnăvisese după ce mâncase unul dintre deserturile lui Chiruan.

Mi s-a părut că au trecut ore întregi înainte ca Zairena să revină cu ceaiul. Când m-a văzut, buzele i s-au întredeschis pentru a scoate una dintre remarcile ei nesuferite caracteristice. Dar, pentru prima dată, s-a gândit mai bine și mi-a dat ceaiul. Împreună, am ajutat-o pe Megari să-l bea, înclinându-i bărbia în sus pentru a-i picura lichidul printre buzele strânse. După ce am golit recipientul, Megari a început să respire tot mai liniștit și a adormit la loc.

— Se va simți mai bine dimineată, a spus Zairena.

Mulțumesc! i-am comunicat prin gesturi, profund recunoscătoare.

Până la urmă, poate că Zairena chiar *era* o preoteasă. Ceaiul mirosea puternic a ghimbir, portocale și fructe de păducel – numai ingrediente pentru ameliorarea durerilor de stomac.

— Așteaptă!

Zairena avea fața umbrită de oboseală și degetele pătate de ceai și ierburi.

— Ai procedat bine că ai adus-o la mine. Îți mulțumesc, Lina!

Am clipit, surprinsă de gestul de pace, chiar și oferit cu atât de multă reticență.

Cine ar fi ghicit? a mormăit Kiki odată ce am fost singure. *A fost nevoie ca Megari să se afle în pericol de moarte pentru ca vipera aia să-și retragă colții. O crezi?*

M-am prăbușit pe pat, ostenită. Nu conta dacă o credeam. Până la sfârșitul săptămânii, aveam să plec de aici.

Iar cu voia zeilor, iarna mea în Iro avea să fie o amintire îngropată cât mai adânc în trecut.

CAPITOLUL 32

EXISTAU DOAR DOUĂ PERSOANE DE LA CARE ÎMI DOREAM CU ADEVĂRAT SĂ-MI IAU RĂMAS-BUN, însă nu știam cum să deschid subiectul cu niciuna dintre ele.

Am început cu Megari. Redevenise veselă și, când am vizitat-o, încerca să se decidă cu ce să se îmbrace la Festivalul de Iarnă, înconjurată de mormane de mătase și satin, rochii, cingătoare și conduri acoperind aproape complet podeaua.

— Lina! a strigat ea, croindu-și drum prin dezordine. Apoi a ridicat două panglici și mi-a spus: Ajută-mă, vreau să aleg culorile pentru împletiturile mele!

Privirea mi-a zăbovit pe panglica stacojie, dar am arătat spre cealaltă. Albastrul era culoarea blazonului Bushian și se asorta perfect cu gulerul și manșetele rochiei pe care le purta Megari.

— Așa m-am gândit și eu. Atunci, nu vrei s-o iei tu pe asta?

Megari mi-a împletit panglica stacojie în păr.

— Ți stă atât de bine! Ar trebui să porți mai des roșu.

Odinioară fusese culoarea mea preferată. Acum abia puteam să o văd fără să mă gândesc la frații mei, la cele șase coroane stacojii pe care erau blestemați să le poarte.

— Aștepți cu nerăbdare evenimentele din seara asta? m-a întrebat ea, târându-mă la fereastră. O să fie spectaculos! Cel mai bun festival de până acum!

Nu mă gândisem niciodată prea mult la Festivalul de Iarnă. În Gindara era un eveniment atât de ușor de trecut cu vederea, încât aveam tendința să-l unim cu sărbătorile de Anul Nou. Dar îmi imaginam de ce lui Megari îi plăcea atât de mult. Chiar și de la castel vedeam sutele de lampioane care se legănau în bătaia vântului, prinse de acoperișurile din Iro.

— Sculpturile de gheață sunt preferatele mele, a continuat Megari. Nu le poți vedea de aici, dar sunt frumoase. Anul trecut au fost dragoni, bărci și grădini întregi făcute din gheață! Dacă avem noroc, vor rezista până la Anul Nou. Apoi va fi în sfârșit primăvară și te pot duce să vezi iepurii de pe munte.

Am înghițit nodul din gât, apoi mi-am scos cartea de scris din traistă pentru a-i arăta mesajul de rămas-bun pe care îl pregătisem:

Megari, ple...

Când tobele au început să bată, mi-am smucit mâinile, speriată, iar pagina s-a rupt chiar în timp ce un corn a răsunat din spatele fortăreței.

Ce se întâmplă? am mimat.

Megari a scos un oftat dezaprobat.

— Toată lumea pleacă la vânătoare.

După o clipă, caii au luat-o la galop, iar porțile s-au deschis larg.

La vânătoare?

— Așa e tradiția.

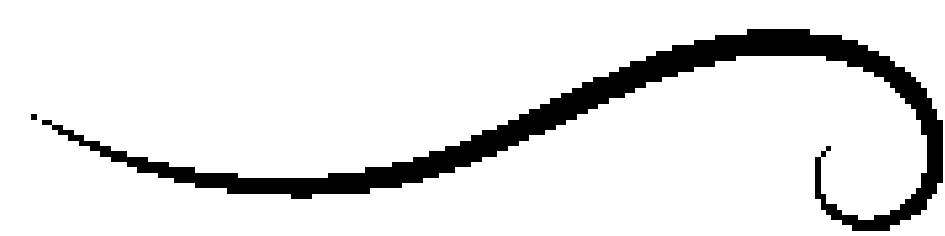
Megari și-a îndreptat atenția spre lăuta ei lunară, strâmbându-se când a tras de o coardă aproape complet dezacordată.

— Numărul săgeților necesare pentru a nimeri ținta prezice câte zile de zăpadă vor fi anul viitor. Prostesc, știu! Takkan urăște tradiția, dar, din moment ce tata nu este aici, trebuie să conducă vânătoarea. Până la urmă, el este cel mai bun țintaș. Chiar mai bun decât Hasege.

Brusc, am simțit cum mă cuprinde neliniștea. M-am repezit brusc spre biroul lui Megari, scrisul de mână trădându-mi furia.

— „Ce vânează?”, mi-a citit Megari peste umăr. De obicei un elan sau o căprioară, mi-a răspuns fata, dar azi, la micul-dejun, Hasege a zis că a văzut cocori sălbatici înconjurând pădurea...

Nu am așteptat să termine. Cerneala mi-a stropit hainele când am aruncat pensula și am alergat spre ușă.

Mi-aș fi dorit să am aripi. Zăpada îmi ajungea până la genunchi, iar drumul până în pădure, după o coborâre anevoioasă până la poalele dealului, a fost o luptă în sine. Vântul vuia și-mi înțepa urechile, părând să mă tachineze pe un ton batjocoritor: *Nu vei ajunge la frații tăi la timp.*

Săgeți țâșneau în nori la fiecare câteva minute, un fulger de groază pură înțepându-mi șira spinării în timp ce-mi priveam frații înconjurând copacii, cu coroanele lor stacojii ușor de distins de-a lungul întinderii cenușii a cerului.

Zburați de aici, fraților! am țipat în gând. Fugiți!

Dar ei nu mă puteau auzi.

În cele din urmă, am văzut urme de copite în zăpadă, o potecă bătătorită care ducea prin pădure. Am înaintat de-a lungul drumului parcurs de membrii vânătorii, cu sângele năvălindu-mi în urechi, și am pășit peste neaua deja nivelată de copitele cailor pentru a-mi iuți ritmul. Acolo erau – Takkan și santinelele lui. Pao avea o săgeată îndreptată spre cer – spre frații mei! M-am aruncat în fața calului său.

— Frâiele! a strigat Takkan, iar caii s-au ridicat pe picioarele din spate, cu copitele atât de aproape, încât mi-au aruncat zăpadă în față.

— Ce naiba! a răcnit Hasege, recunoscându-mă. Ai luat-o razna, fato? Cum îndrăznești să întrerupi vânătoarea?

Takkan descăleca deja, dar nu puteam să-l aștept. Am sărit, apoi am apucat arcul lui Pao și l-am azvârlit iute în zăpadă.

Înainte ca oricare dintre ei să mă poată opri, am trecut pe la fiecare cal în parte, golind frenetic tobele santinelelor. Apoi, cu brațele pline de săgeți, am fugit.

Fraților! Fraților!

M-au văzut. Hasho s-a apropiat, ceilalți coborând cu grijă în pădure. Kiki i-a găsit prima într-o dumbravă de brazi înveșmântați în straie de iarnă.

Respiram greu, amețită de albul dominant înconjurător. Nu mi-am dat seama că înghețam până când Hasho nu mi-a mângâiat obrazul cu una dintre aripile sale și nu

am simțit nimic. Frații mei m-au învăluit cu blândețe în penele lor, încălzindu-mi din nou sângele.

Am aruncat săgețile și i-am îmbrățișat pe fiecare dintre ei, chiar și pe Reiji. Oare chiar trecuseră două luni de când îi văzusem ultima oară? Aveam o mie de întrebări unii pentru ceilalți, însă siguranța lor mă îngrijora cel mai tare. I-am îndrumat repede pe toți în spatele copacilor, astfel încât vânătorii să nu ne vadă.

Sunteți răniți? am întrebat.

Doar Hasho, mi-a răspuns Kiki în numele cocorilor.

S-a năpustit apoi spre cel mai mic dintre frații mei, care mi-a arătat partea inferioară a aripii sale.

Chiar dacă era o simplă zgârietură, tot m-a făcut să tresar. M-am ghemuit lângă el și i-am apăsat zăpadă pe rană, însă Hasho m-a îndepărtat cu o fluturare de aripă, eliberându-și penele și de ultimul fulg de nea. Scotea niște țipete ascuțite, în mod cert furios, așa că m-am întors spre Kiki pentru a mă ajuta.

Zice că nu-i nevoie să-l cocoloșești, mi-a tradus pasărea de hârtie. *E mai îngrijorat pentru tine. . . Frații tăi au auzit că un asasin a fost prins la Castelul Bushian.*

Sunt bine! am zis, căci nu voiam să vorbesc despre arestarea lui Chiruan. *Plasa este gata. Spune-le că sunt gata să plec.*

În timp ce Kiki vorbea, Benkai m-a studiat cu ochii lui rotunzi. A scos un murmur jos.

Zice că nu pari pregătită, a răspuns Kiki pentru al doilea frate al meu. *Seryu i-a înștiințat că ai fost primită în Castelul Bushian de nimeni altul decât de logodnicul tău. Pasărea de hârtie și-a înclinat capul și a continuat: Întreabă dacă acest lucru e adevărat.*

E adevărat.

Ciocul lui Benkai s-a deschis ca și cum ar fi spus: *Ah, asta explică multe!*

Nu știam de ce m-am înroșit sau de ce am considerat că este necesar să-i spun lui Kiki: *Am crezut că vor ajunge abia mâine aici.*

Au venit mai devreme. Au vești pentru tine.

Din ciocul lui Andahai a trâmbițat un strigăt entuziasmat, iar Kiki a dat din aripi, un gest nu tocmai subtil prin care-l atenționa să se liniștească.

Au descoperit adevăratul nume al Raikamei, a zis pasărea.

Mi-am ținut răsufierea.

Care este?

Căutau în locurile greșite, a continuat Kiki în timp ce Wandei, cel mai tăcut dintre frații mei, și-a umflat puțin pieptul de mândrie. *A'landi, Samaran. Apoi Wandei și-a amintit că tatăl tău a plecat acum cincisprezece ani în insulele Tambu. Îl rugase să-i aducă înapoi niște lemn de tec – nu putrezește precum mesteacănul sau salcia și este cel mai puternic pentru construirea. . .* Reiji a întrerupt-o cu un strigăt nerăbdător, însă Kiki s-a apărat numaidecât: *Doar îmi fac treaba! Nu e vina mea că se îndepărtează de la subiect.* După o privire furioasă îndreptată către frații mei, Kiki s-a așezat pe umărul lui Yotan și a relatat restul poveștii: *Împăratul Hanriyu fusese invitat să meargă la Tambu, împreună cu toți regii, împărații și prinții din Lor'yan. Frații tăi au găsit condici într-o mănăstire din Miazăzi. Au intrat boțeste de atâtea ori, încât călngării pregăteau o oală pentru tocană de pasăre.*

Kiki s-a cutremurat.

Tocană de pasăre? Acum sunt și mai fericită că sunt făcută din hârtie. Și-a încrețit ciocul înainte să continue: Era o fată în Tambu, o fată despre care se spunea că este cea mai frumoasă din lume, iar tatăl tău urma să jurizeze competiția pentru mâna ei. În cele din urmă, ea nu l-a ales pe niciunul dintre pretendenți și, în schimb, a venit cu tatăl tău în Kiata. Numele ei era Vanna.

Vanna.

L-am rostit de câteva ori în minte.

În tambuniană înseamnă „cea aurită”. Kiki a pufnit: Cam lipsit de imaginație, nu-i așa? De ce să nu-i spună direct Ochi de Șarpe, dacă tot aveau de gând să fie atât de evidenți?

Șșș, Kiki!

Povestea se potrivea. Numele, de asemenea, deși poate puțin prea bine, la fel ca Alteța Sa Strălucitoare.

Era ultima piesă din puzzle. Odată ce o confruntam pe Raikama, aveam să fim liberi. Totuși, groaza și-a găsit din nou sălaș în stomacul meu. De parcă eram pe cale să facem ceva teribil, teribil de greșit.

Hasho m-a prins de fuste și m-a privit cu ochii lui incredibil de limpezi.

Vrea să știe ce este în neregulă, a tradus Kiki.

Nu am răspuns.

Credeam că vestea te va face fericită. Știu că ți-e frică de ceea ce va urma, dar destrămarea blestemului este singura cale prin care îl putem ajuta pe tatăl tău să recâștige controlul asupra Kiatei. Chiar dacă înseamnă că unul dintre ei o să moară, acesta este un preț pe care toți au promis că o să-l plătească.

Mai e ceva, am mărturisit eu încet. Încep să... încep să am îndoieli în privința Raikamei. De ce s-a complicat cu acest blestem, dacă voia să ne omoare? Cu puterea ei, ne-ar fi putut ucide cu ușurință.

Andahai a pufnit la mine.

Acum nu-i momentul să filosofezi, părea să-mi spună. Avem numele ei, avem plasa. În curând ne vom elibera de sub vraja ei, iar tatăl nostru va afla ce monstru este ea de fapt.

Asta ne doriserăm cu toții de la bun început, așa că de ce șovăiam?

Vă amintiți când a venit prima oară? i-am întrebat. Ne-a iubit ca pe propriii copii. Îți amintești cum l-a convins pe tata să-ți ia acel cal pe care ți-l doreai atât de mult, Andahai? Și cum ne-a ajutat să construim cel mai bun zmeu al nostru, Wandei? Am iubit-o.

Frații mei s-au mișcat dintr-un loc în altul, în mod clar neliniștiți, dar Reiji a dat cu membrele lui lungi în zăpadă. Avea ciocul cel mai ascuțit dintre toți cocorii, iar acum acesta zvâcnea de furie. Nu prea am avut nevoie de ajutorul lui Kiki pentru a-i desluși gândurile:

Bineînțeles că am iubit-o, doar ne-a vrăjit! După atâta vreme, vrei să începi să crezi că mama noastră vitregă este bună? Kiata se duce de râpă și mi-aș pune la bătaie aripile că Raikama este implicată!

Drept răspuns, frații mei și-au fluturat aripile, scoțând sunete aprobatoare.

Chiar și așa...

Mâinile mi-au căzut în poală, o înfrângere tăcută. Orice le-aș fi spus, nu aveau să își schimbe părerea.

Gândiți-vă la asta. Vă rog!

Zăpada mi s-a strecurat prin veșminte, iar frigul nemilos părea să-mi ardă genunchii. Când am dat să mă ridic, o pelerină grea mi-a acoperit umerii.

— Ești rapidă, Lina, a spus Takkan.

Amiral a nechezat în spatele meu, legat de un copac. Takkan a făcut un semn către cocori, înclinându-se în semn de scuze. S-a apropiat de ei cu grijă, iar eu am dat din cap spre frații mei, asigurându-i că pot avea încredere în el. Totuși, Reiji tot s-a repezit cu ciocul la Takkan, până când Andahai l-a tras înapoi de aripă.

— Sunt numai eu, a șoptit Takkan. I-am trimis pe ceilalți acasă. Vânătoria s-a terminat.

A îngenuncheat apoi pentru a înfășura steagul familiei sale în jurul aripii lui Hasho.

— Noi n-am văzut niciodată cocori în această perioadă a anului, altfel nu am fi...

I-am pus o mână pe braț.

Benkai ne-a studiat pe Takkan și pe mine cu ochii lui pătrunzători. Știam exact la ce se gândea. *Ar putea fi acesta...*

Takkan, logodnicul tău? l-a întrerupt Kiki pe fratele meu, ascunsă iar în interiorul mânecii.

Întotdeauna plin de bună dispoziție, Yotan a aruncat cu zăpadă în mine, amuzat.

Să fie adevărat, oare chiar îți place de el?

Pasărea mea de hârtie se distra necuviincios de mult.

Mi-a transmis tachinarea lui Hasho: *Dacă memoria nu mă înșală, i-ai spus tatei că numai monștrii trăiau în Ținutul de Miazănoapte.*

Când mi-am dat seama că încă îmi țineam mâna pe brațul lui Takkan, am ridicat-o repede, de parcă m-aș fi ars. Frații mei au râs, scotând sunete ascuțite, iar eu voiam să le smulg penele.

E doar un prieten, le-am spus cu o simplă mișcare din încheietură.

Ar trebui să fie un prieten bun ca să fugă călare după o fată cu un blid pe cap, spune fratele tău Reiji.

Kiki a chicotit din mâneca mea. l-am învrednicit pe toți cu o privire amenințătoare.

Da, este un bun prieten.

Andahai a făcut un pas înainte, cel mai puțin amuzat dintre toți. Nu am avut nevoie de ajutorul lui Kiki pentru a-l înțelege: *Atunci, ia-ți repede rămas-bun! Din moment ce ești aici și ai plasa, ai putea la fel de bine să te întorci cu noi.*

Un zâmbet a răsărit pe buzele lui Takkan.

— Șase cocori, a observat el. Precum cei pe care i-ai împăturit.

A remarcat felul în care m-au înconjurat frații mei, protejându-mă cu atâta înverșunare.

— Ei te cunosc.

M-am bucurat că nu îi puteam răspunde. Am inspirat adânc; nu eram pregătită să-mi iau rămas-bun.

— Ce s-a întâmplat, Lina? Pari tristă.

Cbiar eram tristă. Mai tristă decât mă așteptasem vreodată să fiu la perspectiva de a părăsi acest loc. De a-l părăsi pe Takkan.

Pelerina lui îmi apăsa umerii și începusem să o scot când Takkan s-a apropiat.

— Ai aflat deja veștile de la mama mea?

Am clătinat din cap. Nu eram sigură că pot face față mai multor vești.

Ce s-a întâmplat?

Și-a ațintit privirea intensă asupra mea.

— Lordul Yuji l-a ucis pe khaganul A'landiei și i-a furat vrăjitorul. Lupul se află acum sub comanda lui și strânge o armată pentru a cuceri Gindara.

Șocul mi-a săgetat pieptul și, pentru o clipă, nu am putut să respir. Frații mei au început să vorbească, strigând unul peste altul și scoțând sunete de neînțeles în timp ce mă înconjurau.

Takkan ne privea curios, cu fruntea brăzdată de cute. Totuși, nu și-a dezvăluit nici măcar pentru o clipă gândurile.

— Trebuie să părăsesc Castelul Bushian în seara asta, a zis el.

Mi-am strâns buzele.

În seara asta?

— Da, în timpul festivalului. Atunci voi atrage mai puțină atenție asupra mea. Pari speriată, Lina. Nu te îngrijora, nu ne luăm rămas-bun.

Dar eu urma să o fac. Plecam acum, cu frații mei.

M-am dat un pas înapoi, iar călcâiele mi s-au scufundat în zăpadă. Nu știam cum să-mi iau rămas-bun.

Eu... eu trebuie să...

Andahai a scos un sunet strident și m-a împins degrabă spre Takkan.

Du-te la festival! m-a îndemnat el. *Du-te, du-te!*

M-am uitat la el, surprinsă. Dintre toți frații mei, mă așteptam ca Andahai să fie cel mai puțin înțelegător.

Frații tăi spun că Hasbo are nevoie de timp să se odihnească, mi-a transmis Kiki, cât Benkai îmi dădea binecuvântarea cu o aripă ridicată. Și că nu ar strica să mai stai câteva ore în fortăreață. În plus, dacă veștile lui Takkan despre lordul Yuji sunt adevărate, frații tăi trebuie să-și planifice mai atent întoarcerea.

Andahai a înaintat și, din interiorul mânecii mele, pasărea mi-a comunicat instrucțiunile lui: *Ne revedem aici, în seara asta, după ce pleacă Bushi'an Takkan!*

Am promis. Cu inima grea, mi-am îmbrățișat frații și m-am întors spre Takkan, care ne urmărea cu capul înclinat într-o parte și ochi iscoditori. Dar a rămas tăcut, ținându-se onorabil de promisiunea de a nu mă întreba despre trecutul meu.

Sunt speciali pentru mine, i-am explicat cu un semn către cocori. Mi-am pus mâinile peste piept când și-au luat zborul și am adăugat: Sunt frații mei.

Pe drumul de întoarcere la castel, cu Takkan trăgând de frâiele calului, m-am întrebat cât de mult înțelesese el de fapt.

CAPITOLUL 33

MI-AM ÎMBRĂCAT cea mai bună robă, una stacojie cu bujori și pescăruși, și mi-am pus cele mai groase mănuși. Cu excepția blidului de pe cap, aproape că arătam ca Shiori cea de altădată.

Mi-am aruncat traista peste umăr, năruind și mai mult iluzia efemeră. Zgâriată și pătată de apă, distrugea orice urmă de eleganță pe care aș fi putut-o avea. Ceva ce Zairena a ținut morțiș să evedențieze de îndată ce ne-am întâlnit pe scările castelului.

A strâmbat din nas.

— Chiar trebuie să porți tolba aia la șold oriunde mergi? a întrebat ea.

În mod normal, aș fi lăsat-o în odaia mea pentru a evita astfel de discuții, dar plecam după festival. Nu aveam timp să mă întorc la castel.

Am ridicat din umeri, strecurându-mi eșarfa înăuntru, ca și cum gestul i-ar fi răspuns la întrebare.

Zairena și-a lovit limba de dinți. În loc de veșmintele ei de doliu, purta o rochie indigo pal, cu veșminte interioare roz, asortate în mod elegant cu cingătoarea și manșetele. Blănuri de vulpe îi înfășurau umerii, iar din mânecile lungi, evazate, au răsărit mănuși de culoarea fildeșului când și-a ridicat lampionul, înclinându-i flacăra aproape de traista mea.

— Uite, poartă asta în schimb!

Zairena mi-a oferit poșeta ei de mătase. Era în aceeași nuanță de roșu ca roba mea, cu spirale de broderie aurie țesute în materialul lucios.

— N-o mai face atâta pe timida, Lina! Măcar încearcă să vezi cum îți stă cu ea.

Înainte să o pot opri, mi-a schimbat traista cu poșeta.

— Vezi ce diferență face un lucru atât de mic? Arăți aproape drăguț, chiar și cu blidul ăla pe cap.

Era adevărat. Poșeta de mătase strălucea pe cingătoare, de parcă acolo i-ar fi fost locul.

Zairena s-a aplecat aproape de urechea mea.

— N-aș fi surprinsă dacă Takkan observă asta.

M-am răsucit brusc spre ea.

— Ce-i? a exclamat Zairena cu un rânjet. Nu-mi pasă că este atras de tine. Poate că asta a fost neînțelegerea noastră de la bun început. Nici să nu te gândești să-mi murdărești poșeta, pentru că o vreau înapoi după festival!

Și-a arătat dinții orbitori, un zâmbet care nu era tocmai amabil, dar, mai mult ca sigur, cel mai bun din arsenalul ei.

Poșeta era într-adevăr frumoasă, însă pur și simplu nu mi se potrivea. Nu aveam nevoie de ajutorul Zairenei, de altfel nedorit, ca să mă simt drăguță, și cu siguranță nu ca să-i atrag atenția lui Takkan. I-am dat-o înapoi, clătinând din cap.

— Cum vrei, a comentat ea, punându-mi la loc traista pe umăr.

Când a plecat, i-am aruncat o privire lui Kiki, cocoțată pe căpriorii din tavan. În ultimele zile preferase să zboare de la o grindă la alta decât să se sufoce în mânecile mele.

Nu vii? am întrebat-o.

Ca să te privesc cum suspini la interpretarea nobilului amărât?

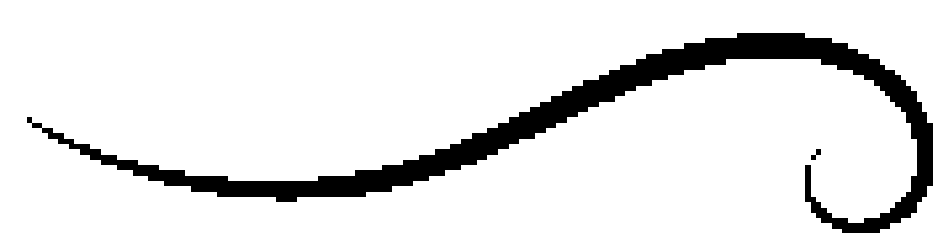
Mi-am încrucișat brațele peste piept.

Credeam că aștepti cu nerăbdare spectacolul.

Muzica îmi face poftă de somn, a spus Kiki, prefăcându-se că nu-și poate reține un căscat. Oricum, prefer să te aștept aici decât să fiu nevoită să mă ascund în mâneca ta. Doar nu zăbovi prea mult! Nu uita că frații tăi te așteaptă!

I-am trimis o sărutare lui Kiki, apoi am părăsit în grabă fortăreața, sărind într-una dintre căruțele care se îndreptau spre Iro. În sunetul roților coborând dealul, am privit cerul. Culorile se contopeau pe bolta cerească, nuanțe de roșu și roz, dar și de violet, pictând norii, o întâlnire feerică între răsărit și apus.

În seara asta, luna nu avea să strălucească pe cer după dispariția soarelui. În seara asta, Imurinya se întorcea în ceruri și se preschimba într-un spectru al trecutului ei: zeita destinului. M-am rugat doar să fie îngăduitoare cu mine.

Spectacolele festivalului începuseră mai devreme în cursul zilei, iar locurile din fața teatrului erau toate ocupate, așa că m-am așezat printre străini, pe o bancă de lemn din spate. Zăpada îmi gâdila fața, aruncată dinspre ferestre. Clopoței sunau în depărtare, acompaniați de tobele de la festivitățile de afară.

Se părea că întregul oraș e aici. Cel puțin o mie de oameni se aflau în teatru, toți purtând lampioane rotunde neaprinse, care li se balansau pe genunchi. Copiii săreau de pe un picior pe altul, nerăbdători să înceapă următoarea reprezentație.

Soarele aproape apusese, însă o ultimă strălucire orbitoare dinspre apus a trecut peste scenă, exact când lady Bushian s-a ridicat și i-a întâmpinat pe cetățenii din Iro sosiți la festival.

— În seara asta sărbătorim sfârșitul unei ierni lungi și lumina care vine după întuneric. Ca un omagiu din partea Castelului Bushian, copiii mei vor interpreta cea mai iubită poveste din Iro pentru a vă onora și a vă mulțumi tuturor pentru un an de muncă grea, loialitate și armonie.

S-a înclinat, apoi le-a urat bun-venit lui Megari și lui Takkan pe scenă.

Megari s-a așezat cu eleganță pe taburetul pregătit special pentru ea și și-a aranjat fustele albastre, ample, înainte să-și ia lăuta lunară. Umerii i s-au ridicat și, cu o mișcare în jos a mâinii, instrumentul a prins glas.

În timp ce ochii lui Megari s-au aprins, absorbiți de muzică, Takkan a făcut un pas în față.

— Când Emuri'en a căzut din ceruri pe pământ, a început el, cei o mie de cocori pe care i-a creat s-au rugat ca ea să renască. Și a renăscut... ca un copil uman pe nume Imurinya.

Zâmbete s-au răspândit în teatru, copii și adulți deopotrivă recunoscând povestea aleasă de Takkan și Megari.

Takkan a cântat:

*Imurinya nu era ca alți copii.
Pielea îi strălucea argintiu ca luna, iar
părul îi scânteia de lumină stelară,
atât de puternic, încât nimeni nu-i putea vedea tristețea.*

*Curând, copila a înflorit, devenind o tânără
melancolică și singură
doar cu iepurii de pe munte alături,
căci nu se temeau de strălucirea ei.*

*Atunci au sosit regi și prinți
să-i ceară mâna.
De la fiecare, ea a cerut un cadou simplu:
un cadou care să o facă fericită.*

*Ei au adus inele de jad și coroane de perle,
mătăsurile somptuoase și cufere cu aur.
La ce-mi folosesc asemenea bogății? s-a gândit Imurinya.
Sunt doar o fecioară a muntelui.*

*Speranța a început să i se stingă, până când
ultimul pretendent a prins curaj,
un vânător modest cu un cadou modest:
un pieptăn de lemn cu o floare de prun sculptată.*

*Toți au râs de îndrăzneala de a veni cu un dar atât de simplu,
dar Imurinya i-a redus la tăcere cu o mână blândă
și a întrebat: „De ce ar trebui să mă facă fericită un pieptăn?”
Vânătorul i-a răspuns: „Mi-au spus iepurii
că dincolo de lumina ta strălucitoare,
ochii tăi sunt întunecați de tristețe.
Nu am aur și nu am împărăție,
dar ți-aș dăruia acest pieptăn pentru a-ți prinde părul
ca să-ți pot vedea ochii și să-i umplu de bucurie.*

*Și astfel Imurinya l-a iubit și s-a căsătorit cu el.
Dar la scurt timp după, povești despre lumina ei au ajuns în ceruri
și măreții zei au recunoscut-o pe sora lor Emuri'en
renăscută.*

*Au trimis cocori să o ia
cu o piersică a nemuririi pentru a-i restaura
statutul de zeiță,
dar Imurinya nu voia să se întoarcă fără muritorul ei
soț,
iar el nu era binevenit printre zei.*

*Veșnic isteată, a împărțit fructul,
punând jumătate în supa vânătorului și jumătate în a ei.
Împreună au zburat spre ceruri, iar la jumătatea drumului
au revendicat luna drept sălașul lor.*

*Acum, o dată pe an, în această noapte de iarnă,
cei o mie de cocori ai ei o duc înapoi în ceruri
și ea devine din nou Emuri'en,
zeița destinului și a iubirii.*

Vocea lui Takkan s-a transformat într-o șoaptă duioasă, iar ultimele note ale cântecului său au fost atât de delicate, încât nimeni nu a îndrăznit să respire. Și-a ridicat lampionul, cu hârtia de un albastru intens pictată cu iepuri, cocori și o lună argintie. Ochii lui au cercetat mulțimea până când mi-au surprins privirea. A zâmbit și a inspirat adânc:

*Pentru a-i onora cea mai întunecată lună,
ne aprindem lampionii
astfel încât o parte din lumina noastră va atinge cerul,
așa cum a ei ne atinge pământul.*

În cele din urmă, Megari a atins ultima coardă, nota finală a cântecului.

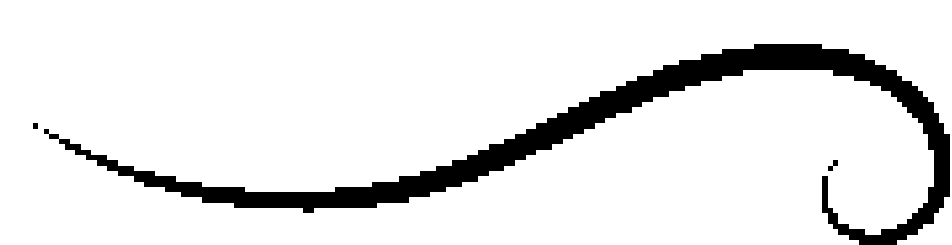
Tăcerea a persistat. Am inspirat, simțind o durere ușoară în inimă. Povestea lui Imurinya era despre dragoste și pierdere, atât de diferită de a mea, și totuși nu m-am putut abține să nu mă emoționez. În felul ei, și Imurinya fusese blestemată, neputând să meargă acasă.

Seamănă mai mult cu Raikama decât cu mine, m-am gândit. Competiția pentru mâna Imurinyei mi-a amintit de povestea fratelui meu despre Vanna și pretendentii ei. Raikamei nu îi plăcuse niciodată să audă despre zeița lunii. Am simțit un pic de compasiune pentru ea. Să fie oare pentru că Imurinya îi amintea de ea însăși? Am înlăturat hotărâtă gândul. Seara aceasta era pentru sărbătorirea noilor începuturi, nu pentru răscolirea trecutului.

Conduși de Takkan, toți cei din sală și-au ridicat lampionii și le-au aprins, până când lumina Imurinyei însăși a părut să zâmbească peste teatru. Însoțitorii au deschis ușile, astfel încât să putem vedea că tradiția aprinderii lampionilor începuse și afară, aruncând o strălucire aurie peste râu și pe versantul Muntelui Iepurelui.

Cu zăpada blândă strecurată de vânt prin ușile deschise, proaspătă și albă pe stâlpii purpurii ai teatrului, mi-am dat seama că Takkan avusese tot timpul dreptate.

Iro era cel mai frumos loc din lume.

Când l-am găsit pe Takkan, își punea armura, iar sora lui ascundea preparate de la festival în desagiul lui Amiral. De îndată ce m-a văzut, Megari l-a tras de mânecă.

— Uite-o! a strigat ea, înghiontindu-l pe Takkan cu un zâmbet larg. Acum nu ești fericit că ai rămas aici, în loc să pleci să o cauți?

Dintr-un anumit motiv, privirea pe care Takkan i-a aruncat surorii lui, disperată și, totodată, rușinată, mi-a creat un gol în stomac.

— Takkan a fost atât de încântat că ai venit, a continuat Megari, fără să țină cont de stânjeneala crescândă a fratelui ei. Știai că el a scris cântecul? Ei bine, doar cuvintele. Eu am compus muzica.

Mi-am atins inima.

Mi-a plăcut foarte mult. Tuturor, de altfel.

— M-am gândit eu că o să-ți placă, mi-a spus Megari cu un zâmbet viclean. Ceremonia lampioanelor tocmai a început – voi doi ar trebui să mergeți să o vedeți. Nu mă așteptați, cântatul îmi stârnește mereu foamea.

Apoi a rupt-o la fugă înainte ca vreunul dintre noi să o poată opri.

— Acum presupun că știu ce simte mama mea când fug la luptă, a glumit Takkan.

Pleci deja? L-am indicat pe Amiral.

— În curând, mi-a răspuns el, cu vocea încărcată de regret, apoi și-a dres glasul, coborându-și lampionul, astfel încât să fie la același nivel cu al meu. N-aveam de gând să plec fără să-mi iau rămas-bun.

Cuvintele lui m-au făcut mai fericită decât aș fi vrut să recunosc.

Am mers împreună, cu râsetele și tobele de la festival prinse într-un vârtej în capul meu, sincronizându-ne treptat pașii. Am trecut pe lângă un rând de sculpturi de gheață, la fel de magnifice pe cât spusese Megari că vor fi: tigri și fluturi, bărci-dragon și împărătese purtând coroane de phoenix, chiar și o replică a palatului imperial. Nu am putut alege una preferată.

Pentru prima oară, mâncarea nu m-a ademenit. Pluteam, la fel ca lampionii de pe râu. Toate semănau cu niște luni mici, rotunde și pline, și fiecare avea un șnur roșu legat de vârf, un detaliu pe care nu-l observasem niciodată în atâția ani de sărbătorire a miezului iernii la Gindara. M-am oprit și am arătat cu degetul.

— E o tradiție locală, mi-a explicat Takkan. Dacă legi un șnur roșu de lampionul tău și îl pui pe râu, cocorii sacri îți vor duce firul destinului către persoana pe care ești menită să o iubești.

O poveste frumoasă, însă destul de neverosimilă. Dacă ar fi așa, toți cei din împărăție ar veni la Iro și și-ar pune lampionii pe râul Baiyun.

Poate că scopul unor astfel de legende era, pur și simplu, să aducă speranță.

— Festivalul de Iarnă este sărbătoarea lui Emuri'en, a continuat Takkan. Nu doar pentru a venera luna; odinioară era o seară în care oamenii se întâlneau și poate se îndrăgosteau.

Mi-am ațintit ochii asupra apei, urmărind suprafața înghețată sclipind sub lumina lampionilor. Ignorând ușoara accelerare a pulsului meu.

— Ai apucat să vezi vreodată luna plină deasupra Muntelui Iepurelui? Noi spunem că atunci...

Ne privește Imurinya, l-am completat pe mutește.

Umerii mi-au coborât, împovărați de regret. Nu, nu o văzusem niciodată.

— Poate că nu ne privește în seara asta, a spus Takkan, ridicându-și lampionul spre munte, dar susțin în continuare că este o priveliște incredibilă.

M-am uitat încotro arăta el și mi s-a tăiat răsuflarea. Era o noapte fără lună, însă strălucirea orbitoare răspândită de râul Baiyun lumina cele două vârfuri, iar vântul furase câteva lampionii și le îndrumase spre cer, asemenea unor sori minusculi, cu muntele scânteietor înălțându-se în spatele lor.

Takkan a îngenuncheat lângă râu, iar eu l-am urmat îndeaproape.

— Probabil că am fost subjugat de lumina lunii, de îți mărturisesc asta, dar, după ce te-am lăsat la Hanul Vrăbiuței, eu... eu m-am gândit neconținut la tine. Nu știam nimic despre tine și totuși nu întâlnisem niciodată pe cineva atât de hotărât... sau de sfidător. O întreceai până și pe Megari.

A răs, apoi expresia i-a devenit din nou serioasă.

— Cumva, știam că te voi revedea. Parcă simțeam cum firele ni se încrucișează. Însă, când ai venit la Iro, păraai diferită. Mai tristă, mai retrasă. Te căutam în bucătărie când eu și Pao patrolam prin castel. Voiam să te fac să zâmbești.

Mi-am amintit. De fiecare dată când îl vedeam cutreierând împrejurimile, îmi încetineam munca, încurajată să-l văd recăpătându-și puterea pe zi ce trece.

— Am învățat repede că nu pot concura cu mâncarea.

Umerii mi s-au zguduit de răs.

Puțini oameni pot.

— Dar îți plăceau poveștile mele. Am învățat și asta.

Și-a atins lampionul de al meu, cu atâta tandrețe, încât m-a cuprins amețeala.

— Poate că rolul lor a fost să-mi servească drept pieptăn de lemn. Ți-aș spune povești din zori și până-n amurg dacă astfel ți-aș face ochii să strălucească de bucurie.

Mi-am întins mâna, strecurându-mi brațul sub al lui – nu știam ce mă îndemnase să fac un asemenea gest. Poate că trebuia să dau vina pe poveste, pe frumusețea lampionanelor din jur sau chiar pe frigul care îmi amorțea simțurile, însă rușinea a năvălit o clipă prea târziu. Am încercat să mă îndepărtez, dar Takkan nu mi-a dat drumul. M-a tras mai aproape, iar umărul meu s-a lipit de al lui.

Credeam că mă va săruta. Zeilor, voiam să mă sărute!

Apoi au început focurile de artificii, săgeți colorate țâșnind spre cer, explodând și sclipind printre stele. În lumina amurgului, înconjurați de zăpadă, ne-am coborât felinarele în râu, urmărindu-le cum plutesc alături de alte sute în aval, câteva purtate de vânt până sus să atingă lacul celest, format din nenumărați nori. Totul era atât de frumos, încât nu am îndrăznit să clilesc. Voiam să-mi întipăresc acest moment în memorie.

— Vei fi aici când mă voi întoarce, Lina?

Vocea lui Takkan era atât de blândă, încât aproape că nu am auzit-o.

Mi s-a format un nod cald și dur în gât. Mi-am ferit privirea de a lui, prefăcându-mă că mă uit la lampionanele noastre care pluteau de-a lungul apei.

Ce te face să crezi că plec?

Deprinsese un talent aparte în a-mi citi pe buze.

— Când m-am oferit prima dată să te aduc aici, ai refuzat. Știu că Iro a fost puțin mai mult decât un loc în care să-ți petreci iarna, dar nu pot să nu sper că vei rămâne.

M-am uitat în jos.

Tăcerea mea era grăitoare, iar Takkan s-a aplecat până când capetele noastre s-au aflat la același nivel. Vocea i-a tremurat când a vorbit:

— Nu aș vrea să fii singură, Lina, nici în clipele de fericire, nici în clipele de tristețe. Mi-aș dori ca firul tău să fie înnodat de-a pururi cu al meu.

Mi-am ridicat privirea spre el, bucuroasă că nu putea să vadă nedumerirea din ochii mei.

Oare îmi folosisem fără să vreau magia pentru a-l vrăji să-mi facă o astfel de declarație? Nici măcar nu știa cine sunt. Cine sunt *cu adevărat*.

În loc să-i răspund, mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, strecurându-mi creștetul, blidul și toată ființa mea sub bărbia lui. L-am simțit cum își trage răsuflarea, dar nu a spus nimic. Și-a înfășurat un braț în jurul taliei mele și m-a ținut lângă el.

Rațiunea îmi poruncea să plec de îndată, înainte ca aerul de munte să-mi subjuge mintea, înainte să-mi pese prea mult de Takkan! Dar era prea târziu pentru asta!

Tot ce-mi doream era ca această noapte să țină o veșnicie. Să descopăr că firele noastre fuseseră dintotdeauna înnodate și încrucișate. Ironic, nu-i așa, că eu, o fată care voise mereu să fie stăpâna propriilor alegeri, nu-mi doream acum nimic altceva decât să mă predau destinului? Am chicotit în sinea mea.

Din toate punctele de vedere, nu aș fi ales niciodată pe cineva ca Takkan. Era mult prea sincer, mult prea bun. Cineva care respecta întotdeauna regulile, în timp ce mie îmi făcea plăcere să le încalc. Cineva care prefera să stea acasă, în timp ce eu tânjeam să călătoresc pe mare, cât de departe puteam.

I-aș fi jucat farse tot timpul, fără milă, m-am gândit, zâmbind la imaginea ivită deodată în minte cu noi doi, copii.

Niciunul dintre frații mei nu ar fi protejat un hoț care încercase să-l jefuiască. Niciunul nu ar fi apreciat frumusețea unui simplu munte și niciunul nu s-ar fi mulțumit să-și trăiască întreaga viață în Ținutul de Miazănoapte, departe de curte și de luptă.

M-am întors cu fața la el, mângâindu-i obrazul cu degetele. Când îl întâlnisem prima dată, crezusem că are un chip comun. Un nas drept, ochi căprui, linia părului în forma literei V. Destul de chipeș. Totuși, de fiecare dată când îl vedeam, începea să-mi placă puțin mai mult de el.

Acum întrezăream în ochii lui bogăția solului de vară. Nasul îi părea adorabil de roșu de la statul în frig, iar vocea îi era ca o melodie preferată, una pe care nu mă săturam niciodată să o aud. Într-un fel, era chiar amuzant: el se furișase în inima mea, tentat să o fure, deși *eu fusesem* hoțul în ziua în care ne întâlniserăm.

Am încercat să-i încălzesc nasul cu mâna, dar Takkan mi-a prins degetele și mi-a dus vârfulurile mânușilor la buzele lui. Apoi mi-a înclinat bărbia, iar răsuflarea lui mi-a gădilat nasul.

Avea de gând să mă sărute.

În sfârșit!

Pleoapele mi-au acoperit pe jumătate ochii, în așteptare, iar degetele de la picioare mi s-au încordat înăuntrul cizmelor. După luni întregi în care încercasem să mă conving că Takkan nu însemna nimic pentru mine, îmi doream să stau în brațele lui până la ivirea zorilor. Îmi doream să-l aud rostindu-mi numele, numele meu adevărat, și să-mi spună din nou că își dorea să rămân în Iro.

Demonii să mă ia, chiar *îmi doream* să rămân!

Dar nu puteam. Megari spunea mereu că sunt ca una dintre fetele din poveștile lui. Cu blidul pe cap, probabil că păream învăluită în mistere și vrăji, cel puțin în ochii ei. Nu se înșela, dar magia mea nu adusese decât nenorocire și tristețe celor pe care îi iubeam. Dacă aș fi un personaj dintr-o poveste, nu aș fi un erou, căci stârnisem ceea ce zguduise totul din temelii. Trebuia să-mi repar greșelile una câte una.

Mai aveam multe alegeri de făcut. Să stau aici – oricât mi-aș fi dorit – era o greșeală.

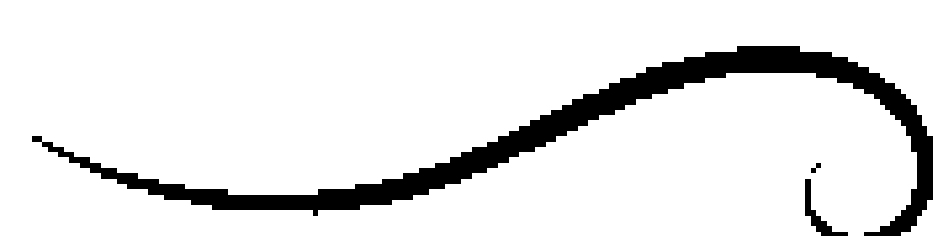
Buzele lui era aproape pe ale mele, iar vârful nasurilor ni se atingeau, când, fără niciun avertisment, m-am smuls din îmbrățișarea lui. Dacă mai rămâneam o clipă în plus, riscam ca inima să-mi explodeze și ca toate zidurile pe care le clădisem în jurul ei să se prăbușească.

— Lina!

Am fugit cât am putut de repede, fără să mă uit înapoi.

Emuri'en, fii bună! m-am rugat, cu o privire scurtă aruncată spre cerul fără lună. *Lasă-ne să supraviețuim încercărilor care ne așteaptă! Nu ne înnoda firele, doar pentru a le tăia.*

Când am părăsit pe furiș festivalul, lampioanele noastre dispăreau de-a lungul cotului râului.

Căutam un cal care să mă ducă în pădure, când Kiki m-a izbit în piept.

Shiori! a țipat ea, dând violent din aripi în fața mea. *Uite! Uite!*

Nu acum.

Am respins-o cu o fluturare a mâinii, încă necăjită de felul în care îl părăsisem pe Takkan.

Pasărea de hârtie era sălbatică însă, cu aripile bătându-mi în păr și în urechi. Într-un final, m-a apucat de păr și m-a târât spre cel mai apropiat felinar.

Uite!

O dâră de cerneală neagră strălucea pe partea inferioară a aripii lui Kiki, care se agita în jurul flăcării.

Ce-i cu asta? am întrebat-o obosită. *Te voi ajuta să o cureți mâine, bine?*

Negru, Shiori. A fost auriu mai devreme, de la vopseaua de pe firul Zairenei. Ai spălat-o cu zăpadă în urmă cu câteva zile, nu-ți mai amintești?

Cu asta, Kiki mi-a atras atenția. Am cercetat-o în lumina felinarului. Destul de sigur, aripa ei era neagră precum cerneala.

Patru Răsufări.

Am stat pe fire, a continuat Kiki repede. *Firele de pe roata ei de tors. Și...*

Nu trebuia să mai spună nimic. M-am năpustit înapoi pe drumul pe care venisem, totul devenind dintr-odată extrem de clar.

Zairena. În tot acest timp, fusese Zairena.

CAPITOLUL 34

M-AM REÎNTORS LA FESTIVAL, CU GÂNDURILE ÎNVOLBURATE, STRECURÂNDU-MĂ CU agilitate prin mulțime.

În tot acest timp, Zairena fusese asasinul. Trebuia să-l gădesc pe Takkan înainte să plece. Cât timp Zairena se afla aici, el era în pericol.

Iată-l! a strigat Kiki, arătând cu o aripă către un bărbat care înainta pe drumul îngust înapoi spre castel. În lumina difuză a felinarelor, silueta arăta precum Takkan din spate. Aceeași înălțime, același pas, aceeași armură. Dar, pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că umerii îi erau mai lați, iar mișcările, mai puțin grațioase.

Hasege! Am pornit într-un suflet după el. Și santinelele trebuiau să știe.

Zairena este asasinul! am încercat să-i spun pe mutește, agitându-mi mâinile.

El nu a înțeles. Chipul îi era mai roșu decât de obicei. Părea beat, cu ochii lui negri-cenușii goi.

Am renunțat să mai încerc să-i explic.

Unde este Takkan?

— Takkan? a mormăit el și s-a îndreptat spre unul dintre cai. Tocmai te căuta. Urcă-te, te duc la castel!

Dorința lui de a mă ajuta m-a luat prin surprindere. M-am dat îndărăt; nu aveam încredere în el. *E la castel?*

— Ce-i?

Hasege a plescăit din limbă.

— Nu mă crezi, Lina? Uită-te acolo: mătușa mea se întoarce să-și ia rămas-bun de la Takkan chiar acum.

Și-a înclinat capul spre trăsura care o ducea pe lady Bushian în sus pe deal.

Shiori..., a șovăit Kiki a șovăit. *N-am încredere în el.*

Nici eu nu aveam, dar trebuia să vorbesc cu cineva – dacă nu cu Takkan, atunci cu lady Bushian – și dru-mul dura prea mult pe jos. Am sărit pe calul lui Hasege.

Pe cerul nopții, luminile fortăreței ardeau asemenea unor tușe de pensulă înflăcărate. Cât calul lui Hasege urca în galop dealul, teama îmi răscolea stomacul.

Fereastra mea era luminată. Dar nu lăsasem nicio lumânare aprinsă.

Calul s-a oprit brusc lângă un copac, iar zăpada de pe ramurile sale mi s-a prăvălit peste mantie. Am sărit, mai zguduită de lumina din odaia mea decât de frigul neîndurător.

— Du-te! m-a îndemnat Hasege, scuturându-se de zăpadă. Te așteaptă sus!

Umbre se profilau pe holurile castelului, coridoarele părând să fie mai lungi decât de obicei. Nu l-am crezut pe Hasege în privința lui Takkan, nici măcar pentru o clipă, dar ceva nu era în regulă. Pașii mi-au tropăit pe scări și am urcat câte două, trei trepte deodată. Am fugit spre odaia mea.

Ușa era întredeschisă.

Cu o mână pe pumnal, m-am năpustit înăuntru, neștiind ce mă așteptam să găesc. Odaia era goală. Neatinsă, în afară de lumânările aprinse pe masă.

Mi-am încleștat degetele în jurul traistei, mulțumind zeilor că o adusesem cu mine.

Dar când am dat să plec, exteriorul ei de paie a început să licărească ușor, ca și cum clipeam prea repede. Trebuia să fie un truc al luminii. Paiele erau alunecoase de la zăpada topită și le-am șters cu mâinile, convinsă că asta a fost tot.

Apoi traista din mâinile mele a dispărut complet, iar în locul ei a apărut o poșetă de mătase.

Poșeta Zairenei.

Pe demonii din Tambu! a înjurat Kiki.

Fusese o iluzie, îndepărtată de zăpada topită. Ceea ce însemna că adevărata mea traistă... plasa de scântelar...

Deja o căutam, răsturnând patul și aruncând păturile pe podea. Prinsă în ghearele agoniei, n-am auzit vocile răsunând pe coridorul din afara odăii mele decât când a fost prea târziu.

— Chestia asta nu poate aștepta până când se întoarce Takkan? a întrebat lady Bushian pe un ton ridicat. Nu înțeleg ce ar putea fi atât de important, încât să mă luați cu forța de la festival în timpul aprinderii lampioanelor.

— Am încercat să te avertizez, mătușă.

Silueta lui Hasege ieșea în evidență pe pereții de hârtie, cu pieptarul întunecat al armurii accentuat de lumina lumânărilor.

— Dar numai Zairena a fost dispusă să mă asculte.

Zairena a intrat în odăile mele și a rămas în picioare lângă tocul ușii, solemnă, cu Hasege și lady Bushian imediat în urma ei.

— Asta cauți, Lina? a întrebat ea, ridicându-mi traista.

Fără să mă gândesc, m-a repezit după tolbă. O mișcare prostească! Hasege m-a prins, încătușându-mi încheieturile cu strânsoarea lui de fier.

Zairena a zâmbit. Disperarea mea nu a făcut decât să-i întărească punctul de vedere.

— Dați-vă înapoi! a spus ea, îndepărtând-o pe lady Bushian de mine. Această traistă conține magie periculoasă.

A slăbit cataramele și a deschis clapeta. Mi-am ținut respirația, sigură că nimeni nu va vedea plasa de scântelar strălucind înăuntru. Ceea ce nu mă așteptam a fost ca umbra unui lup să țâșnească din tolbă.

A sărit de-a latul pereților și și-a dezvelit colții la lady Bushian, care a devenit atât de palidă, încât am crezut că va leșina. Hasege mi-a dat drumul, apoi și-a scos sabia, fluturând-o înspre lupul care aluneca spre fereastra mea, în căutare de pradă. Acolo, creatura s-a zvârcolit și s-a răsucit, până când, în cele din urmă, Zairena a închis traista.

Cu un șuierat, lupul a dispărut.

Îmi țiuiau urechile. Cum... cum făcuse Zairena asta? Nu ar fi putut să...

— Magie! a rostit Hasege furios. Acum mă crezi, în sfârșit, mătușă?

Lady Bushian și-a dus o mână la piept, respirând greu.

— Ce... Măreții zei să ne apere! a exclamat ea. Ce a fost asta? Cum...

— Cum?

Zairena și-a încrucișat dramatic brațele.

— Lina este o preteasă a demonilor, infiltrată în Castelul Bushian de lordul Yuji însuși pentru a-i îndeplini poruncile.

Minte! Ea minte! am încercat să spun, clătînând cu disperare din cap.

După ochii lui lady Bushian, mi-am dat seama că Zairena câștigase. Indiferent ce aș fi încercat să spun, vicleșugul ei cu lupul îi convinsese că sunt vinovată.

— Nu te teme! a spus Zairena, liniștind-o pe mama lui Takkan cu o atingere pe mânecă. Eu și Hasege am simțit întotdeauna că există o forță malefică în Lina. M-am pregătit chiar pentru acest moment.

M-am aruncat spre ușa deschisă, dar Hasege m-a blocat cu ușurință. Și-a trecut brațul în jurul taliei mele, ca un cârlig, și mi-a imobilizat brațele cu atâta brutalitate, încât m-am cutremurat.

Kiki, m-am gândit, înfigându-mi cotul în Hasege și oferindu-i păsării mele șansa de care avea nevoie ca să se strecoare afară din mânecă. *Găsește-i pe frații mei! Găsește-l pe Takkan!*

Apoi, într-o ultimă diversiune, am sărit și mi-am izbit blidul de nasul lui Hasege, iar Kiki a zburat neobservată.

Hasege a scos un strigat.

— Fir-ar tu să fii de...

— Ține-o nemișcată! l-a întrerupt nervoasă Zairena, vorbind peste orice termen jignitor avea Hasege în plan pentru mine.

Apoi și-a dus o mână la păr după un ac aurit, cu vârful înfricoșător de curbat, ca o coasă. Ochii îi străluceau.

— Acesta mi-a fost dăruit de pretesele din Nawaiyi, un ac străvechi folosit cândva pentru a exorciza demoni. Lina noastră pretinde că este mută, dar mă întreb dacă este doar pentru a-și ascunde adevărata identitate. Hai să facem un test, bine?

Fără niciun avertisment, Zairena mi-a înfipt acul în gleznă. Deodată, toate simțurile mi-au fost nimicite. Durerea mi-a pătruns adânc în oase.

Mi-am suprimat strigătul și mi-am mușcat cu putere buza inferioară.

Suferința asta este complet suportabilă, mi-am amintit. După luni întregi în care lucrasem la scântelar, suferința asta era complet suportabilă.

Însă Zairena a fost necruțătoare. M-a atacat din nou și din nou. Uneori aștepta cu cruzime între atacuri, ca și cum ar fi vrut să-mi ofere șansa să-mi recapăt suflul. Apoi următoarea lovitură se dovedea a fi și mai adâncă, iar după ce-și ridica brațul, abia dacă aveam timp să mă calmez și să-mi înăbuș țipătul.

Vederea îmi era când încetșată, când limpede, și mi-am înfipt unghiile adânc în armura lui Hasege, pe cale să leșin.

— Ajunge, Zairena! a strigat lady Bushian. E de-ajuns!

Lacrimile îmi curgeau pe obraji și nu puteam sta în picioare. De fapt, abia le mai simțeam.

— Nu există nicio speranță pentru ea, a declarat Zairena, clătînând din cap. Demonul nu vrea să plece.

— Ce înseamnă asta? a șoptit lady Bushian.

Ochii negri ai lui Hasege sclipeau.

— Înseamnă că trebuie să moară. Înseamnă că trebuie să fie arsă.

— Arsă? a repetat lady Bushian îngrozită.

— Da! i-a confirmat Hasege. Trebuie să o facem de îndată ce se termină festivalul, altfel riscăm să abatem pericolul asupra Castelului Bushian.

— E singura cale, lady Bushian, a aprobat Zairena pe un ton solemn.

Lady Bushian m-a studiat cu atenție.

Nu sunt eu! am mimat cu disperare. E Zairena!

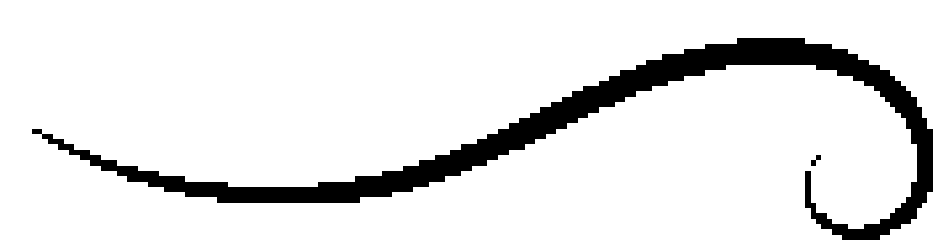
Dar viclesugul Zairenei cu lupul o întorsese pe lady Bushian împotriva mea. Vreme îndelungată, nu a spus nimic. Apoi:

— Cum rămâne cu Takkan? a întrebat ea. Poate că ar trebui să-l așteptăm. . .

— N-avem timp! Armata lordului Yuji se apropie de Gindara. În curând, îl va chema pe demonul din Lina să-l ajute în trădarea lui.

Umerii lui lady Bushian s-au ridicat cu greutate. N-a vrut să se uite la mine când și-a dat consimțământul, mișcând ușor din cap.

— Nu-i spuneți lui Megari, a zis ea în timp ce Hasege mă lua de acolo. I-ar frânge inima să afle cum Lina ne-a trădat pe toți.

Purtată de vânt, zăpada se strecura prin fereastra celulei mele de închisoare, topindu-se în băltoace mici pe pietricelele care acopereau podeaua. Era ultima mea grijă, dar măreții zei să mă audă! Dacă aceasta avea să fie cu adevărat ultima mea noapte pe pământ, aș fi vrut să o petrec într-un loc cald și uscat.

Pentru a mia oară, am încercat să sparg ușa. Dar naiba s-o ia pe Zairena, acul acela nu fusese nicio relicvă specială menită să exorcizeze demonii. Fusese otrăvit, iar amorțeala din picioarele mele a persistat mult timp după atacul ei. Chiar dacă aș fi vrut, nu puteam să fug.

Minutele s-au transformat încet în ore. După ce am obosit să dau cu pumnii în pereți, mi-am alinat degetele însângerate, lipindu-le de obraji.

Era trecut de miezul nopții când am auzit pași. Erau ușori și rapizi, ai unui copil.

Megari! Îmi adusese un coșuleț plin cu hârtie – genul folosit la templu pentru a-ți pune dorințe. Dar nu și cerneală.

— Gărzile mi-au luat bețișorul de cerneală și pensula, a spus ea, bâjbâind la talismanul pe care îl legase peste coș, unul pentru forță și protecție. Hârtia nu-i o consolare prea mare. Dar m-am gândit. . . M-am gândit că ai vrea să-ți împătorești păsările. Voi împături și eu câteva și poate că împreună vom avea destule pentru a le cere zeilor să te elibereze.

Am vrut să o îmbrățișez și i-am strâns mâinile. Ochii îi erau roșii și umflați; plânsese pentru mine.

— Am încercat să-i bag mințile-n cap mamei, dar refuză să mă asculte. Spune că ești vrăjitoare, a adăugat ea, iar glasul i-a tremurat. Dar odată ce Takkan se întoarce de la Gindara, știu că îl va asculta.

Mi-am mușcat buza. Megari nu știa cât de puțin timp aveam. Urma să fiu arsă pe rug chiar în ziua imediat următoare.

Zairena nu este cine susține că este, am încercat să-i explic. Ea este asasinul. Nu eu, nu Chiruan. Ea este adevărata preoteasă a Munților Sfinți.

— Ia-o mai ușor, Lina! Nu te pot înțelege.

Am întins mâna după hârtie, dar ușa celulei s-a deschis cu un zdrăngănit, și a intrat Zairena, balansând o tavă cu patru boluri acoperite.

— Ar fi mai bine să pleci, Megari, a spus ea. Lina trebuie să doarmă înainte de încercarea grea de mâine.

Megari s-a răsucit cu fața spre ea.

— Ce încercare grea?

— Gata cu întrebările! Du-te ori îi voi spune lui Hasege că Pao te-a lăsat să intri!

Zairena a îngenuncheat în fața grătilor celulei.

— Ce copil enervant! a spus ea după ce copila s-a îndepărtat suficient cât să nu o audă. Am crezut că ea va fi cea mai mare piedică a mea, dar imaginează-ți ce surpriză am avut când mi-am dat seama că ești tu, *Shiori*.

Când mi-am auzit numele, mi s-a ridicat părul de pe ceafă. Știa!

Ochii îi scânteiau malițios pe când se ocupa de tava pe care o adusese, aranjând cele patru boluri.

— Da, știu. Noi, preotesele din Munții Sfinți, suntem învățate să simțim magia, deși tu... tu ai fost surprinzător de netalentată. Te-am considerat doar o pietricică în pantoful meu, o ciudățenie cu acel blid pe cap și purtând peste tot traista aia murdară. În niciun caz demnă de atenția mea.

S-a oprit, făcând o pauză deliberată.

— Până când ai mânuit scântelarul la roata mea de tors.

A ridicat capacul de pe primul bol, dezvăluind un fir strălucitor de scântelar.

— Cât de îndrăzneț și necuviincios din partea ta, să torci bogăția unui munte întreg pe roata mea! Și eu care credeam că te furișezi în odaia mea ca să-mi furi firul.

A răs de ea însăși.

— Voiam să te ucid pentru asta, la fel cum l-am ucis și pe bătrânul ăla băgăcios de Oriyu. Apoi am găsit această fărâmbă de magie în odaia ta în timp ce o îngrijeai pe draga de Megari. Dacă zvonurile sunt adevărate, am înțeles că e utilă împotriva dragonilor.

M-am năpustit spre traista mea, dar Zairena m-a evitat cât ai zice pește.

— Nu trebuie să-ți faci griji, *Shiori*'anma! N-am de gând să-i dau plasa lordului Yuji, prostul ăla indecis. Sau Lupului.

A mângâiat drăgăstos traista.

— Odată ce va afla că ți-am orchestrat moartea, nu vom mai fi aliați.

Am strâns barele de fier, încercând să mă ridic, dar picioarele mele refuzau să mă asculte.

— Te întrebi de unde am știut că prințesa împletește scântelar? a întrebat Zairena.

Nu, nu mă întrebam! Dar îngâmfarea Zairenei cerea să fie descătușată și nu aveam de ales decât să ascult.

— Lupul mi-a spus că i-a întâlnit pe frații tăi în A'landi. Când l-au cunoscut, era deghizat în fostul său maestru, un clarvăzător faimos.

Ceva înăuntrul meu s-a spulberat și m-am simțit dintr-odată rău. Măreții zei să ne apere! Lupul fusese cel care le spusese fraților mei să facă plasa de scântelar. El ne dăruise traista, astfel încât să-i aduc scântelarul de la muntele Rayuna. Astfel încât să împletesc o plasă... pentru a fura o comoară mult mai mare.

Perla Raikamei.

M-a luat frigul.

— Știu, a continuat Zairena, cu o falsă compasiune. Vrăjitorii sunt foarte lacomi, nu-i, așa? I-am spus să uite de perla Reginei Nenumite și să se concentreze doar pe sângele tău, însă el le-a vrut pe amândouă.

Sângele meu?

— Nu știai că ești sânge-magul Kiatei, nu-i așa? Nimeni nu te poate învinovăți. Bănuiesc că până și zcii și dragonii au uitat ce este între timp, iar printre noi, muritorii, titlul este desconsiderat la rangul de legendă. Dar mama ta vitregă este inteligentă, iar acea perlă a ei trebuie să-i fi dat puterea să-ți vadă adevăratul sine. Întelept din partea ei să-și ascundă talentele de tine. Trebuie să fi crezut că ai fi mai în siguranță dacă nu știi. Aproape că a avut dreptate. *Aproape.*

Gândurile mi se învâртеbeau; m-am strădui să înțeleg.

Zairena a zâmbit.

— Vezi tu, magia din sângele tău este nativă din Kiata. O raritate în zilele noastre! Și este singura magie capabilă să elibereze demonii înțemnițați în Munții Sfinți. Lupul te-a căutat tocmai din acest motiv, iar eu i-am cântat în strună ca să-mi împărtășească tot ceea ce știa. Pari confuză. Pe bună dreptate; în ignoranța voastră, ne-ați deformat poveștile și ați uitat ce reprezentăm cu adevărat.

Mândria i-a oferit o profunzime nouă vocii.

— Noi, pretesele, nu suntem aliatele demonilor. Noi aparținem Munților Sfinți. Misiunea noastră este să le păstrăm răutatea închisă înăuntrul munților. Așa că te-am așteptat, Shiori'anma. Tu ești sânge-magul și, prin urmare, nu-ți putem permite să trăiești.

Cuvintele mi-au bubuit în urechi. M-am dat înapoi, cât am putut de departe de gratii, întinzând mâna în spatele meu după o piatră sau după o cărămidă desprinsă – dar nu am găsit nimic în afară de hârtia lui Megari și băltoacele de zăpadă topită.

— Ce-i drept, dacă mi-ai fi spus mai devreme că tu ești prințesa, a continuat Zairena, ți-aș fi oferit o moarte onorabilă. Mai puțin umilitoare decât ceea ce a plănuit Hasege. Dar nu puteam folosi Patru Răsuflări asupra ta, nu când Chiruan fusese deja prins.

O clipă de tăcere.

— Totuși, trebuie să recunosc că totul s-a rezolvat destul de frumos, a continuat ea. Planul a fost întotdeauna să-ți adun cenușa.

Am tresărit, disprețuindu-mă pentru reacția necontrolată. Degetele mele au săpat în pământul umed și am aruncat un bulgăre de nămol spre Zairena, o izbucnire demnă de milă. Atacul abia a atins-o, iar mълul a căzut în schimb pe tavă.

Ascunzând un zâmbet, preteasa a îngenuncheat din nou și a șters tava cu un prosop, apoi a ridicat capacul de pe al doilea bol. Un fruct kaki uscat.

— Probabil că ți-ai dat seama că mă pricep puțin la otrăvuri. Ia mâncarea preferată a lui Megari, de exemplu. Nu te uita așa la mine, Lina! A fost doar puțină apă măloasă, nimic la fel de cumplit ca Patru Răsuflări. În plus, puneam *atât* de multe întrebări, așa că nu am avut de ales. Mereu i-am dat antidotul la timp. Asta mi-a câștigat încrederea lui lady Bushian. Și a ta.

Furia m-a orbit, fierbinte, albă și strălucitoare. Dacă nu ar fi fost barele de fier dintre noi, era posibil să o sugrum pe Zairena pe dată.

— Oh, chiar îți vei dori să mă poți ucide până termin.

Zairena a chicotit, mușcând din fructul kaki.

— Fructe kaki otrăvite. Va trebui să țin minte asta. Of, dacă ar fi dat roade și cu Patru Răsufări!

Un oftat.

— Asta *este* partea enervantă la Patru Răsufări. Mirosul. Până și Oriyu a simțit tămâia când a intrat în odaia mea. Se pare că am avut mare noroc ascunzând mirosul în vopsele. Până la urmă, rar miroși o cingătoare înainte să o porți, nu-i așa, prințesă?

A înlăturat capacul și de pe al treilea bol. Un șnur de aur, precum cel folosit pentru a prinde o cingătoare.

Am clătinat din cap. Nu înțelegeam.

— Asta era pe cingătorea pe care ai purtat-o când ai căzut în acel lac de la Gindara, mi-a explicat Zairena. Din fericire pentru tine, a avut o cantitate suficient de mare de Patru Răsufări pentru a te adormi zile întregi. Însă niciunul dintre noi nu a prezis că Regina Nenumită va recunoaște otrava la timp. Aproape că m-a ucis.

Lumea s-a înclinat dintr-odată și abia mai auzeam ce spunea Zairena.

În tot acest timp, Raikama încercase să mă protejeze! Eram confuză, însă, totodată, lucrurile nu fuseseră niciodată mai clare decât acum. Răspunsul fusese întotdeauna acolo, în fața ochilor mei.

Raikama îmi blocase magia pentru a încerca să mă protejeze, să mă ascundă de toți cei pe care îi cunoșteam, astfel încât Lupul să nu mă poată găsi!

— După ce ai dispărut, a trăncănit mai departe Zairena, Lupul m-a pedepsit. M-a trimis să pierd vremea la Iro și să aștept în caz că te găsește Takkan. Cine ar fi ghicit că o va face? Ai fost ingenioasă, recunosc, purtând blidul ăla pe cap și prefăcându-te că nu poți vorbi. În tot acest timp, ai fost chiar sub nasul meu.

Abia o mai ascultam. Ura mea explodase și m-am aruncat asupra ei.

A fost un atac jalnic. N-am putut ajunge departe, nu cu mușchii amorțiți, și m-am izbit de gratii. Agățându-mă de ele, mi-am fluturat mâinile în direcția ei, iar apa din mânecile mele, ude learcă din cauza băltoacelor din celulă, i-a stropit fața.

Zairena a sărit înapoi. Apa i-a picurat de pe frunte pe obraji, iar pudra i s-a scurs în dâre albe până în dreptul bărbiei. Pete aurii îi licăreau pe piele – urme de Patru Răsufări.

În timp ce o ștergea cu mâneca, fața Zairenei a început să strălucească... asemenea traistei mele.

Mai întâi a dispărut alunița. Apoi au început să i se schimbe și restul trăsăturilor. Gura i-a devenit mai largă, pleoapele i s-au îngroșat, iar fața i-a îmbătrânit câteva decenii.

Am eliberat un suspin mut când am recunoscut-o pe slujitoarea mea de la palat. Guiya.

— Vă amintiți de mine, Alteța Voastră? a spus ea râzând, cocoșându-se și prefăcându-se că tremură. Adevărata Zairena Tesuwa a murit împreună cu părinții ei. Te întrebi dacă sunt o vrăjitoare? Nu, nu! Magia mea este nesemnificativă în comparație cu puterea deținută de tine și de mama ta vitregă.

Apă, mi-am dat seama. De aceea purta mereu o umbrelă, de aceea se ferea mereu de ploaie și de zăpadă. Spulbera iluzia, dezvăluind cine era ea cu adevărat!

Cu un gest exagerat de dramatic, Guiya a înlăturat capacul de pe ultimul bol aflat pe tavă. Înăuntru era cenușă.

Eram nedumerită.

— Rămășițele sânge-magului de dinaintea ta, a anunțat ea. Cenușa lui a dobândit sacralitatea în Munții Sfinți – ultima magie întunecată rămasă în Kiata. Noi, preotesele, am păstrat-o cu grijă timp de decenii, până când am aflat de tine.

Am simțit un nod dureros în stomac când Guiya și-a dat cu cenușă peste față, iar trăsăturile ei au redevenit cele ale Zairenei.

A acoperit bolurile și a început să se ridice.

— Chiar ai avut norocul dragonilor de partea ta, prințesă. Dar norocul acela s-a terminat. Mâine, Munții Sfinți își vor regăsi în sfârșit pacea, iar noi, preotesele, vom cânta pentru tine. Mâine îți vom adăuga numele pe lista cu ceilalți sânge-magi de dinaintea ta. Ne vom aminti de tine secole de-a rândul, așa cum ne amintim de toți cei care i-au dezonorat pe zei. Mâine vei muri.

CAPITOLUL 35

ERA ÎNCĂ ÎNTUNERIC CÂND AU VENIT DUPĂ MINE. ZORII STRĂLUCEAU ȘOVĂITOR PRINTRE barele de fier, iar luna era o simplă așchie argintie pe cer, lipsită de speranță.

Pao a refuzat să mă privească în ochi când două santinele m-au ridicat în căruță. Mi-am dat seama că dezaproba tăcut ordinul lui Hasege de a mă arde. Poate că tocmai din acest motiv m-a lăsat să aduc coșul lui Megari.

În timp ce căruța cobora greoi dealul, dincolo de Iro, mi-am încercat norocul cu frânghiile de la mâini, sperând să mă eliberez. Santinelele au tresărit și și-au scos pumnalele din teacă, îndreptându-le amenințător spre mine, până când am renunțat.

Oricum nu avea rost! Frânghiile erau legate strâns.

Mi-am petrecut restul călătoriei încercând, și în mare parte eșuând, să fac păsări de hârtie. Degetele îmi erau țepene de la frig, iar frânghiile îmi zgâriau neconținut încheieturile. Dar era mai bine decât să stau degeaba în căruță. Mai bine decât să mă gândesc la soarta care mă aștepta.

Hasege și oamenii lui înlăturau zăpada cu lopețile și strângeau lemne. În tot acest timp fusesem curajoasă, însă m-am speriat când am văzut rugul ridicat la marginea pădurii, înconjurat de copaci tăiați. Nu mi-aș fi putut imagina un loc mai pustiu unde să mor, deasupra unui morman de paie și vreascuri, pe un câmp oarecare acoperit de zăpadă, lipsit de orice însemn.

— Lady Zairena a sugerat să îndeplinim ritualul la cel puțin un kilometru de Iro, a pus Pao solemn, când m-a surprins privind în lateral, astfel încât spiritul tău să nu terorizeze orașul.

Aproape am ajuns. Pao și-a vârât mâna în tolba de lângă el, scoțând un șirag scurt de păsări de hârtie.

— De la Megari, a spus santinela pe un ton aspru. Au fost mai multe, dar lady Bushian nu i-a permis să... A șovăit o vreme, apoi a continuat: Amândouă își iau rămas-bun.

Amărăciunea mi-a sugrumat gâtul când am dat din cap. Pao mi-a așezat șiragul de păsări în poală și le-am numărat în bătaia vântului, nerăbdător să le ciupească aripile. Șapte păsări. Un număr care denotă putere.

Am cercetat cerul în căutarea unui semn de la frații mei sau de la Kiki. Cu fiecare minut în care era plecată, inima îmi devenea tot mai grea. Teama creștea înăuntrul meu, iar întregul trup îmi tremura, indiferent cum încercam să-l liniștesc. Însă nu mi-aș fi dat așa ultima suflare – singură, înconjurată de dușmani.

Frații mei aveau să vină după mine. Știam că o vor face.

Ultima bucată de hârtie pe care mi-o dăruise Megari a fost purtată de vânt, și mi-am pus mâinile obosite în poală, cu degetele strânse în jurul coșului. Începeam să-mi

simt din nou picioarele, însă frigul le-a amortit repede la loc. Poate că urma să îngheț înainte să fiu arsă de vie. Ironic, nu-i așa?

Guiya arăta iar precum Zairena și stătea pe o iapă albă lângă Hasege, cu ochii întunecați și indescifrabili. Cureaua traistei mele îi era trecută în mod intenționat peste piept.

Cât mi-aș fi dorit să o arunc în zăpadă și să-i demasc iluzia! Orice pentru a-i șterge rânjetul de pe față!

Hasege însuși m-a legat de stâlpul rugului. Frânghiile mi-au tăiat încheieturile și gleznelor, și, când le-a strâns atât de tare, încât m-a durut să respir, l-am scuipat.

Mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

— Ce-i asta? Mai multă vrăjitorie?

Înainte să-l pot opri, a aruncat șiragul de păsări al lui Megari în zăpadă. A încercat să-mi ia și coșul, dar nu i-am dat drumul. Ochii i s-au mijit de cruzime.

— Adu torța!

Când santinela care purta torța s-a apropiat, m-am mișcat de pe un picior pe altul, cu membrele străbătute de furnicături încordându-se pe lemnul denivelat. Am încercat să nu par speriată, dar nu am reușit.

— Stai! a strigat Pao.

În tot acest timp, maxilarul îi fusese încleștat, cuvintele de protest apăsându-i clar conștiința.

— Stăpâne, cred că ar trebui să îți reconsideri decizia!

— Iar cu obiecțiile? a mormăit Hasege. Dacă nu ai curajul să ucizi un demon, atunci poți să pleci!

Hasege s-a întors către santinelele care se adunaseră pentru condamnarea mea.

— Fata asta l-a ucis pe Oriyu, a spus el. I-a înscenat totul lui Chiruan. Chiar și lady Bushian a văzut dovada căilor ei necurate. Dacă ea se teme de fată, atunci fiecare dintre noi ar trebui să se teamă de ea.

— Nu știm că ea l-a ucis pe Oriyu, a argumentat Pao. Și ea ar putea fi victima unei înscenări. Ar trebui să așteptăm până când se întoarce lordul Takkan.

— Să așteptăm? a mârâit Hasege. Takkan e slab și se lasă mult prea ușor influențat de magia ei întunecată. Dacă îl așteptăm, vom distruge Iro.

Hasege mi-a ținut o torță în față.

— Nu te-ai întrebat vreodată de ce nu-i putem vedea ochii? E clar că este un demon!

S-a răsucit spre bărbați.

— Știu că toți îi sunteți loiali lui Takkan, dar datoria noastră de santinele este să eliminăm demonii din Kiata. Protejând acest monstru, el îi trădează chiar pe zei!

O vreme, bărbații s-au uitat unii la alții. Loialitatea lor era față de Takkan, dar credința față de zei conta mai presus de toate.

— Ea nu este un monstru! a insistat Pao. E doar o fată!

— E un demon! a strigat Zairena. Asta-i aparține, nu-i așa?

Când mi-a deschis traista, nenumărate fiare întunecate au sărit dinăuntrul ei. Vulpi și lupi, urși și tigri, unele bestii având o formă atât de grotescă, încât nu semănau cu nicio creatură cunoscută în lumea noastră.

Bărbații au icnit de groază.

— Acum mă credeți? a zberat Hasege, iar Zairena a închis traista, încarcerându-și falșii demoni înăuntru. Trebuie să moară!

Hasege a început să adune oamenii, însă am încetat să mai fiu atentă la zgomotele din jur. Soarele răsărea, lumina lui înțepându-mi ochii, și am cercetat cerul gol. Fără îndoială, Kiki îmi găsise frații până acum.

Dar, de fiecare dată când zăream o mișcare, se dovedea a fi un nor plimbăreț. Nu un cocor. Nu frații mei.

Mi-am alungat dezamăgirea. Și ce dacă frații mei nu veneau după mine? Oare chiar aveam de gând să stau aici ca o bucată de carne pe o frigăruie, așteptând să fiu arsă, cu un coș cu păsări de hârtie inutile în mâini?

Am scăpat coșul și mi-am îndreptat atenția asupra frânghiilor, trăgând și răsucind, însă Hasege mă legase strâns, iar acestea nu prea cedau. Mi-am atacat încheieturile, sperând să tai sau să slăbesc frânghiile cu dinții. Fibrele erau dure, însă chiar și cu o zi întreagă la dispoziție pentru a lucra la noduri, tot nu aveam să îmi eliberez mâinile.

Dar mai bine asta decât s-o ascult pe Zairena murmurând rugăciuni către zei ca spiritul meu să-și găsească pacea cu lordul Sharima'en și să nu se întoarcă pentru a bântui Iro. Mi-am dorit din nou să pot arunca un bulgăre de zăpadă în ea pentru a spulbera nenorocita aia de iluzie. Dar preoteasa era inteligentă și stătea la o distanță considerabilă.

Shiori! m-a strigat Kiki din depărtare. *Shiori!*

Mi-am ridicat privirea și am uitat cum să respir. Kiki era prea departe și prea mică pentru ca eu să o văd, dar șase cocori au străpuns norii, cu aripile mari scaldate în lumină stacojie, alunecând prin strălucirea zorilor spre mine.

Frații mei!

Crengile de sub picioarele mele au trosnit, iar Zairena s-a oprit în mijlocul rugăciunii ca să se uite la mine. Apoi și-a ridicat și ea privirea spre cer, iar o încruntătură întunecată i s-a întins pe față.

— Trageți în păsările alea! a poruncit ea. Își folosește magia neagră pentru a le face să o ajute. Trageți acum!

Kiki! am strigat în timp ce santinelele își luau arcurile. *Spune-le să plece de aici!* am îndemnat-o.

Reiji și Hasho m-au ignorat. S-au năpustit în jos, aripile lor doborând torța din mâinile lui Hasege înainte să se înalțe înapoi. În timp ce flacăra fâlfâia în zăpadă, Kiki a fugit după una dintre hârtiile mele împrăștiate prin jur pentru a-i da foc.

În ce încurcătură te-ai băgat, Shiori! a bodogănit ea și a aruncat câteva scânteii pe frânghiile de la încheieturile mele, care au început să ardă lent. De îndată ce am simțit cum strânsoarea lor slăbește, mi-am eliberat cu ușurință mâinile, uimită.

Ești un geniu, mulțumesc!

Ideea lui Wandei. Strălucit frate, fără îndoială!

Îmi desfăceam frânghiile din jurul taliei când o umbră a trecut peste rug. Zairena!

Iluzia Guiyei era la fel de perfectă ca până acum: fața pudrată, ochii tineri – ageri și scânteietori –, alunița de pe obrazul drept. Pumnul preotesei era strâns, iar ea l-a ridicat mult deasupra capului, aruncând o mână plină de cenușa ei blestemată pe rugul de sub mine.

Focul a izbucnit și a răsărit din cenușă atât de puternic, încât aș fi zburat înapoi dacă nu aș fi fost încă legată de stâlp. Avea o nuanță de roșu revoltător de strălucitoare, cu un nucleu negru precum spiralele de fum înălțate spre cer. *Focul demonilor!*

S-a răspândit repede – prea repede –, răsucindu-se în jurul vreascurilor de sub picioarele mele, urcând pe movila de lemne și înconjurându-mă cu pereți din flăcări. Cu inima răvășită de panică, mi-am desfăcut ultimul nod de la talie și am trecut la frânghiile de la glezne. Căldura devenea tot mai intensă, aliată cu un fum neașteptat de gros, care îmi rănea plămâni la fiecare răsufare nouă, greu câștigată.

Însă focul nu m-a atins. De îndată ce m-am ghemuit pentru a-mi elibera picioarele, văpăile s-au îndepărtat pâlپând de fața mea, ca și cum ar fi existat un scut imaginar care mă proteja.

O sferă de lumină mi-a licărit în piept, părând să pulseze. Mi-am dus mâna la inimă. Oare perla lui Seryu alunga focul demonilor?

Curioasă, m-am aplecat spre flăcări, iar acestea au țâșnit înapoi. Perla strălucea puternic, mai puternic decât o făcuse vreodată. Dar în mijlocul haosului înconjurător, cu frații mei și oamenii lui Hasege prinși într-o luptă înverșunată, nimeni nu mă urmărea. Nimeni în afară de Guiya, firește.

Cât ai zice pește, mi-am smuls frânghia din jurul gleznelor, eliberându-mă de stâlp. Flăcările s-au despărțit când am căzut înainte și m-am îndepărtat, împleticindu-mă, de rug.

Grăbește-te, Shiori! a strigat Kiki. *Guiya, ea este...*

Kiki nu trebuia să-și termine avertismentul. Era imposibil să ratezi silueta amenințătoare a Guiyei profilându-se deasupra mea. Cu ochii fixați pe lumina care îmi strălucea în piept, mi-a deschis larg traista și și-a băgat mâna înăuntru.

Nu! Mă aflam la doi, cel mult trei pași de zăpadă. Am sărit și...

Plasa a zburat din mâinile Guiyei și m-a înghițit repede, magia ei agățându-se de premiul căutat. Din pieptul meu s-a rostogolit fragmentul perlei lui Seryu, care a căzut cu grijă în mâinile deschise ale preotesei.

Focul demonilor s-a întetit din nou, iar flăcările au șerpuit ireal de sus, forța căldurii aruncându-mă înapoi, chiar în inima rugului. Fumul a luat forma unor gheare, care m-au țintuit de movila de lemne când am încercat să mă arunc direct prin văpăi.

M-am uitat la Guiya, la buzele ei trase într-un rânjet, la ochii însuflețiți de triumf.

— Adio, Alteța Voastră! a spus ea, încercând să dezlipească plasa de pe mine, dar n-am vrut să-i dau drumul.

Preoteasa a râs și și-a aruncat gluga peste cap.

— Prea bine, o voi recupera când mă voi întoarce după cenușa ta! Nu te teme! Nu ești prima pe care am ars-o în numele munților. Nu vei suferi, acesta este darul preoteselor pentru tine!

Înainte ca vreunul dintre bărbați să-și dea seama că recurge la vrăjitorie, Guiya a urcat pe cel mai apropiat cal și a călărit spre marginea pădurii. Acolo, în spatele copacilor lipsiți de coronament pe care Hasege și soldații lui îi tăiaseră pentru întreținerea rugului, m-a privit cum ard.

Lacrimile păreau să-mi opărească obrajii, iar la nări mi-a ajuns un miros îngrozitor și acru, cel al părului meu care începea să pârlească. În lipsa plasei de scântelar, unicul

meu scut, m-aș fi transformat deja în cenușă, însă aveau să treacă doar câteva momente înainte ca focul demonilor să-și croiască drum prin ochiurile dintre fire și să-mi ardă pielea.

Frații mei, care se ocupaseră până acum de distragerea santinelor, au venit îndată să mă ajute. Săgețile s-au năpustit fulgerător asupra lor, crestându-le aripile în timp ce se învârteau deasupra mea. Penele zburau prin aer și cădeau pe rug, însă frații mei nu s-au retras.

S-au repezit spre rug, hotărâți să mă smulgă din ghearele focului, Andahai și Benkai ridicându-mă cât Hasho îmi stingea flăcările agățate de veșminte cu aripile sale.

Din foc au ieșit gheare de fum, încolăcindu-se în jurul gâturilor lui Andahai și Benkai, care au scos țipete ascuțite, de groază. Involuntar, m-au scăpat, iar eu am aterizat la loc pe movila de lemne. În timp ce se grăbeau să mă ridice din nou, ceilalți frați ai mei aruncau zăpadă în foc, încercând să-l stingă. Însă flăcările s-au înălțat și mai mult.

Spune-le să plece de aici! i-am urlat lui Kiki. *Duceți-vă! Acesta este focul demonilor. Nu mă pot ajuta.*

Între timp, santinelele înaintaseră și-și scosese răbiile, fluturându-le înspre frații mei. Când Benkai și Andahai au renunțat, strigătele lor îndurerate mi-au asurzit urechile. Dar Hasho a rămas, cu penele rupte și aripile zgâriate de săgeți. Stătea atât de aproape, încât puteam vedea că are lacrimi în ochi.

Du-te! l-am implorat, întorcându-mă ca să-mi ascund propriile lacrimi.

La picioarele mele ardeau păsările de hârtie, coșul lor fiind deja preschimbat în cenușă. Talismanul pe care Megari îl legase aproape dispăruse și el, împreună cu ale sale cuvinte de forță și protecție. M-am repezit să-l salvez, moment în care ultimele păsări au fost înghițite de flăcările roșii, strălucitoare, și, odată cu ele, au dispărut și ultimele mele speranțe.

Ar trebui să pleci și tu, i-am spus în gând lui Kiki. *Du-te! Cât încă mai poți.*

Moartea ta e și moartea mea, mi-a răspuns pe dată pasărea. *Dacă nu ți-e frică, nici mie nu-mi va fi. Voi rămâne cu tine până la sfârșit, Shiori.*

Am îmbrățișat-o, ascunzând-o sub blidul meu. Nu aveam nevoie de o mie de păsări, nu când o aveam pe Kiki a mea.

În trosnetul amenințător al lemnului, aproape că mi-am pierdut echilibrul, clătinându-mă pe măsură ce focul se întetea, creștea. Fumul mi-a umplut plămâni, iar căldura m-a copleșit. Mi-am închis strâns ochii, impunându-mi să fiu calmă.

Mi-am imaginat că fur cartofi dulci cu miere de la Festivalul de Vară, că gătesc supă de pește cu ridichi plutitoare pentru Takkan, că pregătesc prăjituri cu mama. Poate că avea să fie acolo, în ceruri, să le facă împreună cu mine și, în sfârșit, aș putea nimeri întocmai rețeta și să o aud cântând din nou.

Kiki a tresărit.

Shiori, a răsuflat ea. *Uite! Uite!*

Mi-am forțat ochii să se deschidă, dar fumul era prea gros... Am întrezărit o licărire de albastru și o sclipire de oțel. Și nimic mai mult.

Apoi l-am auzit:

— Lina! a strigat Takkan.

Lama lui a străfulgerat și i-am văzut silueta, încetoșată prin flăcări, venind după mine. La o sută de pași de rug, l-a oprit Hasege. Săbiile lor s-au încleștat, prinse într-un duel mortal.

Lângă mine, Pao arunca zăpadă în foc. Una câte una, celelalte santinele au început să ajute, dar flăcările nu dădeau semn de domolire.

Mi-am ridicat capul spre cer, încercând să nu tușesc de la fum. Focul demonilor îmi biciuia spatele. Guiya nu mințise: nu mă durea. Pielea nici măcar nu s-a carbonizat sau s-a înnegrit – în schimb, focul a mers direct spre sângele meu. Îmi simțeam inima arzând...

Construim zmeie în fiecare vară, noi șapte, am murmurat în sinea mea. Mi-aș fi dorit să pot construi un alt zmeu cu frații mei, cu Takkan. Mi-aș fi dorit să pot citi scrisorile pe care mi le trimisese.

— Lina! a strigat din nou Takkan.

Teama pentru viața mea i-a dat un impuls spontan de putere, și și-a învins vărul, lovindu-l în ceafă. Hasege s-a prăbușit, iar Takkan s-a năpustit spre foc.

Mori, Shiori! au șuiert flăcările în vocea Guiyei. *Sau va muri și el!*

Preoteasa a ocolit marginea pădurii, cu privirea îndreptată spre foc. Avea un arc ridicat și o săgeată îndreptată direct spre inima lui Takkan.

Focul părea să răcnească peste tot în jurul meu, mistuindu-mi simțurile.

— Takkan! am țipat. Ai grijă!

Șocul care i-a străbătut chipul a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca bolul de pe capul meu să se spargă. Apoi focul m-a înghițit complet.

CAPITOLUL 36

M-AM TREZIT ACOPERITĂ DE JAR, CU HAINELE PÂRJOLITE ȘI ÎNNEGRITE. PLASA DE scântelar îmi strălucea în poală, luminând spiralele de fum. Aerul era atât de dens, și lumea atât de întunecată, încât m-am întrebat dacă mai eram măcar pe pământ — până când am început să disting forme în cenușă. Am zărit șiragul de păsări de hârtie făcut de Megari și ce mai rămăsese din talismanul ei de protecție. M-am rostogolit pentru a-l lua, apoi am tușit, neputând să-mi împiedic plămâni să inspire cu lăcomie aer.

Slavă zeilor! a strigat Kiki de ușurare, apoi s-a strecurat prin fum și mi-a aterizat pe burtă. *A fost atât de întuneric, încât am crezut că murisem!*

M-am ridicat în șezut, cu întregul corp clătinându-se în timp ce am dat cu piciorul în plasa de scântelar. Lângă mine se aflau cele două jumătăți ale blidului de nuc. Degetele mi-au sărit spre creștet și, pentru prima oară după luni întregi, mi-am atins părul — șuvițe dese și aspre — și nu bolul.

Mâinile mele, încă tremurând, s-au mutat apoi spre gât. Demonii să mă ia, vorbisem! Am țâșnit în picioare, teama sărindu-mi în piept.

Frații tăi sunt în viață, mi-a spus Kiki, citindu-mi gândurile. Dar sunt tot cocori. Probabil că ai rupt doar partea ta din blestem.

Avea dreptate. Am luat o bucată din blidul de lemn. Mă obișnuisem atât de mult cu greutatea sa pe cap, încât mă simțeam ciudat de ușoară fără el.

Nu a fost menit să fie un blestem, am șoptit, iar bolul s-a preschimbă pe dată în pulbere în mâinile mele. A fost un scut. Unul care să-mi ascundă magia de lume și... să mă protejeze de ea, totodată.

Kiki mi-a aterizat pe braț.

Să te protejeze de propria magie?

Am încuviințat din cap.

De a mea și de a altora. Blidul s-a spart pentru a mă salva de focul demonilor invocat de Guiya. Altfel, m-aș fi transformat într-un morman de cenușă până acum.

Dacă nu a fost un blestem, atunci ai fi putut să vorbești în tot acest timp? Frații tăi nu ar fi murit?

Nu eram prea sigură de acest lucru.

Avea nevoie să fiu speriată, ca să nu mă duc acasă la tata sau să spun cuiva cine sunt. Avea nevoie să o urăsc, ca să mă poată ascunde de Lup.

Am înghițit nodul din gât, găsindu-mi în sfârșit vocea.

— Unde e Takkan?

De îndată ce am întrebat, l-am văzut întins lângă grămezile cenușii de vreascuri. Nu era nicio săgeată în armura lui.

Scăpase nevătămat.

l-am scos mânușile metalice și mi-am întrepătruns degetele cu ale lui. Mâinile îi erau reci și, în timp ce le încălzeam, i-am înlăturat părul de pe ochi și i-am depus un

sărut blând pe frunte.

— Takkan!

Ochii i s-au deschis, iar o ușurare care o oglindea pe a mea i-a înviorat chipul. M-a tras mai aproape de el, punându-și mantia peste veșmintele mele sfâșiate. Inima lui îmi bătea în ureche, o simfonie sălbatică și neliniștită.

— Am crezut că am ajuns prea târziu, a spus el răgușit. Am crezut că te-am pierdut.

— Aș putea spune același lucru, i-am răspuns eu șovăitor, aproape cu stângăcie.

Vocea îmi era aspră de la fum și după luni întregi de tăcere, iar cuvintele îmi sunau mai bine în minte decât rostite cu voce tare. E amuzant cât de natural obișnuiam să pălăvrăgesc, limba mișcându-mi-se mai repede decât mintea. Acum gândeam mai profund, atentă la fiecare cuvânt care-mi părasea buzele, și tot păream o prostănacă.

Am inspirat adânc.

— Aproape că ai murit când te-ai repezit în halul ăla în foc!

— Aș face-o din nou, fără să ezit, mi-a răspuns Takkan. Ca să-ți aud vocea. Ca să-ți văd în sfârșit ochii.

Mi-a mângâiat obrazul cu degetele, la fel cum și eu îl mângâiasem pe al lui la Festivalul de Iarnă, și nu mi-a mai păsat cu câtă stângăcie vorbeam. Eram în viață, cu partea mea din blestem ruptă.

În timp ce-l țineam de mână, apăsându-i degetele pe obrazul meu, Kiki a tras cu ochiul din părul meu, veșnic băgăcioasă.

— Asta e o pasăre de hârtie? a întrebat Takkan, clipind.

Am dat din cap.

— O cheamă Kiki. Eu am creat-o... cu magie.

Takkan nu părea surprins.

— Și acestea...

A ridicat șiragul de cocori de hârtie aruncat în cenușă. Aripile lor purtau urme de arsuri, iar unele fuseseră pârjolate atât de grav, încât își pierduseră ciocurile.

— Și ele pot zbura?

— Nu! Kiki este specială.

— Ca tine?

Nu am apucat să-i răspund. Santinelele se apropiau de noi, cu capetele plecate în semn de căință. Nu-mi dădeam seama cui îi cereau scuze, dacă mie sau lui Takkan, pe care aproape că îl trădaseră cu toții, cu excepția lui Pao.

— Spune-i lui Megari că-mi pare rău că nu am putut să-mi iau rămas-bun. Îmi va fi dor de ea.

El a dat solemn din cap.

— Vrăjitoare ce ești! a urlat cu dezgust o voce din spate.

Hasege! Se trezise și împinsese deoparte santinelele pentru a mă ataca. Takkan a sărit să-l oprească, însă pumnalul lui Hasege a zburat, cu lama îndreptându-se fulgerător spre inima mea.

— Lina, ferește-te! a urlat Takkan.

Mantia pe care o purtam s-a umflat, însuflețită, țesătura mulându-se peste mine ca un scut. A respins pumnalul lui Hasege, iar arma a căzut în zăpadă cu o bufnitură.

— Vezi, magie! a zbierat Hasege. Ce naiba te-a apucat să mă legi? Ți-ai pierdut mințile, Takkan? E o vrăjitoare...

— Și acesta este singurul motiv pentru care nu te execut aici și acum, Hasege, a spus Takkan cu răceală. Numai datorită magiei ei, Lina a supraviețuit trădării tale. Ești exilat din Iro. De acum înainte, nu mai ești santinelă și nu mai faci parte din clanul Bushian.

I-a vârât capul vărului său în zăpadă, înăbușindu-i protestele. El și celelalte santinele au început să lege membrele lui Hasege și să se pregătească să-l ia.

Brută ignorantă, a murmurat Kiki din mânecă. *Aș plăti aur din belșug să-i văd fața când îi spui cine ești cu adevărat.*

Shiori'anma, preaiubita fiică a împăratului, prințesa Kiatei. Trecuse atât de mult de când nu mă mai simțisem eu însămi, încât îmi uitasem restul titlurilor.

Nu spun nimănui cine sunt cu adevărat, i-am răspuns în gând, ștergându-mi cenușa de pe brațe. Mi-am zărit traista îngropată în zăpadă și am îngenuncheat să o ridic.

Poftim?

Nu pot să stau.

Takkan era cu santinelele, punându-l pe Hasege în căruță pentru a fi adus înapoi în temnița castelului. Îl auzeam strigând ordine, în timp ce îmi arunca din când în când priviri pe furiș. Probabil credea că mă întorceam și eu cu el.

Se înșela. Aveam nevoie de un cal ca să o ajung din urmă pe Guiya. Cel mai apropiat era Amiral și, când am dat să-l încalec, Takkan a venit lângă mine.

Îmi dădeam seama că voia să-mi pună o mie de întrebări, însă a ținut în schimb frâiele lui Amiral, asigurându-se că armăsarul rămâne nemișcat.

I-am ignorat ajutorul și am tras de curelele șei pentru a mă ridica singură pe cal. Amiral a nechezat, dar nu s-a împotrivit. Nu se mai temea de mine.

— Nu uita de astea! mi-a spus Takkan și mi-a întins cocorii împăturiți de sora lui.

I-am mulțumit în tăcere, strecurându-mi păsările de hârtie în traistă.

Odată ce m-am așezat în șa și am verificat căpăstrul, mi-am întredeschis buzele pentru a-mi lua rămas-bun de la Takkan, însă el a sărit pe Amiral, în spatele meu.

— Ce faci? am protestat eu.

— Ce ți se pare că fac? Vin cu tine!

— Nu am...

— Doar nu te aștepti să-mi furi calul și să pleci fără mine, nu-i așa?

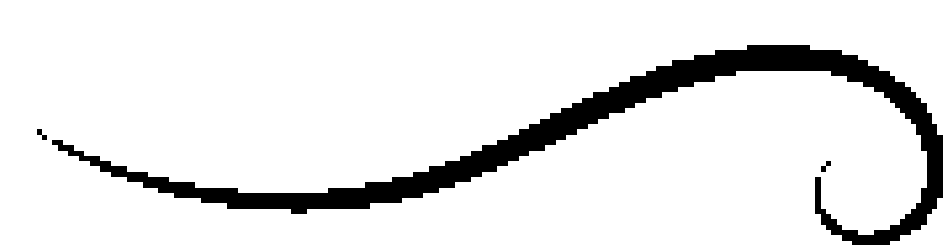
Takkan mi-a șoptit la ureche:

— În plus, am o poveste care cred că s-ar putea să-ți fie pe plac.

O poveste?

Kiki mi-a aterizat pe umăr. Mă așteptam să-l ia în răs și să se plângă că Takkan doar ne va încetini. Dar nu a făcut-o.

— Bine, am fost de acord, ignorându-mi fluturii din stomac când Takkan a întins mâna după frâie. Spune-mi-o pe drum!

Am urmat-o pe Kiki în adâncul pădurii Zhensa. Pini se scuturau de zăpadă. Vântul biciuitor nu prea ne lăsa să vorbim, dar aproape că puteam să aud întrebările care-l frământau lăuntric pe Takkan.

Pe la amiază, Amiral a avut nevoie de odihnă, așa că ne-am oprit lângă cotul de miazăzi al Baiyunului, unde râul se lățea.

Nu zăbovi prea mult! m-a atenționat Kiki, zburând în jurul capetelor noastre. *Voi cerceta cerul în căutarea fraților tăi. Ar fi trebuit să o ajungă din urmă pe Guiya până acum. Și-a amânat încă puțin plecarea pentru o ultimă remarcă înțepătoare: Acesta este un popas, nu o oportunitate să flirtezi cu Takkan acum, că poți vorbi.*

Takkan l-a condus pe Amiral la râu, lăsându-l să bea după pofta inimii. Și eu aveam nevoie de odihnă, deși am refuzat să recunosc acest lucru cu voce tare. Pentru cineva care aproape că fusese arsă de vie pe rug, mă descurcam surprinzător de bine. Dar când am simțit un miros subtil de fum, o amintire încă palpabilă, agățată de haine și păr, umerii mi s-au cutremurat.

— O să fie mai bine, mi-a spus Takkan încet, cu ochii pe mine. Va dura o vreme, dar odihna va ajuta. La fel și apa. Trebuie să-ți fie sete.

Eram însetată. Nu îmi dădusem seama cât de uscat îmi era gâtul până când nu a menționat asta.

Am băut cu lăcomie, umplându-mi la nesfârșit mâinile. Nimic nu avusese vreodată un gust atât de minunat, iar în curând m-am trezit cu veșmintele ude.

— Ia-o mai ușor! m-a sfătuit Takkan, râzând în timp ce clătina din cap. Râul curge până la Gindara. Există apă din belșug, chiar și pentru o hoață însetată ca tine.

Mi-am șters gura cu mâneca.

— Nu ai întrebări pentru mine? Cum ar fi de ce aveam un blid pe cap și de ce nu puteam vorbi?

— Ce-ar fi de știut? mi-a răspuns el. Tot ce contează este că ești în viață. Am crezut că te-am pierdut, Lina.

M-am topit când i-am auzit vocea, atât de dureros de tandră. Nu crezusem că voi fi vreodată capabilă să mă topesc, nu înainte de acest moment.

Am învinuit lăcomia cu care mi-am potolit setea pentru răsuflarea mea întretăiată, dar asta nu explica de ce îmi tremurau genunchii sau de ce Amiral a nechezat în spatele nostru, sorbind vesel apa râului. Zăpada picura de pe copaci pe umerii noștri. Lumea înconjurătoare părea să dispară treptat și, în acest moment, îl vedeam doar pe Takkan.

M-a îmbrățișat, ținându-mă aproape de el. Nu puteam nega că însemna ceva pentru mine. Când mă aflasem pe rug, la doar câteva răsuflări distanță de moarte, îmi dorisem un astfel de moment, ca el să mă țină în brațe, iar eu să-mi ascult inima bătând năvalnic în timp ce a lui bătea constant lângă urechea mea.

Dar acum m-am desprins din îmbrățișarea lui și l-am împins cu blândețe. Îmi recăpătasem vocea, prin urmare ar fi trebuit să-mi fie mai ușor să țes minciuni, dar am descoperit că nu-l pot minți pe Takkan.

— Ar trebui să-ți continui drumul spre Gindara, am spus eu, incapabilă să-l privesc în ochi. Trebuie să-i prind din urmă pe cocori. Și pe... Zairena.

— Zairena?

— Nu este cine susține că este. E o preoteasă a Munților Sfinți, una care a folosit magia pentru a lua înfățișarea fiicei lui lady Tesuwa.

— Atunci va fi periculoasă. Un motiv în plus să vin cu tine.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Nu te părăsesc! a exclamat el, încleștându-și maxilarul cu hotărâre. Nu-ți amintești ce ți-am spus? Nu aș vrea să fii singură.

Erau cuvintele pe care mi le șoptise la Festivalul de Iarnă: „Nu aș vrea să fii singură, Lina, nici în clipele de fericire, nici în clipele de tristețe. Mi-aș dori ca firul tău să fie înnodat de-a pururi cu al meu.”

— Cum rămâne cu războiul împăratului?

Mi s-a format un nod dur în gât, așa că am întins mâna să mai iau o gură de apă.

— Ai fost... ai fost chemat la luptă.

— Sunt legat de tine mai întâi. Mereu am fost.

— Legat de mine? am repetat. Tot ce am făcut a fost să-ți închid rana cu niște cusături strâmbe, Takkan. Nu trebuie să te porți ca și cum mi-ai fi îndatorat pe viață.

— Nu sunt genul de bărbat care se leapădă de jurămintele făcute.

— Atunci te eliberez de jurământul tău.

— Nu cred că ai autoritatea.

Gura lui Takkan s-a înclinat, iar privirea lui a străpuns-o pe a mea.

— Nu când este în vigoare de unsprezece ani.

Cuvintele lui mi-au bubuit în urechi.

— Tu... tu știi?

— Nu vrei să-mi auzi acum povestea? m-am întrebat el.

Doar cel mai plăpând tremur strecurat în voce i-a trădat neliniștea.

— Este despre o prințesă cu șase frați, una care nu și-a citit niciodată scrisorile de la băiatul simplu, nedemn, care dorea doar să o cunoască.

— Oh, zeilor! am șoptit eu, copleșită.

Emoțiile mi-au încleștat gâtul – un amestec împovăraător de extaz și rușine. Voiam să-l îmbrățișez și, totodată, să mă ascund de el. În schimb, mi-am ascuns fața în mâini.

— Nu... nu te-am numit niciodată așa, nu?

— Ți-ai făcut destul de cunoscut dezgustul pentru Ținutul de Miazănoapte, Shiori, a spus Takkan cu bunăvoință.

S-a oprit cu subînțeleles asupra numelui meu.

— Nu am fost surprins că disprețul tău s-a extins și la mine.

Shiori. Mi-a plăcut cum mi-a rostit numele, de parcă silabele ar fi primele notele ale unei melodii pe care iubea să o cânte. Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet timid.

— De cât timp știi?

— Nu am fost sigur până azi, când te-am văzut, a recunoscut Takkan. Dar m-am gândit la asta. M-am întrebat de multe ori dacă este posibil. Mai întâi, când te-am întâlnit în satul Tianyi, am remarcat felul în care umerii tăi dansau și pașii tăi băteau ritmul când găteai, de parcă ai fi ascultat un cântec secret. Mi-am amintit că o văzusem pe prințesa Shiori reacționând la fel la Festivalul de Vară când mânca un preparat pe care-l adora. Au fost și lucruri mărunte, cum ar fi felul în care ascunzi mâncarea în mâneci sau cum îți apare o gropiță în obrazul stâng când zâmbești.

Am clipit.

— Ai observat toate astea?

— Am vrut să observ mai multe. Dar nu mi-ai răspuns niciodată la scrisori, Shiori, a spus el, certându-mă în glumă. Altfel, în acea primă zi la Hanul Vrăbiuței, aș fi putut descoperi că ești tu.

Obrajii mi-au luat foc.

— Ți-am păstrat scrisorile, fiecare dintre ele. Sunt îngropate sub tezaurul de talismane pe care le-am adunat și folosit ca să-mi doresc să nu fiu nevoită să mă căsătoresc cu tine.

Era adevărat și eram îngrozită că tocmai îmi recunoscusem fapta.

— Dacă mi-ai fi spus că sunt povești, poate că aș fi fugit la tine, să te cunosc mai repede. Îmi era teamă că vei fi plictisitor.

Takkan a chicotit.

— Acum sper că nu vei adormi citindu-le. De fapt, încă mai ai timp să fugi.

Nu am râs. I-am luat mâinile, punându-mi palmele peste ale lui, și, în cele din urmă, am rostit cuvintele pe care voiam le spun de câteva luni:

— Îmi pare rău că am ratat ceremonia noastră!

— Îmi pare rău că am fost supărat pe tine! Mi-am regretat reacția de îndată ce eu și tatăl meu am plecat, dar am fost prea mândru să mă întorc.

Takkan și-a împletit degetele cu ale mele și mi-a strâns ușor mâinile.

— Nu vreau să fiu eliberat de jurământul meu, Shiori. Dar dacă tu vrei, nu te-aș ține niciodată legată de mine împotriva voinței tale. Aș veni cu tine să-i rog pe părinții noștri să ne elibereze.

L-am crezut – aș fi crezut orice-mi spunea Takkan.

— Mă bucur că te-a ales pe tine, am șoptit cu o voce încordată. Ar fi o minciună să spun că nu-mi pasă de tine.

— Dar?

— Dar nu putem pretinde că nu s-a întâmplat nimic. Chiar dacă îl învingem pe Lup, nu putem să continuăm de unde am rămas acum cinci luni. Sunt o vrăjitoare. Tatăl meu nu poate pur și simplu să mă ierte pentru că sunt fiica lui.

— De ce nu? Poate că a sosit timpul ca magia să se întoarcă în Kiata.

— Nu ai spune asta dacă ai ști.

Vocea mi s-a umplut de agonie.

— Magia mea este periculoasă.

— Dar tu nu ești, a susținut Takkan.

Mi-am retras mâinile dintr-ale lui și le-am lipit de cel mai apropiat copac. Ramurile ulmului erau cenușii, dezbrăcate de iarnă, și am îngropat teama care amenința să preia controlul, înlocuind-o cu amintiri calde și primăvăratice.

— Înflorește! am șoptit, iar ramurile au strălucit în nuanțe de argint și aur până când frunzele au înmugurit pe brațele lor lungi și subțiri, luminoase precum mărgelile de jad.

Takkan a inspirat adânc, uimit.

— Asta nu pare deloc periculos. Asta e uimitor!

— Nu, nu este uimitor, am spus, apoi mi-am luat mâinile de pe ulm.

Ramurile au devenit din nou desfrunzite și cenușii. Am scrâșnit din dinți. Cum să-i arăt?

Mi-am strecurat mâna în traistă, intenționând să-i arăt plasa de scântelar, dar am dat în schimb peste păsările de hârtie împăturite de Megari.

Am fluierat încet către păsări.

— Treziți-vă!

Aripi de hârtie au fâlfâit în tolă, apoi păsările au zburat spre cer, dispărând înainte să le pot chema înapoi.

— Îmi pot împrumuta bucăți din suflet, i-am explicat. Kiki este singura care nu și-a pierdut suflul vieții. De aceea mama mea vitregă ne-a blestemat pe mine și pe frații mei. De aceea mă vrea Lupul...

— Ia-o mai ușor, Shiori! Ia-o mai ușor! Nu înțeleg!

Firește că nu înțelegea. Emoțiile mele scăpaseră de sub control. Trecuse atât de mult timp în care nu putusem să vorbesc, în care nu putusem să-mi folosesc magia, încât adrenalina descătușată după redobândirea ei devenise deodată mult prea copleșitoare.

Am eliberat un suspin. Îmi simțeam limba mai grea decât fusese vreodată, iar cuvintele mi-au venit încet:

— Știi poveștile, Takkan. Despre demonii întemnițați în Munții Sfinți? Zeii i-au închis înăuntru, legându-i cu lanțuri divine, astfel încât să nu-și mai dezlănțuie niciodată răul asupra Kiatei.

Mi-am trecut dinții peste buza inferioară.

— Ei bine, se pare că magia mea poate rupe acele lanțuri. De aceea mă vrea Lupul. El trebuie să fi plănuțit totul, chiar și trădarea lordului Yuji. Chiar și otrava din scrisoarea pe care ai găsit-o... Patru Răsuflări îmi era destinată mie. În tot acest timp, toată durerea pe care ați simțit-o, toate necazurile prin care ați trecut tu, tata, toată lumea... au fost din cauza mea.

Takkan nu se mișcase. Expresia nu i se schimbaseră deloc. Mă privea cu ochii veșnic ageri și cu buzele lipite într-o linie indescifrabilă, cu fruntea eliberată de orice încruntătură.

Apoi a vorbit:

— În ultimele cinci luni, am crezut că ai murit. Nu a trecut nicio zi în care să nu mă rog pentru tine, în care să nu mă învinovățesc pentru că am părăsit Gindara fără să-ți văd chipul. Dacă ai impresia că ai putea spune ceva care să mă descurajeze să vin cu tine, atunci te înșeli amarnic.

— Dar demonii...

— Vor trebui să mă smulgă de lângă tine! a spus Takkan ferm. Mă tem că te-ai pricopsit cu mine, Shiori, chiar dacă nu îți vei dori niciodată să te căsătorești cu mine. Jur să te protejez!

M-am uitat fix la Takkan, cu ochii larg deschiși, nesigură dacă voiam să-l sărut sau să-i bag mințile în cap. Da, îmi citise gândurile. Probabil că începuse să devină bun la asta în ultimele luni.

— Așadar, încotro mergem de aici?

— La frații mei, am șoptit.

— Cocorii. Șase cocori.

Am dat din cap.

— Atunci, să mergem!

— Stai!

Chiar și văzându-l cu pălăria ușor înclinată și gata să-i cadă de pe părul ciufulit de vânt, am fost subjugată de o căldură răscolitoare.

— Ai de gând să mă săruți sau nu?

Surpriza de pe chipul lui Takkan valora cât o mie de povești.

— Știi, ești și mai îndrăzneată când poți vorbi, prințesă Shiori!

— Am multe luni de recuperat.

Takkan a răs, dar și-a atins nasul de al meu, cu buzele atât de ispititor de aproape, încât răsufălările ni s-au amestecat în aerul rece.

Mi-am închis ochii.

Însă destinul refuza să fie de partea noastră.

Un cal a nechezat din spatele copacilor. Armăsarul lui Hasege a țâșnit din pădure, cu coama gri brăzdată de roșu. Guiya stătea întinsă peste gâtul calului, cu veșmintele ei albe ca zăpada revărsându-se peste șa și împletitura desfăcută, cenușa din Munții Sfinți încălcându-i părul. Fusese atacată. Când m-a văzut, ochii i-au devenit albi și sălbatici.

— Încă în viață, dacă ochii nu mă înșală, a spus ea tăios. Ești așa o pacoste, Shiori'anma!

Vorbele ei otrăvitoare mi-au zburat pe lângă urechi. În mâna preotesei, cu aripile strânse, era Kiki!

Fugi, Shiori! a țipat pasărea mea, zvârcolindu-se și răsucindu-se. *Frații tăi sunt...*

Guiya și-a închis pumnul, zdrobind-o pe Kiki, apoi a aruncat-o în zăpadă și s-a năpustit spre mine, cu scânteii de magie dansându-i din vârful degetelor.

Cenușa din părul ei a început să se învârtă, preschimbată într-un curent puternic care a luat numaidecât forma unei săbii. Îndreptată spre inima mea.

— În numele munților! a urlat ea.

Takkan a întins mâna după arcul lui, iar eu după pumnalul din desaga lui Amiral.

Dar înainte ca vreunul dintre noi să poată riposta, mai multe săgeți au suierat în jur, trimise de atacatori nevăzuți. Eu și Takkan ne-am tras unul pe altul în spatele copacilor, la adăpost, însă n-am fost noi țintele.

Săgețile au lovit-o pe Guiya în spate, iar una i-a străpuns fără milă gâtul. Sânge întunecat i se prelingea printre buze. Cu un strigăt sugrumat, a alunecat de pe cal și s-a prăbușit în zăpadă. Moartă!

Am alergat la Kiki și, de îndată ce am luat-o în mâini, am dat să-i netezesc pliurile corpului încrețit. Însă pasărea a săgetat în sus, fluturându-și aripile mototolite.

Fugi! a țipat ea. *Ei sunt aici!*

Soldații lordului Yuji au sărit din umbrele copacilor și au tăbărât asupra noastră cu strigăte amenințătoare. În mâinile lor am zărit șase cuști – frații mei!

CAPITOLUL 37

CIOCURILE FRAȚILOR MEI ERAU STRÂNS LEGATE, IAR ARIPILE, STRIVITE DE GRATILE formate din bețe de bambus. M-am uitat în ochii lor plini de amărăciune, mai umani decât îi văzusem vreodată în înfățișarea lor de cocori. Imaginea lor în cuști mă îndurera mai presus de cuvinte.

O duzină de săbii erau îndreptate spre mine și Takkan, însă, fără îndoială, erau peste o sută de soldați împrejur. Toți purtau măști de lup și armuri vopsite în albul sidefiu al scoicilor, perfect tănuite de zăpada care înconjura copacii acoperiți de mușchi.

— Ești o persoană greu de găsit, prințesă Shiori, a spus lordul Yuji, făcând o plecăciune cu brațele larg deschise. Iro a fost probabil ultimul loc în care mă așteptam să fii. Soarta chiar are un fel aparte de a face lucrurile mai interesante, nu-i așa?

— Eliberează-i! am spus încet.

Lumina soarelui pălea treptat, umbrele atingând aripile fraților mei.

— Maiestatea Sa a fost foarte îngrijorat când copiii imperiali au dispărut, a continuat lordul Yuji, de parcă nu m-ar fi auzit.

Avea un zâmbet deosebit de calm – unul pe care ajunsese să-l urăsc.

— Când mă voi întoarce la Gindara, trebuie să-l informez că au fost găsiți.

Furia mi s-a zvârcolit în piept, iar magia mi-a încălzit sângele. Rocile și pietricelele de la picioarele mele s-au ridicat de pe pământ, învârtindu-se în jurul poalelor fustelor mele.

Yuji s-a prefăcut că nu observă.

— Dacă vrei să știi, prințesă, nu am niciun interes să-ți rănesc tatăl. În timp ce vorbim, armata mea asediază Gindara. Sunt încrezător că îmi va preda palatul în schimbul vieții celor șase frați ai tăi.

L-a întâmpinat și recunoscut pe Takkan, ridicând bărbia.

— Tânărul Bushian este cu siguranță un bonus neașteptat. Tatăl lui va plăti regește pentru viața singurului său fiu.

Așteptasem îndeajuns. Kiki s-a năpustit spre Yuji, dornică să-și înfigă ciocul în ochii lui, iar eu am aruncat un baraj de pietre în armata sa în timp ce Takkan trăgea cu săgeți în lordul trădător. Aș fi putut la fel de bine să arunc cu flori în soldați. Un scut invizibil i-a protejat pe Yuji și pe soldații lui. Fiecare săgeată, fiecare piatră a ricoșat. Kiki a zburat înapoi în părul meu, speriată.

— Am auzit că ești vrăjitoare, a spus Yuji cu un chicotit jos. Asta-i tot ce poți să faci?

Takkan și-a coborât arcul și a micșorat distanța dintre noi, umărul lui atingându-l pe al meu.

— Privește, Shiori! mi-a șoptit el. În jurul gâtului său.

Am mijit ochii la amuleta de la pieptul lui Yuji. Era din bronz, mult mai simplă și mai lipsită de strălucire decât podoaba obișnuită a comandantului de război, însă avea capul unui lup gravat pe suprafață. Amuleta părea să tremure pe veșmintele lui elegante, de parcă magia pe care o posedă era prea puternică pentru a fi păstrată înăuntru.

— Arată-te, Lupule! am strigat.

Fumul a ieșit din amuletă: la început a șerpuit doar un lujer, apoi s-au prelins nenumărate panglici întunecate. Mirosea amar, ca un ceai fiert prea mult, iar pâcla sa densă și catifelată mi-a încetșosat vederea.

— Shiori! a țipat Takkan, întinzând mâna în fum să mă scoată de acolo.

Ne-am agățat unul de altul, cu Kiki cuibărită în părul meu. Puteam simți vraja în acțiune, una mult mai puternică decât a mea. Nu mi-am putut împiedica traista să mi se ridice singură de pe umeri. Am bâjbăit întruna după curea, dar mi-a fost smulsă cu brutalitate, zburând lângă lordul Yuji.

Acolo, fumul s-a adunat și a început să se condenseze, solidificându-se în cele din urmă în forma Lupului.

Frații mei au scos țipete ascuțite, fluturându-și cu sălbăticie aripile. Îl mai întâlniseră.

— Cred că asta îmi aparține, a mârâit Lupul, cu traista mea prinsă ferm în strânsoare.

Cu vârfurile degetelor învăluite într-o strălucire orbitoare, a deschis-o, iar lumina s-a revărsat împrejur.

— Ah, o plasă de scântelar! Un vestigiu legendar. E impresionantă, exact așa cum sperasem.

Pentru un vrăjitor, *el* nu arăta nici pe departe impresionant. O coamă de păr neted, sur, îi încadra fața îngustă, iar bărbia îi susținea o barbă lungă. Avea ochi arzători, de un galben strălucitor, dar nu era galbenul luminos căpătat de ochii mamei mele vitrege când își folosea puterea. Ai lui erau tulburi și lichizi, precum cei ai lupului pe care îl întâlnisem în acea după-amiază în Iro.

— Tu ai fost pe munte, am șoptit.

— Sunt onorat că m-ai recunoscut, prințesă.

Lupul a închis traista.

— Mama ta vitregă a făcut o treabă bună ascunzându-te de mine – nici măcar nu te-am recunoscut în Iro. Sper că te-ai bucurat de aceste ultime luni în plus pe care ți le-a câștigat. O vor costa scump.

— Cum? am cerut să știu pe un ton poruncitor. Nu ai magie în Kiata.

— Într-adevăr, n-am avut. Dar se pare că, de-a lungul anilor, voi, kiatanii, ați uitat că vrăjitorii fără magie iau înfățișarea lor cea mai vulnerabilă. Vrei să ghicești care este a mea?

— Un lup, am spus dezinteresată.

Prezența lui devenea deja obositoare. Vrăjitorul a început să aplaude.

— Bravo! Da, un lup am fost, lipsit de putere și aproape la fel de naiv ca frații tăi dragi când sunt cocori. Până când am dat peste asta.

Mâinile lui mari au strâns fragmentul perlei lui Seryu.

— Dacă aş fi ştiut că porţi în tine o bucată de perlă de dragon, prinţesă, te-aş fi scutit de osteneala de a merge pe Muntele Rayuna pentru mine şi de a irosi toate aceste luni pe plasă.

Fierbeam de furie. Era îndeajuns de rău că se dăduse drept maestrul Tstring şi le oferise traista fraţilor mei, că toate acele luni în care o urâsem pe Raikama şi lucrasem la plasă făcuseră parte dintr-un vicleşug oribil de a-i fura de fapt perla!

Dar să aud toate aceste lucruri de pe buzele lui îngâmfate, de parcă şi-ar fi *cerut scuze* faţă de mine?

Pumnalul mi-a zvâcnit şi mi-am canalizat furia şi ura în armă până când mi-a zburat de la şold către inima Lupului.

Vrăjitorul a ridicat o mână, iar lama s-a oprit la jumătatea distanţei.

— Ai grijă, Shiori'anma!

Lupul a chicotit.

— Furia poate fi periculoasă, mai ales venind de la cineva ca tine.

Pumnalul s-a răsucit lent şi s-a oprit când a fost îndreptat spre Takkan.

Într-o mişcare bruscă, încetoşată, Takkan a parat asaltul şi l-a atacat pe Lup. S-a mişcat atât de repede, încât vrăjitorul nu s-a aşteptat la lovitură, dar, înainte să aibă şansa de a-l răni cu adevărat, o forţă invizibilă l-a ridicat în aer. Apoi o umbră a pogorât asupra lui şi a încremenit.

— Fiinţă umană inutilă, a comentat dispreţuitor Lupul. E curajos, recunosc. N-ai de gând să mă implori să-l eliberez?

Îmi încheştasem pumnii – singurul indiciu al furiei mele. Nu, n-aveam de gând să-l implor. Lupul nu avea să îl ucidă pe Takkan. Nu încă.

Era un vrăjitor legat prin jurământ de Yuji. Şi Yuji spusese clar că îl voia pe Takkan în viaţă. Chiar şi acum, îl puteam vedea pe Lup împotrivindu-se jurământului faţă de comandantul de război. Pe încheietură avea o brăţară de aur, identică precum cea pe care o purtase lupul.

— Ajunge cu drama! l-a întrerupt lordul Yuji. Grăbeşte-te şi omoară fata! Ai spus că ai nevoie de sângele ei; ei bine, ţi-am adus-o.

— Într-adevăr, ai făcut-o, a spus Lupul, făcând o plecăciune cu braţele larg deschise către Yuji.

L-a eliberat pe Takkan şi a întins mâna spre sabia lui. Lama era deja roşie – sângele Guiyei, am presupus – şi a scuturat-o ca să înlătore lichidul rubiniu. S-a întors în direcţia mea.

— Ce păcat că toate lucrurile bune trebuie să se sfârşească! Dar priorităţile dictează.

— Priorităţile dictează, a repetat lordul Yuji bucuros. O ultimă dorinţă, Shiori'anma? Nu-ţi stă în fire să fii atât de tăcută.

Se înşela. Luni întregi sub blestemul mamei mele vitrege mă învăţaseră să-mi găsesc puterea în tăcere. Mă învăţaseră să ascult şi să observ. Mânia clocotea în mine când îl priveam pe Takkan atârând în aer, iar ura îmi înfierbânta sângele în timp ce fraţii mei se zvârcoleau în cuştile lor.

— Ucide-o şi du-ne imediat la Gindara! Ne aşteaptă tronul Kiarei.

Lupul s-a înclinat.

— Dacă asta îţi doreşti.

Apoi vrăjitorul şi-a ridicat sabia... şi a înfipt-o adânc în abdomenul lordului Yuji.

— Mulțumesc, *Stăpâne!* a rostit el batjocoritor. Ți-ai îndeplinit scopul.

Șocul a străfulgerat ochii lordului, cu veșmintele fine acum pătate de sânge gros, întunecat.

— Tu... tu ești legat de mine! a murmurat el. Jurământul tău...

Lupul a zâmbit malefic, încântat de groaza comandantului de război.

— M-am săturat de acest joc, să fiu aruncat de la maestru la maestru, a glăsuț el, smulgând amuleta atârnată de gâtul lui Yuji. A sosit timpul să fiu în sfârșit propriul meu stăpân.

Apoi și-a scos sabia, iar lordul Yuji s-a prăbușit grămadă la pământ.

Cu o singură împingere, Lupul și-a aruncat fostul stăpân în râu. Șocată, am privit cum apele îl fură pe Yuji.

Lupul tocmai își încalcăse jurământul. Își luase ultima suflare ca vrăjitor și urma să renască în curând ca... demon.

Nu aveam timp să înțeleg de ce s-ar condamna la o astfel de soartă.

Luna urca pe bolta cerească, iar umbrele se revărsau prin pădure. Frații mei deja începeau să se transforme. Membrele le-au devenit musculoase și lungi, iar penele le-au fost înlocuite de piele netedă.

Însă de data asta nu au fost singurii care se preschimbau.

Din amuleta Lupului au răsărit spirale de fum negru, înfășurându-i brățara de aur de la încheietură, care s-a spulberat cu o bubuitură de tunet. Atunci a început adevărata transformare.

Pielea Lupului a început să crape. În timp ce striga, vocea i-a trecut de la bărbat la fiară, un țipăt absorbit de un mârâit ascuțit. Trupul lui uman s-a zguduit, umerii i s-au lățit, iar unghiile i s-au lungit, tăind fumul la intervale stranii. Blana i-a înveșmântat pielea, oasele și mușchii reșezându-se astfel încât să dea naștere unei fiare.

— Ceva nu-i în regulă, a murmurat Takkan. Dacă se transformă într-un demon, Munții Sfinți ar trebui să-l revendice. Nu ar trebui să mai fie aici.

Am încuviințat în tăcere, însă nu transformarea Lupului a fost cea care m-a paralizat. Ci transformarea perlei lui Seryu.

Umbrele au eclipsat fragmentul, stingându-i lumina. Și perla începea să se schimbe; se contopea cu amuleta Lupului, coruptă de puterea sa măreață și teribilă. Acesta era, mai mult ca sigur, motivul pentru care Lupul putea rezista invocării sale în Munții Sfinți.

Trebuia să-i iau perla.

În jurul nostru, soldații îngroziți al lordului Yuji au fugit spre copaci. Takkan și-a luat arcul și a tras în furtuna dezlănțuită. Săgeata lui a străpuns carnea Lupului, doar ca să se dizolve în praf.

— N-are rost! am țipat.

L-am prins de braț, iar Takkan l-a chemat pe Amiral.

În timp ce calul venea în galop spre noi, m-am repezit la frații mei, recuperându-mi pumnalul căzut pentru a le deschide cuștile.

Grăbește-te, grăbește-te! a strigat Kiki. *Trebuie să plecăm de aici!*

Frații mei încă se transformau. Țipete ascuțite de agonie le sfâșiau gâturile, aripile topindu-li-se în brațe, iar penele, în pânză și piele. Când și-au revenit în simțiri, cu agerimea licărindu-le în ochi, eu și Takkan le-am împins arme în mâini. Întunericul

din jurul Lupului creștea, șerpuiind în pădure și ucigând tot ce atingea. Soldații se prăbușeau, cu trupurile preschimbate în praf și pulbere de îndată ce fumul îi prindea în îmbrățișarea sa ucigătoare.

— Fugiți!

Toți cei șase frați ai mei, abia transformați la loc în ființe umane, au tresărit la auzul strigătului meu.

— Plecați de aici!

L-am împins pe Takkan după ei, un îndemn ferm să-i urmeze, dar nu voia să plece. Nu fără mine.

— Cum te pot ajuta?

Doar Takkan putea întreba asta atât de calm, când ne aflam la o aruncătură de băț de un demon.

— Du-te după frații mei! Vei muri dacă rămâi.

— Și tu?

— Am nevoie de acea perlă, i-am răspuns. Se contopește cu amuleta...

Nu am apucat să-mi termin explicația. Takkan s-a răsucit spre Lup, atacându-l orbește.

Pe demonii din Tambu! a înjurat Kiki. *Băiatul e și mai nesăbuit decât tine.*

Deja alergam după el, tot mai îngrozită cu fiecare pas.

— Takkan!

Și-a îndreptat ultima săgeată spre Lup – spre lumina albă care licărea în strânsoarea lui anemică –, apoi a eliberat-o.

Săgeata a dispărut în fum. Întreaga pădure părea să fi încremenit, cu copacii acoperiți de un vâl întunecat. Într-un final, Lupul și-a încheiat transformarea. Momentul s-a prelungit pentru o eternitate, după care o sferă mică de lumină s-a rostogolit din umbră – perla lui Seryu.

Takkan s-a aplecat s-o ia chiar înainte ca Lupul să se arunce spre el.

— Treziți-vă! am țipat, invocând copacii să ne protejeze pe amândoi.

Ramurile s-au întins și s-au împletit în pereți, blocând ghearele lacome ale Lupului.

Însă scutul nu avea să reziste pentru totdeauna.

Fără să pierd timpul, l-am prins pe Takkan de mână, trăgându-l în sus. Am sărit împreună pe spatele lui Amiral și am fugit să ne alăturăm fraților mei.

— Ce-a fost în capul tău? Ai fi putut fi ucis!

— Șansele de a muri au fost mari, mi-a răspuns el, trăgându-și răsuflarea. Dar nu și garantate.

Am vrut să-l îmbrățișez.

— Nebun curajos ce ești!

— Dacă așa îmi spui acum, mai degrabă decât „acel lord barbar de rangul al treilea” – mi-a înmănat cu un rânjel perla lui Seryu –, atunci a meritat din plin.

De-a lungul marginii pădurii, frații mei adunaseră cai în plus pentru ei și ne strigau să ne grăbim. În spatele nostru, pereții din ramuri împletite începuseră să se dărâme. Fum negru s-a revărsat peste Lup, înălțându-se cu repeziciune spre munți.

Am scos un oftat de ușurare. Fără perla lui Seryu, Lupul nu se putea împotrivi îndelung chemării sale către Munții Sfinți. Eram în siguranță.

Apoi gheare invizibile mi s-au înfășurat în jurul gâtului.

— Shiori! a strigat Takkan.

M-a prins de mână exact când calul nostru s-a ridicat pe picioarele din spate și Lupul a început să mă tragă după el.

Dă-i drumul! mi-a șoptit Lupul la ureche, prelungind cuvintele. *Dă-i drumul, dacă nu vrei să moară! Dacă nu vrei să moară toți.*

Durerea mi-a înțepat ochii. Mi-am văzut frații năpustindu-se spre Lup.

— Nu vă luptați! am strigat.

Întunericul din jurul demonului s-a mărit.

— O să văucidă!

— Nu-ți voi da drumul! a spus Takkan printre dinți. Hai, Shiori!

— Trebuie să o faci!

M-am apropiat cât am putut de Takkan, până când i-am simțit răsuflarea pe buze.

Frunțile ni s-au atins și i-am împins perla lui Seryu în mână. Avea să-i protejeze pe el și pe frații mei. Și avea să protejeze și Kiata, dacă nu-l puteam învinge pe Lup.

Apoi i-am dat drumul la mână.

Depart de Takkan am zburat, cu râsul asurzitor al Lupului în urechi, atât de gutural, încât până și copacii s-au cutremurat.

Înainte să pot clipi, ne-am năpustit spre cer, lăsând pădurea mult în urmă.

De acum nu mai era cale de întoarcere: ne alăturam demonilor din Munții Sfinți.

CAPITOLUL 38

S-A LĂSAT NOAPTEA. PETE DE CERNEALĂ AU ÎMPÂNZIT CERUL, ȘTERGÂND SOARELE, IAR ÎNTUNERICUL A ASCUNS ȘI LUMEA DE DEDESUBT. NU-MI DĂDEAM SEAMA DACĂ ZBURAM PESTE MĂRI, PĂDURI SAU MUNȚI.

Nu prea conta. Știam încotro ne îndreptăm.

Zei decretaseră că toți demonii sunt prizonierii Munților Sfinți, iar acum, că Lupul se transformase, nu s-a putut opune temnicerilor săi.

Cum nici eu nu m-am putut opune temnicerului meu.

Zburam atât de repede, încât abia reușeam să clilesc sau să respir, dar, de fiecare dată când aveam ocazia, mă luptam cu Lupul, străduindu-mă să mă eliberez din strânsoarea lui. Kiki îi înțepa ochii cu ciocul în timp ce eu îl atacam cu pumnalul, însă era o bătălie pierdută. El era fum; nu avea carne de rănit, nici oase de rupt.

Mai exista doar amuleta lui. Nu mai era arămie ca bronzul, ci neagră ca obsidianul, cu fața unui lup încă gravată pe suprafață. De fiecare dată când încercam să o iau, fumul se deplasa ca să o tăinuiască, până când practic mă înecam în propria disperare.

În cele din urmă, Gindara scânteia sub mine. Uitasem cât de aproape se afla casa mea de Munții Sfinți. În contrast cu mantia tenebroasă a nopții, orașul pulsa de viață, luminat de felinare și torțe. Am putut vedea Lacul Sacru, cu strălucirea lunii palide reflectată pe apele sale. Mult prea repede, am trecut de palat și am zburat la poalele dealurilor, apropiindu-ne tot mai mult de munți.

O lumină însuflețea valea și copacii și, asemenea nouă, se mișca, unduindu-se prin pădurile sale ca un șarpe.

— Mama ta vitregă, a mârâit Lupul.

Ghearele i s-au încovoiat peste traista cu plasa de scântelar, pe care a strâns-o bucuros.

— Perla ei este cu adevărat excepțională. După ce termin cu tine, aștept cu nerăbdare să o descotorosesc de ea.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta mai devreme! am strigat. Ți-ai ucis stăpânul, îți amintești? Ești un demon.

— Crezi că mi-aș încălca jurământul cu atâta neglijență? m-a batjocorit Lupul, delectându-se în mod clar cu ceea ce el știa, iar eu, nu. Doar un sânge-mag poate rupe sigiliul de pe Munții Sfinți, prin urmare numai tu poți elibera miile prinse înăuntru.

S-a oprit câteva secunde, îndeajuns pentru ca eu să-i deslușesc înțelesul cuvintelor și fața să-mi trădeze groaza.

— Da, așa e! Am așteptat în tot acest timp nașterea unui nou sânge-mag. Tu, Shiori. Odată ce sângele tău va scălda Munții Sfinții, demonii își vor dezlănțui furia asupra Kiatei. Cu perla mamei tale vitrege în posesia mea, voi fi regele lor.

— Nu! am șoptit.

Cu toată puterea, m-a năpustit spre Lup și mi-am înfipt pumnalul în amuleta lui, împingând adânc lama.

Pentru o clipă, ochii lui roșii s-au mărit. Ghearele i s-au încleștat în jurul amuletei, iar strânsoarea lui asupra mea și-a pierdut din forță.

Apoi pumnalul meu a scos un sunet nefiresc, ca un sfârâit, și s-a topit complet, iar emblema albastră cu ciucure a lui Takkan a fluturat în bătaia vântului. Am încercat să o prind de șnur, dar degetele mi-au întâlnit doar fum.

Lupul a râs și iar a râs.

Teama mi-a înghețat inima. Nu mai aveam absolut nimic. Nicio armă, nicio perlă de dragon, nici măcar plasa de scântelar.

Nimic decât hainele de pe spate.

— Creșteți! am strigat.

Mâncile mi s-au însuflețit, ca niște brațe în plus, una umflându-se pentru a acoperi ochii Lupului, cealaltă smulgându-i traista din gheare.

Plasa a fost absorbită de întunericul de sub noi, iar eu am scos un mic oftat de triumf. Dacă nu mă puteam salva, măcar să protejez perla Raikamei de Lup.

Mi-am suprimat un țipăt când el a coborât brusc spre munți, îndreptându-se atât de repede spre vârful înzăpezit al celui mai mare din centru, încât abia am întrezărit cele șapte păsări de hârtie care zburau către mine și Kiki. Aceleași pe care Megari le pliasse și cărora le dăruisem suflul vieții.

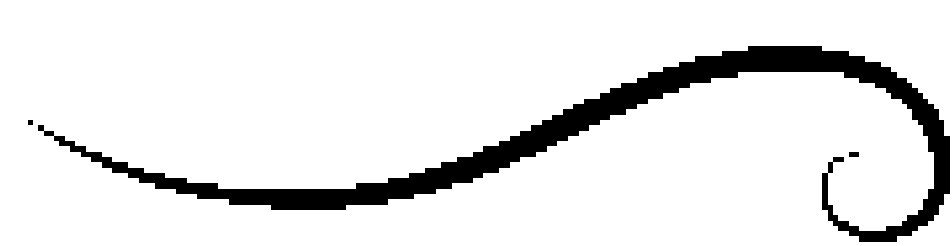
Purtau un fir roșu, pe care mi l-au înnodat în jurul încheieturii.

Raikama le-a chemat să ne ajute, a tradus Kiki pentru păsări. Parcă e unul dintre miracolele lui Ashmiyu'en! a strigat ea. *Ea o să ne salveze. Ea o să...*

Kiki se înșela. Nimeni nu mă putea salva.

Fumul mi-a înțepat nările și am fost azvârlită în lateral. Lupul a aruncat păsările deoparte, cu ochii strălucitori și roșii. Au ars în mine, în timp ce întunericul mi-a mistuit lumea.

La următoarea răsufare, mă aflam chiar în interiorul Munților Sfinți.

Am aterizat cu o bufnitură pe ceea ce părea a fi un pat de flori. Nu, nu putea fi adevărat.

Însă chiar erau flori. Lotuși și orhidee lunare, bujori și până și muguri tineri de crizanteme.

M-am ridicat în picioare și am clipit, convinsă că o iluzie îmi înșela simțurile. Ciocârliile ciripeau, iar greierii se mândreau cu trilul lor, o simfonie de vară aproape hipnotizantă. Mergeam de parcă aș fi fost sub apă, atât de greoi, încât eram nevoită să-mi târăsc un picior în fața celuilalt.

Am recunoscut locul după câțiva pași.

Grădina mamei tale vitrege, a șoptit Kiki, ieșind din mânecă.

Am pus-o pe umărul meu.

— Ești și tu aici? Ar fi trebuit să rămâi afară.

Ți-am spus deja. Unde mergi tu, merg și eu. Moartea ta e și moartea mea. Este în interesul meu să te ajut să rămâi în viață. Acum folosește-ți mintea, Shiori!

Folosește-ți mintea, am repetat. M-am răsucit pe călcâie, cercetând împrejurimile. Da, aceasta era grădina Raikamei, dar copacii păreau mai înalți decât ar trebui să fie. Iar eu... m-am uitat în jos, la picioarele mele mici, încălțate în sandale pe care le aruncasem de mult.

Eram din nou o fetiță de șapte ani, cu orhidee de mătase prinse în codițe și coliere de jad și coral atârnate peste gulere.

Nu, nu era o iluzie. Ci o amintire.

Au sosit șerprii. Am numărat sute și veneau din toate direcțiile: alunecau din glicine, se deplasau de-a lungul ramurilor groase și înotau prin iaz.

Unii aveau coarne, iar alții, gheare. Însă toți aveau ochii sângerii.

— Așteptăm de multă vreme, Shiori, au șoptit ei. O picătură este tot ce ne trebuie. Doar o picătură.

Am încremenit, parcă împietrită de vocile lor. Lupul fusese primul demon pe care-l văzusem în realitate, însă frații mei obișnuiau să se distreze pe seama mea, îngrozindu-mă cu povești despre demoni. Cei mai puternici puteau să-ți fure sufletul cu o atingere și chiar și cel mai slab demon te putea face să-ți uiți numele cu o simplă privire.

Fără a mai menționa faptul că erau monștri. Monștri însetați de sânge și avizi de putere.

Iar eu eram prima ființă umană pe care o văzuseră de câteva secole.

Firul roșu legat de încheietura mâinii m-a smuls de acolo, îndepărtându-mă de iaz, o amintire a faptului că trebuia să-mi vină mintea la cap. Am sărit și mi-am adunat magia ca să mă apăr. Materialul mânecilor s-a extins treptat spre capete, asemenea unor aripi, ridicându-mă mult deasupra demonilor, și am călătorit deasupra ierbii până când am aterizat lângă poartă. Era deschisă și mi-am luat avânt, alergând spre ea.

Însă nu era o poartă. M-am izbit de un zid de piatră.

Iluzia care ținea laolaltă toate elementele grădinii Raikamei s-a spulberat, dezvăluind pereții de granit și o peșteră goală.

Nu exista nicio ieșire.

Încătușată de frică, m-am ferit de atacurile demonilor care încercau să mă prindă de glezne, șuierând și arătându-și colții.

— Nu vei găsi o cale de scăpare! au mârâit ei.

Grădina iluzorie a Raikamei a prins din nou contur, pâlپând ca o flacără.

Pentru o clipă, le-am întrezărit adevăratele înfățișări. Pielea roșie precum cinabru¹⁴ sau gri ca moartea. Am văzut ochii și capetele în plus, coarnele, cozile și șirurile de gheare zimțate. Demonii păreau coșmaruri însuflețite, îndeajuns de înfricoșători pentru a-mi face pielea de găină pe brațe.

Cu excepția lanțurilor.

Nu înțelesesem de ce demonii veniseră la mine deghizați, pretinzând a fi șerprii mamei mele vitrege sau chiar gărzi imperiale lângă poartă. Nu până când nu am observat că erau prinși în loc. Legați de pereții munților, înlănțuiți prin decretul zeilor.

Acesta este motivul pentru care te ademenesc la ei. Demonii nu pot veni la tine! mi-a spus Kiki, înțelegând în același timp cu mine.

Asta era problema lor, m-am gândit. A mea era că nu aveam nicio ieșire.

Într-un astfel de scenariu, demonii aveau să câștige. Fără probleme.

de căldură. Acuratețea iluziei îmi înjunghia neconținut inima, iar eu nu puteam domoli în niciun fel durerea.

Am pornit după firul meu, refuzând să pic în capcana demonilor.

Apoi Hasho a vorbit din nou:

— Vino, surioară! a spus el, de data aceasta blând. Ai întârziat deja.

Avea o față rotundă, nu palidă și suptă așa cum era acum, după luni întregi petrecute în trupul unui cocor. Ochii lui negri licăreau de viață, iar o gropiță i-a apărut în obrazul drept când a râs de mine.

— Îți faci griji în privința logodnicului tău? m-a întrebat el. L-am văzut. Nu are negi sau furunculi. E chipeș, ca Benkai. Și zâmbește des, deși nu la fel de mult ca Yotan. O să-ți placă de el.

Fratele meu a dat să mă împingă spre cele două uși mărețe din față, dar am fugit înainte ca el să se poată apropia. Indiferent cât de mult semăna cu Hasho, știam că nu e el.

— Nu mă atinge!

Ochii îi ardeau precum focul demonilor, iar Kiki a scos un țipăt ascuțit când demonul-Hasho a încercat să mă captureze. L-am evitat cu ușurință și m-am rotit, urmând firul spre sala de audiență.

M-am oprit la intrare. Ușile erau închise, spre deosebire de toate celelalte peste care dădusem în munte.

Prin spațiul dintre ele, am zărit firul desfășurându-se mai departe, spre o lumină aflată dincolo de pereții muntelui. Am știut imediat că această strălucire provine de la perla Raikamei.

Ea e acolo! a exclamat Kiki. *Suntem atât de aproape!*

Am deschis ușile, parțial așteptându-mă să se ridice din umbre încă o mie de demoni.

Însă era doar unul.

Lupul.

Stătea pe ceea ce părea a fi cel mai grandios tron al tatălui meu, lustruit cu lac purpuriu, cu un baldachin deasupra și înconjurat de un paravan de lemn împodobit cu cocori auriți. Față de ceilalți demoni, Lupul nu și-a ascuns adevărata înfățișare. Devenise mai înalt, mai musculos și mai zvelt. Avea un cap de lup, cu urechi ascuțite și colți curbați care îi ieșeau din fălci, iar o blană cenușie îi acoperea gâtul și membrele, dar încă se purta ca un bărbat.

Purta veșminte elaborate din mătase, cu jacheta o tapiserie înfiorătoare de zei muribunzi, dragoni însângerați și vrăjitori distruși de sângele stelelor. Pe cap purta o podoabă de aur, mai magnifică decât oricare dintre cele ale tatălui meu. Ar fi arătat ridicol, cu șiraguri de perle și grămezi de diamante, dacă nu ar fi fost cei trei cocori de culoarea fildeşului atârând de fiecare parte a coroanei.

Șase în total. Toți murdari de sânge.

Am scrâșnit din dinți când am observat firul roșu trecut peste poala lui, capătul dispărând într-o fisură zimțată din munte – probabil că Raikama era chiar afară.

Un zâmbet s-a întins peste chipului Lupului, încântat la vederea chipului meu lipsit de culoare. Și-a deschis ghearele, iar firul i-a alunecat pe palmă ca un șuvoi subțire de sânge.

— Știi că un demon ca mine îți poate fura sufletul cu o atingere? Te-aș însemna ca fiind a mea, poate chiar te-aș condamna la o viață de demon. Dar ești norocoasă, Shiori'anma. Sângele tău este prea valoros pentru o asemenea soartă.

A trecut firul de-a lungul marginii unei gheare extrem de ascuțite.

— În schimb, hai să ne jucăm, sânge-magule! a murmurat el. Prinde firul înainte să teucid!

Deja alergam.

Și-a coborât cu ferocitate gheara spre gâtul meu, dar totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici nu am avut timp să tresar.

Am aterizat pe burtă, cu degetele strânse în jurul firului. În jurul meu pluteau resturi de hârtie, aripi și ciocuri. Păsările lui Megari.

Nu am așteptat. Am sărit spre fisura din versant. Aerul înghețat se furișa înăuntru, înțepându-mi fața. Și lumina! O lumină orbitoare, efervescentă.

— Kiki! am strigat deodată, căutându-mi pasărea.

Sunt aici, sunt aici! a spus ea, agățată de cingătoarea mea.

Slavă măreților zei! Mă temeam că o prinsese Lupul.

Mâini reci le-au apucat pe ale mele și au tras. Prin fisura zimțată, mi-am putut vedea mama vitregă. Șerpii au înconjurat-o sâsâind în timp ce mă smulgea din munte. Din perla aflată în interiorul inimii ei se revărsa lumină. Am început să-mi croiesc drum afară, înfigându-mi coatele, apoi genunchii în pământul moale.

Cu libertatea la câteva secunde distanță, Lupul m-a apucat de gleznă. Atingerea lui mi-a trimis un fior prin trup, amortindu-mă complet, și, deodată, i-am auzit vocea în minte.

Atingerea unui demon are o mare putere, a glăsuț el. Ți-aș putea lua sufletul, Shiori'anma, dar, din fericire pentru tine, sângele tău este mai prețios.

Și-a înfipt gheara în călcâiul meu, împingând-o tot mai adânc. Un țipăt mi-a sfâșiat plămânii, cerând cu înverșunare să fie eliberat.

Împotriva voinței mele, am fost iute trasă înapoi în munte, mirosul metalic al sângelui meu înmiresmând aerul umed.

— Shiori! a strigat Raikama.

M-a prins de brațe, firul subțire care ne lega încheieturile pâlپând sub lumina lunii.

În spatele meu, demonii scandau cu insistență să-mi fie vărsat sângele. Curând, pozițiile noastre aveau să fie inversate. Aveam să fiu închisă pentru totdeauna în munte, iar ei, să fie liberi.

Cu gura plină de murdărie și pietriș, am zgâriat peretele muntelui și m-am întins spre Raikama, fiecare mușchi încordat luptându-se împotriva strânsorii Lupului. Zeii să mă ajute, nu mă întorceam în acel munte!

În ultimele luni, nu renunțasem niciodată la frații mei. Nu puteam renunța acum la mine însămi.

Am chemat fiecare scânteie de putere pe care o mai aveam. Întotdeauna avusesem o voință puternică, dar o inimă puternică? M-am gândit la durerea pe care o îndurasem pentru a mânui urzicile, cu spini lor sărutați de foc și frunzele cu margini ascuțite, la disperarea trăită în acele luni lungi în care trudisem singură la hanul doamnei Dainan, la agonia de a ști că un simplu sunet scăpat de pe buzele mele ar fi fost îndeajuns pentru a-mi ucide frații.

Una câte una, câștigasem fiecare luptă.

— Și o voi câștiga și pe aceasta, am șoptit spre munte.

Pereții s-au cutremurat, pietrișul prăvălindu-se de la înălțimi nevăzute. La început, au fost roci mici, niște simple pietricele care săreau în cavernă.

Apoi au crescut. Răpăielile s-au transformat în bufnituri, iar umbre uriașe au eclipsat fasciculele de lumină care străluceau din inima Raikamei în afara muntelui. Au urmat bolovanii, forțe necruțătoare care cădeau cu viteza pulsului meu accelerat. În curând, demonii nu mai gemeau; țipau.

În mijlocul tumultului, m-am uitat înapoi la Lup. Ochi îi luceau ca sângele care îmi aluneca pe gleznă.

— Hai să ne jucăm! am strigat, repetând cuvintele lui de mai devreme. Dă-mi drumul înainte să teucid!

Chiar și în timp ce vorbeam, o avalanșă de pietre s-a năpustit asupra noastră, sunetul ricoșând din perete în perete. Bolovanii s-au rostogolit, lovindu-l cu brutalitate pe Lup. Mi-am dat seama că asta l-a durut, așa că am ordonat să cadă mai multe. Praful păta blana Lupului, iar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost atât de nimicitoare, atât de neagră de furie, încât am crezut că bătălia a fost câștigată. Apoi colțurile gurii i s-au ridicat, iar un zâmbet larg i s-a întins pe față.

— Așa să fie! a spus el, eliberându-mi glezna.

Avea gheara înmuiată în sângele meu, aceeași nuanță de roșu ca ochii lui.

Cu un urlet feroce, s-a transformat în fum și a dispărut în munte.

Nici măcar nu am apucat să respir. Raikama m-a tras prin fisură și în afara muntelui, unde zăceam gâfâind în aerul rece.

Perla îi sclipea în piept, un far luminos de magie pură. Părea mai fragilă decât o văzusem până acum, cu ochii aurii obosiți și umerii lăsați în jos, cicatricea de pe față strălucind în lumina perlei.

— Trebuie să sigilăm muntele. Împrumută-mi puterea ta, Shiori! Mă tem că nu am destulă.

Când am strâns-o cu putere de mână, lumina din perlă a străfulgerat, copleșindu-ne. Mi-au lăcrimat ochii, așa că i-am închis, concentrându-mă asupra muntelui. Fumul se înălța prin fisura creată de Raikama, care și-a apăsat spatele de stâncă pentru a ține demonii înăuntru.

Într-o ultimă fulgerare, o undă explozivă de lumină a străbătut o parte a muntelui însuși. Și apoi liniște. N-am mai auzit plânsetele demonilor. Nicio spirală de fum nu se strecura afară.

Când s-a terminat, Raikama s-a prăbușit la pământ, cu spatele îndoit.

Am căzut odată cu ea, iar șerpii ei s-au dat la o parte ca să-mi facă loc. Se târau peste o traistă îngropată în zăpadă. Aceeași pe care o scăpasem – plasa de scântelar.

— Mamă vitregă? am șoptit.

Încă o țineam de mână. Ultima dată când o ținusem eram o fetiță, cu un pumn atât de mititel, încât abia îi puteam cuprinde două degete. Acum, mâna mea era mai mare decât a Raikamei, cu degetele pline de cicatrici mai lungi decât cele netede ale ei. Însă pielea îi era rece, așa cum fusese mereu. În copilărie, îmi plăcea să încerc să-i încălzesc degetele cu ale mele. Mă minunasem că nu pot.

— Mulțumesc! am șoptit, târându-mă pentru a fi mai aproape de ea. Tu... tu ai venit după mine.

Mi-a atins glezna acolo unde Lupul mă prinsese cu gheara lui, iar rana s-a închis încet, lăsând în urmă doar o cicatrice roz, strâmbă.

— Îți amintești ce ai spus când ne-am întâlnit prima oară? m-a întrebat ea.

— Nu!

— Făcusem primii pași pe pământul Kiatei. Petrecusem multe săptămâni pe barcă și eram obosită. Și, de asemenea, nervoasă. Dar voiam să fac o impresie bună. Mai ales pentru tine, Shiori. Tatăl tău îmi povestise atâtea despre tine! Îmi spusese că mama ta murise cu un an înainte și că erai de neconsolat.

Amintirea, îndepărtată ca un vis, a revenit imediat la suprafață. Nu reușisem să-mi iau ochii de pe ea – nu datorită frumuseții ei, ci pentru că zâmbetul îi păruse atât de șovăitor, atât de neliniștit când ne întâlnise pe mine și pe frații mei –, iar când mi-a venit rândul să o întâmpin, am făcut ceva care i-a îngrozit pe miniștrii tatei. Am îmbrățișat-o.

Pentru o clipă, strălucise – la fel ca Imurinya.

— Vii de pe lună? am șoptit, amintindu-mi acum.

Asta o întrebasem.

„Nu, nu vin de nicăieri”, îmi răspunsese Raikama într-o kiatană afectată. „Nu am un loc pe care să-l numesc acasă.”

— Atunci nu vă cunoșteam legendele, mi-a explicat acum Raikama, deci nu știam ce să spun.

Ani întregi, fusesem convinsă că venea de pe lună. Apoi am uitat.

Acum știam că perla ei de dragon era cea care o făcea să strălucească. Acum știam de ce nu îi plăcuse niciodată legenda lui Imurinya. Îi amintea prea mult de ea însăși.

— Acum ai un loc pe care să-l numești acasă?

— Da, a spus ea. Acasă este locul în care nu am nevoie de lumină ca să-mi fie cald. Este cu tine, cu frații tăi și cu tatăl tău.

A inspirat cu greu, încercând să se ridice pe coate. Ceva a durut-o, însă nu a vrut să-mi spună ce.

— Du-ne acasă, Shiori! a șoptit ea. Du-ne acasă!

---

¹⁴Sulfură naturală de mercur, de culoare roșie, folosită mai ales la prepararea vopselelor (n. tr.).

CAPITOLUL 39

CHIAR ȘI ÎNDRUMATE DE FIRUL RAIKAMEI, DRUMUL SPRE CASĂ A DURAT TOATĂ NOAPTEA. Nu eram suficient de puternică pentru a o purta singură pe mama mea vitregă, iar Kiki, fiind o pasăre de hârtie, nu prea a avut cum să mă susțină. Când am încercat să-mi chem magia în ajutor, folosirea ei doar m-a obosit, așa că mi-am trecut brațele Raikamei peste umeri și i-am urmat ghemul prin pădure, înaintând cu greu.

— Întoarce-te dimineață după mine! mi-a zis Raikama cu o voce aspră când m-am oprit să-mi trag răsufierea. Nu voi pleca nicăieri.

Era o glumă afectuoasă, precum cele pe care mi le spunea în copilărie, dar nu puteam să râd.

Nu! Nu aveam de gând să o părăsesc.

Kiki a condus drumul, zburând în jurul firului în timp ce aștepta nerăbdătoare să o ajungem din urmă. S-a ținut departe de Raikama, dar nu o scăpa din ochi. Mama mea vitregă a observat.

— Ai o pasăre pe cinste, mi-a spus ea. M-a consolată să știu că ai avut-o alături când te-am alungat.

— Kiki este cea mai bună prietenă a mea, i-am răspuns. Am trecut prin multe împreună.

O pauză lungă.

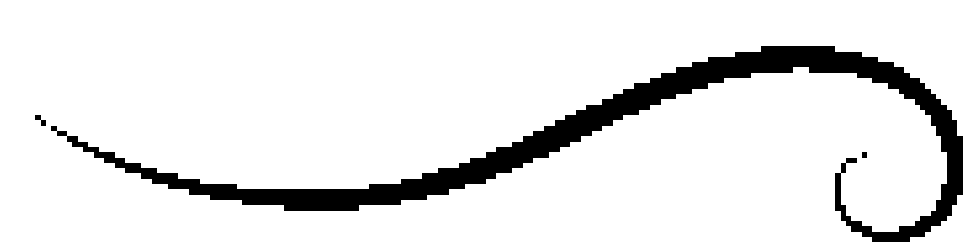
— Îmi pare rău că am ucis-o atunci! Îmi pare rău pentru multe lucruri, Shiori!

— Știu!

Mama vitregă a rămas tăcută tot restul drumului, cu ochii închiși, cu pieptul atât de nemișcat, încât nu mi-am putut da seama dacă respira. Fața ei frumoasă era ca porțelanul, complet lipsită de culoare. Nu a sângerat, dar în adâncul sufletului știam că viața îi atârna de un fir de ață, stingându-se treptat. Perla din inima ei strălucea cu înverșunare, de parcă ar fi încercat să o vindece.

Poate că hibernează, a spus Kiki, observând cuta de îngrijorare de pe fruntea mea. *Știi, șerpii fac asta în timpul iernii.*

— Așa sper, Kiki, a fost tot ce am putut spune. Așa sper.

Până când firul ne-a adus înapoi în grădina mamei mele vitrege, aproape răsărea soarele. Fruntea îmi era umedă de sudoare, iar umerii mă dureau de la purtarea Raikamei ore în șir. Am așezat-o cu blândețe sub un copac și am strigat după gărzi.

Niciun răspuns.

— Gărzi!

Raikama mi-a atins brațul.

— Toți dorm, Shiori, a șoptit ea, ostenită. Inclusiv tatăl tău.

Eram nedumerită.

— O să-i trezesc.

— Nu! a spus ea, fără să-mi dea drumul. Se vor trezi când va veni primăvara. Forțele lordului Yuji au venit să ne atace, așa că am adormit întregul oraș. Raikama a făcut o pauză, apoi a continuat: Sunt bărbați buni în armata lui Yuji. Bărbați loiali, care nu au avut de ales decât să-și urmeze stăpânul în luptă. Nu aș permite ca împărăția ta să fie dezbinată de o vărsare de sânge inutilă dacă aș putea opri asta.

Mi-a strâns cu putere brațul, umbrele de sub ochii ei fiind un indiciu grăitor al prețului unei asemenea vrăji.

— Orașul va dormi până la primăvară. Tu și frații tăi veți fi în siguranță aici.

— Lasă-mă să te ajut!

— Ai făcut-o deja, mi-a răspuns ea. Prin faptul că ai împletit plasa.

Am clătinat din cap, confuză.

— Lupul m-a păcălit. Am creat-o să rup blestemul. . .

— Și așa îl vei rupe pe al meu, m-a întrerupt Raikama. Ia-mi perla!

— Dar vei muri fără ea!

— Te rog! Mă doare!

Am ezitat în continuare. Deodată, traista părea foarte grea. I-am deschis clapeta, lumina de la plasa de scântelar răspândindu-se împrejur de îndată ce am ridicat-o. Dar nu mă lăsa inima să o pun peste mama mea vitregă.

Șerpii s-au târât la picioarele Raikamei, frecându-se de ea cu afecțiune.

— Șerpii au fost mereu sensibili la magie, mi-a explicat ea. Știi că sunt verii dragonilor?

Am dat din cap în tăcere.

— Îți amintești ziua în care ai venit în grădina mea să-mi furi unul dintre șerpi?

Un alt semn din cap. Cum aș fi putut uita?

— Ți-au simțit magia chiar înaintea mea. Era puternică. . . și periculoasă; mulți ar râvni la ea. Of, Shiori, erai atât de curioasă în privința lor, în privința mea! La început nu m-a deranjat, dar pe măsură ce am ajuns să te iubesc, m-ai făcut atât de fericită, încât lumina mea a început să strălucească prea puternic. Știam că nu-mi pot ascunde secretele față de tine pentru totdeauna.

Mi-am închis ochii, amintindu-mi de rarele ocazii în care mama mea vitregă strălucea cu acea lumină atât de puternică și de frumoasă, încât mă întrebam din nou, cu un entuziasm renăscut, dacă era însăși doamna lunii. Mai devreme sau mai târziu, aș fi întrebat-o dacă era magie.

— Din acest motiv am ales să nu te mai las în inima mea. Ți-am îngropat amintirile și am făcut tot ce am putut să te țin departe de magie, chiar dacă asta însemna să te țin departe de mine.

Respira din ce în ce mai greu.

— Ai fi putut să-mi spui. Ai fi putut să-i spui tatei.

— Am vrut, a recunoscut ea. De atâtea ori am fost aproape să o fac, dar mi-a fost teamă să nu-mi dezvălui propriile secrete. Să nu vă pierd pe tine și pe tatăl tău – să nu-mi pierd familia. Apoi am pierdut-o oricum.

Vocea i-a devenit moale, fiecare cuvânt părăsindu-i cu greu buzele, de parcă ar fi îndurerat-o. Doar văzându-i ochii, umezi de lacrimi pe care se străduia să le rețină, eram gata să o iert pentru tot.

Dar nu încă.

— De ce să-mi blestemi frații?

Trebuia să știu.

Raikama a înghițit în sec, fără să-și ascundă neliniștea, lăsându-și capul pe spate pentru a-l sprijini de copac.

— Nu a fost în totalitate vina mea, a mărturisit ea în cele din urmă. În Tambu, afinitatea mea cu șerpii mi-a dat ceva putere, dar s-a dovedit a fi mai mult un blestem. Unul mai bine uitat.

Și-a coborât ochii și m-am întrebat ce trecut întunecat lăsase în urmă.

— Aici, magia mea provine din perlă. Așa cum poate ai observat, este diferită de oricare alta. Întunecată și spartă – ca inima mea, odinioară. A inspirat adânc și a continuat: Îmi sporește puterea și se supune poruncilor mele, dar nu întotdeauna așa cum îmi doresc.

Și-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe a mea.

— Am vrut să te protejiez de Lup, Shiori. Am vrut să ascund cine ești și să te trimit departe, cel puțin până când găseam o modalitate să mă ocup de el. Dar când le-ai spus fraților tăi că sunt demon, am intrat în panică. Am încercat să-i fac să uite, însă nu am reușit. Tot ce știam era că trebuie să-i protejiez la fel de bine ca pe tine. Transformarea lor în cocori a fost modul în care perla a ales să se supună dorințelor mele.

Vocea mea era o simplă șoaptă.

— Chiar ar fi murit dacă aș fi vorbit?

— Da! Perla nu minte.

Certitudinea ei aproape că m-a sufocat.

— Dar de ce?

Raikama și-a strâns mâinile.

— Aparențele mă pot însemna drept un monstru, dar sunt o ființă umană ca tine și am făcut partea mea de greșeli. Una dintre acestea a fost folosirea perlei, îndeosebi când îmi era frică... A oftat, răspunzând în cele din urmă: Perla mânuieste destinul astfel încât să-și atingă propriul scop. Transformarea fraților tăi în cocori, alungarea ta în Ținutul de Miazănoapte și constrângerea de a crea o plasă de scântelar, încrucișarea firelor tale cu cele ale Regelui-Dragon – a făcut toate aceste lucruri pentru că dorește să se întoarcă la deținătorul său. Raikama și-a încheștat maxilarul și a continuat: Acel deținător nu am fost niciodată eu.

— Puterea sa a fost o povară pentru tine.

În sfârșit am înțeles. Mama mea vitregă a făcut cel mai imperceptibil semn din cap.

— Eliberează-mă de ea, Shiori! Te rog!

M-am războit cu mine însămi dacă să onorez sau nu cererea Raikamei. Într-un final, am știut că nu pot să nu o ascult. Nu acum.

Încet, am coborât plasa, întinzând-o pe corpul ei de parcă ar fi fost o pătură. I se făcuse pielea de găină pe brațele dezgolite; mânecile îi erau rupte și zdrențuite. Cât de ciudat – împletisem plasa cu intenția ca aceasta să o imobilizeze, nu să-i țină de cald. Dar cât de mult mă bucura acum că o aveam!

Scântelarul a strălucit, împletitura sa de trei elemente magice sclipind intens în jurul perlei sparte din pieptul mamei mele vitrege. Raikama și-a încheștat mâinile de-o parte și de alta a trupului, înfigându-și unghiile în pământ. Mi-am dat seama că-și înfrâna

un țipăt și a scos un găfâit scurt, răscolitor, când plasa a devenit mai strălucitoare, covârșind lumina din perla ei.

S-a rostogolit din inima ei ca o picătură de noapte și a plutit deasupra mâinilor mele deschise.

Magia întunecată care se învârtea înăuntru perlei m-a fascinat, exact așa cum o făcuse când o văzusem prima dată. Mi-a aterizat în palmă, apoi lumina i s-a diminuat până la un luciul aproape negru.

Fără perlă, mama mea vitregă s-a rezemat de copac, epuizată, cu buzele curbate într-un zâmbet pașnic. Părul ei a devenit complet alb, iar solzii i-au împeștriat pielea până când a dobândit o față de șarpe – nasul i s-a micșorat, ca și cum ar fi fost împins înăuntru, înclinat mult în sus, iar pupilele i-au fost înlocuite de fante subțiri. În pofida transformării, părea să se simtă mai confortabil în acest trup decât o făcuse vreodată purtând masca ei de frumusețe și strălucire.

Am așezat perla deasupra traistei; nu voiam să plec de lângă mama mea vitregă.

— Vrei să-mi povestești despre fata care ai fost odinioară? Vanna?

— Vanna? a repetat Raikama.

— Nu-i acesta numele tău, mamă vitregă? am întrebat. Numele tău adevărat.

— Nu este.

S-a oprit, cu ochii pierduți în amintiri și mintea distrasă de gânduri îndepărtate.

— A fost al surorii mele.

— Al surorii tale?

— Da, am avut o soră, cu mult timp în urmă. Una pe care am urât-o mai mult decât pe oricine altcineva... și pe care am iubit-o mai mult decât pe oricine altcineva. Toți mă numeau monstru, cu excepția Vannei. Pe cât era de bună, pe atât era de frumoasă. Cea aurită, o numeau toți, ca lumina din inima ei.

— Perla, am spus eu, înțelegând.

Raikama a dat din cap.

— S-a născut cu o perlă de dragon în inimă. Era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare, pentru că atrăgea atât demoni, cât și prinți și regi. Am încercat să o protejez de ei, dar...

Vocea i s-a stins, dar nu era nevoie să termine povestea.

— Îmi pare rău! am șoptit.

— Ar fi trebuit să fiu eu, a spus Raikama încet. Eram un monstru, Shiori, pe dinăuntru și pe dinafară. Am făcut lucruri groaznice, sperând să găsesc o modalitate de a rupe blestemul aruncat asupra feței mele și de a arăta ca toți ceilalți. Până la urmă, persoana pe care o iubeam cel mai mult a plătit prețul. Când Vanna a murit, perla i s-a îngropat în inima mea pentru a nu se sparge și mi-a îndeplinit cea mai arzătoare dorință – în cel mai crud mod posibil. Mi-a dăruit o față nouă... Fața surorii mele.

Raikama și-a atins solzii aspri de pe piele.

— Am vrut să mor, a mărturisit ea răgușită. Să văd fața Vannei pe a mea de fiecare dată când mă priveam în oglindă... a fost mai dureros decât să-mi văd adevărata față. Degetele i-au zăbovit pe cicatrice. N-am crezut că pot suporta o asemenea osândă până nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Își pierduse soția, pe care o iubise mai mult decât

viața însăși, și a fost bun cu mine. Ne-am înțeles suferințele unul altuia, așa că am venit cu el aici, pentru a deveni o parte a familiei sale.

— Mamă vitregă...

A întins mâna după a mea. Încheieturile noastre erau încă legate de firul roșu, dar strălucirea lui se stingea rapid – o descoperire care mi-a îngreunat brusc respirația.

— Cel mai mare regret al meu este că nu am reușit să o protejiez pe Vanna, a continuat ea. Aș da orice pentru a schimba acea clipă, dar nici măcar cea mai puternică magie de pe pământ nu poate rescrie trecutul. Ai fost a doua mea șansă, Shiori. Când am aflat că pericolul ar putea veni la tine, am jurat că voi face tot ce este necesar ca să te protejiez. Așa cum nu am putut să o protejiez pe Vanna.

— Ți-ai respectat jurământul, am spus. Ne-ai salvat pe toți.

Nu mi-a răspuns, dar și-a îndreptat postura, cu spatele în continuare lipit de copac, adunând fiecare fărâmbă de putere rămasă. Solzii ei furau sclipirea primelor raze de soare, scânteind ca opalele.

— Aproape că au venit zorii, a zis ea. A sosit timpul să rupi blestemul fraților tăi.

— Dar...

Nu am putut rosti cuvintele.

Dar nu-ți știi numele.

— Mereu l-ai știut, a spus mama mea vitregă, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Care este cântecul acela pe care îl fredonai în bucătărie?

Mi-am deschis larg gura și am privit-o fix.

— Dar acelea au fost amintiri cu mama mea...

— Nu! m-a contrazis Raikama cu blândețe. Acele au fost amintiri cu mine.

A început să cânte, cu o voce joasă și tristă pe care nu o mai auzisem de ani buni:

*Channari era o fată care locuia la malul mării,
care păstra focul aprins cu o lingură și o oală.*

Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă.

Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des și negru.

Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit?

Prăjituri, prăjituri, cu nucă de cocos și trestie-de-zahăr.

M-am clătinat înapoi; nu-mi venea să cred! Dimineți furate în bucătărie, râzând cu mama mea în timp ce mă învăța să gătesc supă de pește. Toate amintirile erau cu Raikama?

— Îți era atât de dor de ea, încât nu mâncai, mi-a spus încet mama mea vitregă. Plângeai în liniște și refuzai să vorbești. Lucrurile au continuat așa câteva luni bune, iar tatăl tău nu știa ce să facă. Eram nouă la palat și tocmai pierdusem pe cineva drag. Să te fac fericită m-a făcut pe mine fericită.

— Ți-ai folosit magia asupra mea.

— Pentru scurt timp, a recunoscut ea. Am vrut să-ți ofer amintiri despre mama ta. Amintiri care te-ar face să zâmbești, chiar și atunci când ai ajuns să mă disprețuiești.

„Chiar și atunci când ai ajuns să mă disprețuiești.”

Tristețea din vocea ei mă împiedica să fiu supărată pe ea. Am strâns-o și mai tare de mână. Era singura mamă pe care o avusesem.

— Ce înseamnă Channari? am întrebat-o când mi-am regăsit în cele din urmă vocea.

— Înseamnă „fată cu fața de lună”, a spus Raikama, atingându-și pielea crestată. Poetic, nu-i așa? Și potrivit. Vanna a fost soarele pentru luna mea. A privit fix stelele care păleau treptat. O voi revedea în curând.

— Nu! am rugat-o. Nu pleca!

Zorii și-au revărsat culorile pe bolta cerească, iar mama mea vitregă și-a ferit ochii de lumina soarelui. Mi-a dat drumul la mână.

— Frații tăi vor redeveni în curând cocori. Hai să-i cruțăm de o nouă transformare! Hai să încheiem ceea ce am început eu!

Am aprobat-o cu o mișcare din cap, copleșită. Apoi, luând perla Raikamei într-o mână, am șoptit:

— Channari!

Perla a început să mi se rotească pe podul palmei, lumina ei învăluindu-mi întreaga ființă. Pe suprafața ei întunecată, strălucitoare, mi-am zărit frații. Fugeau prin pădure, mă căutau, mă strigau:

— Shiori, Shiori!

Hasho a fost primul care a văzut răsăritul. Razele zorilor s-au furișat printre copaci după membrele fraților mei, deja pregătiți pentru transformare.

Dar panglicile solare au luat forma unor șerpi strălucitori, ce s-au înfășurat în jurul brațelor fraților mei, șoptind în vocea Raikamei:

— Sora voastră v-a eliberat. Mergeți cu bine, fii ai soțului meu!

Imaginea s-a estompat, iar perla a încremenit, grea și tăcută pe palma mea.

— A sosit ceasul, a spus Raikama.

— Nu, mamă vitregă, tu. . .

— Magia pe care am folosit-o asupra munților nu va ține la nesfârșit, m-a întrerupt ea. Trebuie musai să mergi undeva unde demonii nu te pot urma, cel puțin pentru o perioadă scurtă de timp. Acolo, vei înfăptui ceva pentru mine.

Pentru ultima dată, vocea ei a devenit impunătoare, o amintire a faptului că era mama mea vitregă. Dar nu mai era Regina Nenumită.

— Orice.

— Returnează perla deținătorului său! Trebuie să faci asta înainte să se spargă complet. Regele-Dragon va ști despre cine vorbesc.

— Dar o vrea pentru el însuși.

— Da, iar plasa te va proteja de furia lui, dar numai pentru puțin timp. Nu-l lăsa să te păcălească, Shiori! Perla va fi periculoasă în mâinile oricui, mai puțin în cele ale deținătorului ei. După cum ai văzut, sunt dovada vie a acestui lucru.

Raikama a înghițit în sec.

— Promite-mi că i-o vei da doar dragonului cu puterea de a o întregi din nou!

— Îți promit!

— Bun.

Vocea i-a devenit distantă, plină de regret.

— Este ceva ce ar fi trebuit să fac cu mult, mult timp în urmă.

Apoi, atât de tandru, mi-a luat obrazul în căușul palmei.

— Spune-le fraților tăi că îmi pare rău! Pentru înșelăciunile mele și pentru toate lucrurile pe care le-au îndurat din cauza mea.

Și-a rezemat capul de copac.

— Spune-i tatălui tău că îmi pasă foarte mult de el. Înainte să-l întâlnesc, am avut parte de puțină dragoste în viață, iar cea mai mare bucurie a mea a fost că mi-a dăruit o familie pe care să o prețuiesc ca fiind a mea. Spune-i că îmi pare rău.

Mi-a șters o lacrimă care mi-a alunecat pe obraz. Am clătinat din cap, implorând-o să nu continue.

— Și îmi cer scuze față de tine, Shiori! Pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o, dar mai ales pentru că ți-am spus că nu vei fi niciodată copilul meu. Ești fiica mea, nu sânge din sângele meu, ci inimă din inima mea.

Nu mi-am mai putut reține lacrimile.

— Mamă vitregă, te rog...

Mâinile ei, acum așezate pe piept, s-au ridicat ușor. Mai avea ceva de spus.

— Învață din greșelile mele! a glăsuț ea atât de încet, încât a trebuit să mă apropiu ca să aud. Și învață din bucuriile mele! Înconjoară-te de cei care te vor iubi mereu, în pofida greșelilor și a defectelor tale. Întemeiază-ți o familie care te va considera în fiecare zi mai frumoasă, chiar și atunci când părul tău este alb, atins de trecerea anilor. Fii lumina care face lampionul cuiva să strălucească!

O răsuflare lungă, un piept coborât.

— Vrei să faci asta, fiica mea?

Abia puteam să dau din cap, darămite să vorbesc.

— Da!

— Bun!

S-a lăsat pe spate, cu părul complet alb pe copacul înveșmântat în zăpadă.

— Cântă cu mine!

Am încercat, dar lacrimile m-au împiedicat. Gura mea avea gust de sare, iar vocea îmi era atât de răgușită, încât mă durea. Însă în timp ce ea cânta, m-am alăturat când am putut.

*Channari era o fată care locuia la malul mării,
care păstra focul aprins cu o lingură și o oală.*

Spre final, degetele i-au rămas nemișcate. Lumina din ochii ei a pălit, iar cântecul nostru s-a pierdut în bătaia vântului, neterminat.

Am ținut-o în brațe și am plâns.

CAPITOLUL 40

EU ȘI FRAȚII MEI AM ȚINUT O CEREMONIE MICĂ ȘI PRIVATĂ PENTRU RAIKAMA ÎN GRĂDINA ei. Nu a existat nicio procesiune și nici nu au fost ritualuri oficiale prin care să fie onorată printre strămoșii noștri și să i se ofere bani și mâncare drept ofrande. Chiar dacă palatul nu ar fi dormit, mă îndoiam că ar fi vrut o înmormântare grandioasă. Singurul lucru pe care și l-ar fi dorit ar fi fost ca tata să fie acolo.

Când s-a terminat, Takkan mi-a returnat perla lui Seryu. Am încropit o plasă minusculă pentru a o ține la loc sigur, am înnodat-o pe un șnur și am purtat-o la gât. Fără niciun alt cuvânt, am dispărut în odaia mea.

Părea că nu-mi mai aparține. Nimic nu se schimbase: nici ordinea cărților pe raft sau dispunerea agrafelor de păr și a cerceilor aflați deasupra cutiilor lăcuite de bijuterii, nici măcar rânduiala pernelor de mătase.

Eu eram singura care se schimbase. Într-un mod imposibil de înțeles.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să răscolesc odaia în căutarea unei comori odinioară uitată. Era o cutie acoperită cu brocart roșu, ascunsă adânc în partea din spate a unui sertar, sub mormane de talismane și amulete, dorințele strânse într-un deceniu.

Scrisorile lui Takkan!

Le-am citit la nesfârșit, răsând și plângând la poveștile lui, care mi-au alinat și, totodată, îndurerat inima. Multe dintre ele erau despre el în copilărie, încercând să-și disciplineze sora veșnic entuziasmată și plină de viață, dar ajungând adesea să se alăture aventurilor ei. M-au făcut să-mi fie dor de Megari, de Iro și, mai ales, de Takkan.

Am citit până când ochii mi-au fost atât de încețoșați, încât cuvintele au devenit pete de cerneală neclare. Dar n-am putut dormi, nu până când nu am pus perla Raikamei pe pernă și plasa de scântelar pe noptiera de lângă pat. Cumva, gestul a fost suficient pentru a mă asigura că ultima jumătate de an nu fusese un vis din care să mă trezesc pur și simplu. Că toate cicatricile mele, interioare și exterioare, erau reale. Că aveam promisiuni care trebuiau să fie ținute.

În cele din urmă, am cedat și am adormit, prinsă într-un neant fără vise despre care frații mei mi-au spus mai târziu că a durat trei zile întregi. Când șerpii mi-au înconjurat patul, i-am primit cu brațele deschise. Nu îmi mai era teamă de ei. Până la urmă, doar și-au plâns mama, la fel ca mine.

Nu știu ce au făcut frații mei cât am dormit, dar, când m-am trezit, în afara zidurilor palatului apăruse o movilă de săbii, confiscate de la toți soldații din armata lordului Yuji. Takkan și frații mei le adunaseră, iar acum armele stăteau în curtea interioară din afara apartamentelor împărțite de copiii imperiali, îngărmădite într-un cerc mic, de parcă nu ar fi existat niciodată un conflict.

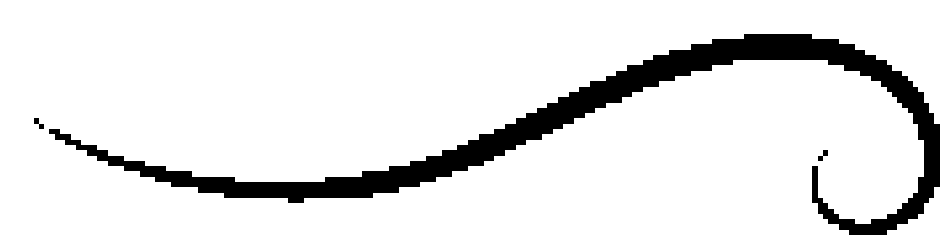
Nu-l mai văzusem pe Takkan de când Lupul mă dusese în Munții Sfinți. Totuși, uneori, când eram pe jumătate trează, mi se părea că îi aud vocea, spunându-mi povești. Citindu-mi scrisorile lui cu voce tare.

M-a observat înaintea fraților mei și a sărit în picioare.

De îndată ce l-am văzut, o scânteie de căldură a pâlpat înăuntrul meu, dar nu am putut să-i zâmbesc. Probabil a crezut că acesta este începutul viitorului nostru... doar că eu nu aveam de gând să rămân.

Am ridicat perla Raikamei. Apoi și pe cea a lui Seryu, pe care o purtam la gât.

— Plec spre marea Taijin. În Ai'long, țărâmul dra-gonilor.

Valurile se rostogoleau pe plajă, iar apa scânteia ca zăpada proaspăt așternută. De nenumărate ori, într-un ritm perpetuu, valurile se înălțau și se spulberau, spălau malul și apoi se retrăgeau – așa cum făcuseră cu mult timp înainte să mă nasc și aveau să continue să o facă mult timp după ce nu voi mai fi.

Takkan și frații mei s-au apropiat, dar nu eram pregătită să încep să-mi iau rămas-bun de la ei. Nu eram pregătită să plec, când tocmai venisem acasă.

— Mi-au mai rămas câteva minute, le-am murmurat, cu ochii îndreptați spre soare.

Se ridicase doar până la jumătatea orizontului, răspândind o strălucire de un luciu feeric peste marea Taijin. Sub lumina ei, apa părea mai mult aur decât zăpadă, cu urme de violet de la noaptea muribundă și pete stacojii de la zorii îmbătrâniți. Priveliștea, nefiresc de frumoasă, mi-a îngreunat deodată traista. Înăuntru se afla perla Raikamei, în cuibul ei de scântelar.

— Ești sigură că nu vrei să-l aștepti pe tata? m-a întrebat Hasho.

— Va fi mai bine dacă nu o fac.

Urmau să treacă săptămâni bune înainte ca tatăl meu și restul Gindarei să se trezească. În plus, nu știam cum să-i spun tatei adevărul. Că eram sânge-magul Kiatei. Că eram o ruptură în cusăturile făurite de zei pentru a ține magia departe, pentru totdeauna, de împărăția noastră.

— Tata va fi oricum destul de îndurerat, am adăugat.

Am înghițit nodul tare din gât, imaginându-mi reacția lui la moartea Raikamei.

— Mă voi întoarce destul de curând.

De îndată ce cuvintele mi-au părăsit buzele, mi-am dorit să le pot retrage. Nici măcar nu-i spuseseam lui Seryu că nu plănuiam să-i dau perla ei bunicului său. Regele-Dragon nu avea să fie mulțumit, asta era sigur. Ei bine, cu sau fără ajutorul lui Seryu, plănuiam să îmi țin promisiunea față de Raikama. Aveam să îl găsesc pe adevăratul deținător al perlei.

Kiki a plutit deasupra mea în timp ce mi-am scos pantofii, lăsându-i pe țărm.

Crezi că voi putea să înot la fel de bine pe cât zbor? Poate că Seryu îmi poate da înotătoare.

Nu i-am răspuns. Nisipul de sub picioarele mele era umed și rece, și m-am înfiorat când marea mi-a atins ușor gleznele.

Mai era un ultim lucru de făcut înainte să intru. Hasho mi-a adus o cutie din tec, un lemn originar din Tambu, înfășurată într-unul dintre veșmintele de brocart ale Raikamei. Fiecare dintre noi șapte pusese o părticică din sufletul nostru în cutie – Andahai, o bijuterie de la una dintre coroanele lui, Benkai, o săgeată, Reiji, o piesă de

șah, Wandei, cartea lui preferată, Yotan, o pensulă, Hasho, o pană, iar eu, șapte păsări de hârtie.

Raikama nu avea să fie singură când se întorcea în insulele Tambu.

Cu grijă, am trecut în jurul cutiei o bucată din firul roșu pe care mama vitregă îl folosise întotdeauna pentru a-și găsi drumul spre casă.

— Reunește-o cu sora ei! i-am șoptit cutiei înainte să o pun pe un curent blând.

În tăcere, am privit-o plutind tot mai departe, până când mi-a dispărut din fața ochilor.

Unul după altul, frații mei m-au îmbrățișat. Hasho m-a ținut cel mai mult în brațe și mi-a murmurat:

— Nu lipsi prea mult, surioară! O să ne fie dor de tine!

Ultimul care și-a luat rămas-bun a fost Takkan.

Avea veșmintele pline de nisip, iar părul continua să-i atace cu înverșunare obrazii, dar nu mi se păruse niciodată mai demn – sau mai drag – decât în acest moment. S-a înclinat, păstrând o distanță respectabilă.

— Frații mei nu te vor arunca în temniță dacă mă îmbrățișezi, l-am tachinat.

— Știu, a spus el încet. Îmi fac griji doar că nu te voi lăsa să pleci.

M-am aruncat atunci în brațele lui, cu capul ascuns sub bărbia lui.

M-a mângâiat pe păr.

— Vreau să vin cu tine!

— Nu poți!

Mi-am ridicat privirea, știind după buzele lui strânse că își dorea un alt răspuns.

— Mi-aș dori să poți veni. Nu-ți face griji, voi fi pe mâini bune.

— Dacă legendele pe care le-am auzit despre dragoni sunt adevărate, am motive să mă îndoiesc de asta.

Ochii noștri s-au întâlnit, ai lui fiind fermi, lipsiți de orice urmă de șovăială.

— Dar știu că-ți poți purta singură de grijă, Shiori. Mai bine decât oricine. O să te aștept!

I-am luat mâinile în ale mele. Nu eram sigură când aveam să-l revăd. Potrivit zvonurilor, timpul ascultă de alte reguli în regatul subacvatic decât de cele din această lume. Puteau trece ani buni înainte să-l revăd. Oare lucrurile aveau să fie la fel între noi când urma să mă întorc?

Dacă aveam să mă mai întorc?

Am alungat gândul din minte și am reușit să-i ofer un mic zâmbet.

— Ține-mi frații departe de belele!

— Parcă-mi amintesc că tu ești cea care intră mereu în belele, Shiori! Nu ei! Zâmbetul mi-a devenit sincer și am început să mă întorc spre mare, dar Takkan nu terminase: Ia asta cu tine!

Mi-a dat caietul lui cu schițe. Era același pe care îl cărase la Hanul Vrăbiuței, cu paginile pătate de cărbune și care mirosea a supă.

— Mai multe scrisori?

— Ceva mai bine decât atât, mi-a promis el. Ca să nu mă uiți!

Mi-am atins fruntea de a lui și mi-am lipit buzele de obrazul lui, fără să-mi pese dacă frații mei mă vedeau.

— Destinele noastre sunt legate, am spus eu tandru. Cum aș putea să te uit?

Valurile au devenit mai puternice. O coadă verde a strălucit din spuma mării, iar Seryu a apărut în înfățișarea lui umană. Mi-am luat rămas-bun în șoaptă de la Takkan și m-am îndepărtat de el. Când am pășit în apă, iar picioarele mi s-au scufundat în nisip, Kiki s-a repezit după mine, fâlfâindu-și aripile în fața nasului meu.

Nu-mi spune că nu mă iei nici pe mine cu tine! a strigat ea, părând trădată.

— Firește că te iau, i-am răspuns. Unde merg eu, mergi și tu, îți amintești?

Puțin domolită, Kiki a sărit pe umărul meu.

Ei bine, specifică data viitoare!

Frații mei îl salutau pe dragon. S-au întâmpinat unul pe altul cu mici semne din cap, iar Takkan, de asemenea, s-a înclinat.

Mă așteptam ca Seryu să se prezinte așa cum o făcea întotdeauna, enumerându-și titlurile și făcând cunoscut tuturor că era nepotul Regelui-Dragon. Însă doar i-a aruncat o privire lui Takkan, sprâncenele sale acoperite de pene unindu-se într-o încruntătură imposibil de citit.

— Chiar există un regat sub mare? a întrebat Yotan, mișcându-și degetele în nisip în timp ce valurile se năpusteau spre el.

— Cel mai frumos regat din lume, a spus Seryu. Face Gindara să arate ca un sat vechi și dărăpănat.

— Măsoară-ți cuvintele, dragonule! l-a avertizat Benkai. Uیți că ești pe uscat. Și că vorbești cu prinții Kiatei.

— Oh, sunt perfect conștient de ambele lucruri, a răspuns Seryu laconic, care nu a mai răspuns la alte întrebări. Ești gata, Shiori?

Mi-am ridicat fustele și am intrat cu pași mari în apă.

— Da!

Kiki și-a strâns aripile sub gulerul meu.

Shiori, promite-mă că, dacă mă ud prea tare, nu mă vei aduce înapoi ca pește.

Am chicotit, ciupindu-i ciocul.

— Îți promit!

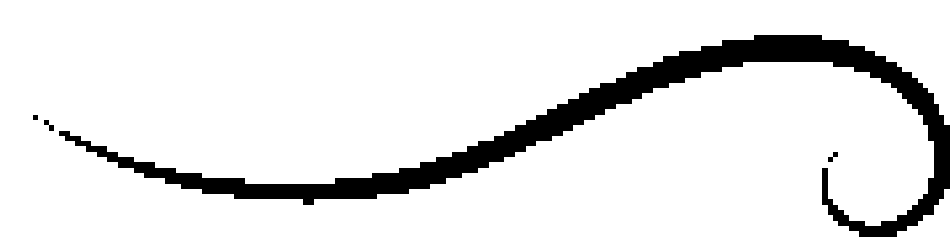
Seryu și-a întins mâna, cu ghearele desfăcute.

— Ține-ți respirația! m-a sfătuit. Mi s-a spus că apa sărată ustură nasul.

M-am uitat pentru ultima oară la Takkan și la frații mei. Inima mea era alături de ei, indiferent unde mergeam. Indiferent cât de diferite aveau să fie lucrurile la întorcerea mea.

Mi-am ținut respirația. Ultima gură de aer pe care aveam s-o iau pentru mult timp.

Apoi, mână în mână cu un dragon, am sărit în marea Taijin.

În adâncul Munților Sfînți, Lupul cutreiera tenebrele în căutarea unei ieșiri. Ceilalți încercaseră deja, însă erau înlănțuiți.

El nu mai era.

Demonii se certau că totul părea în zadar, dar Lupul nu-i asculta. Căci pe gheara lui strălucea o picătură prețioasă din sângele fetei.

A întins-o pe munte, pictându-i venele albe în roșu.

Muntele a început să se cutremure, s-au format cele mai mici fisuri, iar umbrele s-au deprins din interior. Demonii s-au adunat, însetați de răzbunare, înfometăți de

distrugere.

Urma să-i hrânească. Destul de curând.

Ca vrăjitor, avea sute de nume, poate chiar o mie. Dar nu mai era vrăjitor. Acum era demon și avea nevoie de un singur nume.

Bandur!

MULȚUMIRI

ÎI SUNT RECUNOSCĂTOARE GINEI, CARE M-A GHIDAT DE-A LUNGUL LANSĂRII A CINCI cărți și ale cărei sfaturi înțelepte legate de publicare, scriere și viață nu încetează să mă uimească. Lui Katherine, editorul meu, pentru că a crezut că există ceva special la romanul *Șase cocori stacojii* și a cărei genialitate a făcut ca povestea lui Shiori să strălucească mai puternic decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Le sunt recunoscătoare lui Alex și Lili, agenților mei, pentru dedicația și voioșia lor, dar și pentru că fac mereu un efort suplimentar pentru a-mi promova cărțile.

Recunoștința mea se îndreaptă și către Gianna, Melania, Alison și minunata echipă de la Knopf Books for Young Readers pentru sprijinul acordat romanului *Șase cocori stacojii* încă din prima zi. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să creez această carte frumoasă, atât în interior, cât și în exterior! Către Tran, pentru încă o copertă uluitoare și pentru că le-ai adus la viață pe Shiori și pe Kiki. A fost o onoare să lucrez cu tine la trei cărți și sper că suntem abia la începutul colaborării noastre.

Îi sunt recunoscătoare lui Alex pentru fontul superb care redă perfect atmosfera poveștii!

Îi mulțumesc Virginiei pentru harta uluitoare a Kiatei. Sunt îndrăgostită de dragon, de cocorii zburători, de iepurele de pe lună. Îți sunt recunoscătoare că ai vizualizat lumea în continuă expansiune a Lor'yanului într-un mod care va stârni cu siguranță imaginația cititorilor.

Le mulțumesc lui Leslie și Doug, cei mai intuitivi corectori la care ar putea visa o fată, care m-au încurajat de-a lungul a nenumărate versiuni și manuscrise și care îmi oferă întotdeauna sfaturile pe care trebuie să le aud.

Mulțumiri către Amaris, Diana și Eva, pentru că îmi sunt cele mai vechi și apropiate prietene și pentru că mi-au citit cartea în pofida faptului că sunt foarte ocupate! Pot conta întotdeauna pe voi pentru a-mi oferi părerile voastre sincere și constructive – sunt mai valoroase decât aurul!

Le mulțumesc lui Lauren și Bess, pentru că au citit prima versiune a primelor capitole din *Șase cocori stacojii* și pentru că m-au încurajat să merg mai departe!

Recunoștința mea Anisei, pentru că a fost o fană a poveștii lui Shiori de la început și pentru nenumăratele conversații despre artă și animeuri – sunt atât de fericită că ne-am întâlnit la BookCon cu atâția ani în urmă!

Le mulțumesc socrilor mei, pentru că m-au vizitat din celălalt colț al lumii și pentru că și-au asumat rolul de dădace în timp ce eu scriam și iar scriam, și pentru că au gătit cea mai uimitoare friptură de porc. De asemenea, încă mă gândesc la tăietei de sticlă cu creveți și usturoi.

Le sunt recunoscătoare părinților mei, care m-au lăsat să citesc după placul inimii în copilărie! Vă mulțumesc pentru că mi-ați umplut capul și inima cu povești și pentru

că m-ați încurajat să le fac să crească în felul meu! Și, mamă, mersi că m-ai învățat să fac supă și prăjituri!

Îi mulțumesc Victoriei, pentru că mi-a împărtășit mereu părerea ei despre romantismul din operele mele (întotdeauna vrea „mai mult!”) și pentru că este o sursă de inspirație pentru tinerele puternice despre care scriu și pe care le admir!

Și lui Adrian, care îmi citește și editează asiduu toate cărțile, care gătește pentru copii și nu se plânge când mă trezesc în toiul nopții să notez repede o idee nouă și care râde cu mine când îi trimit un mesaj pentru a-i cere părerea, chiar dacă se află în odaia alăturată. Te voi iubi mereu!

Le mulțumesc fiicelor mele – acum sunteți două! Îmi înseninați cele mai grele zile și îmi amintiți de ce poveștile merită să fie împărtășite. Această carte este pentru voi!

Și le mulțumesc în ultimul rând, ca întotdeauna, cititorilor mei! Vă sunt recunoscătoare că ați ales să continuați această călătorie cu mine și că ați citit până aici. Sper că povestea lui Shiori a adus puțină lumină în viețile voastre și că și-a găsit un loc în inimile voastre!